

РОБЪРТ ГАЛБРЕЙТ

ЗОВЪТ НА КУКУВИЦАТА

Част 1 от „Корморан Страйк“

Превод от английски: Надя Баева, 2013

chitanka.info

*На реалния Дийби —
с голяма благодарност*

*Защо на тоя свят дойде сред
преспи бели,
а не когато будят ни кукувичи
трели,
или когато гроздът сок налива
и кръг прощален ятото извива,
и птиците, поели пак на път,
за лятото скърбят.*

*Защо умря, дете, сред агънца
заблели,
а не когато капят вгн ябълки
презрели
и зъзнат пак шурците из
полята,
в стърницата с посърнала
позлата,
и вятърът сиротен с рог тръби
и пак за тях скърби.*

*Кристин
а Г. Росети*

ПРОЛОГ

Is demum miser est, cuius nobilitas miserias nobilitat.

Жалък е онзи, чиято знатност прославя низостите му.

Луций Акций,
„Телеф“

Шумът на улицата звучеше като бръмчене на мухи. Фотографи се бяха струпали зад огражденията, охранявани от полицаи; дългоносите им камери бяха в готовност, дъхът им се виеше в струйки пара. Сняг се сипеше непрестанно по шапките и раменете им; пръсти в ръкавици забърсваха обективите. От време на време се чуваше избухването на безразборно щракане, когато наблюдаващите решаваха да запълнят времето си със снимане на бялата брезентова палатка на сред пътя, на входа към високата жилищна сграда с червена тухлена фасада зад нея и на балкона на последния етаж, откъдето бе паднало тялото.

Зад скупчените папараци бяха паркирани бели микробуси с огромни сателитни чинии на покривите, бърбеха журналисти — някои на чужди езици, — кръжаха тонтехници със слушалки на главите. В паузите между записите репортерите потропваха с крака и топлеха ръце с чаши горещо кафе, донесени от претъпканото бистро наблизо. За да си уплътнят чакането, оператори с вълнени шапки на главите снимаха гърбовете на фотографите, балкона, палатката, скриваща трупа, после сменяха позицията си за по-широк план, за да обхванат хаоса, експлодирал в иначе тихата заснежена улица в Мейфеър с редиците лъскави черни врати в средата на входните веранди от бял камък, заобиколени с храсти, подрязани в причудливи форми. Входът към номер осемнайсет беше ограден с полицейска лента. Вътре във

фоайето се мяркаха полицейски служители, някои от тях експерти по снемане на улики в бели дрехи.

Телевизионните станции бяха получили новината преди няколко часа. Спрени от полицаите граждани се бяха струпали в двата края на улицата; някои бяха дошли специално да позяпат, други бяха минувачи на път за работа. Мнозина бяха вдигнали мобилни телефони, за да направят снимки, преди да си продължат по пътя. Един младеж, явно не наясно кой е фаталният балкон, снимаше всичките подред, макар средният да бе запълнен от три високи разлистени растения, между които нямаше място да се провере човек.

Група момичета бяха донесли цветя и бяха снимани как ги предават на полицаите, а те, още неопределили място за тях, притеснено ги трупача отзад в полицейския ван със съзнанието, че обективите следят всяко тяхно движение.

Кореспондентите, изпратени от двайсет и четири часовите новинарски канали, поддържаха непрекъснат коментар и градяха предположения върху малкото сензационни факти, които им бяха известни.

— ... от своя пентхаус около два часа тази нощ. Полицията е била известена от дежурния охранител в сградата...

— ... още няма признаци, че се канят да преместят трупа, което кара някои да допускат...

— ... не е известно дали е била сама при падането си...

— ... в сградата влязоха полицейски екипи, които ще направят щателен обиск.

Студена светлина изпълваше вътрешността на палатката. Двама мъже бяха приклекли до тялото, готови най-сетне да го приберат в чувала. Главата ѝ бе прокървила малко в снега. Лицето беше наранено и подуто, едното око представляваше само цепка, а от другото сребрееше помътнялото бяло между подпухналите клепачи. Когато бюстието ѝ, обсипано с пайети, просветнеше, се създаваше притеснителното впечатление за движение — сякаш тя отново диша или напряга мускули, готова да се надигне. Отгоре по покрива на палатката снегът се сипеше с мек звук, сякаш потропваха връхчета на пръсти.

— Къде е проклетата линейка?

Раздразнението на детектив Рори Карвър растеше. Беше шкембест мъж, лицето му имаше цвета на цвекло, по ризата му, под мишниците, личаха, както обикновено, кръгове от пот, а и ограниченият запас от търпението му се беше изчерпал преди часове. Прекарал беше тук почти толкова време, колкото и трупът; краката му вече бяха дотолкова премръзнали, че не ги чувстваше, главата му се маеше от глад.

— Линейката ще е тук до две минути — отвърна детектив сержант Ерик Уордъл, без да съзнава, че отговаря на въпроса на шефа си, когато влезе в палатката, притиснал мобилен телефон до ухото си. — Тъкмо опразних пространството, където да паркира.

Карвър изпъшка. Лошото му настроение се засилваше от убедеността, че Уордъл е въодушевен от присъствието на фотографи. С приятна по момчешки външност, с гъста и чуплива кестенява коса, сега поръсена със сняг, Уордъл по мнението на Карвър умишлено се беше разтакавал по време на няколкото им излизания извън палатката.

— Поне тия ще се разотидат, щом трупът бъде откаран — подхвърли Уордъл, като продължаваше да наднича навън към фотографите.

— Въобще няма да се махнат, докато все още това място се води местопрестъпление — сопна се Карвър.

Уордъл не отговори на неизреченото предизвикателство. Въпреки това Карвър избухна:

— Тъпата нещастница е скочила. Никой друг не е бил там. Твоята свидетелка е била надрусана до...

— Пристига — обяви Уордъл и за огромно отвращение на Карвър се изниза от палатката да чака линейката, отново изложен пред камерите.

Случката изтика новините за политика, войни и природни бедствия и всичките ѝ версии бяха украсени със снимки на безупречното лице на жената, на гъвкавата ѝ изваяна фигура. Само за часове малкото известни факти се бяха разпространили като вирус до милиони: публичният скандал с нейния приятел знаменитост,

прибирането у дома сама, дочутият писък и накрая фаталното падане...

Приятелят се укри в клиника за лечение на зависимости, но полицията пазеше непроницаемо мълчание; хората от обкръжението ѝ вечерта преди нейната смърт бяха безмилостно преследвани от репортери; бяха запълнени хиляди колони с текст по вестници и списания, както и часове с телевизионни новини, а жената, къляща се, че е чула втори скандал мигове преди падането на тялото, също получи мимолетна слава и бе възнаградена с малка снимка до изображенията на загиналото красиво момиче.

Впоследствие обаче под несдържания всеобщ стон на разочарование се доказва, че свидетелката е излъгала, и тогава тя изчезна в клиника за лечение на зависимости, а се появи прочутият основен заподозрян — също както мъжката и женската фигура на метеорологичната къщичка^[1], които никога не се показват заедно.

Така че в крайна сметка се оказва самоубийство и след кратко стъписано затишие историята отново бе съживена, но вече не беше чак такава сензация. Писаха, че жертвата била извън равновесие, лабилна, непригодена за звездна слава, била в плен на дивия си нрав и на красотата си; движела се сред безсмъртната класа на много богатите, което я покварило; декадентският ѝ нов стил на живот отприщил слабостите на бездруго крехката ѝ личност. Тя се превърна в притча за назидание, нелишена от злорадство, и сравненията в пресата с Икар бяха толкова чести, че „Прайвит Ай“ пусна специална рубрика.

И тогава най-сетне цялото безумие се изтощи и утихна дотам, че дори журналистите нямаше какво повече да кажат. Само че твърде много бе казано вече.

[1] Метеорологична къщичка (англ. Weatherhouse) — устройство във формата на малка алпийска хижа, което показва характеристиките на времето. Традиционната къщичка има две поставени една до друга врати и две фигури — мъжка и женска. Женската фигура излиза от къщичката, когато времето е слънчево и сухо, а мъжката — когато е влажно и вали. — Б.ред. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

ТРИ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Nam in omni adversitate fortunae infelicissimum est genus unfortunii, fuisse felicem.

При всеки нещастен обрат на съдбата най-злополучният вид нещастие е да си спомняш, че някога си бил щастлив.

Боеций,
„Утешението на философията“

1

Макар в двайсет и петте години живот на Робин Елакот да бе имало драматични моменти и произшествия, тя никога преди не се бе събуждала с убеждението, че ще помни предстоящия ден, докато е жива.

Малко след полунощ дългогодишният ѝ приятел Матю ѝ бе направил предложение под статуята на Ерос на Пикадили Съркъс. Във възбудата на облекчението си, след като тя го бе приела, той призна, че се канел да ѝ поиска ръката в тайландския ресторант, където бяха вечеряли, но го отказала мълчаливата двойка до тях, подслушвала целия им разговор. Ето защо бе предложил разходка по притъмнените улици въпреки възраженията на Робин, че и двамата трябва да стават рано, и когато най-сетне вдъхновението го бе обладало, той я бе повел, изумена, към стълбите на статуята. Там, под напора на студения вятър, обърнал гръб на всякаква дискретност (по най-неприсъщ за природата му начин), коленичил, той ѝ бе направил предложение пред трима сгушени на стълбите несретници, които се черпеха от бутилка, май пълна с метилов алкохол.

По мнението на Робин това бе възможно най-перфектното предложение в историята на брачните връзки. Той дори извади от джоба си пръстен, който тя сега носеше — сапфир с два диаманта, прилягащ ѝ идеално — и през цялото пътуване все поглеждаше как стои на ръката ѝ, отпусната в скута. Дватамата с Матю вече си имаха своята забавна семейна история, от ония, които се разказват на децата — за това как планът му (тя беше възхитена, че той го е планирал) се бил провалил и го бе довел до спонтанни действия. Очарована бе от присъствието на бездомниците, от наличието на луна, от жеста на смутения и уплашен Матю да падне на колене, от Ерос, от мръсния стар Пикадили, от черното такси, което бяха взели за към дома в Клапъм. Беше почти на крачка да заобича цял Лондон, който до този момент, през месеца, докато живя в него, не бе успяла да хареса. Дори бледите свадливи пътници около нея във вагона на метрото бяха позлатени от сиянието на пръстена и когато тя излезе под светлината

на студения мартенски ден на станция „Тотнъм Корт Роуд“, погали платинената халка с палец и усети експлозия от щастие при мисълта, че в обедната почивка ще може да си купи булчински списания.

Мъжки погледи се спираха върху нея, докато си проправяше път през ремонтните работи в горния край на Оксфорд стрийт и правеше справка с листче хартия в дясната си ръка. По всички стандарти Робин беше хубаво момиче: високо и със заоблени форми, с дълга вълниста червеникаворуса коса, която се развяваше, докато тя крачеше енергично със заруменели от вятъра бледи страни. Това бе първият ден от едноседмичното ѝ назначение като секретарка. Още откакто бе дошла да живее с Матю в Лондон, работеше по заместване, но това нямаше да продължи дълго — вече имаше уговорени „истински“, както ги наричаше, интервюта за работа.

Най-голямото предизвикателство при тези неособено вдъхновяващи временни служби често бе откриването на офисите. След малкия град в Йоркшър, който бе напуснала, Лондон ѝ изглеждаше огромен, сложен и непроницаем. Матю я бе инструктирал да не ходи с нос, забит в пътеводителя, тъй като би приличала на туристка и би изпаднала в ситуация да е уязвима, затова тя често разчиташе на нескопосаните карти, направени на ръка от служител в Агенцията за кадри по заместване. Никак не беше убедена, че това повече я оприличава на коренячка лондончанка.

Металните релси и сините пластмасови ограждения около участъците в ремонт ѝ пречеха да види накъде трябва да върви, защото закриваха отличителните пунктове, отбелязани на листчето от собствената ѝ ръка. Тя пресече разбитата улица пред висока административна сграда, означена на самоделната ѝ карта като „Сентър Пойнт“, която с гъстата си решетка от еднакви квадратни прозорци напомняше гигантска бетонна вафла, и пое в приблизителна посока към Денмарк стрийт.

Откри я почти случайно, докато вървеше по тясна алея, именуваща се „Денмарк Плейс“, и излезе на къса улица с колоритни витрини, пълни с китари, кийбордове и всевъзможни музикални атрибути. Червено-бели ограждения маркираха поредната отворена дупка на пътя, работници във флуоресцентни якета я поздравиха с похотливи подсвирквания, които Робин се престори, че не чува.

Направи справка с часовника си. След като си беше дала обичайния аванс от време, в случай че се изгуби, се оказа, че е подранила с четвърт час. Безличната, боядисана в черно входна врата към офиса, който търсеше, беше вляво от заведението „12 Бар Кафе“. Името на обитателя беше написано на разръфано листче, прикрепено с тиксо към звънеца за втория етаж. В обикновен ден, без чисто новия пръстен, блестящ на ръката ѝ, това можеше да ѝ се стори обезкуражаващо, ала днес и мърлявата хартийка, и лющещата се боя на вратата също като бездомниците от снощи бяха просто живописен детайл в прекрасното ѝ приключение. Тя отново погледна часовника си (сапфирът проблесна и сърцето ѝ подскочи; щеше да вижда този искрящ камък през целия си живот) и в прилив на еуфория реши да се яви по-рано и да се покаже ентузиазизирана за служба, която нямаше свършено никакво значение за нея.

Тъкмо беше посегнала към звънеца, когато черната врата се отвори рязко и на улицата изскочи жена. За една странно статична секунда двете се погледнаха право в очите, стягайки се за предстоящото сблъскване. Сетивата на Робин бяха необичайно изострени в тази вълшебна сутрин; уловеното за миг пребелило лице ѝ направи такова впечатление, че малко по-късно, след като бяха успели да избегнат сблъсъка помежду си на сантиметри и тъмнокосата жена забързано се скри зад ъгъла, тя бе убедена, че идеално би могла да нарисува портрета ѝ по памет. Не само изключителната красота на лицето се запечата в съзнанието ѝ, а и изражението — някак въодушевено въпреки мъртвешката бледност.

Робин задържа вратата, преди да се хлопне и да скрие мрачното стълбище. То беше старомодно, метално и се извиваше спираловидно около също така архаичната клетка на асансьора с мрежа. Съсредоточена върху усилието да не завре някой от високите си токове в решетестите стъпала, тя се изкачи до първата площадка, отмина врата, върху която имаше ламиниран и поставен в рамка постер с надпис „Графичен дизайн Крауди“, и продължи нагоре. Едва когато стигна до стъклената врата на втория етаж, Робин за пръв път осъзна в какъв бизнес беше изпратена като секретарка. Никой от агенцията не я беше уведомил. Името от листчето на външния звънец бе гравирано върху стъклото — „К. Б. Страйк“ — а под него пишеше „Частен детектив“.

Робин остана неподвижна и с леко зяпнала уста, в почуда, която никой от познатите ѝ не би могъл да разбере. Тя не бе споделяла нито с една жива душа (нито дори с Матю) тайната си детинска мечта, лелеяна открай време. И това да се случи тъкмо днес, в този от всички други дни! Беше като намигване от Бога (и това също някак се отнасяше към магията на деня, към Матю и пръстена, макар, обективно погледнато, да не съществувахе никаква връзка).

Като се наслаждаваше на момента, тя се приближи много бавно до вратата с гравирания надпис. Протегна лявата си ръка (сапфирът сега беше тъмен на слабата светлина) към дръжката, но преди да я докосне, стъклената врата също като долната рязко се отвори пред нея.

Този път нямаше сблъскване за една бройка. Един забързан и неவிждащ разчорлен мъж врѝхлетя върху нея с всичките си сто килограма. Изгубила равновесие, Робин полетя назад, чантата ѝ хвъркна във въздуха, а ръцете ѝ се размахаха като вятърна мелница към смъртоносната пропаст на стълбицето.

Страйк пое сблъсъка, чу пронизителния писък и реагира инстинктивно: протегна дългата си ръка и сграбчи в шепата си дреха и плът; втори вик от болка проехтя между каменните стени и с мощно усилие той съумя да издърпа момичето на равна повърхност. Ехото от писъците ѝ още звучеше и той си даде сметка, че също е изкрещял „Боже господи!“.

Облегната на входната врата, младата жена се беше превила на две от болка и хлипаше. Съдейки по това, че стоеше извита на една страна и с ръка, пъхната дълбоко под ревера на палтото си, Страйк заключи, че я е спасил, като е стиснал лявата ѝ гърда. Плътна завеса от вълниста яркоруса коса скриваше по-голямата част от зачервеното лице на непознатата, ала Страйк видя сълзи на болка да текат от окоото ѝ.

— Дявол да го вземе... съжалявам! — Силният му глас проехтя из стълбището. — Не ви видях... не очаквах да има някой отвън...

От долния етаж долетя гласът на чудатия и самотен графичен дизайнер:

— Какво става там горе?

Секунда по-късно мърморене над главите им даде да се разбере, че и управителят на бара долу, който по това време спеше в мансардния апартамент над офиса на Страйк, също е бил обезпокоен, а може би и събуден от врявата.

— Елате, влезте...

Страйк бутна вратата с два пръста, за да не се допре случайно до младата жена, която още стоеше сгушена до нея, и я покани с жест в офиса.

— Всичко наред ли е? — подвижна свадливо графичният дизайнер отдолу.

Страйк затръшна вратата на офиса зад гърба си.

— Добре съм — излъга Робин с треперещ глас, все още прегърбена, с ръка на гърдите и с гръб към него. След секунда-две се

изправи и се обърна — беше със силно зачервено лице и с все още влажни очи.

Неволният причинител на сблъсъка беше едър; с ръста, окосмяването и поочертания се корем приличаше на мечка гризли. Едното му око беше подпухнало и насинено и точно под веждата му имаше рана. Лявата му буза беше издраскана от нокти, оставили резки със съсирена кръв; подобни следи се виждаха под отворената яка на ризата и от дясната страна на масивния му врат.

— Вие ли сте г-господин Страйк?

— Да.

— Аз съм замсек.

— Какво сте?

— Заместник-секретарката. От „Временни кадри“.

Името на агенцията не изтри смаяното изражение от пострадалото му лице. Взираха се един в друг изнервени и враждебни.

Също като Робин и Корморан Страйк знаеше, че завинаги ще запомни последните дванайсет часа като повратна нощ в живота си. А сега, както изглеждаше, съдбата бе изпратила емисар в елегантен бежов тренчкот, за да му изтъкне с присмех факта, че животът му устремно се движи към катастрофа. Не се предполагаше да идва заместничка на секретарката. Приел бе, че с освобождаването на предшественичката на Робин договорът се прекратява.

— За колко време ви изпратиха?

— За една седмица като начало — отвърна Робин, която никога досега не бе посрещана с такова отсъствие на ентусиазъм.

Страйк направи бързо пресмятане наум. Една седмица при космическите цени на агенцията щеше да отведе вече превишения му кредит в зоната на непоправимото; можеше дори да се окаже последната капка, за да прелее чашата, което основният му кредитор намекуваше, че очаква.

— Извинете ме за момент.

Излезе от стаята и се напъха в тясната и усойна тоалетна вдясно от нея. Озовал се вътре, залости вратата и се втренчи в напуканото и осеяно с петна огледало над умивалника.

Отражението насреща му не беше красиво. Страйк имаше високо изпъкнало чело, широк нос и дебели вежди, досущ като на младия Бетовен, в случай че беше тренирал бокс, впечатление, подсилено и от

подуващото се и посиняващо око. Гъстата му къдрава коса, приличаща на влакнест килим, му бе спечелила много прякори в юношеството, сред които Срамнокосместия. Беше на трийсет и пет, но изглеждаше по-възрастен.

Запуши напукания и зацапан умивалник с тапата и го напълни със студена вода, пое дълбоко дъх и потопа цялата си пулсираща глава. Изплисканата вода намокри обувките му, но той пренебрегна тази неприятност в името на десетсекундното облекчение от ледения непрогледен покой.

Откъслечни образи от предишната нощ пробягаха през ума му: изпразването на три чекмеджета с лични вещи и напъхването им във войнишката мешка, докато Шарлот му крещеше; пепелникът, закачил го под веждата, когато на входната врата се обърна да я погледне; вървенето пеша през тъмния град до офиса му, където подремна за час или два на стола пред бюрото си. И накрая финалната грозна сцена, след като Шарлот го беше последвала в ранните часове до офиса, за да му забие последните отровни стрели, които не бе успяла да запрати насреща му, преди да напусне апартамента ѝ; решението му да я остави да си иде, след като тя, издрала лицето му, хукна през вратата; а после онзи миг на умопомрачение, когато се втурна след нея — преследване, свършило тъй бързо, както беше и започнало, неволно пресечено от безразсъдното вятърничаво момиче, което бе принуден да спаси, че сетне и да успокоява.

Извади главата си от студената вода с шумно вдишване и изпъшкване, усещаше приятно боцкане по изтръпналото си лице. Избърса се с коравата като картон хавлиена кърпа, която висеше на вътрешната страна на вратата, и отново се вгледа в мрачното си отражение. Драскотините, измити от кръвта, вече изглеждаха само като гънки, оставени от смачкана възглавница. Шарлот вече трябва да беше стигнала до метрото. Една от безумните мисли, които го бяха пратили да я гони, беше, че тя може да се хвърли на релсите. Веднъж, преди десетина години, след особено ожесточен скандал помежду им тя се беше качила на един покрив, където пиянски се олюляваше и заплашваше, че ще скочи. Може би трябваше да е доволен, че „Временни кадри“ бяха осуетили опита му да я настигне. Нямаше връщане след сцената в ранните часове на сутринта. Това вече трябваше да е краят.

Страйк отмести мократа яка от врата си, издърпа ръждясалото резе, излезе от тоалетната и отново отвори стъклената врата на офиса.

На улицата отвън се беше включила пневматична бормашина. Робин стоеше пред бюрото с гръб към вратата и когато той влезе в помещението, бързо издърпа ръката си изпод палтото, но той разбра, че отново е разтривала гърдата си.

— Тя... вие добре ли сте? — попита Страйк, като внимаваше да не поглежда към пострадалото място.

— Добре съм. Вижте, ако нямате нужда от мен, ще си ида — заяви Робин с достойнство.

— Не... няма такова нещо — изрече глас, излязъл от устата на Страйк, който той слушаше с омерзение. — Една седмица... Да, става. Ъ-ъ... пощата е тук... — Той я събра от изтривалката пред вратата и я пръсна пред нея върху празното бюро в опит да я предразположи. — Очаквам да я преглеждате, да отговаряте на телефона и да поразтребвате по мъничко... Паролата на компютъра е „Хадърил23“, ще ви я запиша... — И той го стори под зоркия ѝ недоверчив поглед. — Ето ви я... Аз ще съм тук, вътре.

Той мина във вътрешния кабинет, затвори внимателно вратата зад гърба си и остана съвършено неподвижен, взрян във войнишката мешка под голото бюро. В нея бе всичко, което имаше сега, защото се съмняваше някога да види отново онези девет десети от притежанията си, които беше оставил у Шарлот. Сигурно още до обед вече нямаше да съществуват — изгорени, изхвърлени на улицата, нарязани и начупени, хвърлени в белина.

Бормашината неуморно ръмжеше откъм улицата.

И ето че бе изправен пред невъзможността да изплати растящите си дългове, пред ужасните последици от предстоящия провал на бизнеса си, пред неизвестното, но без съмнение ужасно бъдеще след раздялата си с Шарлот. При цялото му изтощение всички тези мрачни перспективи се завъртяха пред Страйк в зловещ калейдоскоп.

Почти без да съзнава, че е направил няколкото крачки, той отново се озова на стола, на който бе прекарал последната част от нощта. От другата страна на символичната преграда долитаха приглушени шумове от движение. Временният кадър несъмнено включваше компютъра и съвсем скоро щеше да установи, че през последните три седмици не е получаван нито един служебен имейл.

После според собствените му инструкции щеше да започне да отваря всички последни приканвания към плащане. Уморен, наранен и гладен, Страйк отново захлупи лице на бюрото и с ръце, сплетени около главата му, закри ушите си, за да не му се налага да чува как унижението му излиза на показ пред една непозната отгатък.

3

Пет минути по-късно на вратата се почука и Страйк, който беше на път да задреме, рязко се изправи на стола си.

— Простете.

Подсъзнанието му отново бе извикало Шарлот и той се изненада, като видя непознатото момиче да влиза в стаята. Беше съблякла палтото си и се оказа, че под него е с приятно, дори изкусително прилепнал кремав пуловер.

Страйк изрече някъде по посока на горната част на челото ѝ:

— Да?

— Имате клиент. Да го поканя ли тук?

— Какво имам?

— Клиент, господин Страйк.

Той я гледа няколко секунди, като се мъчеше да смели информацията.

— Да, добре... Не, моля те, дай ми няколко минути, Сандра, и после го доведи.

Тя се оттегли без коментар.

Страйк похаби не повече от секунда в чудене защо я беше нарекъл Сандра, преди да скочи на крака и да се постарее да изглежда и да мирише не чак като човек, който е спал с дрехите. Навря се под бюрото, извади от мешката паста за зъби и изстиска към една трета от нея в отворената си уста; после, забелязал, че вратовръзката му е мокра от водата в умивалника, а по предницата на ризата му има капки кръв, смъкна и двете от себе си, при което наоколо се разлетяха копчета, извади чиста, макар и силно омачкана риза от мешката, навлече я и я закопча с несръчните си дебели пръсти. След като тикна мешката зад празния метален шкаф за папки, за да не се вижда, побърза да седне отново на бюрото, потърка долните си клепащи, за да провери няма ли гурели, като през цялото време се чудеше дали този така наречен клиент идва с истинска поръчка и дали би бил готов да плати реални пари за детективски услуги. През осемнайсетмесечната спирала към финансовата си разруха Страйк беше осъзнал, че нито едно от тези

неща не биваше да се приема за даденост. Все още преследваше двама клиенти да доизплатят сметките си; трети бе отказал да даде и пени, защото откритото не му беше по вкуса, а при положение че все повече затъваше в дългове и че повишаващите се наеми в района заплашваха обитаването му на офис, с който бе така доволен да се сдобие, в централен Лондон, не беше в позиция да наеме адвокат. Напоследък във фантазиите му се въртяха по-груби и по-примитивни методи за събиране на дългове; би му доставило огромно удоволствие да гледа как най-наглият от длъжниците му трепери в сянката на бейзболна бухалка.

Вратата отново се отвори; Страйк пъргаво извади показалеца от носа си и зае изправена стойка на стола, като се стараеше да изглежда ведър и бодър.

— Господин Страйк, това е господин Бристоу.

Евентуалният клиент последва Робин в кабинета. Първото впечатление бе благоприятно. Непознатият наистина можеше да бъде оприличен със заек — с късата си горна устна, неуспяваща да прикрие големите предни зъби; косата и тенът му бяха с пясъчен оттенък, а очите му, ако се съдеше по дебелиите стъкла на очилата, късогледни; но пък тъмносивият му костюм беше с отлична кройка, а лъскавата сиво-синя вратовръзка, часовникът и обувките му изглеждаха скъпи.

Снежнбялата риза на мъжа двойно повече притесни Страйк, като се има предвид най-малко хилядата гънки по собствените му дрехи. Той се изправи пред Бристоу с всичките си сто деветдесет и един сантиметра, протегна ръка с окосменото опако на дланта и се постара да уравни превъзходството на посетителя си откъм шивашки услуги с вида на човек, твърде зает, за да се главоболи с мисли за пране и гладене.

— Корморан Страйк, приятно ми е.

— Джон Бристоу — отвърна другият и стисна ръката му. Гласът му бе приятен, изискан и неуверен. Погледът му се задържа върху подутото око на Страйк.

— Мога ли да ви предложа чай или кафе, господа? — попита Робин.

Бристоу помоли за късо черно кафе, но Страйк не отговори; тъкмо бе зърнал млада жена с плътни вежди и старомоден костюм от туид да седи на протритото канапе във външния офис.

Пристигането на двама потенциални клиенти едновременно надминаваше всички очаквания. Или пък му бяха изпратили втори временен кадър?

— А вие, господин Страйк? — попита Робин.

— Какво? О... черно кафе с две бучки захар, ако обичаш, Сандра — изтърси той, преди да е успял да се спре. Видя как ъгълчетата на устата ѝ се извиха, когато тя затваряше вратата зад себе си, и едва тогава си спомни, че нямаше нито кафе, нито захар, нито чаши дори.

Бристоу седна по покана на Страйк и огледа мизерния кабинет с изражение, за което Страйк се опасяваше, че означава разочарование. Евентуалният клиент изглеждаше притеснен и някак гузен, което Страйк бе започнал да асоциира с ревниви съпрузи, но при все това излъчваше някакъв едва доловим авторитет, предимно благодарение на очевидно скъпия си костюм. Страйк се питаше как ли го е открил Бристоу. Надали по препоръки, тъй като единствената му клиентка (както тя редовно хленчеше по телефона) нямаше никакви приятели.

— С какво мога да ви бъда полезен, господин Бристоу? — попита той, седнал отново на стола си.

— Става въпрос... ъ-ъ... просто исках да проверя... Струва ми се, че сме се срещали вече.

— Нима?

— Няма да си спомните за мен, беше преди много години... но мисля, че бяхте приятели с брат ми Чарли. Чарли Бристоу. Той загина... при нещастен случай... на деветгодишна възраст.

— Дявол го взел — промълви Страйк. — Чарли... да, спомням си.

И наистина си спомняше съвършено ясно. Чарли Бристоу бе сред многобройните приятели, с които Страйк се бе сдобил през сложното си, изпълнено със странствания детство. Магнетично, необуздало и безразсъдно момче, главатар на най-печената банда в новото училище на Страйк в Лондон, Чарли бе отправил само един поглед към едрото ново момче със силен корнуолски акцент и мигом го бе определил за свой пръв приятел и дясна ръка в командването. Последваха два шеметни месеца на сърдечна дружба и куп лудории. Страйк, неизменно заплепен от гладко протичащия бит в домовете на другите деца, от нормалните им и добре уредени семейства, от детските им стаи, които си бяха все същите от години, бе запазил ярък спомен за

къщата на Чарли, която бе голяма и луксозна. Запечатали му се бяха дългата слънчева морава, къщичката на дървото и лимоновият нектар с лед, поднасян от майката на Чарли.

И тогава бе дошъл безпрецедентният ужас на първия ден в училище след великденската ваканция, когато началната учителка им съобщи, че Чарли никога няма да се върне, че е починал, защото карал колелото си по ръба на каменна кариера, докато били на почивка в Уелс. Въпросната учителка бе дърта злобна кучка и не бе устояла на изкушението да обяви пред класа, че на Чарли, който, както всички си спомняли, „често проявяваше неподчинение спрямо възрастните“, било „изрично забранено“ да доближава кариерата с колелото си, но той въпреки това го сторил, „вероятно за да се перчи“... Тук вече бе принудена да млъкне, защото две момиченца на първия чин се разплакаха с глас.

От този ден нататък, щом видеше или само си представеше каменоломна, в съзнанието на Страйк винаги изникваше образът на засмяното русо момче. Не би се изненадал, ако всички някогашни съученици на Чарли Бристоу бяха запазили същия страх от голямата тъмна яма, пълна с непрощаващи камъни.

— Да, спомням си Чарли — каза той.

Адамовата ябълка на Бристоу подскочи леко.

— Заради името ви... Спомням си съвсем ясно как Чарли говореше за вас на почивката в дните, преди да умре: „мойт приятел Страйк“, „Корморан Страйк“. Необичайно е, нали? Откъде идва фамилията Страйк, знаете ли? Не съм я срещал другаде.

Бристоу не беше първият сред срещащите се със Страйк, които подхващаха разговора с банална тема — времето, по-високите цени на транспорта в пиковия час, предпочитани топли напитки — за да отложат обсъждането на проблема, довел ги в офиса.

— Казвали са ми, че е нещо, свързано с претегляне на жито.

— Така ли? Значи няма общо с удряне или стачка, ха-ха... не... Разбирате ли, търсех някого, който да ми помогне по един въпрос, и видях името ви в указателя. — Коляното на Бристоу започна да подскача. — Сигурно можете да си представите как се почувствах, приех го като... като знак. Знак от Чарли. Да ми потвърди, че съм на прав път.

Адамовата му ябълка отново се раздвижи, когато преглътна.

— Добре — предпазливо рече Страйк, като се надяваше да не са го объркали с медиум.

— Става дума за сестра ми — каза Бристоу.

— Ясно. Тя в беда ли е?

— Мъртва е.

Страйк едва се въздържа да не възкликне „Какво, и тя ли?“.

— Съжалявам — промълви.

Бристоу прие съболезнованието с отсечено кимване.

— Аз... не е лесно да го кажа. Първо трябва да знаете, че сестра ми е... беше... Лула Ландри.

Надеждата, тъй мимолетно възродена, че може да има клиент, се понесе надолу бавно като гранитна надгробна плоча и се сгромоляса болезнено в стомаха на Страйк. Мъжът насреща му страдаше от самозаблуда или направо му хлопаше някоя дъска. Колкото бе възможно да има две идентични снежинки, толкова и този дребосък с лице с цвят на суроватка можеше да има родствена връзка с невероятната красавица с бронзова кожа и стройни, издължени като на кобилка крайници, каквато бе Лула Ландри.

— Родителите ми я осиновиха — плахо поясни Бристоу, сякаш отгатнал мислите на Страйк. — Всички ние бяхме осиновени.

— Аха — промърмори Страйк.

Той имаше извънредно добра памет и като се замисли за просторната, хладна, перфектно уредена къща, за огромната градина, си спомни мечтателната руса майка на масата за пикник, далечния боботец глас на всяващия респект баща, намусения по-голям брат, който чоплеше плодовия кейк, самия Чарли, размиващ майка си с клоунски номера; но не и момиченце.

— Вие няма как да сте виждали Лула — продължи Бристоу и Страйк отново се почувства, сякаш бе изрекъл мислите си на глас. — Родителите ми я осиновиха чак след като Чарли почина. Беше четиригодишна, когато дойде при нас, две години бе живяла в приемно семейство. Аз бях почти на петнайсет. Още си спомням как стоях до входната врата и гледах баща ми да я носи на ръце по алеята. Беше с червена плетена шапчица. Майка ми още я пази.

Неочаквано и шокиращо Джон Бристоу заплака. Хлипаше в шепите си, прегърбените му рамене се тресяха, а сълзите течаха между

пръстите му. Всеки път, когато изглеждаше, че се е овладял, отново избухваше в ридания.

— Съжалявам... мъчно ми е... Господи...

Задъхан и хълцащ, той попи с кърпичка сълзите си под очилата и се помъчи да се успокои.

Вратата на кабинета се отвори и Робин влезе гърбом, носейки поднос. Бристоу отвърна лице, а раменете му още потрепваха. През отворената врата Страйк отново зърна жената с костюма в приемната. Сега му се мръщеше над страниците на разтворен вестник „Дейли Експрес“.

Робин разположи пред тях две чаши, каничка за мляко, захарница и чинийка с шоколадови бисквити, нито едно от които Страйк не бе виждал преди, отвърна с дежурна усмивка на благодарностите му и тръгна да излиза.

— Почакай за момент, Сандра — спря я Страйк. — Би ли могла...

Извади лист от бюрото си и го сложи върху коляното си. Докато Бристол издаваше тихи звуци, Страйк написа много бързо и колкото можа четливо:

Моля те, издири в Гугъл Лула Ландри и установи дали е била осиновена и ако да, от кого. Не обсъждай какво вършиш с жената отвън (какво прави тя тук?). Напиши отговорите на горните въпроси и ми ги донеси, без да казваш гласно какво си открила.

Той връчи листа на Робин, която го взе без нито дума и напусна стаята.

— Съжалявам... много съжалявам — задъхано избъбри Бристоу, когато вратата се затвори. — Това е... Обикновено не съм... Върнах се на работа, срещам се с клиенти...

Той пое дълбоко дъх на няколко пъти. Зачервените му очи засилиха приликата му със заек албинос. Дясното му коляно все така продължаваше да подскача.

— Ужасно ми е тежко... — прошепна. — Лула... а и майка ми умира...

Устата на Страйк се пълнеше със слюнки при гледката на шоколадовите бисквити, защото не беше ял отдавна, имаше чувството, че от дни, ала се боеше, че ще е някак бездушно да задъвче, докато Бристоу трепери, подсмърча и си бърше очите.

Пневматичната бормашина на улицата продължаваше да гърми като картеница.

— Напълно се е предала, откакто Лула умря. Това я съсипа. Ракът ѝ беше в ремисия, а сега се върна и лекарите казват, че нищо повече не може да се направи. Случва се за втори път. Изживя тежка криза след Чарли. Баща ми реши, че още едно дете ще оправи нещата. Винаги бяха искали момиче. Не беше лесно да получат одобрение, а Лула бе от смесена раса, което правеше настаняването ѝ още по-трудно, така че... — той издаде още едно задавено ридание — ... успяха да я вземат. Винаги е била красива. Бяха я открили на Оксфорд стрийт, докато майка ми пазарувала. Взеха я от „Атина“. Това е една от най-престижните агенции. На седемнайсет вече бе професионален модел. Когато умря, вече струваше около десет милиона. Не знам защо ви разказвам това. Вероятно вече го знаете. Хората масово знаеха... или си мислеха, че знаят... всичко за Лула.

Той взе непохватно чашата си, ръцете му трепереха толкова силно, че кафето се плисна върху острия ръб на панталоните му.

— Какво точно искате да свърша за вас? — попита Страйк.

Бристоу остави чашата на бюрото, после здраво стисна ръцете си.

— Казват, че сестра ми се е самоубила. Аз не го вярвам.

Страйк си припомни видяното по телевизията: черния чувал за трупове върху носилката, проблясващ сред буря от фотографски светкавици, докато го товареха в линейката; фотографите, скупчени около нея при потеглянето ѝ, доближили фотоапаратите си до прозорците ѝ; отскачащите бели светлини от черното стъкло. Знаеше повече за смъртта на Лула Ландри, отколкото бе желал или възнамерявал да научава; същото важеше за всеки във Великобритания, нелишен от сетива. Когато си бомбардиран с историята, биваш заинтригуван против волята си, и преди да се усетиш, вече си толкова добре информиран и с тъй оформено мнение по случая, че ставаш негоден за съдебен заседател.

— Имаше следствие, нали?

— Да, но водещият случая от самото начало беше убеден, че е самоубийство, само защото Лула бе на лечение с литий. Куп неща убегнаха на вниманието му, дори в интернет бяха посочени някои от тях.

Бристоу размаха нелепо показалец към голия плот на бюрото, където би се очаквало да има компютър.

След формално почукване на вратата тя се отвори, влезе Робин, подаде на Страйк сгъната бележка и отново се оттегли.

— Извинете, нали не възразявате? — каза Страйк. — Чаках това съобщение.

Той разгъна бележката върху коляното си, така че Бристоу да не я вижда, и прочете:

Лула Ландри е осиновена от сър Алек и лейди Ивет Бристоу, когато е била на четири години. Израснала е като Лула Бристоу, но е приела моминската фамилия на майка си, щом е станала професионален модел. Има по-голям брат на име Джон, който е адвокат. Момичето, което чака отвън, е приятелката на господин Бристоу и секретарка в кантората му. Работят за „Ландри, Мей, Патерсън“, адвокатска фирма, основана от дядото по майчина линия на Лула и Джон. Снимката на Джон Бристоу в уебсайта на фирмата е идентична с вашия събеседник.

Страйк смачка бележката и я пусна в кошчето за отпадъци до краката си. Беше слисан. Оказа се, че Джон Бристоу не си фантазира, а на него, Страйк, му бяха пратили временна секретарка с повече инициативност и писмена грамотност, отколкото всяка друга, която бе срещал.

— Простете, продължете моля — обърна се той към Бристоу. — Говорехте за... следствието.

— Да — рече Бристоу и обърса носа си с мократа кърпичка. — Вижте, не отричам, че Лула имаше проблеми. Тя направо изтормози мама, ако трябва да сме откровени. Започна се по времето, когато баща ни почина... Сигурно знаете всичко по въпроса, бог е свидетел, че достатъчно много се изписа в пресата... Тя беше изключена от

училище за употреба на наркотици; избяга в Лондон. Мама я откри в някакъв бордей, живеела с наркомани. Дрогата изостри психичните ѝ проблеми; тя избяга от клиниката за лечение... Последваха безкрайни сцени и драми. Накрая все пак се ориентираха, че страда от биполярно разстройство, и ѝ назначиха правилното лечение. Оттогава нататък, стига да си пиеше лекарствата, беше съвсем добре, човек не би допуснал, че нещо не ѝ е наред. Дори следователят потвърди, че си е пиела лекарствата, аутопсията го доказваше. Ала полицията и следователят виждаха в случая само момиче с доказано психично разстройство. Настояваха, че била депресирана, а аз ви заявявам от първа ръка, че Лула изобщо не страдаше от депресия. Видях я сутринта преди смъртта ѝ и си беше съвсем наред. Нещата се развиваха добре за нея, особено по отношение на кариерата ѝ. Току-що беше подписала договор, който щеше да ѝ донесе пет милиона в течение на две години. Помоли ме да го прегледам и установих, че сделката е дяволски изгодна. Дизайнерът беше близък неин приятел — Соме, предполагам, че сте го чували. Тя имаше твърди ангажименти за месеци напред. Предстояха ѝ снимки в Мароко, а Лула много обичаше да пътува. Така че, виждате, нямаше абсолютно никаква причина да посяга на живота си.

Страйк кимна учтиво, но вътрешно не се впечатли. Според неговия опит самоубийците бяха напълно способни да имитират интерес към бъдещето, което нямаха намерение да обитават. Розовото, обточено със златно по краищата сутрешно настроение на Ландри като нищо може да бе преминало в униние и безнадеждност през деня и половината нощ, предшестваха смъртта ѝ; виждал го бе да се случва. Спомняше си станалото с лейтенанта от Корпуса на кралските стрелци през нощта след тържеството по случай собствения му рожден ден, на което бил сърцето и душата според всички свидетели. Беше написал бележка на семейството си с инструкции да повикат полицията и да не влизат в гаража. Трупът му бе открит да виси в гаража от петнайсетгодишния му син, който не забелязал бележката, забързан през кухнята да вземе колелото си.

— Това не е всичко — продължи Бристоу. — Има доказателства, неопровержими доказателства. Танзи Бестигуи като начало.

— Това беше съседката, която чула разправия в апартамента на горния етаж ли?

— Същата! Чула мъж да крещи горе точно преди Лула да падне от балкона! Полицията отхвърли показанията ѝ само защото... била взела кокаин. Танзи твърди до ден днешен, че Лула се е карала с мъж секунди преди падането си. Знам го, защото разговарях с нея съвсем наскоро. Фирмата ни пое развода ѝ. Сигурен съм, че ще мога да я убедя да поговори с вас. А още... — добави Бристоу, като напрегнато наблюдаваше Страйк и се опитваше да прецени реакцията му — налице е и запис от охранителни камери. Мъж върви към Кентигърн Гардънс около двайсет минути преди падането на Лула, а после същият мъж е заснет да бяга, сякаш му пари под краката, в обратна посока на Кентигърн Гардънс, след като тя вече е мъртва. Така и не са установили кой е, не успели да го издирят.

С прикрита припряност Бристоу извади от вътрешния джоб на самото си поомачкан, но чист плик и протегна ръката си към Страйк.

— Всичко съм описал. Часовете и минутите, всичко. Цялата информация е тук. Сам ще видите как си пасват нещата.

Видът на плика ни най-малко не допринесе за увеличаване на доверието на Страйк към преценката на Бристоу. И преди му бяха връчвали такива неща: изписани на хартия плодове на мании без връзка с реалността; едностранчиви лутаници в предъвквани теории; сложни разписания, натъкмени да отговарят на фантазирани вероятности. Левият клепах на адвоката трепкаше, коляното му подскачаше, а пръстите, с които стискаше плика, трепереха.

За няколко секунди Страйк съпостави тези признаци на напрежение с очевидно ръчно изработените обувки на Бристоу и с часовника му марка „Вашрон Константен“, който се показваше върху бледата му китка при жестикулирането. Това бе човек, който имаше и възможност, и готовност да плаща; може би достатъчно дълго, за да даде на Страйк шанса да изплати една вноска от заема, чието погасяване бе най-неотложно от дълговете му. С въздишка и вътрешно смръщен на собствената си съвест, Страйк подхвана:

— Господин Бристоу...

— Наричай ме Джон.

— Джон... Ще бъда честен с теб. Смятам, че няма да е редно да взема парите ти.

По беззникавия врат и безличното лице на Бристоу избиха червени петна, но той продължаваше да протяга ръката си.

— В какъв смисъл няма да е редно?

— Смъртта на сестра ти вероятно е по-щателно разследвана от всеки друг случай. Милиони хора и медиите по цял свят следиха всеки ход на полицията. Със сигурност са били двойно по-усърдни от обикновено. Трудно е да се приеме самоубийството...

— Аз не го приемам. Никога няма да го приема. Тя не се е самоубила. Някой я е бутнал от онзи балкон.

Бръмченето навън внезапно спря и гласът на Бристоу прокълтя силно в стаята. В него звучеше сприхавата ярост на кротък човек, доведен до ръба на търпението си.

— Ясно. Разбрах. И ти си същият като другите. Поредният самопровъзгласил се психолог! Чарли умря, баща ми умря, Лула умря, майка ми е на умирање... Изгубих всички, значи ми трябва психоаналитик, лекуващ скръб, не детектив. Да не мислиш, че не съм го чул поне сто пъти досега?

Бристоу се изправи, внушителен въпреки заешките си зъби и петната по кожата си.

— Аз съм много богат човек, Страйк. Съжалявам, че съм така пошло откровен, но това е истината. От баща си наследих солиден доверителен фонд. Ориентирах се в стандартните цени на този вид услуги и на драго сърце ще ти платя двойно.

Двоен хонорар. Съвестта на Страйк, някога твърда и непоклатима, бе отслабена от редуващите се удари на съдбата, а този последен я прати в нокаут. По-нисшата част от природата му вече се рееше в царството на блажените фантазии: едномесечна работа щеше да му осигури достатъчно, за да плати на временния кадър и няколко забавени наема; два месеца — по-неотложните дългове... три месеца — част от просрочието на кредита... четири месеца...

Ала Джон Бристоу вече говореше през рамо, поел към вратата, като стискаше и мачкаше плика, който Страйк бе отказал да вземе.

— Искан да си ти заради Чарли, но все пак те проучих, не съм пълен идиот я. Специално звено за разследвания във военната полиция, нали така? А и си награждаван. Не мога да кажа, че съм впечатлен от офиса ти. — Бристоу вече почти викаше и Страйк си даде сметка, че приглушените женски гласове в приемната бяха замлъкнали. — Но очевидно съм сбъркал и можеш да си позволиш да отказваш

работа. Чудесно! Забрави, по дяволите. Сигурен съм, че ще намеря друг да се заеме с това. Извини ме, че те обезпокоих!

Разговорът на мъжете продължаваше, все по-ясно различим през тънката преградна стена, вече в продължение на две минути. Сега, при внезапната тишина, настъпила след спирането на бормашината, думите на Бристоу се чуваха съвсем ясно.

Единствено в името на развлечението и заради повишеното си настроение в този щастлив ден Робин се стараеше да изиграе убедително ролята на постоянна секретарка на Страйк и да не издава пред приятелката на Бристоу, че работи за частния детектив едва от половин час. Тя се постара с всички сили да прикрие какъвто и да било признак на изненада или вълнение, щом се раздадоха крясъците, но инстинктивно беше на страната на Бристоу, каквато и да бе причината за конфликта. Вярно, професията на Страйк и насиненото око му придаваха известно обаяние, но отношението му към нея беше под всякаква критика, а лявата гърда още я болеше.

Приятелката на Бристоу се беше втренчила в затворената врата още откакто разговорът на мъжете беше станал по-доловим през шума на бормашината. Набитата и много мургава, с провиснала късо подстригана коса и вежди, които щяха да са като една, ако не бе изскубала косъмчетата помежду им, тя изглеждаше сърдита по рождение. Робин често бе забелязвала при двойките тенденцията към приблизителна еквивалентност на привлекателността, макар че, то се знае, фактори като парите често ти осигуряваха партньор с далеч по-добра външност от своята. На Робин ѝ се стори умиляващо, че Бристоу, който предвид елегантния си костюм и престижната си фирма би могъл да хвърли око на някоя далеч по-хубава, беше избрал тази млада жена, дано поне да е по-добра и по-сърдечна, отколкото предполага видът ѝ.

— Сигурна ли си, че не искаш кафе, Алисън? — попита я.

Жената се огледа, сякаш изненадана, че ѝ говорят, като че напълно бе забравила за присъствието на Робин.

— Не, благодаря — отвърна тя с плътен глас, който се оказа учудващо мелодичен. — Знаех, че той ще се разстрои — добави със

странно задоволство. — Опитах се да го разубедея да прави това, но не щеше да ме чуе. Доколкото схващам, този така наречен детектив го е отрязал. Браво на него.

Изненадата на Робин трябва да беше проличала, защото Алисън продължи с известно раздражение:

— За Джон ще е по-добре да приеме фактите. Тя се е самоубила. Останалите от семейството се помириха, не знам защо той не може.

Нямаше смисъл да се преструва, че не разбира за какво говори жената. Всички знаеха какво се е случило с Лула Ландри. Робин си спомняше точно къде се намирал, когато чу за гибелта на модела в януарската нощ с температура под нулата: стоеше пред кухненската мивка в дома на родителите си. Новината дойде от радиото, а тя нададе лек вик на изненада и изтича по нощница от кухнята да каже на Матю, който им гостуваше за уикенда. Как бе възможно смъртта на човек, с когото никога не си се срещал, да ти повлияе толкова? Робин много се бе възхищавала на външността на Лула Ландри. Не харесваше особено цвета на косата и на кожата си, по нейно мнение като на млекарка, докато Лула беше мургава, ослепителна, с изящна костна структура и яростно излъчване.

— Не е минало чак толкова дълго време от смъртта ѝ.

— Три месеца — изтъкна Алисън и разтърси своя „Дейли Експрес“. — Бива ли го изобщо този човек?

Робин бе забелязала презрителното изражение на Алисън, когато оглеждаше окаяното състояние на офиса, безспорната му запуснатост, малката приемна, а и току-що бе зърнала онлайн безукорната, луксозна като дворец кантора, в която работеше другата жена. Отговорът ѝ бе продиктуван по-скоро от самоуважение, отколкото от желание да защити Страйк.

— О, да — отвърна, без да ѝ мигне окото. — Той е от най-добрите.

После отвори розов плик, изрисуван с котета, с маниера на жена, която всекидневно се занимава с неотложни дела, далеч по-сложни и интригуващи, отколкото Алисън би могла да си представи.

Междувременно Страйк и Бристуу стояха лице в лице във вътрешния кабинет, единият бесен, другият търсец начин да обърне позицията си на сто и осемдесет градуса, без да жертва достойнството си.

— Само едно искам, Страйк — заяви Бристоу с пресипнал глас и силно зачервено слабо лице. — И то е правосъдие.

Все едно бе ударил божествен камертон; думата отекна в занемарения офис и събуди беззвучна, но вибрираща струна в гърдите на Страйк. Бристоу неволно беше докоснал мястото на дълбоко пазената у Страйк пътеводна светлинка, когато всичко останало бе разбито на пух и прах. Вярно, отчаяно се нуждаеше от пари, но Бристоу му бе дал друга, по-възвишена причина да обърне гръб на скрупулите си.

— Добре. Разбирам. Искрено го казвам, Джон, разбирам те. Седни отново. Ако все още искаш помощта ми, готов съм да ти я предоставя.

Бристоу го стрелна с пламтящ поглед. В кабинета бе настанала пълна тишина, нарушавана само от далечните гласове на работниците долу.

— Искаш ли твоята... съпруга ти е, така ли... да влезе?

— Не — отвърна Бристоу, все още напрегнат и с ръка на бравата. — Алисън не одобрява, че се заемам с това. Всъщност не разбирам защо настоя да ме придружи. Вероятно се е надявала, че ще ми откажеш.

— Седни, моля те. Нека го обсъдим както трябва.

Бристоу се поколеба, после отново се върна на стола.

Неспособен да се съпротивява повече, Страйк си взе шоколадова бисквита и я натика цялата в устата си; извади неизползван бележник от чекмеджето на бюрото си, отвори го, затърси писалка и успя да преглътне бисквитата за времето, докато Бристоу се настаняваше на мястото си.

— Може ли да го взема? — предложи той, като посочи към плика, който Бристоу все още стискаше.

Адвокатът му го подаде, сякаш все още се колебаеше дали може да го повери на Страйк. Страйк, който не искаше да преглежда съдържанието му пред Бристоу, го остави настрани и го потупа леко, което трябваше да покаже, че той вече е ценен компонент от разследването, после приготви писалката си.

— Джон, ако ми преразкажеш накратко събитията от деня, в който почина сестра ти, ще ми е от голяма полза.

Методичен и щателен по природа, Страйк бе обучен да води разследването съвестно и взискателно. Първо да даде възможност на свидетеля да разкаже историята посвоему — непрекъсваният поток на повествованието често разкриваше подробности и очевидни несъответствия, които впоследствие се оказваха безценни доказателствени факти. След като бъдеха обрани плодовете на първоначалните впечатления и спомени, настъпваше моментът данните да се подредят в строг и прецизен ред: хора, места, собственост...

— О! — промълви Бристоу, несигурен откъде да подхване след бурния си изблик. — Ами не знам точно... да видим...

— Кога я видя за последен път? — подсказа му Страйк.

— Ами трябва да беше... да, сутринта, преди да умре. Ние... всъщност се поскарахме, но слава богу после се помирихме.

— По кое време беше това?

— Рано. Преди девет, бях тръгнал към службата. Може би в девет без петнайсет.

— За какво се скарахте?

— За приятеля й, Еван Дъфийлд. Тъкмо се бяха събрали отново. Бяхме обсъдили преди това окончателното й скъсване с него на семеен съвет, почувствахме огромно задоволство. Той беше ужасна личност, наркоман и заклет егоманиак, възможно най-лошото влияние върху Лула. Може и да й се налагах малко със съветите си... сега го разбирам. Бях единайсет години по-голям от Лула. Чувствах се задължен да я закрилям. Нищо чудно на моменти да съм бил донякъде властен. Тя все ми казваше, че не разбирам.

— Че не разбираш какво?

— Ами... въобще нищо. Имаше си много проблеми. Заради това, че е осиновена, че е чернокожа в семейство на бели. Все казваше, че на мен ми е лесно... Не знам. Може би е била права. — Той замига бързо зад очилата си. — Скандалът всъщност беше продължение на друг, който подхванахме по телефона предишната вечер. Не можех да повярвам, че е толкова глупава, та да се върне при Дъфийлд. Такова облекчение изпитахме всички, когато се разделиха. Все пак при нейните проблеми с наркотиците да се хване с наркоман... — Пое дълбоко дъх. — Тя не искаше и да чуе. Такава си беше. Ужасно ми се ядоса. Дори наредила на охраната в жилищната сграда да не ме пуска

отвъд преддверието на следващата сутрин, но... Уилсън тъй или иначе махна с ръка и ме остави да вляза.

„Какво унижение, помисли си Страйк, да трябва да разчиташ на съжалението на портиера.“

— Не бих се качил — продължи с нещастна нотка в гласа и с отново избили червени петна по врата Бристоу, — но у мен беше договорът със Соме, който трябваше да й върна. Беше ме помолила да го прегледам, а трябваше да го подпише... За такива неща можеше да бъде много безкомпромисна. Така или иначе не беше особено доволна, че са ме пуснали горе, и отново се скарахме, но ядът ни бързо премина. Тя се успокои. Тогава й казах, че мама много би се радвала на посещение. Току-що бе излязла от болница, след като й направиха хистеректомия. Лула каза, че може да намине да я види по-късно у дома й, но не е сигурна, имала да върши разни неща. — Бристоу вдиша дълбоко, дясното му коляно отново заподскача, а ръцете му с изпъкнали кокалчета подзеха свое собствено нямо шоу. — Не искам да оставаш с лошо впечатление за нея. Хората я мислеха за себична, но тя беше просто най-младата в семейството и доста разглезена, да не говорим, че имаше и заболяване, при което естествено бе център на внимание. После пък се впусна в един невероятен живот, в който всичко се въртеше около нея — вещи и хора — и навред бе преследвана от папараци. Не беше нормално съществуване.

— Не — кимна Страйк.

— И тъй казах на Лула, че мама се чувства отпаднала и има болки, а тя отвърна, че може да я посети по-късно. Тръгнах си. Отскочих до офиса си да взема едни преписки от Алисън, защото исках този ден да работя в апартамента на мама и да й правя компания. Отново видях Лула у мама малко преди обед. Поседях при нея в спалнята й, докато не дойде чичо ми, после надникна в кабинета, където работех, да се сбoguва. Прегърна ме, преди да...

Гласът на Бристоу пресекна и той се втренчи в скута си.

— Още кафе? — предложи Страйк.

Бристоу поклати сведената си глава. За да му даде време да се овладее, Страйк взе подноса и се отправи към приемната.

При появата на Страйк приятелката на Бристоу вдигна очи от вестника, все така намръщена.

— Не приключихте ли вече? — попита.

— Очевидно не — отвърна Страйк, без да направи опит да се усмихне.

Тя го изглежда гневно, а той се обърна към Робин.

— Може ли да получа още една чаша кафе... ь-ь...?

Робин се изправи и мълчаливо пое от него подноса.

— Джон трябва да бъде в кантората в десет и половина — информира Алисън с леко повишен тон. — Налага се да тръгнем най-много след десет минути.

— Ще го имам предвид — увери я Страйк невъзмутимо, преди да се върне във вътрешния кабинет, където Бристоу седеше в молитвена поза със сведена над събраните си длани глава.

— Съжалявам — промънка той, когато Страйк седна. — Все още ми е трудно да говоря за това.

— Няма проблем — каза Страйк и отново взе бележника си. — Значи Лула дойде да посети майка ви? В колко часа?

— Някъде към единайсет. В разследването бе изяснено какво е правила след това. Накарала шофьора си да я откара до един бутик, който харесваше, после се върнала в апартамента си. Имала там среща с познат художник гримьор, приятелката ѝ Киара Портър също отишла. Трябва да си виждал Киара Портър, тя е модел. Много руса. Двете бяха фотографирани като ангели, сигурно си виждал снимката: съвсем голи, само с чанти и перуки. Соме използва снимката в рекламната си кампания след смъртта на Лула. Общото мнение бе, че е проявил нетактичност. И тъй Лула и Киара прекарвали следобеда заедно в апартамента на Лула, после отишли на вечеря, където се срещнали с Дъфийлд и други хора. Цялата компания отишли в нощния клуб „Узи“ и останали там до след полунощ. Дъфийлд и Лула се скарали. Много хора станали свидетели. Той я подърпал малко, опитвал се да я накара да остане, но тя си тръгнала от клуба сама. После всички мислеха, че е негово дело, но се оказа, че той има желязно алиби.

— Предоставено от пласъора му на дрога, а? — подхвърли Страйк, докато си записваше.

— Именно. Лула се прибрала в апартамента си приблизително в един и двайсет. Била е снимана как влиза вътре. Сигурно си спомняш снимката. Впоследствие я показваха навсякъде.

Страйк си я спомняше: една от най-фотографираните жени в света с наведена глава, свити рамене, натезжал поглед и ръце, плътно

обвити около тялото, извърнала лице от фотографите. След като случаят категорично бе обявен за самоубийство, снимката бе придобила злокобен аспект: богатата и красива млада жена, по-малко от час преди края ѝ, опитваща се да скрие покрусата си от обективите, които е прелъстявала и които толкова са я обожавали.

— Обичайно имаше ли фотографии пред вратата ѝ?

— Да, особено ако знаеха, че е с Дъфийлд, или пък искаха да я снимат как се прибира у дома си пияна. Ала онази вечер не са били там само заради нея. Очаквало се е в сградата да пристигне американски рапър на име Дийби Мак. Звукозаписната му компания му наела апартамента под нейния. В крайна сметка не отседнал там, защото при всичката полиция наоколо му било по-лесно да отиде в хотел. Ала фотографите, преследвали колата на Лула, когато напуснала бар „Узи“, се присъединили към онези, които чакали Мак пред сградата, и образували доста голяма тълпа отпред. Разотишли се малко след като тя се прибрала вътре; някак получили сведение, че Мак нямало да пристигне скоро. Беше много студена нощ. Валеше сняг. Температурата беше под нулата. Така че улицата е била пуста, когато е паднала.

Бристоу примигна и отпи още глътка от студеното си кафе, а Страйк се замисли за папараците, които си бяха тръгнали, преди Лула Ландри да падне от балкона си. Представи си колко ли би струвала снимка на Ландри, летяща към смъртта си. Вероятно достатъчно, че човек да излезе в пенсия.

— Джон, приятелката ти каза, че трябвало да бъдеш някъде в десет и половина.

— Какво?

Бристоу сякаш дойде на себе си. Погледна скъпия си часовник и ахна.

— Господи, нямах представа, че съм стоял тук толкова дълго. Какво... какво ще стане сега? — попита той малко объркан. — Ще прочетеш ли бележките ми?

— Да, разбира се — увери го Страйк. — Ще ти се обадя до два дни, след като свърша малко предварителна работа. Вероятно тогава ще имам далеч повече въпроси.

— Добре — рече Бристоу и се надигна замаян. — Ето, вземи визитката ми. Как искаш да ти платя?

— Едномесечна такса в предплата би било чудесно — отвърна Страйк. Като стъпка плахите пориви на срам и си припомни, че Бристоу сам беше предложил двоен хонорар, той назова скандално висока сума и за негово огромно удоволствие Бристоу не мигна, нито попита приема ли кредитни карти, нито дори обеща да донесе парите по-късно, а извади истинска чекова книжка и писалка.

— Добре би било една четвърт да са в брой — добави Страйк, решил да експлоатира късмета си докрай.

За втори път тази сутрин беше слисан, когато Бристоу отвърна:

— И аз щях да го предложа, но не знаех дали за теб е удобно. — И отброи една купчина банкноти от по петдесет лири в допълнение към чека.

Показаха се навън в мига, когато Робин се канеше да влезе с нова чаша кафе за Страйк. Приятелката на Бристоу се изправи при отварянето на вратата и сгъна вестника с вид на човек, който е чакал прекалено дълго. Беше висока почти колкото Бристоу, кокалеста, с кисело изражение и големи като на мъж ръце.

— Значи все пак се съгласихте, а? — попита тя Страйк, който остана с впечатление, че според нея се е възползвал от богатото ѝ гадже. Нищо чудно да беше права.

— Да, Джон ме нае — отвърна.

— Аха, ясно — изтърси нелюбезно тя. — Предполагам, че си доволен, Джон.

Адвокатът ѝ се усмихна, а тя въздъхна и потупа ръката му с жест на толерантна, но поизгубила търпение към детето си майка. Джон Бристоу вдигна ръка за поздрав и последва приятелката си навън, а тропотът на стъпките им по металното стълбище постепенно заглъхна.

Страйк се обърна към Робин, която отново беше седнала зад компютъра. Кафето му бе поставено до усърдно подредените купчинки с пощата върху бюрото.

— Благодаря ти — каза той, като отпи. — И за бележката също. Защо работиш по заместване?

— Какво имате предвид? — попита тя подозрително.

— Пишеш грамотно и с правилна пунктуация. Бързо схващаш. Проявяваш инициатива... Всъщност откъде се взеха чашите и подносът? Кафето и бисквитите?

— Взех ги назаем от господин Крауди. Обещах да му ги върнем до обед.

— Господин кой?

— Господин Крауди, съседът долу. Графичният дизайнер.

— И той ти ги даде ей така?

— Да — отвърна тя и добави за оправдание: — След като предложихте кафе на клиента, трябваше да му го поднесем.

Използването на множествено число бе като леко потупване по рамото на самочувствието му.

— Такава ефикасност надминава всичко, предлагано ми от „Временни кадри“ досега, от мен да го знаеш. Прощавай, че все те наричах Сандра, така се казваше последното момиче. Как е истинското ти име?

— Робин.

— Робин — повтори той. — Лесно ще е за помнене^[1].

Мина му през ума да направи шеговита връзка с Батман и надеждния му партньор, но нескопосаната смешка замря на устните му, когато лицето ѝ силно порозовя. Със закъснение осъзна, че невинните му думи можеха да бъдат изтълкувани като твърде неуместни. Робин отново завъртя стола си към монитора на компютъра и сега Страйк виждаше само ръба на пламналата ѝ буза. В един смразяващ миг на общо сконфузване стаята сякаш се смали до размерите на телефонна кабина.

— Ще изляза за малко — каза Страйк, остави недокоснатото си кафе, с рачешка походка заотстъпва към вратата и откачи палтото си, висящо до нея. — Ако някой се обади...

— Господин Страйк... Преди да тръгнете, мисля, че трябва да видите това.

Все още зачервена, Робин взе от купчината с отворени писма до компютъра яркорозов лист за писма и плик в същата цветова гама, които бе поставила в прозрачен джоб. Когато ги вдигна насреща му, Страйк забеляза годежния ѝ пръстен.

— Това е смъртна заплаха — съобщи тя.

— А, да — рече небрежно Страйк. — Не го мисли. Идват такива поне веднъж седмично.

— Но...

— Праца ги недоволен бивш клиент. Малко е нередовен. Смята, че ме отклонява от следата, като използва такава хартия.

— Не е ли редно да ги покажете в полицията?

— Та да им дам повод да се посмеят ли?

— Няма нищо смешно, това е заплаха за живота ви! — възрази тя и Страйк осъзна защо бе поставила писмото и плика в джоб. Почувства се леко трогнат.

— Сложи го в архива при другите — нареди той и ѝ посочи кантонерката в ъгъла. — Ако е щял да ме убива, вече да го е сторил. Ще откриеш там някъде същите такива писма, пращани в продължение на шест месеца. Ще си спокойна ли да пазиш фронта тук за малко, докато ме няма?

— Ще се справя — отвърна тя и той се развесели от киселата нотка в гласа ѝ и очевидното ѝ разочарование, че никой няма да снесе отпечатъци от смъртната заплаха, поднесена с котенца.

— Ако ти потрябвам, номерът на мобилния ми е на визитките в най-горното чекмедже.

— Добре — отговори тя, без да погледне нито чекмеджето, нито него.

— Ако желаеш да излезеш за обяд, направи го. Някъде из бюрото има резервен ключ.

— Хубаво.

— Е, до скоро тогава.

Той спря отвън до самата стъклена врата, на прага на тясната тоалетна. Напрежението в стомаха му вече ставаше болезнено, но реши, че нейната компетентност и загриженост за безопасността му заслужават известен такт от негова страна. Решил да изчака, докато отиде в пъба, Страйк заслиза по стълбите.

На улицата запали цигара, сви вляво, отмина затвореното „12 Бар Кафе“ и пое по тесния тротоар на Денмарк Плейс покрай витрината с многоцветни китари и стените, запълнени със залепени обяви, далеч от безпощадния шум на пневматичната бормашина. Заобиколи внимателно строителните отпадъци пред Сентър Пойнт, мина покрай гигантската златна статуя на Фреди Мъркюри над входа на театър „Доминиън“ — с наведена глава и вдигнат във въздуха юмрук, подобен на някакъв езически бог на хаоса.

Пищната викторианска фасада на пъба „Тотнъм“ се издигаше над бъркотията на строителните работи и Страйк, усещайки с удоволствие голямата пачка пари в джоба си, влезе през вратите му в спокойната викторианска атмосфера на излъскани до блясък тъмно дърво и месингови елементи. С преградите си от матирано стъкло, с остарялата кожена тапицерия, с огледалата зад бара с украса от позлата, херувими и рогове на изобилието заведението представляваше подреден свят, от който лъхаше самочувствие и който бе в приятен контраст с разбитата улица. Страйк поръча пинта „Дум бар“ и я отнесе в дъното на почти празния пъб, където постави чашата си на висока кръгла маса под ярко изрисувания стъклен купол на тавана, след което се отправи към мъжката тоалетна, силно воняща на урина.

Десет минути по-късно, усетил се чувствително по-комфортно, Страйк беше опразнил една трета от чашата си, което засили ефекта на анестезия, предизвикан от изтощението му. Корнуолската бира имаше вкус на дом, на покой и на отдавна изчезнала сигурност. Точно срещу него висеше голяма и размазана картина на викторианска девойка, танцуваща с рози в ръцете си. Наблюдаваше го едновременно игриво и свенливо през дъжда от венчелистчета; с огромната си гръд, драпирана в бяло, тя беше толкова различна от реална жена, колкото масата, върху която стоеше бирата му, или примерно колкото мъжа с конска опашка, обслужващ бара.

В този момент мислите на Страйк отново се отправиха към Шарлот, която бе несъмнено реална; красива, опасна като притиснатата

натясно лисица, умна, понякога забавна и според определението на най-стария приятел на Страйк „луда за връзване“. Наистина ли този път бе дошъл краят? Обвит от умората като в пашкул, Страйк си припомни сцени от миналата нощ и сутринта. Тя най-сетне бе сторила нещо, което той не можеше да прости, и болката без всяко съмнение щеше да е убийствена, когато анестезията изгубеше действието си. Ала междувременно трябваше да се обмислят някои практически въпроси. Апартаментът, в който живееха, беше на Шарлот — стилин и скъп мезонет на Холанд Парк авеню — което означаваше, че считано от два часа тази нощ, той е доброволен бездомник.

(„Блуи, нанеси се при мен. За бога, знаеш, че така е най-разумно. Ще спестиш пари, докато бизнесът ти стъпи на крака, а и аз ще се грижа за теб. Не бива да си сам, докато оздравяваш. Хайде, Блуи, не бъди глупав...“)

Никой никога вече нямаше да го нарича Блуи. Блуи беше мъртъв.

За пръв път в дългата им и бурна връзка той беше този, който си тръгна. Три пъти преди това Шарлот беше слагала край. Помежду им имаше негласно разбиране, че ако той някога си тръгне, ако реши, че му е дошло до гуша, раздялата им ще има съвършено различен характер от разделите по нейна инициатива, които, колкото и болезнени и неприятни да бяха, никой от тях двамата не бе усещал като окончателни.

Шарлот нямаше да миряса, докато не го нарани възможно най-тежко, за да му го върне. Сцената от тази сутрин, когато го бе настигнала в офиса му, несъмнено беше само прелюдия към предстоящото да се разиграва в идните месеци или дори години. Той не познаваше друг човек с такава жажда за мъст.

Страйк доуцука до бара, взе си втора бира и се върна на масата, за да потъне отново в мрачен размисъл. Напускането на Шарлот го бе довело до ръба на пропаст. Беше толкова задлъжнял, че единствено Джон Бристоу го делеше от живота в спален чувал пред някой вход. Всъщност ако Гилеспи поискаше пълно изплащане на заема, с който бе направена началната вноска за офиса, на Страйк не му оставаше друга възможност, освен да спи на улицата.

(„Обаждам се само да проверя как вървят нещата, господин Страйк, защото плащането за този месец още не е дошло... Дали можем да го очакваме през следващите няколко дни?“)

И накрая (след като бе тръгнал да мисли за неприятните неща в живота си, защо да не им направи цялостен преглед?) наскоро теглото му се бе повишило с цели десет килограма и освен че се чувстваше дебел и не във форма, това създаваше излишно напрежение върху протезата на крака му от коляното надолу, която сега бе опрял върху месинговата пречка на масата. Страйк бе започнал да накуцва просто защото допълнителното натоварване предизвикваше протъркване. Дългото вървене през Лондон в малките часове с мешка през рамо не беше помогнало. Със съзнанието, че го чака сиромашия, беше твърдо решен да стигне по най-евтиния начин.

Върна се на бара за трета бира. Когато отново беше на масата си под купола, извади мобилния си телефон и се обади на приятел от Централното управление на полицията, дружбата с когото, макар и само няколкогодишна, бе изкована при изключителни обстоятелства.

Също както само Шарлот го наричаше Блуи, така и детектив инспектор Ричард Анстис бе единственият човек, който се обръщаше към Страйк с Мистичния Боб, и тъкмо това име той извика гръмогласно сега, щом чу гласа на приятеля си.

— Ще ти искам услуга — съобщи Страйк на Анстис.

— Само кажи.

— Кой беше поел разследването за Лула Ландри?

Докато издирваше номерата на полицаите, натоварени със случая, Анстис разпита Страйк за бизнеса, десния крак и годеницата му. Страйк излъга и по трите пункта.

— Радвам се да го чуя — весело заяви Анстис. — И така ето ти номера на Уордъл. Той е свестен. Малко е самовлюбен, но ще ти свърши повече работа от Карвър, който е противен тип. Мога да те препоръчам на Уордъл, ще му звънна още сега, ако искаш.

Страйк измъкна някаква туристическа брошура от дървеното табло на стената и записа номера на Уордъл в полето, до снимка на Конната стража.

— Кога ще наминеш? — попита Анстис. — Доведи Шарлот някоя вечер.

— Да, би било чудесно. Ще ти звънна, точно в момента съм доста натоварен.

След като затвори, Страйк седя известно време дълбоко замислен, после позвъни на много по-стар познат от Анстис, чийто

житейски път го бе отвел в противоположна посока.

— Обаждам се за услуга, приятел — каза му Страйк. — Нужна ми е информация.

— За какво?

— Ти ми кажи. Трябва ми нещо, което да използвам като разменна монета с ченге.

Разговорът се проточи цели двайсет и пет минути и включваше много паузи, а те ставаха все по-дълги и многозначителни, докато накрая Страйк получи приблизителен адрес и две имена, които също записа до Конната стража, както и предупреждение, което не записа, но го взе присърце. Диалогът завърши приятелски и Страйк, вече широко прозяващ се, набра номера на Уордъл. Беше му отговорено почти веднага със силен и отсечен глас:

— Уордъл.

— Здравейте. Аз съм Корморан Страйк и...

— Какъв сте?

— Корморан Страйк е името ми.

— А, да — рече Уордъл. — Току-що ми звъня Анстис. Вие сте частният детектив, нали? Анстис каза, че искате да поговорим за Лула Ландри.

— Да, така е — потвърди Страйк, като потисна нова прозявка, докато разглеждаше рисунките по тавана — вакханалии, превръщащи се пред погледа му в празненство на феи в стил „Сън в лятна нощ“ с човека с магарешка глава. — Но всъщност това, което искам, е досието по случая.

Уордъл се разсмя.

— Не моя живот си спасил, приятел.

— Имам информация, която вероятно ще те заинтересува. Можем да осъществим обмен.

Настана кратка пауза.

— Доколкото схващам, не искаш да осъществяваме този обмен по телефона.

— Правилно — отвърна Страйк. — Има ли място, където обичаш да пийваш някоя и друга бира след тежък работен ден?

След като надраска името на пъб близо до Скотланд Ярд и се съгласи, че точно след седмица (след като не се докопа до по-близка дата) го устройва и него, Страйк се сбогува.

Невинаги беше така. Преди две години той бе в положение свидетели и заподозрени да угодничат пред него; беше като Уордъл, човек, чието време е по-ценно от това на повечето му събеседници и който може да избира кога и къде да се проведат разговорите и колко дълги да са. Като Уордъл той нямаше нужда от униформа; облечен бе в авторитет и престиж. Сега бе накуцващ мъж в смачкан костюм, търгуващ със стари познати, опитващ се да върти сделки с полицаи, които навремето на драго сърце биха приемали обажданията му.

— Дръвник — изрече на глас Страйк в чашата си. Третата бира беше влязла толкова лесно, че от нея бяха останали само два пръста.

Мобилният му телефон иззвъня, на екрана се появи номерът на служебния му телефон. Без съмнение Робин се опитваше да му съобщи, че Питър Гилеспи си иска парите. Превключи я директно на гласова поща, пресуши чашата си и излезе.

На улицата беше светло и студено, тротоарът бе мокър и локвите периодично проблясваха като сребро, когато облаци закриваха слънцето. Страйк запали още една цигара и я изпуши пред входа на „Тотнъм“, като наблюдаваше работниците около дупката на улицата. Щом довърши цигарата, пое бавно по Оксфорд стрийт да убие времето, докато временният кадър си тръгне, та да може да се наспи на спокойствие.

[1] Английската дума „robin“ означава червеношийка, птица, характерна с оранжево-червените си гърди. Асоциацията тук е с американския филм „Батман и Робин“. — Б.пр. ↑

Робин изчака десет минути, за да е сигурна, че Страйк няма да се върне, преди да пристъпи към няколко приятни обаждания от мобилния си телефон. Новината за годежа бе приета от приятелките ѝ или с развълнувано пискане, или със завистливи коментари, като и двете реакции доставиха на Робин еднакво удоволствие. По обед се награди с един час почивка, купи си три сватбени списания и пакет бисквити, за да възстанови взетите (с което изпразни касичката за дребни разходи — метална кутийка за сладки с етикет на нея, и добави от себе си още четирийсет и два пенса), после се върна в празния офис, където прекара четирийсет щастливи минути в разглеждане на сватбени рокли и букети, цялата вибрирайки от възнение.

Щом едночасовата обедна почивка, която сама си беше определила, свърши, Робин изми чашите и подноса на господин Крауди и му ги върна заедно с бисквитите. Като видя как се стреми да я задържи с разговор и как очите му разсеяно се местят от устата към гърдите ѝ, тя реши да го избягва до края на седмицата.

А Страйк все не се връщаше. От нямане какво друго да върши, Робин подреди чекмеджетата на бюрото си, като изхвърли натрупаните от предшественичките си боклуци: две блокчета напращен млечен шоколад, износена пила за нокти и безброй листчета с анонимни телефонни номера и други драскулки. Имаше кутия със старомодни метални кламери, каквито не беше виждала до този момент, и голям брой малки празни сини тетрадки, които, макар и немаркирани, навяваха бюрократизъм. Робин, вряла и кипяла в канцеларската работа, имаше чувството, че са задигнати от някое учреждение.

Служебният телефон звъня няколко пъти. Новият ѝ шеф явно беше човек с много имена. Един мъж попита за „Оги“, друг — за „Маймунека“, а един сух насечен глас помоли „господин Страйк“ да върне обаждането на господин Питър Гилеспи при първа възможност. Във всеки от случаите Робин звънеше на мобилния телефон на Страйк, но неизменно попадеше на гласова поща. Ето защо остави устни съобщения, записа името и номера на всеки обадил се на залепващи се

листчета, отнесе ги в кабинета на Страйк и ги подреди грижливо върху бюрото му.

Пневматичната бормашина не спираше да бръмчи отвън. Някъде към два часа, когато обитателят на горния апартамент стана по-активен, таванът започна да скърца; ако не беше този шум, би изглеждало все едно че Робин е сама в цялата сграда. Постепенно самотата, комбинирана с чувството на възторг, който заплашваше да пръсне гърдите ѝ всеки път, щом погледът ѝ попаднеше върху пръстена на лявата ръка, ѝ даде смелост. Тя се зае да почиства и подрежда малкото помещение, което бе под неин временен контрол.

Въпреки общата запуснатост и зацапаните повърхности Робин скоро откри стройна организационна структура, която ѝ се понрави, тъй като по природа беше прибран и подреден човек. Кафявите картонени папки (странно старомодни в тези дни на яркоцветна пластмаса), строени на рафтовете зад бюрото ѝ, бяха наредени по дати, всяка с изписан на ръка сериен номер на гръбчето. Отвори една и видя, че металните кламери бяха използвани, за да прикачат отделни листове хартия към всяко досие. Много от материалите вътре бяха изписани с труден за разчитане почерк. Може би така се работи в полицията; нищо чудно самият Страйк да е бивш полицай.

Робин откри купчето от розови закани за смърт, споменати от Страйк, в средното чекмедже на кантонерката, до няколко листа с договори за конфиденциалност. Взе един от тях и го прочете: прост формуляр, изискващ от подписалия се в извънработно време да се въздържа от обсъждане на имената и информацията, с които се е запознал при изпълняването на задълженията си. Робин поразмишлява за миг, след което внимателно сложи подписа си и датата на един от формулярите, занесе го в кабинета на Страйк и го сложи на бюрото му, така че той да добави своето име на реда с точките. Поемането на този едностранен обет за пазене на тайна ѝ върна донякъде чувството за вълшебство и за романтика, които си представяше, че ще открие зад стъклената врата с надпис, преди Страйк да я отвори със замах и за малко да я пребие по стълбите.

Чак когато постави формуляра върху бюрото на Страйк, забеляза пътната чанта, завряна в ъгъла зад металния шкаф. През отворения цип се показваха мръсната му риза, будилник и несесер с тоалетни принадлежности. Робин затвори вратата между вътрешния кабинет и

приемната, сякаш неволно бе станала свидетел на нещо конфузно и лично. Събра наум фактите: тъмнокосата красавица, изхвърчала от сградата сутринта, разните наранявания по Страйк и онова, което в ретроспекция изглеждаше като закъсняло, но решително втурване след жената. В новото си радостно състояние на прясно сгодена Робин бе склонна от дъното на душата си да съчувства на всеки с не тъй успешен любовен живот като нейния, но пък тази жалост засилваше невероятното удоволствие при мисълта за нейния личен рай.

В пет часа, след продължителното отсъствие на временния си шеф, Робин реши, че е свободна да си върви у дома. Тананикаше си, докато попълваше картата за работното си време, и премина към истинска песен, докато закопчаваше тренчката си; после заключи външната врата на офиса, пъхна обратно резервния ключ през процепа за пощенската кутия и пое с удвоена предпазливост надолу по металните стълби към Матю и към дома.

Страйк бе прекарал ранния следобед в сградата на студентския съюз на Лондонския университет, където благодарение на това че мина решително и с намръщено лице покрай рецепцията, беше се добрал до помещението с душовете, без някой да го спре или да му поиска студентска карта. След това бе изял корава кифличка с шунка и блокче шоколад в кафето. После се бе лутал, зашеметен от умора и често палейки цигара, между евтините магазини, в някои от които влизаше да си купи с парите на Бристоу малкото вещи от първа необходимост, нужни му сега, след като вече бе лишен от легло и изхранване. В привечерните часове вече се намираше в италиански ресторант с няколко големи, струпани около него кутии, седнал до бара и отпиващ от бирата си, почти забравил вече защо му се налага да убива времето.

Беше почти осем, когато се върна в офиса си. Това бе часът, в който Лондон му се струваше най-привлекателен; работният ден беше свършил, прозорците на пъбовете светеха уютно подобно на скъпоценни камъни, улиците бяха пълни с живот, неуморно вечните стари сгради, омекотени от уличното осветление, пораждаха странно чувство на успокоение. Виждали сме много като теб, сякаш мълвяха те утешително, докато той куцукаше по Оксфорд стрийт, понесъл сгъваемо походно легло. Седем и половина милиона сърца биеха в непосредствена близост в този оживен стар град и със сигурност много от тях бяха далеч по-тежко ранени от неговото. Докато крачеше уморено покрай затварящите магазини, а небето над него придобиваше цвят на индиго, Страйк откри утеха в мащабите на града и в анонимността му.

Оказа се истинско приключение да качи походното легло по металното стълбище до втория етаж и когато стигна пред вратата, надписана с името му, болката в края на десния му крак вече беше непоносима. Облегна се за момент на вратата, като пренесе тежестта на тялото си върху левия крак, и се загледа в стъклото, което се замъгляваше от запъхтяното му дишане.

— Нещастник дебел — наруга се на глас. — Изфирясал дърт динозавър.

Обърса потта от челото си, отключи вратата и премъкна през прага разнообразните си покупки. Във вътрешния кабинет избута бюрото встрани, опъна леглото, разви спалния чувал и напълни евтиния чайник на умивалника в помещението извън стъклената врата.

Вечерята му от нудли още беше в опаковката, беше я избрал, защото му напомняше за войнишкия порцион, който носеше в раницата си. Той бе вкоренил дълбоко у него асоциацията за бързо затопляна рехидратирана храна и импровизиран подслон за преспиване, които автоматично го караха да посяга за оръжието си. Когато водата в чайника завря, той я сипа направо в кутийката и изяде рехидратираната паста с пластмасова лъжичка от университетското кафене, седнал на канцеларския си стол, отправил поглед надолу към почти пустата пряка, отвъд която в сумрака гърмеше потокът от превозни средства по голямата улица, и заслушан в отривистия ритъм на бас китарата от „12 Бар Кафе“ два етажа по-надолу.

Беше спал и на по-лоши места. Преживял беше каменния под на многоетажен паркинг в Ангола, бомбардираната металодобивна фабрика, където бяха опънали палатки и където на сутринта изкашля черни сажди. Най-лошо от всичко беше усойното общежитие в Норфък, където майка му беше дотъррила него и една от полусестрите му, когато бяха съответно на осем и шест години. Спомняше си лишените от удобство болнични легла, в които бе прекарал месеци, разните места за самонастаняване (отново с майка му), мразовитите гори, където бе лагерувал по време на армейски учения. Колкото и примитивно и непредразполагащо да изглеждаше походното легло под едничката гола крушка, то беше луксозно в сравнение с всички тях.

Актът на пазаруване на нужните му неща и вкарването им в употреба събудиха у Страйк стария войнишки навик да свърши онова, което трябва, без въпроси и без оплаквания. Изхвърли в боклука опаковката на нудлите, включи лампата и седна зад бюрото, където Робин бе прекарала по-голямата част от деня.

Докато събираше компонентите за новото досие — папка с твърди корици, бели листове и кламери; бележника, в който беше записал разговора с Бристоу; туристическата брошура от „Тотнъм“; визитката на Бристоу — забеляза реда в чекмеджетата, липсата на прах

по монитора, отсъствието на празни чаши и боклуци и едва доловимия аромат на парфюм „Пледж“. Умерено заинтригуван, той отвори кутията с пари за дребни разходи и откри в нея бележка с прилежния закръглен почерк на Робин, уведомяваща го, че ѝ дължи четирийсет и два пенса за шоколадовите бисквити. Страйк извади от портфейла си четирийсет лири от онези, с които му бе платил Бристоу, и ги пусна в кутията; сетне му хрумна нова мисъл, отброи четирийсет и два пенса и ги добави отгоре.

После с една от химикалките, които Робин бе подредила грижливо в най-горното чекмедже, Страйк започна да пише бързо и с лекота, като първо постави датата. Откъсна бележките от разговора с Бристоу и ги прикрепи към досието; записа всички стъпки, които бе предприел дотук, включително обажданията до Анстис и Уордъл и номерата на телефоните им (подробностите за другия приятел обаче, който предостави полезни имена и адреси, не бяха включени в досието).

Накрая, преди да сложи папката на мястото ѝ най-вдясно на рафта, Страйк постави сериен номер на новия си случай и го записа заедно с обозначението „Внезапна смърт, Лула Ландри“ на гръбчето.

Сега най-после отвори плика, който според Бристоу съдържаше съществените следи, пропуснати от полицията. Почеркът на адвоката, четлив и плавен, се лееше в плътно изписани редове. Както беше обещал Бристоу, съдържанието се отнасяше главно до действията на мъжа, когото той наричаше „Бягация“.

Бягация бе висок чернокож мъж, чието лице беше скрито от шал и който се появяваше на запис от камера в късен автобус, движещ се от Айлингтън към Уест Енд. Беше се качил на този автобус около петдесет минути преди Лула Ландри да умре. След това бе показан на запис от охранителна камера в Мейфеър да се движи по посока на дома на Ландри в един часа и трийсет и девет минути. Беше спрял пред камерата и очевидно се консултираше с листче хартия („евентуално за адрес или упътване“, услужливо бе добавил Бристоу в бележките си), преди да се придвижи извън обхвата.

Запис от същата камера малко по-късно показваше Бягация да спринтира в обратна посока покрай камерата в два часа и дванайсет минути и да излиза извън обхвата. „Втори чернокож също тича —

евентуален съгледвач? Сварен при кражба на кола? По това време зад ъгъла се е включила аларма на кола“, беше написал Бристоу.

Накрая имаше запис от камера на „чернокож, силно напомнящ Бягация“, който крачи по улица близо до Грейс Ин Скуеър, на няколко километра разстояние, по-късно сутринта, след смъртта на Ландри. „Лицето все така е скрито“, пишеше Бристоу.

Страйк спря да разтърка очи, забравил, че едното е наранено, и трепна от болката. Вече бе изпаднал в онова състояние на замаяност и неволно потрепване на мускулите, което беше знак за крайно изтощение. С протяжна въздишка, преминала в пъшкане, той направи преценка на бележките на Бристоу, стиснал химикалката в косматия си юмрук и готов да впише свои бележки.

Бристоу сигурно можеше да тълкува закона съвестно и обективно в кантората си, която го бе снабдила с елегантната му гравирана визитка, но съдържанието на този плик само потвърждаваше впечатлението на Страйк, че личният живот на клиента му е доминиран от безоснователна вманиаченост. Какъвто и да бе произходът на повишеното внимание на Бристоу към Бягация — дали вкоренен таен страх от градското страшилище, символизирано от криминално проявен чернокож мъж, или някаква друга, по-дълбока и по-лична причина — немислимо бе полицията да не е проучила Бягация и неговия спътник (я съгледвач, я автокрадец) и със сигурност са имали основателна причина да ги изключат от кръга на заподозрените.

С широка прозявка Страйк обърна на втората страница от писанията на Бристоу.

В един и четирийсет и пет на Дерик Уилсън, нощният охранител във фоайето на сградата, му става зле и отива в задната тоалетна, където прекарва приблизително четвърт час. Следователно в продължение на петнайсет минути преди смъртта на Лула фоайето е оставено без надзор и всеки би могъл да влезе, без да бъде видян. Уилсън излиза от тоалетната след падането на Лула, когато чува писъка на Танзи Бестигуи.

Тази благоприятна възможност съвпада точно с времето, когато Бягация би стигнал до Кентигърн Гардънс номер осемнайсет, при положение че е минал покрай охранителната камера на кръстовището на Олдърбрук и Белами Роуд в един и трийсет и девет.

— И по кой начин — измърмори Страйк, докато масажираше челото си — е видял през външната врата кога пазачът се е оттеглил в кенефа?

Приказвах с Дерик Уилсън, който е готов да отговаря на въпроси.

Бас държа, че си му платил за тази готовност, помисли си Страйк, видял телефонния номер на охранителя под заключителните думи.

Той остави химикалката, с която възнамеряваше да добави свои бележки, и прикрепил с кламер написаното от Бристоу в папката. После изключи настолната лампа и с куцукане отиде да се изпикае в тоалетната на площадката. След като си изми зъбите над напуканата мивка, заключи стъклената врата, нагласи будилника и се съблече.

На неоновата светлина от уличната лампа Страйк разкопча ремъците на протезата си, свали я от измъчения си крак и отстрани подложката с гел, която не бе успяла да го предпази от болката. Постава изкуствения крак до зареждащия се мобилен телефон, добра се до спалния чувал и легна с ръце под тила, вгледан в тавана. Както се бе опасявал, тежащата като олово умора в тялото му не се оказа достатъчна да заглуши тревожните му мисли. Старата инфекция отново се бе активирала; измъчваше го, не му даваше покой.

Какво ли правеше тя сега?

Вчера вечерта в една паралелна вселена той бе обитавал красив апартамент в най-желания район на Лондон с жена, която караше всеки зърнал я мъж да се втрещва в Страйк с почуда и завист.

„Защо просто не се нанесеш при мен? О, за бога, Блуи, не мислиш ли, че е най-разумното решение? Защо не?“

От самото начало си знаеше, че това е грешка. Бяха го опитвали и преди и всеки следващ път стигаха до все по-голяма катастрофа.

„Но ние сме сгодени, за бога, защо да не живееш при мен?“

Бе изрекла неща, които би трябвало да доказват, че във времето, през което едва не бе го изгубила завинаги, тя е претърпяла също така необратима промяна като него самия, останал с крак и половина.

„Не ми е нужен пръстен. Не ставай смешен, Блуи. Всичките ти пари ти трябва за новия бизнес.“

Той затвори очи. След станалото рано сутринта нямаше връщане назад. Твърде много пъти бе лъгала за прекалено сериозни неща. Ала мисълта му се връщаше обратно като към вече пресметнат сбор с опасението, че е допуснал елементарна грешка. Усърдно съпостави постоянно променящите се дати, отказа ѝ да се посъветва с аптекар или лекар, яростта, с която бе реагирала на всяка молба за изясняване и после внезапното съобщение, че всичко е приключило без грам доказателство, че изобщо е било реално. Покрай всичките съмнителни обстоятелства налице бе и спечеленото му по трудния начин познание за нейната патологична склонност да лъже и преувеличава, потребността ѝ да провокира, да дразни, да подлага на изпитания.

„Не смей да разследваш мен, дявол го взел. Не смей да ме третираш като тайно дрогиращ се войник. Аз не съм ти случай, който трябва да разрешиш. От теб се очаква да ме обичаш, а ти не искаш да приемеш думата ми дори за такова нещо...“

Ала лъжите, които сипеше, бяха втъкани в самата ѝ същност, във всекидневието ѝ. Да живее с нея и да я обича означаваше все повече да се впримчва в тях, да се сражава с нея за истината, да отвоюва с борба всеки сантиметър от здравата почва на реалността. Как можа да се случи той, който от най-ранно детство носеше у себе си нуждата да проучва, да знае със сигурност, да извлича истината и от най-незначителните загадки, да се влюби толкова силно и така задълго в момиче, нижещо лъжи с лекота, с каквато другите жени дишаха?

— Свършено е — каза на себе си. — Писано беше да стане.

Ала не беше пожелал да каже на Анстис и не събираше сили да го признае пред никого друго, все още не. Имаше приятели из цял Лондон, които биха го приели на драго сърце в домовете си, които биха отворили спалните си за гости и хладилниците си, изпълнени с желание да го утешат и да му помогнат. Ала цената на всички тези

удобни легла и на домашно сготвената храна щеше да е да седи край кухненска маса и щом децата, облечени в чисти пижами, се отправеха към леглата, да съживява наново грозната финална свада с Шарлот, подлагайки се на съчувствието и съжалението на гаджетата и съпругите на приятелите си. Пред това предпочиташе мрачната самота, нудлите в кутийка и спалния чувал.

Все още чувстваше липсващото стъпало, откъснато от крака му две години и половина по-рано. То беше там, в спалния чувал; можеше да свива изчезналите пръсти, ако поискаше. Колкото и да беше изтощен, дълго време не можа да заспи, а когато това стана, Шарлот се втурваше ту вътре, ту навън във всеки негов сън — възхитително красива, сквернословна и сбъркана.

ВТОРА ЧАСТ

Non ignara mali miseris succurrere disco.
Злочестината познала, злочестите аз
подпомагам.

Вергилий, „Енеида“,
I, 630
(превод Г. Батаклиев)

1

— „При всичките галони изразходвано печатарско мастило и всичките часове телевизионни интервюта, посветени на смъртта на Лула Ландри, рядко е бивал задаван въпросът: Какво ни засяга нас?

Тя беше красива, без съмнение, а всеизвестно е, че хубавите момичета увеличават продажбата на вестниците, още от времето, когато Дейна Гибсън е започнала да пуска в «Нюйоркър» скиците си на сирени с морно притворени клепачи.

Също така беше и чернокожа или по-скоро с прекрасния цвят на кафе с мляко, а това, както често ни се повтаря, представлява прогрес в една индустрия, интересуваща се предимно от повърхността. (Аз лично храня съмнения: Да не би пък цветът «кафе с мляко» просто да е бил модният за сезона? Нима видяхме внезапен прилив на чернокожи в този сектор, тръгнаха по стъпките на Ландри? Успехът ѝ промени ли радикално представата ни за женска красота? Надминават ли черните кукли «Барби» белите по продажби?)

Близките и приятелите на истинската Ландри от плът и кръв естествено са покрусени и имат най-искрените ми съболезнования. Ала ние, четящата публика и зрителската аудитория, не изпитваме лична скръб, за да ставаме свидетели на тези прекалености. Млади жени умират всеки ден при «трагични» обстоятелства (което ще рече не по естествени причини): при автомобилни катастрофи, от свръхдоза, а понякога и защото се погубват от глад, за да постигнат фигура, каквато демонстрират Ландри и другите от бранша. Отделяме ли на тези момичета повече от мимолетна мисъл, когато обръщаме страницата и мигом забравяме обикновените им лица?“

Робин направи пауза, за да отпие от кафето си и да прочисти гърлото си.

— Дотук само лицемерна набожност — промърмори Страйк.

Той седеше в ъгъла на бюрото на Робин и слагаше снимки в отворена папка, като номерираше всяка една и правеше описание на предмета ѝ в индекс на гърба. Робин продължи да чете от монитора на компютъра си оттам, където бе спряла:

— „Прекомерният ни интерес и дори скръб подлежат на изследване. Смело може да се твърди, че до момента, в който Ландри предприе фаталния си скок, десетки хиляди жени биха искали да са на нейното място. Хлипащи момичета положиха цветя под балкона на пентхауса на Лула Ландри, струващ четири и половина милиона лири, след като пребитото ѝ от падането тяло бе отнесено. Дали поне една млада жена, мечтаеща за таблоидна слава като модел, е била разколебана в амбицията си вследствие на издигането и жестокото сгромолясване на Лула Ландри?“

— Хайде стига бе! — подхвърли Страйк. — За нея говоря, не за теб — побърза да добави. — Жена го е писала, нали?

— Да, някоя си Мелани Телфорд — отвърна Робин, като се върна в началото, за да му покаже снимката на попрезряла блондинка с масивна челюст. — Да спра ли дотук?

— Не, не, чети.

Робин още веднъж прочисти гърлото си и продължи:

— „Отговорът със сигурност е не.“ Това беше по повод мечтаещите да са модел, които не са се отказали.

— Да, схванах.

— Така... „Сто години след Емелин Панкхърст поколение пубертетки най-силно от всичко желаят да бъдат сведени до статута на хартиена кукла, на плосък аватар, чиито превърнати в легенда приключения прикриват толкова силен душевен смут и такова отчаяние, че да се хвърли от прозорец на третия етаж. Привидността е всичко: дизайнерът Ги Соме побърза да уведоми пресата, че тя е скочила облечена в една от неговите рокли, и въпросният модел се разпродаде за двайсет и четири часа след смъртта ѝ. Каква по-добра реклама от това, че Лула Ландри е избрала да се срещне със Създателя в творение на Соме?“

Не, ние не оплакваме загубата на младата жена, защото за нас тя не бе по-реална от образите на момичетата «Гибсън», излезли изпод перото на Дейна. Скърбим за физическия образ по таблоидите и кориците на модните списания; образ, който ни продаваше дрехи, чанти и представата за знаменитост, чийто край показва, че е безсъдържателна и преходна като сапунен мехур. Онова, което ни липсва в действителност, стига да сме достатъчно честни да си го признаем, са забавните гротескни прояви на тази повърхностна

лудетина, чието съществуване от комиксов тип с постоянните наркомански изпълнения, с предизвикателното поведение, красивите дрешки и опасен приятел, с когото ту се събираха, ту се разделяха, го няма вече, за да ни развлича.

Погребението на Ландри бе широко отразено (също като сватбите на прочутите) от дългопробни списания, които се хранят от къпещите се в слава и чиито издатели със сигурност ще скърбят за смъртта ѝ по-дълго от повечето от нас. Бе ни позволено да зърнем известни личности, облени в сълзи, но на семейството ѝ бе отредена най-малката от всичките снимки: оказали се изненадващо нефотогенични, ти да видиш!

Ала една от опечалените искрено ме трогна. В отговор на питането на мъж, за когото може би не си е дала сметка, че е репортер, тя споделила, че се запознала с Ландри в клиника за лечение на зависимости и се сприятелили. Заела място на една от задните пейки в църквата, за да се сбогува, и се оттеглила тихичко. Тя не е продала разказа си за разлика от толкова много други, общували с Ландри приживе. А той би могъл да ни каже нещо вълнуващо за истинската Лула Ландри, породила такава чиста обич у обикновено момиче. Колкото до нас, останалите...“

— Не назовава ли по име това обикновено момиче от клиниката?
— прекъсна я Страйк.

Робин мълчаливо обходи с очи статията.

— Не.

Страйк почеса лошо избръснатата си брадичка.

— Бристоу не спомена приятелка от клиника.

— Мислите ли, че може да е важна? — попита с любопитство Робин, като завъртя стола си, за да го погледне.

— Може да е интересно да се поговори с някого, познавал Ландри от център за лечение, а не от нощни клубове.

Страйк бе помолил Робин да издири в интернет материали, свързани с Ландри, само защото нямаше какво друго да ѝ възложи. Тя вече се бе обадила на Дерик Уилсън, охранителя в сградата, и беше уредила среща за Страйк в петък сутринта във „Финикс кафе“ в Брикстън. Почтата за деня се изчерпваше с две циркулярни писма и последно искане за плащане; нямаше обаждания, а в офиса тя вече бе

обхванала всичко, което можеше да се класифицира по азбучен ред, разпредели по купчини или подреди според тип и цвят.

Ето защо, вдъхновен от сръчността ѝ при боравенето с Гугъл предишния ден, той ѝ бе поставил тази твърде безцелна задача. През последния час тя четеше на Страйк откъслечни сведения и статии за Ландри и кръга около нея, докато той подреждаше квитанциите, телефонните сметки и снимките, отнасящи се до единствения му друг текущ случай.

— Да се опитам ли да открия още нещо за това момиче? — попита Робин.

— Да — отвърна Страйк разсеяно, докато разглеждаше снимка на едър оплешивяващ мъж в костюм и много апетитна на вид червенокоска в прилепнали джинси. Мъжът в костюма беше господин Джефри Хук; червенокосата обаче нямаше никаква прилика с госпожа Хук, която преди идването на Бристоу в офиса беше единствената клиентка на Страйк. Той пхна снимката в папката на госпожа Хук и я обозначи с номер дванайсет, а Робин се обърна отново към компютъра.

За известно време настана тишина, нарушавана само от шумоленето на снимките и потракването на късите нокти на Робин върху клавиатурата. Вратата към вътрешния кабинет на Страйк беше затворена, за да скрие походното легло и другите признаци за обитаване, а въздухът бе напоен с изкуствен мирис на лимони благодарение на щедро изпръскания от Страйк освежител за въздух преди пристигането на Робин. За да не бъде изтълкувано като сексуален интерес решението му да седне в другия край на бюрото ѝ, преди да се настани, беше се престорил, че за пръв път вижда годежния ѝ пръстен, и в продължение на пет минути бе водил с нея учтив ненатрапчив разговор на тема годеника ѝ. Узна, че той е наскоро дипломирал се счетоводител на име Матю; че Робин е пристигнала от Йоркшър в Лондон миналия месец именно за да живее с Матю, и че ангажиментите ѝ по заместване са временна мярка до намирането на постоянна работа.

— Мислите ли, че тя може да е на някоя от тези снимки? — попита Робин след малко. — Имам предвид момичето от клиниката.

Екранът беше запълнен с идентични по размер фотографии, като всяка показваше един човек или повече хора, облечени в тъмни дрехи, всичките движещи се от ляво на дясно и отиващи на погребението. На

фона на всяка снимка се виждаха бариери и размазаните лица на множеството зад тях.

Най-впечатляваща беше снимката на много високо бледо момиче със златисторуса коса на опашка, на чиято глава се мъдреше творение от черен тюл и пера. Страйк я разпозна, защото всички знаеха коя е: моделът Киара Портър, прекарала с Лула последния ѝ ден на тази земя; приятелката, с която Лула беше заснета на една от най-прочутите фотографии в кариерата си. Вървейки към погребалната служба в памет на Лула, Портър изглеждаше красива и печална. Сигурно беше дошла сама, защото не се виждаше ръка, подхванала лакътя ѝ или положена върху издължения ѝ гръб.

До снимката на Портър имаше една на двойка с надпис „Филмовият продуцент Фреди Бестигуи и съпругата му Танзи“. Бестигуи имаше яко като на бик тяло и къси крака, гръдният му кош беше широк и заоблен като бъчва, а вратът му — дебел. Косата му беше прошарена и късо подстригана във формата на четка; лицето му представляваше маса от бръчки, торбички и бенки, от която месестият му нос стърчеше като тумор. И все пак изглеждаше внушително в скъпото си черно палто и със слабата си като скелет съпруга, облеганата на ръката му. Физиономията на Танзи бе почти невидима зад вдигнатата кожена яка на палтото ѝ и огромните кръгли слънчеви очила.

Последен в горния ред от снимки беше „Ги Соме, моден дизайнер“. Беше слаб чернокож мъж, облечен в тъмносин редингот със сложна кройка. Лицето му беше наведено, а изражението му — неразлично, заради начина, по който светлината падаше върху тъмната му глава, макар че три големи диамантени обици на ухото, обърнато към камерата, бяха уловили светкавиците и блестяха като звезди. Също като Портър той изглежда бе пристигнал без придружител, макар че малка група опечалени, неудостоени с надпис, бяха хванати в кадъра.

Страйк придърпа стола си по-близо към екрана, но все пак запази ръка разстояние между себе си и Робин. Едно от неидентифицираните лица, наполовина отрязано от ръба на снимката, беше това на Джон Бристоу, което се разпознаваше по късата горна устна и хамстерските зъби. Бе прегърнал с една ръка покрусена възрастна жена с бяла коса; лицето ѝ бе изпито и мъртвешко, нескритата ѝ скръб бе трогателна.

Зад двамата стоеше висок и надменен на вид мъж, който създаваше впечатление на отвратен от обкръжението, в което е попаднал.

— Не виждам някоя, която може да е обикновеното момиче — каза Робин, като местеше образа на екрана надолу, за да види снимки на красивите и прочутите, изглеждащи тъжни и сериозни. — О, погледнете... Еван Дъфийлд.

Беше облечен в черна тениска, черни джинси и палто с военна кройка. Косата му също беше черна; лицето му беше цяло от изпъкнали ъгловати кости и от хлътнатини; леденосините му очи се вираха право в обектива на камерата. Макар и по-висок от двамата си спътници, застанали от двете му страни, изглеждаше крехък в сравнение с тях; бяха едър мъж в костюм и тревожна на вид по-възрастна жена с отворена уста, която беше направила жест, сякаш искаше да разчисти пътя пред тях. Групичката напомняше на Страйк родители, отвеждащи болно дете от празненство. Страйк забеляза, че макар да създаваше впечатление на дезориентиран и разстроен, Дъфийлд бе положил много грижливо очната си линия.

— Вижте само колко цветя!

Дъфийлд се плъзна към горната част на екрана и изчезна: Робин бе спряла на снимка на огромен букет във формата на нещо, което Страйк взе за сърце, преди да осъзнае, че представлява две извити ангелски крила, изработени от бели рози. Вместена по-малка снимка показваше прикрепената картичка в близък план.

— „Почивай в мир, ангеле Лула. Дийби Мак“ — прочете Робин на глас.

— Дийби Мак? Рапърът? Значи са се познавали?

— Не, не мисля, но се вдигна много шум, че той наел апартамент в сградата ѝ. А и тя е спомената в две от песните му. От пресата бяха много развълнувани, че ще отседне там...

— Добре информирана си по темата.

— О, нали знаете, от списанията — промърмори Робин неопределено и отново превъртя назад снимките от погребението.

— Що за име е Дийби? — почуди се на глас Страйк.

— Идва от инициалите му — поясни тя. — Те са Д. Б. Истинското му име е Даръл Брандън Макдоналд.

— Да не си фен на рапа?

— Не — отвърна Робин, все още съсредоточена върху екрана. — Просто помня такива неща.

Тя изчисти образите, които беше преглеждала, и отново започна да трака по клавиатурата. Страйк се върна към снимките си. На следващата господин Джефри Хук целуваше червенокосата си спътничка и ръката му беше върху обемистото ѝ дупе, намираха се пред станцията на метрото Ийлинг Бродуей.

— Ето един клип от Ютюб — съобщи Робин. — Дийби Мак говори за Лула след смъртта.

— Дай да го видим — рече Страйк и се придвижи напред със стола си, после, размислил, го върна малко назад.

Малкото екранче седем и половина на десет сантиметра оживя. Едър чернокож мъж, облечен в суитчър с качулка, седеше в черно кожено кресло, обърнат към невидим интервюиращ. Беше с бръсната глава и слънчеви очила.

— ... самоубийството на Лула Ландри? — прозвуча краят на въпроса на интервюиращия, който беше англичанин.

— Кофти история, човече, адски кофти — отвърна Дийби и прекара длан по гладкото си теме. Гласът му беше мек, плътен и дрезгав, с едва доловимо фъфлене. — Това правят с успешните: преследват те и те разкъсват. Ето какво върши завистта, приятелю. Шибаните репортери я тласнаха навън от прозореца. Нека почива в мир, казвам аз. Най-сетне намери покой, клетата.

— Твърде шокиращо посрещане в Лондон за вас — каза интервюиращият. — Тъкмо покрай вашия прозорец да падне.

Дийби Мак не отговори веднага. Седеше неподвижно, вгледан в събеседника си през непроницаемите стъкла. После каза:

— Аз не бях там. Или сте намерили някой, който твърди, че съм бил?

Интервюиращият се засмя нервно и кратко, после отвърна припряно:

— Боже мой, не, няма такова нещо...

Дийби завъртя глава и каза на някого, стоящ извън обхвата на камерата:

— Дали не трябваше да си доведе адвокатите, а?

Интервюиращият отново избухна в подлизурски смях. Дийби отвърна на погледа му все така без усмивка.

— Дийби Мак — изрече задъхано интервюиращият. — Благодаря ви, че ни отделихте време.

На екрана се показа протегнатата ръка на бял мъж; Дийби вдигна своята в юмрук. Бялата ръка също се преустрои в такъв и двамата чукнаха кокалчета. Някой извън екрана се изсмя презрително. Клипът свърши.

— „Шибаните репортери я тласнаха навън от прозореца“ — повтори Страйк, като избута стола си назад в първоначалното му положение. — Интересна гледна точка.

Усети мобилния телефон да вибрира в джоба му и го извади. Името на Шарлот под известие за ново съобщение извика приток на адреналин в тялото му, сякаш току-що бе зърнал готов за скок хищник.

Ако искаш да си прибереш нещата, в петък сутринта
между 9 и 12 няма да съм вкъщи.

— Какво? — Бе останал с впечатлението, че Робин е изрекла нещо.

— Казах, че намерих нещо ужасно, което са писали за рождената ѝ майка.

— Добре, прочети ми го.

Върна мобилния телефон в джоба си. Когато отново сведе голямата си глава над папката на госпожа Хук, мислите му се заблъскаха в черепа, сякаш някой бе ударил гонг в него.

Шарлот проявяваше злокобно здравомислие; имитираше зряло спокойствие. Беше извела сръчно вечния им дуел на ново ниво, недостигано и неизпробвано до момента: „Хайде да подходим към това като възрастни“. Може би между лопатките му щеше да се забие нож в мига, в който пристъпеше прага на жилището ѝ; нищо чудно да завареше в спалнята трупа ѝ с прерязани китки, лежащ в локва съсирваща се кръв пред камината.

Гласът на Робин звучеше като фонов шум от прахосмукачка. С усилие той пренасочи вниманието си.

— „... продаде романтичната история на връзката си с чернокож младеж на всеки журналист от таблоид, готов да плати. Ала в действителност няма нищо романтично в историята на Марлийн

Хигсън такава, каквато я помнят някогашните ѝ съседи. «Тя приемаше клиенти — твърди Вивиан Кранфийлд, живяла в апартамента над този на Хигсън по времето, когато била бременна с Ландри. — Мъже влизаха и излизаха по всяко време на деня и нощта. Тя не знаеше кой е бащата на бебето, можеше да е всеки от тях. Въобще не искаше детето. Още си спомням как заварих веднъж малката да плаче сама в коридора, докато майка ѝ беше заета с клиент. Горкото създание беше по памперс, едва проходило... Някой трябва да бе съобщил на социалните служби, отдавна трябваше да бъде сторено. Най-доброто, което можеше да се случи на момиченцето, бе да го осиновят.» Истината без съмнение ще шокира Ландри, която описа надълго и широко пред пресата своя подновен контакт с отдавна изгубената рождена майка...“ Писано е преди смъртта на Лула — поясни Робин.

— Да — промърмори Страйк и рязко затвори папката пред себе си. — Имаш ли желание за разходка?

Камерите, напомнящи кутии за обувки, изглеждаха някак злонамерени, кацнали всяка на своя стълб с по едно празно черно око. Сочеха в противоположни посоки и обхващаха Олдърбрук Роуд, гъмжащ от пешеходци и превозни средства. И двата тротоара бяха плътно запълнени с магазини, барове и кафета. Двуетажни автобуси гърмяха в двете посоки в определените за тях ленти.

— Тук е заснет Бягация, за когото говори Бристоу — отбеляза Страйк, застанал гърбом към Олдърбрук Роуд и с лице към много тихия Белами Роуд с неговите високи и разкошни къщи, водещ към самото сърце на жилищния район Мейфеър. — Минал е покрай камерата дванайсет минути преди падането й... Това е най-краткият маршрут от Кентигърн Гардънс. Тук се движат нощни автобуси и има най-добра възможност да се хване такси. Не че би било особено умен ход, ако току-що си убил жена.

Той отново заби нос в оръфания пътеводител. Страйк явно не се притесняваше, че някой може да го вземе за турист. А и без съмнение това не би му навредило предвид размерите му, каза си Робин.

В течение на кратката ѝ кариера като временна сътрудничка от Робин много рядко бяха искали да върши нещо извън условията на секретарския ѝ договор, затова тя бе леко притеснена от предложението на Страйк за разходка. Ала със задоволство установи, че може да свали от Страйк всякакви подозрения за флиртуване. Дългото им вървене дотук бе минало почти в пълно мълчание, Страйк очевидно бе погълнат от мислите си и от време на време се консултираше с картата.

Ала щом стигнаха до Олдърбрук Роуд, той беше казал:

— Ако забележиш нещо, което не съм видял, или ти хрумне догадка, ще споделиш с мен, нали?

Това беше твърде вълнуващо: Робин се гордееше със своята наблюдателност; тя бе една от причините тайно да храни детинската си амбиция за това, което бе всекидневие за едрият мъж до нея. Направи интелигентен оглед на улицата в двете посоки и опита да си представи

какви биха били мотивите на някого, излязъл тук в два часа посред нощ при снеговалеж и температура под нулата.

— Насам — подкани я обаче Страйк, преди да я е споходило някакво прозрение, и двамата поеха редом по Белами Роуд.

Той се извиваше плавно наляво и продължаваше с още шейсетина къщи, почти идентични с лъскавите си черни входни врати, с късите метални оградки от двете страни на чистите бели стълби и с качетата с подрязани в разни форми храсти. Тук-там имаше мраморни лъвове и месингови табелки, посочващи името и професията на обитателите; от горните прозорци проблясваха полилеи, а една врата беше разтворена и разкриваше под с шахматен паркет, маслени картини в златни рамки и стълбище в стил „Крал Джордж“.

Докато вървеше, Страйк обмисляше част от информацията, която Робин бе успяла да намери в интернет сутринта. Както бе подозирал, Бристоу не бе искрен в твърдението си, че полицията не е направила опит да открие Бягация и неговия партньор. Заровени сред изобилните и яростни вестникарски материали, оцелели онлайн, съществуваха и обръщения към мъжете да се появят за справка, които обаче не бяха дали резултат.

За разлика от Бристоу Страйк не тълкуваше това като некомпетентност от страна на полицията или като занемаряване на разследването на евентуален заподозрян в убийство. Внезапно прозвучалата автоаларма в момента, когато двамата мъже бяха напуснали бързо района, бе разбираема причина за неохотата им да разговарят с полицията. Нещо повече, Страйк не знаеше дали Бристоу е запознат с вариращото качество на записите от охранителните камери, затова пък той самият имаше богат опит с безнадеждно размазани черно-бели образи, от които бе невъзможно да се установи реално сходство с когото и да било.

Страйк бе забелязал също така, че Бристоу не беше споменал нито в разговора, нито в бележките си и дума за ДНК пробите, събрани от апартамента на сестра му. Поради факта колко бързо полицаите бяха изключили Бягация и другаря му от по-нататъшното разследване имаше силни подозрения, че не са открили в апартамента чужда ДНК. Страйк обаче беше наясно, че истински заблудените с лека ръка биха отхвърлили тривиални подробности от сорта на ДНК доказателства с

аргументи за замърсяване или заговор. Виждаха каквото искаха да видят, слепи за неудобната неумолима истина.

Ала сутрешните издирвания в Гугъл бяха предложили евентуално обяснение за обсебеността на Бристоу от Бягация. Сестра му беше издирвала биологичните си корени и бе успяла да открие рождената си майка, а тя изглеждаше, въпреки резервите поради стремежа на пресата към сензации, твърде противна личност. Несъмнено подобни откровения като откритите от Робин биха били неприятни не само за Ландри, а и за цялото семейство, в което бе осиновена. Дали не бе доказателство за лабилността на Бристоу (защото Страйк не можеше да се преструва пред себе си, че клиентът му създава впечатление за добре балансирана личност) убеждението му, че Лула, такава щастливка в някои отношения, е предизвикала съдбата? Че е събудила спящото зло в опита да разкрие тайната на произхода си; че е активирала демон, който е протегнал ръка от далечното минало и я е убил? Затова ли чернокожият в нейния квартал го бе притеснил толкова?

Навлизайки все по-навътре в анклава на богатите, Страйк и Робин стигнаха до ъгъла на Кентигърн Гардънс. Също като Белами Роуд улицата притежаваше аура, излъчваща респектиращ и резервиран просперитет. Къщите бяха викториански, високи, с червена тухлена фасада, гарнирана с каменни фризове, с големи прозорци с фронтони, всеки със свое индивидуално каменно балконче. Навсякъде цареше ред и чистота, плод на добра и скъпа поддръжка. Имаше малко паркирани коли; табела съобщаваше, че за тази привилегия е нужно разрешително.

Вече без полицейски ленти и тълпи репортери отпред, сградата на номер осемнайсет се бе вписала отново в елегантната хармония на квартала.

— Балконът, от който е паднала, е на последния етаж — уточни Страйк. — На около дванайсет метра височина, бих казал.

Той заоглежда красивата предна фасада. Робин забеляза, че балконите на горните три етажа са плитки, едва имаше място да се застане между балюстрадата и дългите прозорци.

— Работата е там — каза Страйк, присвил очи към балкона високо над тях, — че блъсването на човек от такава височина не би гарантирало смърт.

— О, как не? — възрази Робин, представяйки си ужасяващото падане от най-горния балкон до твърдата настилка.

— Ще се изненадаш. Прекарах един месец на легло в съседство с един уелсец, когото вятърът бе издухал от сграда с подобна височина. Имаше счупени крака и таз, много вътрешни кръвоизливи, но още си е жив.

Робин погледна Страйк, без да скрива учудването си какво ли го бе задържало на легло цял месец, но вече втренчен във входната врата, детективът не й обърна внимание.

— Електронна ключалка — измърмори, забелязал металното квадратче с бутони, — и камера над вратата. Бристоу не спомена камера. Може да е нова.

Остана така няколко минути, като изпробваше различни теории пред респектиращата червена тухлена фасада на тези фантастично скъпи крепости. Защо изобщо Лула Ландри беше избрала да живее тук? Тих, традиционен и скучен, кварталът бе естествена среда за обитаване от всевъзможни богаташи: руски и арабски олигарси; корпоративни гиганти, които живееха ту в градските си къщи, ту в именията си в провинцията; богати стари моми, бавно креещи сред колекциите си от предмети на изкуството. Той намираще този избор за странен за момиче на двайсет и три, което според всички материали в пресата, изчетени му от Робин, се движеше с модерни творци, формиращи прославения си усет за стил по-скоро под влияние на улицата, отколкото по разните салони.

— Изглежда много добре защитена, нали? — обади се Робин.

— Да, така е. При това без тълпата папараци, които са стояли на стража онази нощ.

Страйк се облегна на черната метална ограда на номер двайсет и три, загледан в номер осемнайсет. Прозорците на бившето жилище на Ландри бяха по-високи от онези на по-ниските етажи и балконът му, за разлика от другите два, не беше декориран с растения. Страйк извади от джоба си пакет цигари и предложи една на Робин; тя поклати глава изненадана, защото не го бе виждала да пуши в офиса. След като запали и вдиша дълбоко дима, той каза със залепен за входната врата поглед:

— Според Бристоу онази нощ някой е влязъл и излязъл, без да бъде засечен.

Робин, вече решила, че сградата е непроницаема, очакваше Страйк да осмее тази теория, но грешеше.

— Ако е станало така — добави Страйк, без да отмества очи, — било е предварително планирано, и то много добре. Никой не би могъл да преодолее фотографи, електронна ключалка с код, охранител и затворена вътрешна врата, след което отново да излезе, ако разчита на единия късмет. Работата е там — почеса той брадичката си, — че каквато и да било степен на планиране не се връзва с подобно претрупано убийство.

На Робин изборът на това прилагателно ѝ се видя проява на безсърдечност.

— Да бутнеш някого през балкона е импулсивен акт — обясни Страйк, сякаш усетил вътрешното ѝ потрепване. — Говори за кипнала кръв. За сляпа ярост.

Установи, че компанията на Робин е приятна и отморяваща не само защото тя попиваше всяка негова дума и не си бе правила труда да нарушава периодите на мълчанието му, но и защото този сапфирен пръстен на ръката ѝ играеше ролята на безапелационна точка: дотук и толкоз. Това го устройваше идеално. Беше свободен да се поизфука умерено, едно от малкото удоволствия, които му бяха останали.

— Ами ако убиецът вече е бил вътре?

— Това е далеч по-вероятно — потвърди Страйк и Робин се почувства много доволна от себе си. — И ако вътре е имало убиец, можем да избираме между самия охранител, семейство Бестигуи, поотделно или заедно, или непознат, крил се в сградата, незабелязан от никого. При варианта с някого от двамата — Бестигуи или Уилсън, изчезва проблемът за влизане и излизане, трябвало е само да се върнат на местата, на които се е очаквало да бъдат. Налице е рискът, че тя би могла да бъде само ранена и да оживее, но в спонтанното непредумишлено убийство има много повече логика, ако го е извършил някой от тях. Скандал и необмислено блъсване.

Страйк изпуши цигарата си и продължи да оглежда внимателно входа на сградата и по-конкретно разстоянието между прозорците на първия етаж и тези на третия. Мислеше си преди всичко за Фреди Бестигуи, филмовия продуцент. Според откритото от Робин в интернет Бестигуи е спял в леглото си, когато Лула Ландри е паднала от балкона два етажа по-нагоре. Фактът, че тъкмо съпругата на Бестигуи беше

вдигнала тревога с настоящите уверения, че убиецът още е горе, а в това време собственият ѝ мъж е стоял до нея, внушаваше, че тя поне не смята него за виновен. Въпреки това Фреди Бестигуи бе мъжът в най-голяма близост до младата жена по време на смъртта ѝ. Опитът бе научил Страйк, че лаиците са обсебени от мотива, докато в списъка на професионалиста начело стои възможността.

Неволно потвърждаваща принадлежността си към лаиците, Робин попита:

— Но защо му е на някого да избере среднощен час, за да се кара с нея? Няма сведения да не се е разбирала със съседите си, нали? А Танзи Бестигуи определено не би могла да го направи, не е ли така? Защо ѝ е било да тича долу и да съобщава на охранителя, ако току-що е блъснала Лула през балкона?

Страйк не отговори веднага; явно следваше собствения си ред на мисли, защото след малко обобщи:

— Бристоу се е фиксирал върху онзи четвърт час, след като сестра му е влязла в сградата, фотографите са се разотишли, а охранителят е напуснал поста си, защото не е бил добре. Това означава, че фоайето за кратко е останало без надзор. Ала как би могъл някой извън сградата да знае, че Уилсън се е оттеглил? Входната врата не е стъклена.

— Плюс, че — интелигентно допълни Робин — би трябвало да знаят кода, за да отворят вратата.

— Хората стават немарливи. Ако охраната не го сменя редовно, куп нежелани посетители биха могли да знаят кода. Да огледаме насам.

Закрчиха мълчаливо към края на Кентигърн Гардънс, където откриха тясна уличка, минаваща под ъгъл зад гърба на сградата на Ландри. Страйк развеселен установи, че се нарича „Пътят на крепостните“. Беше достатъчно широка, за да мине по нея една кола, добре осветена и непредоставяща места за криене, с дълги, високи и гладки стени от двете страни на павираната настилка. Стигнаха до две отварящи се с дистанционно управление гаражни врати с огромен надпис „Частна собственост“ на стената до тях, които отвеждаха към подземен паркинг, ползван от обитателите на Кентигърн Гардънс.

Когато прецени, че са горе-долу на мястото, където трябваше да е гърбът на номер осемнайсет, Страйк подскочи, улови се за горния ръб на стената и се наведе надолу да огледа малките грижливо

поддържани градини. Между всяка гладка и старателно окосена морава и къщата, към която тя принадлежеше, имаше стълбище към сутерена. Всеки с намерение да се изкачи по задната фасада на къщата по мнението на Страйк щеше да се нуждае от стълба или от партньор, за да го повдигне, както и от здраво въже.

Плъзна се обратно надолу по стената и сподавено изпъшка от болка, като се приземи върху протезата си.

— Нищо ми няма — рече в отговор на тревожното ахване на Робин. Тя беше забелязала загатнатото накуцване и се чудеше дали не е поради навехнат глезен.

Вървенето по павираната улица предизвика неприятно усещане за търкане между ампутирания му крак и протезата. Предвид несгъващия се изкуствен глезен му беше много по-трудно да се движи по неравен терен. Страйк се запита със съжаление беше ли нужно въобще да се набира на стената. Робин наистина беше хубавка, но не можеше да има и сравнение между нея и жената, която бе напуснал.

3

— И си сигурна, че той е детектив, така ли? Защото да издирва хора в Гугъл, това всеки го може.

Матю беше раздражителен след натоварен ден, ядосан клиент и неудовлетворителен разговор с новия си началник. Не му стана приятно наивното и неуместно според него възхищение на годеницата му от друг мъж.

— Не той издирва хора в Гугъл — поясни Робин. — Това аз го върших, докато той работеше върху друг случай.

— Нещо не ми е по вкуса цялата тази история. Той спи в офиса си, Робин, не намираш ли, че е някак съмнително?

— Казах ти, според мен току-що се е разделил с партньорката си.

— Ами нищо чудно — отрязва Матю.

Робин постави чинията му върху своята и ги понесе към кухнята. Беше ядосана на Матю и донякъде подразнена от Страйк. Днес изпита удоволствие, докато проучваше познатите на Лула Ландри в киберпространството; ала в ретроспекция видя нещата през очите на Матю и вече ѝ изглеждаше, че Страйк ѝ е възложил безцелна задача за запълване на времето.

— Нищо не казвам — рече Матю, появил се на вратата на кухнята. — Просто от описанието ти ми се вижда странен. И как да ги разбирам тези малки следобедни разходки?

— Не беше „малка следобедна разходка“, Мат. Отидохме до местопрестъплението... така де, до мястото, където клиентът ни смята, че се е случило нещо.

— Робин, няма нужда да си толкова загадъчна на тази тема — засмя се Матю.

— Подписах договор за конфиденциалност — тросна му се тя през рамо. — Не мога да ти разказвам за случая.

— Охо, „случая“! — присмехулно проточи той.

Робин се движеше из миниатюрната кухня, като прибираше продуктите и затръшваше вратичките на шкафовете. След като наблюдава известно време движенията на тялото ѝ, Матю стигна до

заклучението, че май се е държал неразумно. Приближи я в гръб, докато тя остъргваше остатъците в кофата за отпадъци, обгърна я с ръце и погали гърдата със синината, причинена неволно от Страйк и безвъзвратно оформила отношението му към този човек. Пошепна помирителни думички в косата на Робин с цвят на мед; ала тя се отдръпна от него, за да остави чиниите в мивката.

Робин имаше чувството, че собствената ѝ стойност е поставена под съмнение. Страйк изглеждаше заинтересуван от нещата, които тя откри онлайн. Изказа ѝ благодарност за нейната компетентност и инициативност.

— Колко сериозни интервюта имаш следващата седмица? — попита Матю, когато тя пусна крана за студената вода.

— Три — надвика тя бликналата струя и се зае настървено да търка най-горната чиния.

Изчака той да се оттегли в дневната и чак тогава спря водата. Забеляза, че парченце замразен грах се е закачило в основата на годежния ѝ пръстен.

Страйк пристигна в апартамента на Шарлот в девет и половина в петък сутринта. Прецени, че така ѝ дава половин час да се отдалечи от жилището си, преди той да влезе в него, като прие за чиста монета думите ѝ как има намерение да отсъства в посочения интервал. Големите и елегантни бели сгради от двете страни на широката улица, платаните, месарницата, сякаш замръзнала в епохата на петдесетте, кафенетата, пълни с представители на високата средна класа, луксозните ресторанти — всичко това бе изглеждало на Страйк малко нереално, подобно на сценичен декор. Може би дълбоко в себе си винаги бе знаел, че няма да се задържи, че не се вписва тук.

До момента, в който отключи входната врата, част от него очакваше тя да е там, но щом пристъпи прага, разбра, че апартаментът е празен. Тишината бе някак застояла, каквато може да бъде само в необитавани стаи, и когато мина по коридора, стъпките му прозвучаха чуждо и прекалено отчетливо.

Насред дневната бяха струпани четири кашона, отворени, за да бъде съдържанието им проверено от него. Евтините му и практични притежания бяха струпани в тях като вектори за разпродажба. Вдигна няколко неща, за да погледне какво е положението по-надолу, но нищо не изглеждаше счупено, разкъсано или боядисано със спрей. Другите хора на неговата възраст имаха къщи, перални машини, коли, телевизори, мебели, градини, планински бегачи и косачки; той притежаваше четири кашона с боклуци и сбирка от разнородни спомени.

Със старинния си килим и бледорозовите стени, с красивите мебели от тъмно дърво и отрупаните библиотечни рафтове тихата стая, в която стоеше, говореше за самоуверен добър вкус. Единствената забелязваща се промяна в сравнение с неделя вечер бе върху стъклената масичка до канапето. В неделя вечер там имаше снимка на него и Шарлот — смеещи се на плажа в Сейнт Моус. Сега на нейно място се мъдреше фотография на покойния баща на Шарлот, благодушно усмихнат срещу Страйк от същата сребърна рамка.

Над полицата на камината висеше маслен портрет на осемнайсетгодишната Шарлот. На него бе изобразено лице на флорентински ангел сред облак от дълга тъмна коса. Семейството ѝ бе от типа, които плащат на художници, за да обезсмъртят потомците им; произход, който беше съвършено различен от този на Страйк и който с течение на времето той бе започнал да възприема като опасна чужда територия. Покрай Шарлот бе научил, че многото пари, каквито никога не бе притежавал, не изключват нещастията и дивацината. Нейното семейство при все безукорните си обноски, изисканост и светски нюх, при цялата си ерудиция и пищен стил на живот бе не по-малко откачено и сбъркано от неговото. Това бе мощната връзка между него и Шарлот, когато се събраха в началото.

Докато гледаше портрета, му хрумна странна и заблудена мисъл: че тъкмо това бе причината той да е нарисуван — за да могат един ден големите лешниковозелени очи да го наблюдават как си тръгва. Знаеше ли Шарлот как ще се почувства, бродейки из празния апартамент под погледа на осемнайсетгодишния образ? Даваше ли си сметка, че картината ще свърши работата ѝ по-добре от физическото ѝ присъствие?

Той се обърна и обходи другите стаи, но тя не му бе оставила нищо, което да го задържи в тях. Всяка следа от него — от конеца му за зъби до войнишките му обувки, беше махната и натикана из кашоните. Разгледа спалнята с особено внимание и стаята отвърна на взора му — спокойна и овладяна с тъмния си дървен под, белите завеси и изящната тоалетка. Леглото също като портрета ѝ изглеждаше като живо и дишащо присъствие. Спомни си какво се случваше тук и какво никога вече не може да се случи.

Той отнесе кашоните един по един до външната площадка и при един от преходите си се сблъска лице в лице с подсмивващия се съсед от съседния апартамент, който заключваше вратата си. Носеше спортни ризи с вдигната нагоре яка и неизменно цвилеше от смях при най-незначителната духовитост на Шарлот.

— Изнасяш се, а? — подхвърли той.

Страйк решително затвори вратата на Шарлот под носа му. Изправен пред огледалото в антрето, той извади ключовете от жилището от ключодържателя и внимателно ги постави до купата с потпури върху масичката във формата на полумесец. В огледалото

лицето му изглеждаше прорязано от бръчки и нечисто; дясното му око още беше подуто, оцветено в жълто и бледолилаво. Глас отпреди седемнайсет години долетя до него в тишината: „Как, по дяволите, срамнокосмест грозник като теб успя да я свали, Страйк?“. Сега, докато стоеше в антрето, което никога повече нямаше да види, му изглеждаше невероятно, че го беше постигнал.

Един последен момент на лудост, траещ колкото интервала между два удара на сърцето, като онзи, който го бе накарал да хукне след нея пет дни по-рано: да остане тук в очакване на завръщането ѝ, да обхване между дланите си съвършеното ѝ лице и да каже „Нека опитаме отново“.

Ала вече бяха опитвали пак, и пак, и пак и винаги щом първата буйна вълна на взаимния им копнеж се уталожи, грозните руини на миналото отново лъсваха на показ и черната им сянка лягаше върху всичко, което се мъчеха да съградят.

Той затвори входната врата зад себе си за последен път. Цвилещия съсед го нямаше. Страйк пренесе четирите кашона до тротоара пред сградата и зачака черно такси, което да спре.

Страйк бе предупредил Робин, че ще дойде късно в офиса в последната ѝ сутрин. Даде ѝ резервния ключ и ѝ поръча сама да си отвори и да влезе.

Тя бе леко засегната от небрежността, с която той изрече „последна“. Това ѝ казваше, че колкото и добре да се бяха разбирали, вярно строго професионално и с предпазливост от двете страни, колкото и по-подреден да бе офисът му, колкото и по-чиста да беше ужасяващата тоалетна с умивалник извън стъклената врата, колкото и по-добре да изглеждаше сега звънецът долу, не с мърлявото листче, пъхнато зад него, а с името му, написано красиво с печатни букви върху бяла пластмасова лентичка (беше ѝ струвало половин час и два счупени нокътя, докато я пъхне на място), колкото и ефикасно да бе приемала и предавала съобщенията, колкото и интелигентно да бе се изказвала по повод вероятно несъществуващия убиец на Лула Ландри, Страйк явно беше броил дните, дялящи го от момента, когато щеше да се отърве от нея.

Това, че не можеше да си позволи временна секретарка, бе съвършено очевидно. Имаше само двама клиенти. Изглежда беше бездомен (както Матю не спираше да изтъква, сякаш спането в офиса беше признак за най-голямо падение). Робин разбираше, естествено, че от гледна точка на Страйк е нелогично да я задържи повече. Само че не очакваше понеделника с нетърпение. Перспективата беше непознат нов офис (от агенция „Временни кадри“ вече ѝ бяха съобщили адреса по телефона), без съмнение чист, светъл и оживен, пълен със склонни към клюкарстване жени, каквито бяха повечето от тези места, развиващи дейности, напълно безинтересни за нея. Робин може и да не вярваше в съществуването на убиец, знаеше, че и Страйк не вярва, но процесът на доказване, че такъв няма, я интригуваше силно.

За Робин цялата тази седмица бе далеч по-вълнуваща, отколкото можеше да признае пред Матю. Всичко, което вършеше, дори звъненето в „Бест Филмс“, продуцентската компания на Фреди Бестигуи, по два пъти на ден, при което неизменно получаваше отказ

да бъде свързана с филмовия продуцент, ѝ създаваше усещане за значимост, каквото рядко бе изпитвала на друго работно място. Робин беше запленена от начина, по който работеха умовете на хората. Тя бе учила психология няколко години, но непредвиден инцидент прекрати университетската ѝ кариера.

Беше десет и половина и Страйк още не се беше върнал в офиса, затова пък беше пристигнала жена с притеснена усмивка, оранжево палто и лилава плетена барета. Това беше госпожа Хук, име познато на Робин, защото беше единственият друг клиент на Страйк. Робин настани госпожа Хук на провисналото канапе до бюрото си и ѝ поднесе чаша чай. (След стеснението, с което Робин бе описала похотливия господин Крауди от долния етаж, Страйк купи евтини чаши и кутия с торбички чай, за да си имат свои.)

— Знам, че съм подранила — каза госпожа Хук за трети път, като посръбваше неумело горещия чай. — Не съм ви виждала преди, нова ли сте?

— Временно изпълнявам длъжността — отговори Робин.

— Сигурно сте се досетили, че става дума за мъжа ми — заприказва госпожа Хук, без да я слуша. — Вероятно постоянно срещате жени като мен. Такива, дето искат да узнаят най-лошото. Двоумих се цяла вечност. Но най-добре е да се знае, нали? Най-добре е да се знае. Мислех, че Корморан ще е тук. По друг случай ли излезе?

— Да — потвърди Робин, която подозираше, че Страйк е ангажиран с нещо, свързано със загадъчния му личен живот. Долови известна потайност у него, когато я уведоми, че ще закъснее.

— Знаете ли кой е баща му?

— Не, не знам — отговори Робин, убедена, че говорят за съпруга на бедната жена.

— Джони Рокъби — съобщи госпожа Хук с драматично задоволство.

— Джони Рокъ...

На Робин ѝ секна дъхът, като осъзна в един и същ миг, че госпожа Хук имаше предвид Страйк и че масивният силует на Страйк се е очертал пред стъклената врата. Видя, че носи нещо много обемисто.

— Един момент, госпожо Хук — каза тя.

— Какво? — рече Страйк, като надникна над ръба на кашона, когато Робин се втурна през стъклената врата и я затвори зад себе си.

— Госпожа Хук е тук — прошепна тя.

— О, да му се не види. Подранила е с цял час.

— Знам. Реших, че ще искате да подредите малко кабинета си, преди да я въведете там.

Страйк остави кашона върху металния под.

— Трябва да пренеса още няколко от улицата — осведоми я той.

— Ще ви помогна — предложи Робин.

— Не, върви да си побъбриш любезно с нея. Тя ходи на курс по грънчарство и смята, че мъжът ѝ спи със счетоводителката си.

Като остави кашона пред стъклената врата, Страйк закуцука надолу по стълбите.

Джони Рокъби; възможно ли беше?

— Той ей сега пристига — бодро съобщи Робин на госпожа Хук и седна отново зад бюрото си. — Господин Страйк ми спомена, че ходите на курс по грънчарство. Винаги съм искала да опитам...

В продължение на пет минути Робин слушаше с половин ухо за подвизите на класа, обучаващ се в грънчарство, и за много милия им и отзивчив наставник. После стъклената врата се отвори и Страйк влезе, вече без да мъкне кашони, с любезна усмивка към госпожа Хук, която скочи да го посрещне.

— О, Корморан, окото ти! — възкликна тя. — Да не те е фраснал някой?

— Не — отвърна Страйк. — Само минутка, госпожо Хук, ей сега ще подготвя папката ви.

— Знам, че подраних, Корморан, ужасно съжалявам... Не можах да мигна цяла нощ.

— Позволете да взема чашата ви, госпожо Хук — намеси се Робин и успешно разсея клиентката в секундите, нужни на Страйк да влезе през междинната врата, като ѝ попречи да види походното легло, спалния чувал и чайника вътре.

Няколко минути по-късно Страйк се появи отново, обвит в изкуствени лимонови ухания, и госпожа Хук влезе в кабинета му, след като хвърли ужасен поглед към Робин. Вратата се затвори зад тях.

Робин отново седна зад бюрото си. Вече беше отворила сутрешната поща. Започна да се полюшва наляво и надясно на

въртящия се стол; после се придвижи към компютъра и небрежно извика Уикипедия. С вид, сякаш наблюдаваше всичко отстрани, без да се намеса в онова, което правят пръстите ѝ, тя написа двете имена: „Рокъби Страйк“.

Информацията излезе незабавно на екрана с черно-бяла снимка в началото — беше на мъжа, прочут в продължение на четири десетилетия. Имаше слабо и издължено лице като на Арлекин и безумни очи, лесни за карикатура, които изглеждаха леко разногледни поради кривото примижаване; явно ревейки в микрофона, устата му бе широко отворена, по челото му струеше пот, а косата му се бе разхвърчала.

Джонатан Ленърд (Джони) Рокъби, роден на първи август 1948 година, е водещ вокал на рокгрупата от 70-те години „Дедбийтс“, член на Рокендрол залата на славата, многократен носител на „Грами“...

Страйк въобще не приличаше на него; единственото бегло сходство беше в нееднаквите очи, което при Страйк беше временно състояние.

Робин премина по-надолу.

... мултиплатинения албум „Задръж го у себе си“ от 1975 година. Чупещото рекорди турне в Америка е прекъснато от обиск за наркотици в Ел Ей, в резултат на който китаристът Дейвид Кар е арестуван...

И още по-надолу, докато стигна до „Личен живот“.

Рокъби се е женил три пъти: за колежката си от художествения институт Шърли Мъленс (1969–1973), от която има една дъщеря — Мейми; за модела, актриса и активистка на движението за човешки права Карла

Астолфи (1975–1979), от която има две дъщери — телевизионната водеща Габриела Рокъби и дизайнера на бижута Даниела Рокъби — и за филмовия продуцент Джени Греъм (1981 — до наши дни), от която има двама синове — Едуард и Ал. Рокъби има още една дъщеря — Прудънс Донливи — от връзката си с актрисата Линдзи Фантроуп, и син — Корморан, от Леда Страйк, супергрупарката от 70-те години.

От вътрешния кабинет зад Робин се раздаде пронизителен писък. Тя скочи на крака, а столът ѝ се плъзна на колелцата си встрани от нея. Писъкът стана още по-силен и остър. Робин изтича през приемната и отвори междинната врата.

Госпожа Хук, свалила оранжевото палто и лилавата барета и останала по широка туника на цветя, подобна на манта за занимания по грънчарство, и сини джинси, се бе хвърлила на врата на Страйк и го удряше с юмруци по гърдите, като в същото време издаваше звуци, подобни на кипнал чайник. Периодично писъкът прозвучаваше отново, сякаш ѝ бе нужно да поеме въздух, за да не се задуши.

— Госпожо Хук! — извика Робин и я сграбчи изотзад за ръцете над лактите, усещайки изобилната и отпусната плът, в опит да освободи Страйк от необходимостта да приложи сила, за да я откъсне от себе си. Ала госпожа Хук се оказа доста по-яка, отколкото изглеждаше. Макар да поспираше, за да диша, тя продължаваше да налага Страйк, докато накрая, оставен без избор, той хвана и двете ѝ китки и ги задържа.

В този момент госпожа Хук се изтръгна от хлабавата му хватка и се хвърли към Робин с вой като на куче.

Като потупваше ридаещата жена по гърба, Робин я поведе лека-полека към приемната.

— Успокойте се, госпожо Хук — говореше ѝ утешително тя, като я настаняваше на канапето. — Ей сега ще ви дам чаша чай. Успокойте се.

— Много съжалявам, госпожо Хук — изрече официално Страйк от прага на кабинета си. — Никога не е лесно да се приеме подобна новина.

— Мислех, че е Вальри — изплака госпожа Хук, като захлупи разчорлената си глава в шепите си и се заклати напред-назад върху скърцащото канапе. — Мислех, че е Вальри, а не... не моята... моята собствена сестра.

— Ще направя чай — прошепна Робин поразена.

Почти беше стигнала с чайника до вратата, когато си спомни, че е оставила биографичната справка за Джони Рокъби на монитора на компютъра. Щеше да изглежда много странно, ако се втурнеше обратно да я изчисти посред цялата тази криза, затова продължи навън с надеждата Страйк да е твърде ангажиран с госпожа Хук, за да забележи.

На госпожа Хук ѝ отне още четирийсет минути да изпие втората си чаша чай и да похаби в бърсане на сълзите си половината от ролката тоалетна хартия, която Робин ѝ беше донесла от тоалетната на стълбищната площадка. Най-после тя си тръгна, стиснала папката с изобличаващите снимки и със списъка, отбелязващ времето и мястото, където са направени; гърдите ѝ се издигаха и спускаха и тя все още бършеше очи.

Страйк изчака, докато тя стигна до края на улицата, след което излезе с бодро тананикане да купи сандвичи за себе си и за Робин. Изядоха ги с голямо удоволствие на нейното бюро. Беше най-приятелският жест, който ѝ бе правил през цялата им седмица заедно и Робин беше сигурна, че се дължи на предвкушаната радост, че скоро ще се отърве от нея.

— Нали знаеш, че днес следобед отивам да се срещна с Дерик Уилсън? — попита той.

— Охранителят, който имал диария? — пожела да уточни Робин. — Да.

— Вече няма да си тук, когато се върна, така че ще ти подпиша картата за работното време, преди да изляза. И да знаеш, много ти благодаря за...

Страйк посочи с брадичка вече празното канапе.

— О, няма защо. Горката жена.

— Да. Но поне вече разполага с нужните доказателства срещу него. И още — продължи той, — благодаря ти за всичко, което свърши тази седмица.

— Това ми е работата — отвърна с безгрижен тон Робин.

— Де да можех да си позволя секретарка... Но тъй или иначе ти ще стигнеш до поста лична секретарка на някой мастит бизнесмен и ще получаваш голяма заплата.

Робин изпита смътна обида.

— Не такава работа ми е по сърце — каза тя.

Настъпи леко напрегнато мълчание.

Страйк водеше малка вътрешна борба. Перспективата бюрото на Робин да остане празно от следващата седмица не беше весела. Приятно му бе нейното ненаатрапчиво присъствие, намираше компетентността ѝ за освежаваща, но щеше да е признак на жалка слабост, а и разточителство да плаща за компания, сякаш е някой богат и неуравновесен викториански магнат. Агенция „Временни кадри“ вземаше огромни комисиони; Робин беше лукс не по джоба му. Фактът, че не го беше питала за баща му (защото Страйк видя справка от Уикипедия за Джони Рокъби на монитора), я издигна в очите му, тъй като показваше необичаен самоконтрол, а това бе мярката, по която той често съдеше за новите си познати. Ала качествата ѝ не променяха суровата реалност: тя трябваше да си иде.

Само дето изпитваше към нея чувство, близко до онова към змията, която на единайсетгодишна възраст бе успял да улови в гората Тривейлър, като след това дълго бе умолявал леля си Джоун да му позволи да я задържи.

— Е, аз ще тръгвам — каза, след като подписа картата за работното ѝ време и изхвърли опаковките от сандвичите и празната бутилка от вода в кошчето за отпадъци под бюрото ѝ. — Благодаря за всичко, Робин. Успех в намирането на работа.

Взе си палтото и излезе през стъклената врата.

На стълбищната площадка, точно на мястото, където едва не я бе убил, но и спасил, рязко спря. Инстинктът го глождеше като досадно куче.

Стъклената врата зад гърба му се отвори и той се обърна. Робин стоеше насреща му с порозовяло лице.

— Вижте — каза му тя, — може да се разберем помежду си. Ще изолираме агенцията и ще ми плащате директно.

Той се поколеба.

— Агенциите за кадри не обичат това. Ще те изключат от списъка си.

— Няма значение. Имам три интервюта за постоянна работа другата седмица. Ако се съгласите да отида на тях в работно време...

— Няма проблем — бързо отвърна той, преди да е успял да се спре.

— Ами добре тогава, мога да остана още една или две седмици.

Пауза. Разумът влезе в кратка и ожесточена схватка с инстинкта и симпатията и беше преборен.

— Да... добре. В такъв случай би ли се опитала отново да се свържеш с Фреди Бестигуи?

— Да, разбира се — отговори Робин, като прикри ликуването си с преувеличено спокоен професионализъм.

— До понеделник следобед тогава.

За пръв път се осмели да й отправи усмивка. Може би трябваше да се ядоса на себе си, но Страйк излезе навън в студения ранен следобед без съжаление, а напротив — със странно чувство за подновен оптимизъм.

Веднъж Страйк се беше опитал да преброи училищата, които беше посещавал в детството си, и стигна до цифрата седемнайсет с подозрението, че беше пропуснал две-три. Не включваше краткия период на предполагаемото домашно обучение през двата месеца, докато живееха с майка му и полусестра му като самонастанени в жилище на Атлантик Роуд в Брикстън. Тогавашният приятел на майка му, бял музикант растафарианец, прекръстил се на Шумба, беше на мнение, че училищната система налага патриархални и материалистични ценности, с каквито доведените му деца не бива да бъдат омърсявани. Основният урок, който Страйк усвои през двата месеца домашно обучение, провеждано от мъжа, беше, че канабисът, дори да се приема по ритуален и духовен начин, прави употребилния го унил и параноичен.

По пътя към кафенето, където бе срещата му с Дерик Уилсън, направи ненужно отклонение през пазара „Брикстън“. Дъхът на риба, който се носеше от сергиите под арките, колоритните открити фасади на супермаркетите, отрупани с непознати плодове и зеленчуци от Африка и Карибския регион, арабските месарници, фризьорските салони с големи фотоси на сложни плитки и къдрици и с редици от бели пластмасови глави с перуки по витрините — всичко това върна Страйк двайсет и шест години назад към месеците, които бе прекарал в скитане по улиците на Брикстън с Луси, по-малката му полусестра, докато майка му и Шумба дремеха върху мръсни възглавници в завзетото жилище и лениво обсъждаха важните духовни концепции, които трябваше да бъдат внушени на децата.

Седемгодишната Луси копнееше за коса като на момичетата от Карибите. По време на дългото им пътуване обратно към Сейнт Моус, прекъснало брикстънския им период, от задната седалка на колата марка „Морис Майнър“ на чичо Тед и леля Джоун тя бе изразила пламенното си желание за плитки с мъниста. Страйк си припомни спокойното съгласие на леля Джоун, че този стил е много красив, и как бе видял в огледалото за обратно виждане дълбоката бръчка, вдълбала

се между веждите ѝ. Джоун се бе старала с намаляващ през годините успех да не критикува майка им пред децата. Страйк никога не разбра как чичо Тед бе открил местоживеенето им; знаеше само, че когато един следобед той и Луси влязоха в жилището, където семейството се бе самонастанило, завариха огромния брат на майка им застанал наред стаята, наежен срещу Шумба, чийто нос бе разкървавен. Два дни по-късно с Луси бяха обратно в Сейнт Моус, в училището, което бяха посещавали с прекъсвания от години, сред стари приятели, приели ги, сякаш не бяха заминавали, и бързо се отърваха от камуфлажния акцент, типичен за местата, където Леда ги беше тътрила.

Не му бяха нужни упътванията, дадени от Дерик Уилсън на Робин, защото той познаваше „Финикс кафе“ на Колдхарбър Лейн от едно време. Шумба и майка му ги бяха водили там: малко, боядисано в кафяво заведение, подобно на барака, където човек можеше (стига да не бе вегетарианец като Шумба и майка му) да хапва огромни и вкусни закуски с пържени яйца и бекон, поднасяни с чаши чай, тъмен като тиково дърво. Кафенето беше почти същото, каквото го помнеше: уютно, приятно и слабо осветено, с огледала по стените, отразяващи маси с пластмасов фурнир, захабени тъмночервени и бели плочки на пода и таван с мухлясал тапет. Тантурестата сервитьорка на средна възраст с изправена коса и оранжеви пластмасови висящи обици се отмести, за да даде път на Страйк.

Един набит мъж по произход някъде от Карибите седеше сам и четеше „Сън“ на маса под пластмасов стенен часовник с надпис „Пай Пука“.

— Дерик?

— Да... Ти ли си Страйк?

Страйк стисна едрата суха длан на Уилсън и седна. По негова преценка изправен, Уилсън би бил висок колкото него. Мускули и тлъстина издуваха ръкавите на униформената му фланелка; косата му беше късо подстригана, бе гладко обръснат и имаше красиви бадемовидни очи. Страйк си поръча пай и картофено пюре, които избра от менюто, написано с тебешир върху дъската, и със задоволство си отбеляза наум, че може да впише тези четири лири и седемдесет пенса в графата „разноски“.

— Да, паят и пюрето си ги бива тук — одобри Уилсън.

В лондонския му изговор се долавяше бегъл ямайски акцент. Гласът му беше плътен, спокоен и премерен. Страйк си го представи като внушаващ чувство за сигурност в униформата му на пазач.

— Благодаря, че се съгласи да се срещнеш с мен, признателен съм ти. Джон Бристоу не е удовлетворен от резултатите на разследващите случая със сестра му. Нае ме за още един поглед върху фактите и показанията.

— Да, знам — потвърди Уилсън.

— Колко ти плати, за да разговаряш с мен? — небрежно попита Страйк.

Уилсън примигна, след това прозвуча гърленият му, малко гузен смях.

— Двайсет и пет — отвърна той. — Но щом това ще го накара да се чувства по-добре, защо не? Не че нещо ще се промени. Тя се самоуби. Задай си въпросите, на мен не ми пречи.

Затвори вестника си. На първата му страница имаше снимка на Гордън Браун с торбички под очите и изтощен вид.

— Сигурно всичко си разказал пред полицията — рече Страйк, като отвори бележник и го постави до чинията си, — но ще ми е полезно да чуя от първа ръка какво се случи онази нощ.

— Няма проблем. Може да се отбие и Кийрън Коловас-Джоунс — добави Уилсън.

Очевидно очакваше Страйк да знае кой е той.

— Кой? — попита Страйк.

— Кийрън Коловас-Джоунс. Беше постоянният шофьор на Лула. И той също иска да говори с теб.

— Добре, чудесно — отвърна Страйк. — Кога ще дойде?

— Не знам, на работа е. Но ако може, ще намине.

Сервитьорката постави керамична чаша чай пред Страйк, той й благодари и щракна химикалката си в готовност да записва. Преди да е успял да попита нещо, Уилсън каза:

— Бивш военен си, както разбрах от господин Бристоу.

— Да — потвърди Страйк.

— Племенникът ми е в Афганистан — съобщи Уилсън. — В провинция Хелманд.

— В какви части?

— Свързочните — отвърна Уилсън.

— От колко време е там?

— От четири месеца. Майка му съсн не я лови — сподели Уилсън. — Ти как така напусна армията?

— Кракът ми беше отнесен — отговори Страйк с непривична откровеност.

Бе само част от истината, но най-лесната, която бе възможно да довери на непознат. Можеше да остане, проявили бяха голямо желание да го задържат, но загубата на прасеца и стъпалото просто изпревари решението, което зрееше у него през последните две години. Знаеше, че приближава личната му повратна точка, онзи момент, в който, ако не си тръгнеш, после ще ти е трудно да го направиш, а и да се приспособиш към цивилния живот. Армията оформя личността ти почти неусетно през годините, свежда съществуването ти до повърхностно подчинение, което прави по-лесно повличането ти от приливната вълна на военния живот. Страйк никога не се бе потопил напълно в него и предпочете да напусне, преди това да се случи. И все пак си спомняше Отдела за специални разследвания с приятно чувство, непомрачено от загубата на половината крайник. Би се радвал, ако можеше да си припомня и Шарлот с подобна неусложнена обич.

Уилсън прие обяснението на Страйк с бавно кимване.

— Лоша работа — изрече с плътния си глас.

— Размина ми се леко в сравнение със съдбата на други.

— Да. Едно момче от взвода на племенника ми загина при взрив преди две седмици.

Уилсън отпи от чая си.

— Как се разбирахте с Лула Ландри? — попита Страйк, пригответил писалката. — Често ли я виждаше?

— Само като влизаше и излизаше от сградата. Винаги казваше „здравей“, „моля“ и „благодаря“, а повечето от тия богати негодници не благоволяват да го правят — лаконично отвърна Уилсън. — Най-дългият разговор, който сме имали, беше за Ямайка. Щеше да ходи там по работа. Питаше ме къде да отседне, как е там. Аз пък взех от нея автограф за племенника си Джейсън, за рождения му ден. Накарах я да подпише една картичка и я пратих в Афганистан. Случи се три седмици, преди тя да умре. Всеки път като я видех след това, питаше за Джейсън по име. Харесвах я заради това. Отдавна работя като

охранител. Нагледах се на хора, които очакват да се изложиш на куршум заради тях, а не си правят труда да ти запомнят името. Да, тя беше сваятна.

Пристигнаха паят и картофеното пюре на Страйк, изпускащи пара. Вгледани в препълнената чиния, двамата мъже им отдадоха миг на почтително мълчание. Устата на Страйк се напълни със слюнки, той взе ножа и вилицата си и любезно върна Уилсън към разговора:

— Би ли ми разказал какво се случи в нощта, когато Лула умря? В колко часа излезе?

Пазачът замислено почеса ръката си, като вдигна ръкава на фланелката. Страйк забеляза татуировката: кръстове и инициали.

— Трябва да минаваше седем вечерта. Беше с приятелката си Киара Портър. Като се приближаваха към вратата, влезе господин Бестигуи. Запомних го, защото той каза нещо на Лула, не чух какво. Но на нея не ѝ хареса, пролича си по изражението ѝ.

— Какво беше изражението ѝ?

— Обидено — отвърна Уилсън, готов с отговора. — После видях на монитора как Лула и Портър се качиха в колата. Имаме камера над вратата. Свързана е с монитора на рецепцията, та да виждаме кой звъни, за да влезе.

— Тя прави ли записи? Може ли да ги видя?

Уилсън поклати глава.

— Господин Бестигуи беше против да има такова нещо на вратата. Никакви записващи устройства. Той пръв си купи апартамент още преди всички да са довършени, така че имаше думата при уговорките.

— Значи камерата е просто една високотехнологична шпионка?

Уилсън кимна. Фин белег преминаваше от под лявото му око до средата на скулата.

— Да. И така видях момичетата да се качват в колата. Кийрън, човекът, дето ще дойде, не я взеше онази вечер. Той трябваше да вземе Дийби Мак.

— Кой беше шофьорът ѝ тогава?

— Един на име Мик от фирмата „Екзекарс“. Тя го беше използвала и преди. Видях как фотографите се скупчиха около колата, докато потегляше. Цяла седмица бяха душили наоколо, защото знаеха, че се е събрала отново с Еван Дъфийлд.

— Какво направи Бестигуи, когато Лула и Киара заминаха?

— Прибра си пощата от мен и по стълбите се качи в апартамента си.

Страйк оставяше вилицата след всяка хапка, за да си води бележки.

— Някой да е влязъл или излязъл след това?

— Да, хората от кетъринга. Ходиха у Бестигуи, защото те имаха гости онази вечер. Една двойка американци пристигна малко след осем, качиха се в апартамент едно и никой друг нито влезе, нито излезе, преди те да си тръгнат около полунощ. Нямахме движение, преди Лула да се прибере към един и половина. Чух папараците да крещят името ѝ отвън. Вече бяха голяма тълпа. Неколцина я бяха последвали от нощния клуб, а цял куп други се бяха струпали още отпреди с надеждата да зърнат Дийби Мак. Очакваше се да дойде към дванайсет и половина. Лула позвъни и аз натиснах бутона за автоматично отваряне.

— Не си ли набра сама кода на таблото?

— Не, защото онези я бяха обкръжили, искаше да влезе бързо. А те крещяха, бяха плътно около нея.

— Не е ли могла да влезе през подземния паркинг и да ги избегне?

— Да, понякога го правеше, когато се връщаше с Кийрън, защото му беше дала дистанционното за електрическите врати към гаража. Но Мик нямаше такава, така че трябваше да влезе отпред. Казах ѝ „добро утро“ и я попитах за снега, защото по косата ѝ имаше снежинки. Трепереше, беше облечена в късичка рокля. Тя отвърна нещо в смисъл, че температурата била под нулата. После каза: „Как ми се ще да се разкарат. Цяла нощ ли ще стоят тук?“. За папараците говореше. Казах ѝ, че още чакат Дийби Мак, а той закъснява. Изглеждаше вкисната. После влезе в асансьора и се качи в апартамента си.

— Значи изглеждаше вкисната?

— Да, много вкисната.

— Вкисната в смисъл склонна към самоубийство ли?

— Не, вкисната в смисъл ядосана — поясни Уилсън.

— Какво стана после?

— После ми се наложи да вляза в задната стаичка. Имах страхотни болки в червата. Налагаше ми се да ида до тоалетната. Ама

спешно, казвам ти. Бях пипнал същото като Робсън. Той си остана у дома заради стомашно заболяване. Отсъствах към петнайсет минути. Нямах избор. Такава диария не ме беше друсала. Още бях в тоалетната, когато започна крещенето. Не — поправи се, — първо чух изтропване. Силно изтропване в далечината. По-късно си дадох сметка, че трябва да е било падналото тяло... така де, Лула. Чак после започна крещенето и ставаше все по-силно, идеше откъм стълбите. Вдигнах си панталоните и хукнах към фойето, а там госпожа Бестигуи пищеше и се тресеше и както беше само по бельо, приличаше на някоя луда. Каза, че Лула умряла, блъснал я от балкона мъж, който бил в апартамента ѝ. Казах ѝ да не мърда от мястото си и изтичах към предната врата. И тя беше там. Лежеше наред улицата със захлупено в снега лице.

Уилсън сръбна от чая си, задържа чашата с голямата си ръка и промълви:

— Половината ѝ череп беше хлътнал навътре. По снега имаше кръв. Разбрах, че вратът ѝ е счупен. А имаше и... да.

Сладникавата, невъзможна за объркване миризма на човешки мозък сякаш изпълни ноздрите на Страйк. Беше я усещал неведнъж. Не се забравяше.

— Изтичах обратно вътре — продължи Уилсън. — И двамата Бестигуи бяха във фойето. Той се опитваше да я прибере горе, за да се облече, но тя не спираше да вика. Поръчах им да позвънят в полицията и да държат под око асансьора, в случай че той реши да слезе с него. Грабнах служебния ключ от задната стаичка и изтичах горе. На стълбите нямаше никой. Отключих вратата към апартамента на Лула...

— Не се ли сети да вземеш нещо със себе си за самозащита? — прекъсна го Страйк. — Все пак си мислел, че горе има човек, който току-що е убил жена.

Настана пауза, най-дългата до момента.

— Реших, че няма да ми е нужно — отвърна Уилсън. — Мислех си, че ще го надвия без проблем.

— Кого да надвиеш?

— Дъфийлд — тихо каза Уилсън. — Мислех, че Дъфийлд е там горе.

— Защо?

— Предположих, че е влязъл, докато съм бил в тоалетната. Знаеше кода за входната врата. Помислих, че се е качил горе и тя му е отворила. Чувал ги бях да се карат преди. Чувал съм го и него ядосан. Да. Помислих, че той я е блъснал. Но когато се качих в апартамента, той беше празен. Погледнах във всяка стая, нямаше никой. Надникнах дори в гардеробите, но — нищо. Прозорците в дневната бяха широко отворени. Онази нощ беше много мразовита. Не ги затворих, не пипах нищо. Излязох и натиснах бутона на асансьора. Вратите се отвориха веднага, беше на нейния етаж. Празен беше. Изтичах обратно долу. Семейство Бестигуи бяха в апартамента си, когато минах покрай вратата им. Тя още пицеше, а той все така продължаваше да ѝ вика. Не знаех дали вече са уведомили полицията. Грабнах мобилния си телефон от поста на охраната и излязох навън при Лула, защото... не ми се искаше да я оставя да лежи там сама. Но още преди да съм натиснал деветката, чух сирените. Пристигнаха бързо.

— Някой от семейство Бестигуи ги беше повикал, така ли?

— Да. Той беше позвънил. Пристигнаха двама униформени с кола.

— Добре — рече Страйк. — Искам да си изясня един въпрос. Повярва ли на госпожа Бестигуи, като ти каза, че е чула мъж в горния апартамент?

— О, да — отвърна Уилсън.

— Защо?

Уилсън се намръщи леко, явно разсъждаваше, а погледът му бе отпратен към улицата над дясното рамо на Страйк.

— В този момент не ти е дала подробности, така ли? — попита Страйк. — Нищо за това какво е правела, когато е чула мъжа? Нищо, за да обясни защо е била будна в два през нощта?

— Не — отсече Уилсън. — Тя изобщо не ми даде никакви обяснения. Убеди ме поведението ѝ. Беше в истерия. Тресеше се като мокро куче. Все повтаряше: „Горе има мъж, той я блъсна“. Сериозно уплашена беше. Само че там нямаше никой. Мога да ти се закълна в живота на децата си. Апартаментът беше празен, асансьорът беше празен, стълбището беше празно. Ако той е бил там, къде се е дянал?

— И така полицията дойде — каза Страйк, като се върна в съзнанието си към тъмната заснежена улица и мъртвото тяло. — Какво се случи после?

— Когато госпожа Бестигуи видя полицейската кола от прозореца си, дойде право долу по халат, а мъжът ѝ тичаше след нея. Тя излезе на улицата, на снега, и започна да им крещи, че в сградата има убиец. Наоколо вече започнаха да светват лампи, виждаха се долепени до прозорците лица. Половината улица се беше разбудила. Хора наизлизаха по тротоарите.

Един от полицаите остана до трупа и се обади по радиостанцията си за подкрепление, а другият тръгна с нас — с мен и семейство Бестигуи — и влязохме обратно. Той ги накара да си идат в апартамента и да чакат там, а от мен поиска да му покаже сградата. Пак се качихме на най-горния етаж, отворих входната врата на Лула и го поведох из апартамента с отворения прозорец. Той го огледа. Показах му асансьора, все така на нейния етаж. Той попита за средния апартамент, така че отворих и него със служебния ключ.

Вътре беше тъмно и алармата се включи, когато влязохме. Преди да успее да напипам ключа за осветлението или да стигна до панела за алармата, полицаят се препъна в масичка по средата на входното антре и събори една огромна ваза с рози. Тя се разби и целият под плувна във вода с разпръснати в нея стъкла и цветя. Големи ядове брах после покрай това...

Огледахме жилището. Беше празно до последната стая и дрешник. Прозорците бяха здраво затворени. Върнахме се долу във фоайето.

Вече бяха пристигнали цивилни полицаи. Поискаха ключовете за фитнес залата в сутерена, за басейна и гаража. Един се качи да вземе показания от госпожа Бестигуи, друг остана отпред и се обади за още подкрепления, защото вече все повече съседи излизаха на улицата. Половината говореха по телефоните си, а някои правеха снимки. Униформените полицаи се опитаха да ги накарат да се приберат по къщите си. Валеше сняг, ама наистина обилно...

Когато пристигнаха, служителите от отдела по експертизи издигнаха палатка над тялото. Горедолу по същото време се появиха и репортерите. Полицията загради с лента половината улица и я блокира със свои коли.

Страйк беше опразнил чинията си. Бутна я настрана, поръча още чай за двамата и отново хвана химикалката си.

— Колко души работят на номер осемнайсет?

— Охранителите сме трима — аз, Колин Маклауд и Иън Робсън. Работим на смени, през цялото денонощие има някой дежурен. Аз трябваше да почивам онази нощ, но Робсън ми се обади към четири часа следобед да ми каже, че е пипнал стомашен вирус и се чувства много зле. Казах му, че ще остана да поема и неговата смяна. Той ме беше заместил предишния месец, за да си оправя някакви семейни дела. Бях му длъжник. Тъй че не трябваше аз да съм там тогава — каза Уилсън и за момент замълча с мисълта как нещата можеха да се развият различно за него.

— Другите пазачи разбираха ли се с Лула?

— Да, и те ще ти кажат същото като мен. Добро момиче.

— Друг работи ли там?

— Имаме две чистачки полякини. И на двете им куца английският. Няма да измъкнеш много от тях.

Докато драскаше в тефтера, задигнат заедно с още няколко при едно от последните си посещения при Алдършот от Отдела за специални разследвания, Страйк си каза, че показанията на Уилсън са с необичайно добро качество — стегнати, прецизни, и говореха за наблюдателност. Много малко хора отговаряха на въпроса, който им е поставен. Още по-малко умееха да организират отговорите си така, че да не се налагат допълнителни въпроси, с които да бъде измъквана информация. Страйк бе свикнал да поема ролята на археолог сред руините на хорската травмирана памет; станал бе душеприказчик на гангстери; беше заплашвал ужасените, подмамвал опасните и залагал капани на хитрите. Никое от тези умения не му бе нужно с Уилсън, чиито сведения бяха едва ли не безпредметни в това излишно разследване, предизвикано от параноята на Джон Бристоу.

И все пак Страйк имаше неизличимия навик да бъде щателен. Не би му и хрумнало да си спести нещо в разговора, също както не би му дошло наум да прекара деня в пушене по долни гащи на походното си легло. Поради природната си склонност, а и защото така бе обучен — че дължи уважение колкото на клиента, толкова и на себе си, той продължи да действа с онази педантичност, която в армията му бе спечелила едновременно почести и неприязън.

— Може ли за малко да се върнем назад и да поговорим за деня преди смъртта ѝ? В колко часа ти отиде на работа?

— В девет както винаги. Поех смяната от Колин.

— Водите ли дневник кой влиза в сградата и кой излиза от нея?

— Да, записваме и пристигащите, и тези, които си отиват, без обитателите. Дневникът стои на рецепцията.

— Спомняш ли си кой влезе и кой излезе през онзи ден?

Уилсън се поколеба.

— Джон Бристоу е дошъл при сестра си рано сутринта, нали? — подсказа му Страйк. — Но тя ти е поръчала да не го пускаш горе.

— Казал ти е значи — с известно облекчение рече Уилсън. — Да, вярно така ми поръча. Но ми стана жал за човека. Носеше договор, който да ѝ върне, тревожеше се по този повод, така че го пуснах да се качи.

— Някой друг да е влизал в сградата?

— Да, Лешчинска вече беше там. Тя е една от чистачките. Винаги пристига в седем, миеше стълбите, когато застъпих. Не се появи никой друг, преди да дойде човекът от охранителната компания, за да извърши проверка на алармените инсталации. Това се прави на всеки шест месеца. Влезе някъде към девет и четирийсет.

— Ти познаваш ли човека от охранителната фирма?

— Не, беше нов. Много млад. Все различни изпращат. Госпожа Бестигуи и Лула още си бяха у дома, така че го пуснах в средния апартамент и му показах къде е контролният панел. Лула излезе, докато още бях вътре и показвах на техника електрическото табло и паникбутоните.

— Видя ли я да излиза?

— Да, мина покрай отворената врата.

— Поздрави ли те?

— Не.

— Каза, че обикновено го прави.

— Мисля, че не ме забеляза. Изглеждаше забързана. Щеше да ходи при болната си майка.

— Откъде знаеш, щом не те е заговорила?

— Научих — гласеше краткият отговор на Уилсън. — След като показах на човека от охранителната фирма кое къде е, се върнах обратно долу, а щом госпожа Бестигуи излезе, го пуснах в техния апартамент да им прегледа системата. Нямаше нужда да съм край него, разположението на бушоните и паникбутоните е едно и също във всички апартаменти.

— Къде беше господин Бестигуи?

— Вече беше отишъл на работа. Всяка сутрин излиза в осем часа.

Трима мъже с каски и флуоресцентни жълти якета влязоха в кафенето и седнаха на съседната маса с вестници под мишница и изкаляни работни ботуши.

— Според теб по колко време отсъстваше от рецепцията всеки път, когато придружаваше техника по алармите?

— Може би пет минути за средния апартамент и по минута за другите два — отговори Уилсън.

— Кога си тръгна той?

— В късния предобед, не си спомням точния час.

— Но си сигурен, че си е тръгнал?

— О, да.

— Други посетители имаше ли?

— Пристигнаха няколко доставки, но беше спокойно в сравнение с другите дни от седмицата.

— Преди това е било оживено, така ли?

— Да, постоянно влизаха и излизаха хора заради пристигането на Дийби Мак от Ел Ей. Хора от продуцентската компания на няколко пъти се качваха в апартамент две, за да проверят дали е готов за него, да заредят хладилника и прочие.

— Можеш ли да си спомниш доставките от онзи ден?

— Пакети за Мак и Лула. И рози. Помогнах на човека да ги качи, защото букетът беше огромен. — Уилсън разпери ръце да покаже обема му. — Имаше и ваза, поставихме я на масичката в антрето на апартамент две. Същата онази, която после се разби на пода.

— Каза, че си имал неприятности по този повод.

— Господин Бестигуи ги беше изпратил за Дийби Мак и като чу, че са били съсипани, направо кипна. Разкрещя се като луд.

— Кога беше това?

— Още докато полицаите бяха там. Когато се мъчеха да разпитат съпругата му.

— Жена е намерила смъртта си пред предните му прозорци, а той се е разстроил, защото някой е съсипал цветята му?

— Да — вдигна рамене Уилсън. — Такъв си е той.

— Познава ли Дийби Мак?

Уилсън отново вдигна рамене.

— Рапърът изобщо дойде ли в този апартамент?

— След като си бяхме направили целия този труд, отиде в хотел.

— Колко време отсъства от мястото си, когато се качи да помогнеш в поставянето на розите в апартамент две?

— Може би пет минути, най-много десет. След това цял ден бях на поста си.

— Спомена пакети за Мак и Лула.

— Да, от някакъв дизайнер, но ги дадох на Лешчинска да ги остави в апартаментите. Бяха дрехи за него и ръчни чанти за нея.

— И, доколкото знаеш, всеки, който е влязъл този ден, отново е излязъл?

— О, да — потвърди Уилсън. — Всичко е записано в дневника на рецепцията.

— Колко често се сменя кодът за достъп на входната врата?

— Беше сменен след смъртта ѝ, защото докато приключат разследването, половината централно управление на полицията го научи — каза Уилсън. — Но преди това не беше сменян цели три месеца.

— Би ли ми казал какъв беше?

— Деветнайсет шейсет и шест — отвърна Уилсън.

— Мислиш ли, че са го знаели и други освен живеещите тук?

— Да — каза Уилсън. — Маклауд често мърмореше по този въпрос. Настояваше да се смени.

— Колко души според теб са знаели кода, преди Лула да умре?

— Не чак толкова много.

— Доставчици? Пощальони? Отчитащият газта?

— На такива винаги ние им отваряме с бутона. Обитателите обикновено не използват панела, защото ги виждаме на камерата и им отваряме. Панелът е там само за случаите, когато никой не е на рецепцията. Понякога сме в задната стаичка или помагаме за нещо по етажите.

— И всички апартаменти имат индивидуални ключове?

— Да, и индивидуални алармени системи.

— Тази на Лула включена ли беше?

— Не.

— А басейнът и фитнес залата? Те оборудвани ли са с аларма?

— Само с ключове. Всеки, живеещ в сградата, получава комплект ключове за басейна и фитнес залата заедно с тези за апартамента си, а също и ключ за вратата, водеща към подземния гараж. Неговата врата е снабдена с аларма.

— Тя включена ли беше?

— Не знам, не бях там, когато са правили огледа. Би трябвало да е била. Човекът от охранителната фирма провери всички аларми сутринта.

— Всички тези врати заключени ли бяха в онази нощ?

Уилсън се поколеба.

— Не всички. Вратата към басейна беше отключена.

— Някой беше ли го използвал през деня?

— Не, доколкото знам.

— Колко дълго е стоял отворен?

— Не знам. Колин дежури предишната нощ. Той трябва да го е проверил.

— Добре — рече Страйк. — Помислил си, че мъжът, когото е чула госпожа Бестигуи, е Дъфийлд, защото си ги чул да се карат и преди. Кога беше това?

— Малко преди да се разделят, около два месеца преди Лула да умре. Тя го беше изхвърлила от апартамента си, а той думкаше по вратата, риташе я и наричаше момичето с мръсни думи. Качих се горе, за да го изведа.

— Приложи ли сила?

— Не се наложи. Като ме видя, взе си нещата, тъй като тя беше изхвърлила след него якето и обувките му, и сам си тръгна. Беше дрогиран — поясни Уилсън. — С оцъкдени очи, изпотен, с мръсна тениска, оповръщана отпред. Не разбирах какво виждаше тя у него... А, ето го и Кийрън — добави той с по-бодър тон. — Шофьорът на Лула.

Около двайсет и пет годишен мъж си проправяше път в малкото кафене. Беше нисък, слаб и впечатляващо красив.

— Здравей, Дерик — каза той и двамата с охранителя си размениха поздрав, като чукнаха кокалчета, преди Коловас-Джоунс да се настани до Уилсън.

Младежът бе шедьовър, неразгадаем коктейл от раси — с бронзова кожа, скули като издялани с длето, леко орлов нос, тъмнолешникови очи с черни мигли, права коса, отметната назад. Невероятната му външност бе уравновесена от консервативната му риза и вратовръзка и от скромната усмивка, с която сякаш се стремеше да обезоръжи другите мъже и да предвари неприязънта им.

— Къде остави колата? — попита Дерик.

— На Илектрик Лейн — посочи с палец през рамо Коловас-Джоунс. — Имам към двайсет минути. До четири трябва да съм се върнал в Уест Енд. Приятно ми е — протегна той ръка на Страйк, който я разтърси. — Коловас-Джоунс. А вие сте...?

— Корморан Страйк. Дерик каза, че имаш...

— Да, да — прекъсна го Коловас-Джоунс. — Не знам дали е от значение, сигурно не, но полицаите не ги беше грижа. А аз искам да съм спокоен, че съм го казал на някого. Не твърдя, че не е било самоубийство — добави, — просто желанието ми е този въпрос да се изясни. Миличка, едно кафе, моля те — обърна се към келнерката на средна възраст, която остана невъзмутима и не се поддаде на чара му.

— Какво те тревожи? — попита Страйк.

— Аз я возех постоянно, нали така? — впусна се Коловас-Джоунс в разказа си по начин, от който на Страйк му стана ясно, че го е репетирал. — Тя винаги искаше с мен.

— Беше ли тя в контакт с фирмата ти?

— Да. Ами...

— Връзката става чрез рецепцията — намеси се Дерик. — Това е една от услугите, които предоставяме. Ако на някого му трябва кола, звъним на „Екзекарс“, фирмата на Кийрън.

— Да, но тя винаги искаше мен — повтори натъртено Коловас-Джоунс.

— Значи се разбирахте с нея?

— Да, погаждахме се — потвърди Коловас-Джоунс. — Не казвам, че бяхме близки, но отношенията ни бяха приятелски, отвъд тези между шофьор и клиент.

— Колко отвъд?

— Не, нищо от този род — ухили се Коловас-Джоунс. — Нямаше такова нещо.

Ала Страйк забеляза, че на шофьора никак не му стана неприятно, задето бе изказано предположение от този род.

— Возих я цяла година. Приказвахме си надълго и нашироко. Имахме много общо. С подобен произход сме.

— В какъв смисъл?

— От смесени раси сме — уточни Коловас-Джоунс. — В моето семейство отношенията бяха доста сложни, та разбирах какво й е. А след като беше станала прочута, не познаваше много хора като нея самата. Нямаше с кого да си поговори искрено.

— Това, че е от смесени раси, беше проблем за нея, така ли?

— А как мислите, лесно ли е било на чернокожа да израсне в бяло семейство?

— И ти ли си имал подобно детство?

— Баща ми е наполовина ямаец, наполовина уелсец, а майка ми е наполовина англичанка, наполовина гъркиня. Лула все повтаряше, че ми завижда — подхвърли той и се поизправи на стола си. — Казваше: „Ти поне знаеш откъде произхождаш, та макар да е от цял свят“. А за рождения ми ден ми направи подарък — обяви той сякаш с чувството, че не е впечатлил Страйк достатъчно. — Сако „Ги Соме“, дето струва поне деветстотин лири.

От Страйк очевидно се очакваше реакция, затова той кимна, като се чудеше дали Коловас-Джоунс не е дошъл само за да раздува колко близък е бил с Лула Ландри. Удовлетворен, шофьорът продължи:

— Та така в деня, когато умря... По-точно сутринта в деня преди смъртта й аз я закарах до дома на майка й. И тя не беше щастлива. Никога не й беше приятно да посещава майка си.

— Защо?

— Защото жената направо не е наред — отсече Коловас-Джоунс. — Един път ги возих и двете, май беше на рождения ден на майката. Тръпки да те побият от тази лейди Ивет. Постоянно се обръщаше към Лула с „прескъпа, любима моя“, чак прекалено и неестествено, не е ли така? Та така в този ден майка ѝ тъкмо беше изписана от болницата и нямаше как посещенията да е забавно. Лула никак не гореше от нетърпение да я види. Беше напрегната, каквато не я бях виждал преди. А после ѝ казах, че вечерта не мога да я возя, защото вече съм ангажиран за Дийби Мак, което още повече ѝ развали настроението.

— Защо?

— Защото обичаше аз да я карам — възкликна Коловас-Джоунс, сякаш Страйк страдеше от тъпота. — Помагах ѝ да се отървава от папараците, бях ѝ нещо като бодигард на влизане и излизане от разни места.

Само с леко потрепване на лицевите си мускули Уилсън успя да покаже на какво мнение е по темата за потенциала на Коловас-Джоунс като бодигард.

— Не можеше ли да се смениш с друг шофьор и да возиш нея вместо Мак?

— Можех, но не исках — призна Коловас-Джоунс. — Голям фен съм на Дийби, държах да се запозная с него. Тъкмо това подразни Лула. Та така, закарах я аз до къщата на майка ѝ и останах да я чакам там — забързано продължи той. — Ето за кое исках да ви разправам. Когато излезе, тя беше много странна. Не бях я виждал такава. Поиска ми писалка и започна да драска нещо върху синя хартия. Нищо не казваше, само пишеше. После я закарах до „Вашти“, защото имаше среща с приятелка за обяд...

— Какво е „Вашти“? Коя приятелка?

— „Вашти“ е магазин, викат му бутик. В него има кафене, много модно заведение. А приятелката... — Коловас-Джоунс защрака с пръсти и се намръщи. — Беше момичето, с което се сприятелила, докато лежала в клиника за душевноболни. Как ѝ беше името, дявол я взел? Често ги возех двете. Господи... Руби? Рокси? Радел? Нещо толкова. Тя живееше в приюта „Сейнт Елмо“ в Хамърсмит, бездомна беше. Лула влезе в магазина, още на път за майка ѝ ми беше казала, че ще обядва там, но остана не повече от четвърт час, след което излезе сама и поръча да я откарам у дома ѝ. Малко странно, нали? А Радел

или както ѝ беше там името, ще се сетя, не беше с нея. Обикновено откарвахме Ракел, когато бяха заедно. И синьото листче го нямаше. А Лула изобщо не ми каза и дума по пътя на връщане.

— Спомена ли пред полицията за синьото листче?

— Да, но те не обърнаха внимание. Казаха, че сигурно е било списък за пазаруване.

— Спомняш ли си как точно изглеждаше?

— Ами синя хартия. Като от комплектите за писма за въздушна поща. — Той погледна часовника си. — След десет минути трябва да тръгвам.

— Значи тогава за последен път видя Лула?

— Да, тогава.

Той се зае да чопли нокътя си.

— Каква беше първата ти мисъл, като чу, че е умряла?

— Не знам — отвърна Коловас-Джоунс и загриза кожичката на нокътя. — Бях шокиран. Не очакваш да се случи нещо такова, когато си видял човека само часове преди това. По вестниците твърдяха, че бил Дъфийлд, защото се скарали в нощния клуб. Честно казано, и аз си помислих, че може да е бил той. Мръсник.

— Познаваше го, така ли?

— Возих ги заедно няколко пъти — отвърна Коловас-Джоунс. Ноздрите му потрепнаха и устните му се свиха, сякаш бе доловил лоша миризма.

— Какво беше мнението ти за него?

— За мен беше един талантлив използвач. — С неочаквана имитаторска дарба той изрече с равен и провлачен глас: — „Ще ни трябва ли той по-късно, Лулс? Най-добре да чака, нали?“ — После добави с нескрит гняв: — Нито веднъж не се обърна направо към мен. Невежо влечуго.

Дерик вметна полугласно:

— Кийрън е актьор.

— Имам само дребни роли дотук — поясни Коловас-Джоунс.

После направи кратко експозе на телевизионните сериали, в които се бе появявал, при което по преценка на Страйк демонстрира явно желание да бъде смятан за нещо повече от това, което сам той мислеше, че е; да му бъде приписано онова непредсказуемо, опасно и преобразяващо качество: славата. Да вози толкова често къпещи се в

нея и да не я прихване от тях вероятно му се струваше дразнещо и дори вбесяващо, помисли си Страйк.

— Кийрън ходи на прослушване при Фреди Бестигуи — съобщи Уилсън. — Нали така беше?

— Да — измърмори Коловас-Джоунс и липсата на ентузиазъм в гласа му ясно говореше за резултата.

— Как се случи? — попита Страйк.

— По обичайния начин — отвърна Коловас-Джоунс с нотка на надменност. — Чрез агента ми.

— И нищо ли не излезе?

— Решиха да поемат в друга посока — каза Коловас-Джоунс. — Махнаха ролята.

— И тъй откъде взе Дийби Мак онази вечер? От Хийтроу ли?

— Да, от пети терминал — кимна Коловас-Джоунс и очевидно върнат към грубата реалност, погледна часовника си. — Трябва да тръгвам вече.

— Може ли да повървя с теб до колата ти? — попита Страйк.

Уилсън също изрази готовност да ги придружи. Страйк плати сметката и тримата излязоха от заведението. Навън Страйк предложи цигари на спътниците си. Уилсън отказа. Коловас-Джоунс си взе.

Недалеч, на ъгъла с Илектрик Лейн, беше паркиран сребрист мерцедес.

— Къде закара Дийби, когато пристигна? — попита Страйк Коловас-Джоунс, докато вървяха към колата.

— Искаше клуб и го закарах в „Барак“.

— В колко часа?

— Знам ли... Към единайсет и половина, дванайсет без петнайсет. Беше превъзбуден и каза, че не иска да ляга да спи.

— Защо в „Барак“?

— В петък в „Барак“ е най-добрата хип-хоп вечер в Лондон — обясни Коловас-Джоунс с лек смях, сякаш това беше общоизвестен факт. — И трябва да му беше харесало, защото чак в три часа излезе оттам.

— Закара го до Кентигърн Гардънс и заварихте полицията или...?

— Вече бях чул по радиото в колата какво се е случило — отвърна Коловас-Джоунс. — Казах на Дийби, когато се качи при мен.

От антуража му се развънхна по телефоните да бъдат хората от звукозаписната компания, за да уредят нещо друго. Взеха му апартамент в Клариджис и го закарах там. Прибрах се у дома чак в пет часа. Пуснах си „Скай“ и изгледах репортажа. Не можех да повярвам.

— Питам се кой ли е уведомил папараците, причакващи Дийби пред номер осемнайсет, че той ще се забави с часове. Някой им е подал сигнал и те са се изтеглили от улицата, преди Лула да падне.

— Така ли? Ами не знам — отговори Коловас-Джоунс.

После леко ускори крачка, стигна до колата преди другите двама и я отключи.

— Мак не носеше ли цял куп багаж със себе си? Той в колата при теб ли остана?

— Не, беше изпратен от звукозаписната компания дни по-рано. Дийби слезе от самолета само с една ръчна чанта... и с десетина души охрана.

— Значи не само твоята кола са пратили за него?

— Бяха четири коли. Но самият Дийби се качи при мен.

— Къде го чакаше, докато той беше в клуба?

— Ами просто паркирах колата и чаках — отвърна Коловас-Джоунс. — Съвсем близо до Гласхаус стрийт.

— С другите три коли ли? Заедно ли бяхте?

— Не се намират толкова места за паркиране едно до друго наред Лондон, приятел — обясни Коловас-Джоунс. — Не знам къде са паркирали другите. — Като все още държеше шофьорската врата отворена, той погледна Уилсън, а после отново се обърна към Страйк: — Какво значение има това?

— Просто ми е интересно как е, когато си с клиент.

— Дяволски тягостно е — отсече Коловас-Джоунс с внезапна нотка на раздразнение. — Работата ми като шофьор се състои предимно в чакане.

— Още ли е у теб дистанционното за вратите на подземния гараж, което Лула ти е дала? — попита Страйк.

— Какво? — рече Коловас-Джоунс, макар че Страйк можеше да се закълне, че шофьорът го е чул. Враждебността му вече бе неприкрита и се простираше не само върху Страйк, а и върху Уилсън, който бе слушал без коментар след забележката си, че Коловас-Джоунс е актьор.

— Още ли е у теб...

— Да, у мен е. Все още возя господин Бестигуи, нали така? — тросна се Коловас-Джоунс. — Трябва да тръгвам. До скоро, Дерик.

Той хвърли недопушената цигара на пътя и се качи в колата.

— Ако си спомниш още нещо, например името на приятелката, с която Лула се е срещнала във „Вашти“, би ли ми се обадил?

Той подаде визитка на Коловас-Джоунс. Шофьорът, който вече поставяше колана си, я взе, без да я погледне.

— Закъснявам вече.

Уилсън вдигна ръка за довиждане. Коловас-Джоунс затръшна вратата, включи двигателя и намръщен изкара колата на заден ход от паркоместото.

— Малко е заплеснат по звездите — обясни Уилсън, когато колата потегли. Беше един вид извинение за младежа. — Обичаше да я вози. Все гледа да се уреди да кара знаменитости. Надяваше се Бестигуи да го вземе в някоя продукция за две години. Много беше разочарован, когато не получи ролята.

— А каква беше тя?

— На наркопласъор. Голям филм, няма що.

Тръгнаха заедно по посока на метростанцията „Брикстън“ и отминаха група чернокожи ученички в униформи със сини плисирани поли. Дългата коса с вплетени мъниста на едно от момичетата отново накара Страйк да се замисли за сестра си Луси.

— Бестигуи още живее на номер осемнайсет, нали? — попита Страйк.

— О, да — отвърна Уилсън.

— Ами другите два апартамента?

— Апартамент две са го наели един украински стоков брокер и жена му. Някакъв руснак се интересува от апартамент три, но още не е дал оферта.

— Има ли възможност... — подхвана Страйк, когато насреща им се изпречи дребен брадат мъж с качулка, подобен на пророк от Стария завет, и им се изплези — ... да вляза и да поразгледам вътре някой път?

— Да, добре — отговори Уилсън след пауза, през която крадешком хвърли поглед към краката на Страйк. — Само че ще трябва да стане, когато Бестигуи го няма. Много свадлив човек е, а аз държа да си запазя работата.

Мисълта, че в понеделник няма да е сам в офиса си, придаде пикантност на самотата на Страйк през уикенда, като я направи по-малко тревожна и по-ценна. Походното легло можеше да остане разпънато, вратата между двете помещения — отворена, той можеше да се погрижи за телесните си функции без опасения, че ще притесни някого. Вече му се гадеше от миризмата на изкуствени зелени лимони, така че успя някак да отвори заялия от боята прозорец зад бюрото си, при което вътре нахлу свеж студен ветреца и обходи спарените ъгли на двете малки стаи. Като старателно избегна всеки диск, който би го пренесъл обратно към мъчителните и вълнуващи периоди, споделяни с Шарлот, той избра Том Уейтс и го пусна силно на сидиплейъра, с който се опасяваше, че се е простил завинаги и който бе открил на дъното на един от кашоните, донесени от жилището на Шарлот. Отдели време да включи портативния си телевизор с малката му вътрешна антена, после напъха мръсните си дрехи в черен полиетиленов чувал и ги отнесе пеша до обществената пералня на близо километър разстояние. Когато се върна в офиса, простря ризите и бельото си на въженце във вътрешния кабинет и изгледа тричасовия мач между „Арсенал“ и „Спърс“.

При всичките тези рутинни действия се чувстваше сякаш съпроводен от призрака, преследвал го през месеците в болницата. Долавяше го спотаен в ъглите на мизерния кабинет, чуваше го да му шепне, когато вниманието към онова, което вършеше, отслабваше. Подканяше го да си даде сметка колко ниско е паднал, подсещаше го за възрастта му, за немотията, за провалената любов, за това, че е бездомник. „На трийсет и пет си — шушнешу му — и нямаш нищо зад гърба си, освен няколко кашона и сериозен дълг.“ Призрака тласкаше погледа му към кутиите бира в супермаркета, където си купи още полуготови нудли; присмиваше му се, докато гладеше ризите си на пода. Към края на деня му се подигра за самоналожения навик да пуши на улицата, като че още беше в армията, като че тази му нищожна самодисциплина можеше да сложи в ред обърканото и катастрофално

настояще. Започна да пуши на бюрото си, а угарките се трупаха в евтиния метален пепелник, който много отдавна беше задигнал от бар в Германия. Ала той има работа, напомняше си, платена работа.

„Арсенал“ победи „Спърс“ и Страйк се развесели. Изключи телевизора и напук на призрака отиде право зад бюрото си и се зае за работа.

Свободен да събира и съпоставя факти по начин, избран от него, Страйк продължаваше да се съобразява с официалния протокол на криминалното следствие. Убеждението му, че преследва извършител, роден в болната фантазия на Джон Бристоу, не влияеше на щателността и прецизността, с които сега преписваше на чисто бележките от разговорите с Бристоу, Уилсън и Коловас-Джоунс.

Луси му позвъни в шест вечерта, когато той бе погълнат от работа. Макар сестра му да беше с две години по-малка от него, като че се смяташе за по-голямата. Заземена здраво още съвсем млада от ипотека, флегматичен съпруг, три деца и обременителна служба, Луси бе жадна за отговорности, като че воденичните камъни все не ѝ стигаха. Страйк винаги бе подозирал, че тя държи да докаже на себе си и на света как няма нищо общо с вятърничавата им майка, тътрила ги из цялата страна, от училище в училище, по чужди апартаменти и комуни в търсене на поредната еуфория и поредния мъж. Луси бе единствената от осемте му братя и полусестри, с която бе имал общо детство; бе по-привързан към нея, отколкото към когото и да било друг в живота си, но при все това отношенията им често бяха неудовлетворителни, обременени с тревоги и спорове. Луси не скриваше факта, че брат ѝ поражда у нея безпокойство и разочарование. Вследствие на това Страйк проявяваше по-малка склонност да бъде откровен с нея относно настоящата си ситуация, отколкото с някой приятел.

— Всичко се нарежда чудесно — каза ѝ той, докато пушеше пред отворения прозорец. — В последно време бизнесът се разрасна двойно.

— Къде си? Чувам улично движение.

— В офиса. Имам писмена работа, която трябва да свърша.

— В събота? Как го приема Шарлот?

— Тя замина. Отиде да посети майка си.

— Как вървят нещата между вас?

— Прекрасно — отвърна той.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. Как е Грег?

Тя му описа в резюме колко е натоварен мъжът ѝ в службата си, после отново подзе атаката си.

— Гилеспи още ли те преследва да му се издължиш?

— Не.

— Защото знаеш ли какво, Стик? — Детският му прякор не вещаеше нищо добро; тя се опитваше да го размекне. — Проучих нещата, можеш да подадеш молба до Британския легион за...

— Дявол го взел, Луси! — викна той, преди да успее да се сдържи.

— Какво?

Обидата и възмущението в гласа ѝ му бяха твърде добре познати; той затвори очи.

— Не ми трябва помощ от Британския легион, ясно ли е?

— Проявяваш излишна гордост...

— Как са момчетата?

— Добре са. Слушай, Стик, според мен е безобразие, че Рокъби кара адвокатата си да те тормози, при положение че и пени не си видял от него в живота си. Би трябвало да ти даде парите като подарък след всичко, което ти мина през главата и...

— Бизнесът ми върви. Ще си изплатя заема — прекъсна я Страйк.

Долу на ъгъла момче и момиче на тийнейджърска възраст се караха.

— Сигурен ли си, че всичко е наред между теб и Шарлот? Защо е заминала при майка си? Мислех, че се мразят.

— Напоследък се разбират по-добре — отвърна той, загледан в момичето на улицата, което след бурно жестикулиране тропна с крак и си тръгна.

— Купи ли ѝ вече пръстен? — попита Луси.

— Мислех, че искаш да разкарам Гилеспи от главата си.

— Тя приема ли да няма пръстен?

— Показа се страхотно великодушна — отвърна Страйк. — Заяви, че не иска пръстен. Предпочита да вложи всичките си пари в бизнеса.

— О, нима? — промърмори Луси. Кой знае защо се заблуждаваше, че успява да прикрие дълбоката си неприязън към Шарлот. — Ще дойдеш ли на празненството за рождения ден на Джак?

— Кога е то?

— Пратих ти покана преди повече от седмица, Стик!

Той се запита дали Шарлот не я е пъкнала в някой от кашоните, останали неразпаковани на площадката поради липса на място за всичките му вещи в кабинета.

— Да, там ще съм — обеща той, въпреки че нямаше нищо, което да желае по-малко.

Разговорът приключи и той се върна пред компютъра да продължи работата си. Бележките му от разговорите с Уилсън и Коловас-Джоунс скоро бяха готови, но не му даваше мира усещането за безизходица. Това бе първият му случай след напускането на армията, който изискваше повече от наблюдение и следене и все едно бе специално предназначен всекидневно да му напомня, че е лишен от всякаква власт и авторитет. Филмовият продуцент Фреди Бестигуи, човекът, намирал се в най-голяма близост до Лула Ландри по време на смъртта ѝ, оставаше недосегаем зад безликите си служители, а въпреки убеденото твърдение на Джон Бристоу, че ще придума Танзи Бестигуи да говори със Страйк, той все още нямаше уредена среща с нея.

Със смътно чувство за безсилие и с почти същото презрение към занаятието си, каквото годеникът на Робин изпитваше към него, Страйк отпъди обзелата го потиснатост, като се зае с нови проучвания в интернет относно случая. Откри Кийрън Коловас-Джоунс онлайн: шофьорът бе казал истината за епизода в сериала „Сметката“, в който му бяха отредени две реплики като „Гангстер номер две“. Вярно бе също, че има театрален агент, в чийто уебсайт фигурираше малка снимка на Кийрън и кратък списък с участия, включващи мимолетни появи в „Ийстендърс“ и „Отделение за спешни случаи“. Снимката на Кийрън на уебсайта на „Екзекарс“ беше много по-голяма. На нея той бе застанал сам с фуражка и униформа, приличащ на кинозвезда, и очевидно бе най-красивият шофьор във фирмата.

Зад прозорците здрачът на късния следобед премина в мрака на вечерта. Том Уейтс ръмжеше и стенеше от портативния сидиплейър, а

Страйк преследваше сянката на Лула Ландри в киберпространството, като от време на време допълваше бележките си.

Не намери фейсбук страница на Ландри, а изглежда не беше се присъединявала и към туитър. Отказът ѝ да подхранва неутолимия апетит на феновете с лична информация очевидно бе вдъхновил други да запълнят празнината. Имаше безбройни уебсайтове, изпълнени с нейни снимки или с коментари за живота ѝ, някои говорещи за обсебеност. Ако и половината от информацията почиваше на факти, то Бристоу бе представил пред Страйк частична и пречистена версия на неудържимия стремеж на сестра му към самоунищожение, тенденция, проявила се за пръв път в ранното ѝ юношество, когато осиновителят ѝ сър Алек Бристоу, благ на вид човек с брада, основател на компанията за електроника „Албрис“, беше починал внезапно от инфаркт. След смъртта му Лула бе избягала от две училища и бе изключена от трето, като всичките бяха скъпи частни образователни заведения. Открила я бе приятелка от пансиона в локва кръв и прерязани китки; после го бе ударила през просото и полицията я беше открила в някакъв бордей. Фенсайт, наречен „Луламоитовдъхновение“ и поддържан от лице с неизвестен пол, твърдеше, че в този период Лула за кратко се издържала с проституция.

После бе дошло принудителното ѝ настаняване по силата на Закона за психичното здраве в охранявана клиника за младежи с тежки заболявания, където тя бе диагностицирана с биполарно разстройство. Едва година по-късно, когато била с майка си в магазин за дамско облекло на Оксфорд стрийт, също като в приказките случайно я бе открил представител на модна агенция.

Ранните снимки на Ландри показваха шестнайсетгодишно момиче с лицето на Нефертити, успяло да предаде пред обектива невероятно съчетание на светска обиграност и уязвимост. Краката ѝ бяха дълги като на жираф, а по вътрешната страна на лявата ѝ ръка минаваше назъбен белег, който модните редактори очевидно бяха приели като интересен придаък към забележителното ѝ лице, защото често бе изтъкван на фотографиите. Изключителната красота на Лула граничеше с абсурда, а чарът, с който се славеше (според некролозите по вестниците и истеричните блогове), съжителстваше с репутацията ѝ на внезапно избухваща и опасно сприхава. По всичко личеше, че пресата и широката общественост едновременно я обожаваха и

настървено я отричаха. Една журналистка я бе определила като „необичайно мила, притежаваща неочаквана простосърдечност“; друг неин колега — като „пресметлива малка примадона, хитра и корава“.

В девет часа Страйк отиде до Чайнатаун и си купи вечеря; после се върна в офиса, смени Том Уейтс с „Елбоу“ и започна да издирва онлайн материали за Еван Дъфийлд, човека, за когото всички, дори Бристоу, бяха приели, че не е убил приятелката си.

Докато Кийрън Коловас-Джоунс не бе показал професионална завист, Страйк не би могъл да каже защо Дъфийлд е знаменитост. Сега откри, че Дъфийлд бе излязъл от неизвестността чрез участието си в хвален от критиката филм на независима продуцентска компания, в който бе изпълнявал роля, неразличима от тази му в живота: пристрастен към хероина музикант, който краде, за да удовлетворява зависимостта си.

Групата на Дъфийлд бе издала албум, получил добри отзиви благодарение на неочакваната слава на водещия вокал, и се беше разцепила със скандал горе-долу по времето, когато той се беше запознал с Лула. Също като приятелката си Дъфийлд беше извънредно фотогеничен — дори на неретушираните снимки, на които вървеше приведен по улицата в мръсни дрехи, дори и на немалкото, уловен как се нахвърля ядосан срещу фотографите. Връзката между тези двама повредени и красиви младежи явно бе ги направила още по-привлекателни за почитателите им, сякаш всеки от тях озаряваше другия и със своята слава и в същото време се къпеше в неговата.

Смъртта на приятелката му окончателно беше бетонирала превръщането на Дъфийлд в идол, който с еднаква страст бе очернян и обожествяван. Над него бе надвиснала някаква тъмна сянка, някакъв фатализъм; и най-пламенните му почитатели, и хулители му явно се опияняваха от идеята, че той вече е с единия си крак в отвъдното; витаеше усещането за неизбежния му срив до отчаяние и пълно забвение. Очевидно Дъфийлд обичаше да парадирва със слабостите си и Страйк погледа известно време кратките клипове в Ютюб, в които той, тежко дрогиран и с гласа, така умело имитиран от Коловас-Джоунс, философстваше как да умреш не било нищо повече от това да си тръгнеш от купон и как нямало защо да рониш сълзи, ако трябва да си тръгнеш рано.

Според многобройните източници в нощта на смъртта на Лула Дъфийлд бе напуснал нощния клуб малко след приятелката си с маска на вълк на лицето си и на Страйк му бе трудно да тълкува това по друг начин освен като преднамерено самоизтъкване на шоумен. Собственото му описание на това, което бе правил до края на нощта, може и да не удовлетворяваше онлайн привържениците на теорията на конспирацията, но явно бе убедило полицията, че той няма нищо общо с последвалите събития на Кентигърн Гардънс.

Страйк следваше своя собствена нишка на мислене, докато обхождаше неравния терен на нови сайтове и блогове. Тук-там се натъкваше на трескави предположения и на теории за смъртта на Ландри, споменаващи следи, неразследвани от полицията, които изглежда бяха затвърдили убеждението на Бристоу за съществуването на убиец. „Луламоитовдъхновение“ предоставяше дълъг списък с въпроси, оставени без отговор, в който номер пет гласеше: „Кой е отзовал папараците преди падането й?“, номер девет: „Защо мъжете със скритите лица, тичащи в посока, обратна на апартамента й, в два през нощта, така и не се явяват в полицията? Къде са те и кои са?“, номер тринайсет: „Защо при падането си от балкона Лула е била с различен тоалет от онзи, с който се е прибрала у дома?“.

Полунощ завари Страйк да пие светла бира от кутийка и да чете за полемиката, избухнала след смъртта на Лула, за която Бристоу бе споменал и която самият той регистрира бегло, защото не го интересува особено. Седмица след като следствието излезе със заключението за самоубийство, бе се разразил фурор около рекламната снимка на аксесоари на дизайнера Ги Соме. На нея двата модела позираха на мръсна пряка, голи, с изключение на стратегически поставените ръчни чанти, шалове и бижута. Ландри бе покачена върху кофа за боклук, Киара Портър се беше изтегнала на земята. И двете имаха големи извити ангелски крила: тези на Портър бяха лебедовобели, а на Ландри — зеленикавочерни, избледняващи до лъскаво бронзово.

Страйк се взира в снимката минути наред, като се опитваше да анализира защо лицето на мъртвото момиче така неустойимо привлича погледа, как успява да изпълва снимката. Лула някак съумяваше да направи парадокса и преднамерената сценичност правдоподобни; наистина имаше вид на изпъдена от рая, защото изглеждаше толкова

користна, а и така алчно притискаше аксесоарите към себе си. Киара Портър, при цялата ѝ алабастрова красота, не представляваше нищо повече от контрапункт. Бледа и пасивна, тя приличаше на статуя.

Дизайнерът Ги Соме си бе навлякъл много критики, някои от които зловни, заедно бе решил да използва снимката. Мнозина бяха на мнение, че се възползва от скорошната смърт на Ландри, и приеха с насмешка твърденията за искрена обич към Ландри, които говорителят на Ги Соме изказа от негово име. Ала „ЛуламоЙтовдъхновение“ настояваше, че Лула би искала снимката да бъде използвана, че тя и Ги Соме са били близки приятели. „Лула го обичаше като брат и би искала той да отдаде последна почит на нейната работа и красота. Това е емблематична снимка, която ще живее вечно и ще задържи Лула в паметта ни — тези, които я обичахме.“

Страйк допи бирата си и се замисли над последните думи в изречението. Никога не бе успял да разбере илюзията за интимност, която феновете хранят по отношение на непознати им лично звезди. Понякога в негово присъствие хората наричаха баща му „Стария Джони“ сияещи, сякаш говореха за общ приятел, преповтаряха изтъркани в пресата истории и анекдоти, като че бяха лични участници в тях. Веднъж един мъж в пъб в Трескотик бе казал на Страйк „Да му се не види, че аз познавам твоя старец по-добре от теб!“ само защото бе в състояние да назове сешън музиканта, взел участие в най-успешния албум на „Дедбийтс“, чийто зъб Рокъби сензационно бе счупил, когато удари сърдито края на саксофона му.

Беше един през нощта. Страйк бе станал почти глух за непрестанното приглушено бучене на бас китарата два етажа по-надолу и за инцидентното скърцане и шумолене откъм мансардния апартамент, където управителят на бара се наслаждаваше на луксове като душ и домашно сготвена храна. Уморен, но все още неготов да се пъхне в спалния чувал, чрез още ровене в интернет той успя да открие приблизителния адрес на Ги Соме и отбеляза близостта на Чарлс стрийт до Кентигърн Гардънс. После влезе в уебадреса www.arrse.co.uk като човек, който автоматично хлътва в местния бар след дълъг работен ден.

Не беше посещавал форума на Британските въоръжени сили, откакто преди месеци Шарлот го бе заварила да го разглежда на компютъра и беше реагирала така, както другите жени биха направили,

ако спипат партньорите си да гледат порно онлайн. Последва разправия, предизвикана от подозренията ѝ, че той копнее за стария си живот и е неудовлетворен от новия.

Тук във всяка подробност присъстваше армейският манталитет, изразен на езика, който самият той владееше безупречно. Имаше ги съкращенията, които знаеше наизуст, шегите, неразбираеми за външните хора, всички грижи, съпровождащи всекидневието на военните — от бащата, чийто син е тормозен в училището си в Кипър, до ругатните в ретроспекция срещу изказването на премиера по време на следствието по повод британското участие в иракската война. Страйк бродеше от един пост към друг, като от време на време се изсмиваше, ала непрекъснато бе наясно, че сваля гарда си пред долавяния призрак, който вече дишаше в тила му.

Някога това беше неговият свят и той се чувстваше щастлив в него. При всички неудобства и несгоди на военния бит, при все че бе излязъл от армията на минус с половин крак, той не съжаляваше и за ден от службата си в нея. И все пак не беше един от тези хора дори когато се бе намирал сред тях. Първо беше чудакаът, после човекът с костюма, всяващ страх и антипатия у средностатистическия войник.

Ако някога от военното разузнаване те заговорят, трябва да кажеш: „Без коментар, искам адвокат“. А иначе и едно простичко „Благодаря, че ме забелязахте“ върши работа.

Страйк прихна за последен път, после рязко затвори сайта и изключи компютъра. Беше толкова уморен, че свалянето на протезата му отне двойно повече време от обикновено.

В чудесното неделно утро Страйк се отправи отново към сградата на Студентския съюз на Лондонския университет, за да вземе душ. И пак изправен в целия си ръст и с отпуснати черти на естествената за него смръщена физиономия, придоби достатъчно респектиращ вид, за да обезкуражи всякакви въпроси, и мина със сведен поглед покрай рецепцията. Повися малко в съблекалнята, изчакайки момент на затишие, за да не му се налага да се къпе пред студентите и да натрапи в нечия памет образа на изкуствения си крак.

Чист и избръснат, взе метрото до Хамърсмит Бродуей, а на излизане се наслади на плахите слънчеви лъчи, пробиващи стъкления таван на търговската площ, водеща към улицата. Около далечните магазини по Кинг стрийт имаше тълпи от хора, все едно беше събота. Това бе оживен и общо взето лишен от душа търговски център, но Страйк знаеше, че само десет минути ход ще го отведе до сънлив и по провинциалному спокоен район край брега на Темза.

Докато крачеше сред шума на уличното движение, той си припомни неделите от детските си години в Корнуол, когато всичко беше затворено освен църквата и плажа. Неделята имаше специална атмосфера в онези дни: тишината, наситена с ехо и шепот, лекото потракване на чинии, ароматът на сос от печено, телевизионната програма, скучна като пустата главна улица, неспирният шум на приборя на плажа, по който с Луси тичаха до изнемога.

Веднъж майка му каза: „Ако Джоун е права и наистина отида в ада, той ще представлява нескончаеми недели в Сейнт Моус“.

Докато се отдалечаваше от търговския център по посока на Темза, Страйк набра номера на клиента си.

— Джон Бристоу.

— Много съжалявам, че те безпокоя през уикенда, Джон...

— Корморан? — рече Бристоу, мигом възприел дружелюбен тон.

— Няма защо, никакъв проблем! Как мина с Уилсън?

— Много добре, полезен разговор беше, благодаря ти. Дали би могъл да ми помогнеш да открия една приятелка на Лула? Става дума

за момиче, с което се е запознала по време на лечението си. Малкото ѝ име започва с Р, нещо като Рейчъл или Ракел, и е живяла в приюта „Сейнт Елмо“ в Хамърсмит, когато Лула е умряла. Да ти говори нещо?

За момент отсреща настъпи мълчание. Когато Бристоу заговори отново, в гласа му звучеше разочарование, граничещо с раздразнение.

— За какво ти е да се срещаш с нея? Танзи е категорична, че гласът, който е чула на горния етаж, е бил мъжки.

— Момичето не ме интересува като заподозряна, а като свидетел. Лула е имала среща с нея в магазина „Вашти“ непосредствено след посещението при майка ти.

— Да, знам, този факт излезе по време на следствието. Ти си знаеш работата, разбира се, но не виждам как тя би могла да знае какво се е случило през онази нощ. Изчакай за момент, Корморан. В жилището на майка ми съм и тук има други хора, трябва да намеря тихо местенце...

Страйк чу звуци от движение, промърморено „Прощавай“, след което Бристоу заприказва отново:

— Извинявай, не ми се щеше да говоря за това пред медицинската сестра. Всъщност отначало помислих, че ми звъниш заради Дъфийлд. Всичките ми познати се изредиха да ми кажат.

— Да ти кажат какво?

— Явно не четеш „Нюз тъв дъ Уърлд“. Там всичко е описано и придружено със снимки: Дъфийлд се изтърсил вчера при майка ми като гръм от ясно небе. Пред къщата се струпали фотографи, което създадо куп неудобства и притеснило съседите. Аз бях излязъл с Алисън, иначе никога не бих го пуснал.

— Какво е искал?

— Добър въпрос. Пари, според Тони, чичо ми, но пък Тони храни непоклатимото убеждение, че хората вечно пари търсят. Във всеки случай по този въпрос нищо не би могъл да постигне, защото имам пълномощно. Един бог знае защо е дошъл. Има поне една малка утеха: мама въобще не разбрала кой е той. Взема извънредно силни болкоуспокояващи.

— Как са узнали репортерите, че ще ходи там?

— А това вече е отличен въпрос — отбеляза Бристоу. — Според Тони лично той им е съобщил.

— Как е майка ти?

— Зле, много зле. Казват, че може да изкара така седмици или пък... да се случи всеки момент.

— Съжалявам да го чуя — каза Страйк. Той повиши глас, защото минаваше под надлез, където шумът от превозните средства беше много силен. — Е, ако си спомниш името на приятелката на Лула от „Вашти“...

— Все още не разбирам защо проявяваш такъв интерес към нея.

— Лула е накарала това момиче да измине целия път от Хамърсмит до Нотинг Хил, прекарала е петнайсет минути с нея и си е тръгнала. Защо не е останала? Защо срещата им е траяла толкова кратко? Скарали ли са се? Всичко необичайно, случило се преди внезапна смърт, може да има някаква връзка.

— Ясно — колебливо изрече Бристоу. — Но... подобно поведение никак не беше непривично за Лула. Казах ти, че тя можеше да бъде малко... малко себична. Съвсем в неин стил е да реши, че едно формално появяване ще ощастливи момичето. Често проявяваше кратък ентузиазъм към разни хора и после ги зарязваше.

Разочарованието му от избраната от Страйк посока на разследването беше толкова очевидно, че детективът реши да приложи друга тактика като някакъв вид оправдание на огромния хонорар, плащан от клиента му.

— Другата причина, поради която се обаждам, е да те уведомя, че утре вечер ще се срещна с един от служителите в полицията, отговарял за случая. Ерик Уордъл. Надявам се да се добера до полицейското досие.

— Фантастично! — Бристоу звучеше впечатлен. — Бързо действаш!

— Имам добри контакти в централното управление.

— Значи ще можеш да измъкнеш отговори за Бягация. Прочете ли бележките ми?

— Да, много са ми полезни — рече Страйк.

— Аз пък се опитвам да уредя обяд с Танзи Бестигуи тази седмица, та да чуеш от първа ръка показанията ѝ. Ще позвъня на секретарката ти, става ли?

— Чудесно.

„Поне един плюс има в ситуацията да държиш секретарка без работа, която дори не ти е по джоба — помисли си Страйк, след като

разговорът приключи. — Създава впечатление за професионализъм.“

Приютът за бездомни „Сейнт Елмо“ се оказа разположен точно зад шумния бетонен надлез. Беше грозноват и с неправилни пропорции съвременен братовчед на сградата на Лула в Мейфеър, с червени тухли със зацапани бели фуги; нямаше каменни стълби, нито градина, нито елегантни съседи, а очукана врата, отваряща се директно към улицата, лющеща се боя по первазите на прозорците и запуснат вид. Утилитарният модерен свят го бе притиснал отстрани и той стърчеше, сгъшен и мизерен, несинхронизиран с обкръжението си, само на двайсет метра от надлеза, така че прозорците на горните етажи гледаха право към бетонните бариери и безкрайния поток от коли. Впечатлението за благотворителна институция се подсилваше от големия сребрист звънец и домофонното табло до вратата, както и от откровено грозната черна камера с висящи жици.

Кльощаво момиче с херпес на устната пушеше изправено пред входната врата; беше облечено в мръсен мъжки пуловер, който го скриваше цялото. Облегнато на стената, то се взираше с празен поглед към търговския център, отдалечен само на пет минути пеша, и когато Страйк натисна звънеца, който даваше достъп до приюта, го изгледа внимателно и пресметливо, явно оценявайки потенциала му.

Непосредствено зад вратата се намираще малко и задушно фойе със замърсен под и овехтяла дървена ламперия. Вляво и вдясно две заключени стъклени врати осигуряваха видимост към гол коридор и потискаща странична стая с маса, отрупана с брошури, стара дъска за играта „Дартс“ и стена, нашарена с дупки. Право напред имаше рецепция във формата на павилион, защитена с метална решетка.

Жената зад гишето дъвчеше дъвка и четеше вестник. Изгледа Страйк недоброжелателно и с подозрение, когато той я попита дали може да говори с момиче, чието име е нещо като Рейчъл и което е било приятелка на Лула Ландри.

— Журналист ли сте?

— Не, не съм. Аз съм приятел на приятел.

— Би трябвало да й знаете името тогава.

— Рейчъл? Ракел? Нещо такова.

Един оплешивяващ мъж се появи в кабинката зад гърба на жената.

— Аз съм частен детектив — каза Страйк, повишавайки глас, и мъжът погледна към него с интерес. — Ето визитката ми. Нает съм от брата на Лула Ландри и трябва да поговоря с...

— О, търсите Рошел ли? — попита плешивият, като се приближи до решетката. — Няма я тук, приятел. Замина си.

Колежката му, очевидно раздразнена от неговата готовност да говори със Страйк, напусна мястото си на гишето и изчезна от поглед.

— Кога се случи това?

— Преди седмици. Минаха два месеца дори.

— Имате ли представа къде е отишла?

— Никаква. Сигурно пак нощува където ѝ падне. Идва тук и си отива на няколко пъти. Мъчно момиче е тя. Има психични отклонения. Кариан може да знае нещо за нея, почакайте. Кариан! Хей! Кариан!

Безкръвното момиче с херпеса на устната се прибра от слънчевата улица с присвити очи.

— К'во?

— Да си виждала Рошел?

— Че що ми е да я виждам тая мърла?

— Значи не си я виждала? — попита плешивият.

— Не съм. Имаш ли цигара?

Страйк ѝ даде една и тя я пъкна зад ухото си.

— Някъде наблизко се мотае. Джанин я видяла — каза Кариан. — Рошел викаше, че имала апартамент, лъжкинята недна. Че Лула Ландри ѝ оставила всичко. Ама не. За какво ти е Рошел? — попита тя Страйк и беше очевидно, че се чуди дали не може да изкара някакви пари от него.

— Искам да я попитам разни неща.

— За какво?

— За Лула Ландри.

— О... — рече Кариан и пресметливите ѝ очи засвяткаха. — Не бяха кой знае какви дружки. Не ѝ вярвай за всичко на Рошел, тя лъже.

— За какво лъже? — попита Страйк.

— За всичко. Сигурно е задигнала половината вещи, за които разправяше, че Ландри ѝ ги е купила.

— Хайде стига, Кариан — меко я смъмри мъжът. — Те наистина бяха приятелки — обърна се той към Страйк. — Ландри идваше тук и

я вземаше с колата си. И това създаваше известно напрежение. — Той стрелна с поглед Кариан.

— Не и от мен — тросна се Кариан. — Тая Ландри беше една излязла от калта кучка. И не беше чак толкова хубава.

— Рошел ми е казвала, че има леля в Килбърн — каза плешивият мъж.

— Ама не се разбира с нея — намеси се момичето.

— Имате ли име и адрес на лелята? — попита Страйк, но и двамата поклатиха глави. — Как е фамилията на Рошел?

— Нямам представа. А ти, Кариан? Повечето хора тук ги знаем само по малко име — каза той на Страйк.

Не успя да измъкне много повече от тях. Последния път Рошел бе останала в приюта повече от два месеца. Плешивият беше чувал, че посещавала амбулаторна клиника в Сейнт Томас за известно време, но не знаеше дали ходи още там.

— Имаше пристъпи на психоза. Много лекарства пие.

— Не й мигна окото, когато Лула умря — изтърси неочаквано Кариан. — Все тая й беше.

И двамата мъже я погледнаха. Тя сви рамене като човек, изрекъл гласно нелицеприятна истина.

— Ако Рошел се появи, бихте ли й предали да ми се обади? — помоли ги Страйк и им даде по една от визитките си. Те ги разгледаха с интерес.

Докато вниманието им бе ангажирано с тях, той сръчно измъкна през малкия отвор в решетката броя на „Нюз ъв дъ Уърлд“ на жената с дъвката и го пхна под мишницата си. После весело се сбогува с двамата и си тръгна.

Беше топъл пролетен следобед. Страйк пое към моста Хамърсмит, бледозелен, с живописно блестящи под слънцето златни орнаменти. Самотен лебед плаваше покрай отвъдния бряг на Темза. Офисите и магазините сякаш бяха на сто километра оттук. Сви вдясно и тръгна по алеята между крайречната стена и редицата ниски сгради, някои с тераси или обвити с глициния.

Страйк си взе една бира в „Блу Анкър“ и седна отвън на дървена пейка с лице към водата и с гръб към фасадата на заведението в тъмносиньо и бяло. Запали цигара и обърна на четвърта страница на вестника, където се мъдреше цветна снимка на Еван Дъфийлд (с

наведена глава и голям букет бели цветя в ръка и с веещо се зад него черно палто) под заглавие „Дъфийлд посещава майката на Лула на смъртното ѝ легло“.

Материалът беше безличен, нищо повече от надписа над снимката в поразширен вид. Очната линия, развятото палто и отнесеното изражение припомняха вида на Дъфийлд на погребението на приятелката му. В няколкото реда той бе описан като „разстроения актьор и музикант Еван Дъфийлд“.

Мобилният телефон на Страйк завибрира в джоба му и той го извади. Беше получил съобщение от непознат номер:

„Нюз ъв дъ Уърлд“, четвърта страница, Еван Дъфийлд. Робин.

Усмихна се срещу малкия екран, преди да върне отново телефона в джоба си. Слънцето топлеше главата и раменете му. Крецяха чайки, кръжащи в небето над него, и Страйк с приятната мисъл, че няма ангажменти и никой не го очаква, се настани удобно на слънчевата пейка, за да изчете вестника от първата до последната страница.

Робин стоеше права и се поклащаше заедно с останалите натъпкани пътници във влака по линията на метрото „Бейкърлу“, движещ се на север. Физиономиите на всички околни бяха напрегнати и печални, както се полага за понеделник сутрин. Тя чу сигнала на телефона си и го измъкна със затруднение от джоба на палтото, при което заби лакът кой знае в коя част на отпуснатото тяло на мъжа до себе си в костюм и с лош дъх. Щом видя, че съобщението е от Страйк, за миг изпита вълнение почти като вчерашното, когато видя Дъфийлд във вестника. Извика съобщението на екрана и прочете:

Излизам. Ключът е зад казанчето в тоалетната.
Страйк.

Не пъкна обратно телефона в джоба си, а продължи да го държи, докато влакът с тракане минаваше през тъмни тунели, и се опитваше да избегне дъха на съседа си с провисналата плът. Беше в кисело настроение. Предишния ден с Матю бяха обядвали в компанията на двама негови приятели от университета в любимия му гастропъб „Уиндмил он дъ Комън“. Когато зърна снимката на Еван Дъфийлд в отворения вестник на близката маса, набързо се извини тъкмо посред една от историите на Матю и излезе отвън да изпрати съобщение на Страйк.

По-късно Матю я бе упрекнал, че е демонстрирала лоши обноски и още по-непростимо — не е дала обяснение, и то само и само за да поддържа тази нелепа загадъчност.

Робин стисна здраво кожената дръжка и когато влакът забави скорост, дебелият ѝ съсед се наклони и се долепи до нея. Почувства се някак глупаво и в същото време се ядоса на двамата мъже, особено на детектива, който очевидно не проявяваше интерес към необичайното поведение на бившето гадже на Лула Ландри.

След като стигна през обичайния хаос и строителните отпадъци до Денмарк стрийт, измъкна ключа иззад казанчето според инструкциите и отново бе отрязана от надменното момиче в службата на Фреди Бестигуи, Робин изпадна в крайно лошо настроение.

Макар да не го знаеше, в този момент Страйк минаваше покрай сцената на най-романтичните моменти от живота на Робин. Когато вървеше от страната на Сейнт Джеймсис в посока към Гласхаус стрийт, стълбите под статуята на Ерос бяха изпълнени с италиански тийнейджъри.

Входът към „Барак“, нощния клуб, който толкова много се бе харесал на Дийби Мак, че той беше останал там часове наред, след като току-що бе слязъл от самолета от Лос Анджелис, беше на кратко разстояние пеш от Пикадили Съркъс. Фасадата имаше вид на изградена от промишлен бетон, а името беше изписано вертикално с лъскави черни букви. Клубът бе разположен на четири етажа. Както Страйк беше очаквал, входът му беше заобиколен от охранителни камери, чийто обхват според него покриваше по-голямата част от улицата. Заобиколи сградата, огледа пожарните изходи и си направи скица на мястото.

След втората продължителна интернет сесия предишната вечер Страйк имаше самочувствието, че е проучил издъно темата за публично декларирания интерес на Дийби Мак към Лула Ландри. Рапърът беше я споменал в текста на три парчета в два отделни албума; бе се изказвал за нея в интервюта като за идеалната жена и негова сродна душа. Трудно беше да се прецени доколко Мак очакваше тези му коментари да се приемат сериозно; вероятно трябваше да се посрещнат с резерви, първо, заради чувството му за хумор, едновременно сдържано и лукаво, и, второ, заради респекта, примесен със страх, изпитван от всеки интервюиращ при среща с него.

Бивш член на банда, арестуван за незаконно притежание на оръжие и за наркотици в родния си Лос Анджелис, благодарение на звукозаписната си кариера сега Мак беше мултимилионер с не един доходен бизнес. Нищо чудно, че репортерите бяха „развълнувани“, ако трябваше да използва определението на Робин, когато се бе разчуло, че звукозаписната компания на Мак му е наела апартамент под този на Лула. Правеха се дръзки предположения какво би могло да се случи, когато жената мечта за Мак се окажеше на съседния етаж, и как този

възпламенителен нов елемент можеше да повлияе върху колебливата връзка на Ландри и Дъфийлд. На тези фантазьорски истории бе придадена пикантност чрез несъмнено фалшиви изказвания от приятели на двамата: „Той вече й се е обадил и я е поканил на вечеря“, „Тя планира малък купон в негова чест при пристигането му в Лондон“. Материалите в този дух почти изцяло засенчваха възмущението на неколцина водещи рубрики журналисти, че два пъти осъжданият Мак, чиято музика (така твърдяха те) прославяше криминалното му минало, изобщо ще влезе в страната.

Когато реши, че улиците около „Барак“ нямат какво повече да му кажат, Страйк продължи пеша, като си отбелязваше жълтите маркировъчни линии в околността, ограниченията за паркиране в петък вечер и близките заведения и магазини, снабдени със собствени охранителни камери. Щом приключи с бележките си, реши, че е заслужил чаша чай и кифличка с бекон, и с парите за разноски в малко кафене се наслади и на двете, докато четеше изоставен брой на „Дейли Мейл“.

Мобилният му телефон зазвъня, когато започваше втората си чаша чай и вече беше преполовил един забавен материал за гафа на премиера, нарекъл възрастна избирателка „тесногръда“, без да съзнава, че микрофонът му още е включен.

Седмица по-рано Страйк бе препращал обажданията на нежеланата си временна секретарка на гласовата поща. Днешното прие лично.

— Здравей, Робин, как си?

— Добре. Обаждам се да ви предам съобщения за вас.

— Казвай — рече Страйк и извади химикалка.

— Току-що се обади Алисън Кресуел, секретарката на Джон Бристоу, за да събщи, че е запазила маса в „Сиприани“ за един часа утре, та той да може да ви запознае с Танзи Бестигуи.

— Чудесно.

— Отново пробвах с продуцентската компания на Фреди Бестигуи. Започнаха да се дразнят. Твърдят, че бил в Ел Ей. Предадох още веднъж молбата да ви се обади.

— Добре.

— Питър Гилеспи телефонира пак.

— Тъхъ — рече Страйк.

— Каза, че е спешно, и моли да му позвъните при първа възможност.

На Страйк му се прищя да ѝ поръча да позвъни на Гилеспи и да му предаде да си го начука.

— Да, ще го направя. Слушай, би ли ми пратила в съобщение адреса на нощния клуб „Узи“?

— Непременно.

— И се помъчи да откриеш телефонен номер на Гай Соме, дизайнер е.

— Произнася се „Ги“ — поправи го Робин.

— Какво?

— Малкото му име се произнася по френски, „Ги“.

— О, да. Опитай се да откриеш номер за контакт с него.

— Разбрано — каза Робин.

— Питай го има ли желание да разговаря с мен. Остави му съобщение кой съм и кой ме е наел.

— Добре.

За Страйк не остана незабелязано, че тонът на Робин беше леден. След секунда или две му хрумна каква можеше да е причината.

— Между другото много ти благодаря за вчерашния есемес — каза той. — Прощавай, че не ти отговорих, щеше да изглежда странно, че пиша съобщение там, където се намирах. Чудесно ще е, ако се обадиш на Найджъл Клемънтс, агента на Дъфийлд, за да поискаш среща.

Враждебността ѝ мигом се стопи, каквато бе и целта му. Когато заговори, гласът ѝ бе с много градуси по-топъл; по-точно казано, граничеше с ентусиазъм.

— Но Дъфийлд няма как да е имал нещо общо, разполага с желязно алиби!

— Ще го видим колко е желязно — умишлено злокобно произнесе Страйк. — И още нещо, Робин, ако пристигне нова смъртна заплаха... обикновено идват в понеделник...

— Да? — възбудено отвърна тя.

— Прибери я в папката — каза Страйк.

Той не можеше да е сигурен — изглеждаше неправдоподобно, бе оставила у него впечатлението, че е много целомъдрена — но му се стори, че я чува как измърморва „Майната ти“, когато затваряше.

Страйк прекара останалата част от деня, ангажиран с досадна, но необходима черна работа. Когато Робин му прати адреса, той посети втория за деня нощен клуб, този път в Южен Кенсингтън. Контрастът с „Барак“ беше екстремален; „Узи“ имаше дискретен вход, все едно за елегантна частна къща. Над неговите врати също имаше охранителни камери. После Страйк взе автобус до Чарлс стрийт, където бе почти сигурен, че живее Ги Соме, и извървя най-прекия според него маршрут между адреса на дизайнера и лобното място на Лула Ландри.

В късния следобед кракът вече го болеше силно и той спря за почивка и още сандвичи, преди да поеме към „Федърс“, близо до Скотланд Ярд, където беше срещата му с Ерик Уордъл.

Беше поредният викториански пъб, този път с огромни прозорци почти от пода до тавана, гледащи към великолепна сива сграда от двайсетте години на двайсети век, декорирана със статуи на Джейкъб Ъпстайн. Най-близките от тях бяха поставени над вратите и се взираха надолу към прозорците на пъба; свирепо божество бе прегърнато от невръстния му син, чието тяло бе извъртяно по странен начин, така че гениталиите му бяха на показ. Времето бе довело до ерозия, заличила повода за шок.

Вътре във „Федърс“ игрални автомати потракваха, дрънчаха и святкаха в основните цветове; монтираните на тапицираните с кожа стени плазмени телевизори показваха мача на „Уест Бромич Албион“ срещу „Челси“ без звук, докато от скрити усилватели се разнасяше драматичният глас на Ейми Уайнхаус. Названията на бирите бяха написани на кремавата стена над дългия бар, разположен срещу широко стълбище от тъмно дърво с извити стъпала и блестящ месингов парапет, водещо към първия етаж.

Страйк трябваше да изчака, за да бъде обслужен, което му даде време да се огледа. Заведението беше пълно с мъже, повечето късо подстригани по войнишки; ала около висока маса стояха три момичета с портокалов тен и впити рокли с пайети, които отмятаха прекомерно изправените си изрусени коси и ненужно преместваха тежестта си от единия на другия крак върху високите си нестабилни токове. Преструваха се, че не забелязват как единственият самотен пияч, хубав мъж с момчешко излъчване, облечен в кожено яке, който седеше на високо столче пред бара край близкия прозорец, методично ги изучава с опитно око. Страйк си взе пинта „Дум Бар“ и приближи оценяващия.

— Корморан Страйк — представи се той, като приближи масата на Уордъл. Уордъл имаше коса, за каквато Страйк завиждаше на мъжете; с нея никога нямаше да си спечели прякор „Срамнокосместия“.

— Да, помислих си, че може да си ти — каза полицаят и двамата се ръкуваха. — Анстис каза, че си едър.

Страйк придърпа стол от бара и Уордъл подхвана без увод:

— Е, какво имаш за мен?

— Миналия месец е имало наръгване, довело до смърт край Ийлинг Бродуей. Жертвата е Лиам Йейтс. Бил е информатор на полицията, нали?

— Да, намушкан беше с нож във врата. Ала ние знаем кой го е извършил — със снизходителен смях го уведоми Уордъл. — Половината мошеници в Лондон го знаят. Ако това ти е информацията...

— Обаче не знаете къде е той, нали?

С бърз поглед към момичетата, които се преструваха на нехайни, Уордъл извади бележник от джоба си.

— Продължавай.

— Има едно момиче, което работи в букмейкърския пункт „Бетбъстърс“ на Хакни Роуд, на име Шона Холанд. Живее в апартамент под наем през две преки от пункта. В момента има нежелан гост у дома, някой си Брет Фиърни, който често пребивал сестра й. Очевидно той не е от онези типове, на които отказваш услуга.

— Имаш ли пълния адрес? — попита Уордъл, който записваше усилено.

— Дадох ти името на наемателката и половината пощенски код. Вземи положи малко детективски труд.

— И откъде каза, че си научил това? — отново поиска да се осведоми Уордъл, като продължаваше да пише бързо в бележника, опрян на коляното му под масата.

— Не казах — отвърна Страйк с равен тон и отпи от бирата си.

— Виждам, интересни приятели имаш.

— Много. И тъй в духа на честната размяна...

Уордъл прибра бележника в джоба си и се засмя.

— Онова, което ми даваш, може да е нищо и половина.

— Не е. Играй честно, Уордъл.

Полицаят остана вгледан в Страйк за момент, очевидно раздвояван помежду симпатия и подозрение.

— Какво очакваш в такъв случай?

— Казах ти по телефона: малко вътрешна информация за случая Лула Ландри.

— Не четеш ли вестници?

— Казах „вътрешна информация“. Клиентът ми подозира нечиста игра.

Уордъл се намръщи.

— Някой таблоид ли те нае?

— Не — отвърна Страйк. — Брат й.

— Джон Бристоу?

Уордъл удари една продължителна глътка от бирата си с очи, приковани в бедрата на най-близкото момиче, а венчалната му халка отрази червената светлина от игралния автомат.

— Още ли е обсебен от записите от охранителните камери?

— Спомена ги — призна Страйк.

— Опитвахме се да открием двамата чернокожи мъже — каза Уордъл. — Призовахме ги публично. Нито един от двамата не се яви. Не е голяма изненада. Включила се е аларма на кола точно когато те са минавали покрай нея. Мазерати. Изискан вкус.

— Значи смяташ, че са крадели коли?

— Не казвам, че са излезли конкретно с тази цел. Може да са видели добра възможност, като са я зърнали паркирана там. Що за блейка оставя мазерати на улицата? Но е било близо два през нощта при температура под нулата и не мога да измисля достатъчно невинни причини двама мъже да решат да се срещнат на улица в Мейфеър, където нито един от тях не живее, доколкото успяхме да установим.

— Нямате ли представа откъде са дошли и къде са отишли после?

— Почти сме сигурни за онзи, в когото се е втренчил Бристоу — мъжа, вървял към жилището точно преди тя да падне — че е слязъл от автобус номер трийсет и осем на Уилтън стрийт в единайсет и петнайсет. Не може да се каже какво е правил, преди да мине покрай камерата в края на Белами Роуд час и половина по-късно. После е изтичал обратно покрай нея десет минути след скока на Ландри, спринтирал е по Белами Роуд и вероятно е стигнал до Уелдън стрийт.

Има запис на мъж, отговарящ на описанието му — висок, чернокож, с нахлупена качулка и скрито в шал лице — от камерата на Тиобалдс Роуд около дваайсет минути по-късно.

— С добра скорост е тичал, ако е стигнал до Тиобалдс Роуд за дваайсет минути — отбеляза Страйк. — Това е някъде около Клъркънуел, нали? Прави към три километра и половина. При това тротоарите са били заледени.

— Може и да не е бил той. Записът беше с лошо качество. Бристоу беше решил, че е много подозрителен с това скрито лице, но тогава беше минус десет градуса. Аз самият отидох на работа с маска за ски. Но независимо той ли е бил човекът на Тиобалдс Роуд, или не, никой не се яви да каже, че го е разпознал.

— А другият?

— Тичал е по Халиуел стрийт около двеста метра. Нямаме представа къде е отишъл след това.

— Нито кога е влязъл в района ли?

— Отвсякъде може да е дошъл. Нямаме друг запис с него.

— Охранителните камери в Лондон не са ли десет хиляди на брой?

— Не са навсякъде. Камерите не са отговор на проблемите ни, ако не са редовно поддържани и контролирани. Онази на Гариман стрийт е била повредена, а по Медоуфийлд Роуд и Хартли стрийт изобщо няма поставени. И ти си като всички, Страйк; врециш за гражданските си права, когато си казал на госпожата си, че си работил, а си бил в стриптийз клуб, но държиш да има дваайсет и четири часово наблюдение над къщата ти, когато някой е отворил прозореца на банята ти с взлом. Не може и двете да имаш.

— Аз не искам нито едното, нито другото — уточни Страйк. — Само питам какво знаете за Бягащ номер две.

— Омотан до веждите също като приятеля си, само ръцете му се виждат. Ако бях на негово място и имах причина да съм гузен за онова мазерати, бих хлътнал в някой бар и бих излязъл оттам сред група хора. Има едно заведение „Боджо“ на Халиуел стрийт, където може да е влязъл и да се е смесил с посетителите. Проверихме го — каза Уордъл, като изпревари въпроса на Страйк. — Никой не го разпозна от записа на камерата.

Известно време пиха мълчаливо.

— Дори да бяхме ги открили — каза Уордъл, като остави чашата си, — най-многого, което можехме да научим от тях, е, че са станали очевидци на скока ѝ. Нямаше необяснима ДНК в апартамента ѝ. В него не е влизал никой, който да има работа там.

— Не само записите от охранителните камери предизвикват подозрения у Бристоу — заяви Страйк. — Той поддържа контакт с Танзи Бестигуи.

— Хич не ми я споменавай проклетата Танзи Бестигуи — раздразнено промърмори Уордъл.

— Ще я споменавам, защото според моя клиент тя казва истината.

— Значи още държи на версията си, а? Не се е отказала? Нека ти кажа тогава за Танзи Бестигуи, щом искаш.

— Давай — подкани го Страйк, притиснал с една ръка халбата бира до гърдите си.

— С Карвър пристигнахме на мястото около двайсет — двайсет и пет минути след падането на Ландри. Там вече имаше униформени полицаи. Танзи Бестигуи още беше във вихъра на истерията, когато я видяхме. Бърбореше несвързано, тресеше се и от време на време изкрещяваше, че в сградата имало убиец. Показанията ѝ гласяха, че станала от леглото си в два през нощта и отишла в банята по малка нужда. Чула крясък два етажа по-нагоре и видяла тялото на Ландри да прелита покрай прозореца. Нека ти кажа, че прозорците в тази сграда са с троен стъклопакет с цел топло- и шумоизолация. Когато влязохме да я разпитаме, улицата вече беше пълна с полицейски коли и съседи, но човек не би го разбрал, ако не бяха святкащите сини светлини. Толкова шум проникваше вътре, колкото ако бяхме във вътрешността на пирамида. Затова я попитах: „Сигурна ли сте, че чухте вик, госпожо Бестигуи? Апартаментът ви ми изглежда напълно шумоизолиран“. Тя не се предаваше. Кълнеше се, че е чула всяка дума. Според нея Ландри изкрещяла „Твърде много закъсня“, а мъжки глас отвърнал „Ти си проклета лъжкиня“. Наричат го слухови халюцинации — поясни Уордъл. — Започват да ти се причуват неща, когато си смъркал толкова кокаин, че мозъкът ти е започнал да изтича през носа ти.

Той отново отпи голяма глътка бира.

— Във всеки случай доказахме извън всяко съмнение, че няма как да го е чула. На следващия ден семейство Бестигуи се изнесоха в

къщата на техен приятел, за да се спасят от репортерите, така че пратихме няколко души в апартамента им. Един се качил на балкона на Ландри, откъдето крещял колкото му глас държи, но хората ни на първия етаж не чули и дума от онова, което викал, при това били напълно трезви и напъргали слух. Но докато ние доказвахме, че госпожа Бестигуи дрънка врели-некипели, тя се беше обадила на половин Лондон, за да разтръби, че е единственият очевидец на убийството на Лула Ландри. Репортерите се настървиха от следата, защото някои от съседите я бяха чули да крещи, че в къщата е проникнал някой. Вестниците бяха издали присъдата на Еван Дъфийлд още преди да се срещнем повторно с госпожа Бестигуи. Уведомихме я, че сме установили как няма начин да е чула онова, което твърдеше. Но тя нямаше желание да признае, че всичко е било в главата ѝ. Беше станала център на внимание, репортерите се тълпяха пред вратата ѝ, сякаш беше преродената Лула Ландри. И тогава каза: „О, аз не споменах ли? Бях отворила прозорците, за да глътна чист въздух“. — Уордъл се изсмя презрително. — При температура под нулата и снеговалеж.

— И е била по бельо, нали?

— Приличаше на точилка с два изкуствени портокала, привързани към нея — подхвърли Уордъл и бързо дошлото сравнение убеди Страйк, че той не е първият, който го чува. — Повторно проверихме показанията ѝ, изследвахме прозорците за отпечатъци от пръсти и както очаквахме, не ги беше отваряла. Чистачката ги беше бърсала сутринта, преди Ландри да умре, и не беше ходила в апартамента след това. Тъй като прозорците бяха здраво затворени при първото ни посещение, можеше да се направи само един извод: че госпожа Танзи Бестигуи е една лъжкиня.

Уордъл пресуши чашата си.

— Пий още една — предложи Страйк и тръгна към бара, без да изчака отговор.

Когато се върна на масата, забеляза, че Уордъл оглежда любопитно крака му под коляното. При други обстоятелства можеше да изтрака с протезата по крака на масата и да каже „На този е“. Вместо това остави на масата двете халби и препечените свински кожички, сервирани, което го подразни, в малък бял огнеупорен съд. Продължи от там, където бяха прекъснали.

— Но Танзи Бестигуи определено е видяла падането на Ландри покрай прозореца, нали така? Защото Уилсън е чул падането на тялото в мига, преди госпожа Бестигуи да започне да крещи.

— Може да го е видяла, но твърдо не е отишла да пикае. Отишла е да смръкне две магистралки кокаин. Открихме ги там готови за нея.

— Оставила ги е, така ли?

— Да, вероятно гледката на падащото тяло покрай прозореца я е разсеяла.

— Прозорецът вижда ли се от банята?

— Да, макар и едва-едва.

— Бързо сте пристигнали на мястото.

— Униформените са били там след осем минути, а аз и Карвър след около двацет.

Уордъл вдигна чашата сякаш за тост за ефикасността на полицията.

— Разговарях с Уилсън, охранителя — каза Страйк.

— Така ли? Той е реагирал правилно — с високомерно снизхождение отбеляза Уордъл. — Не е негова вината, че е страдал от стомашно разстройство. Важното е, че нищо не е пипал и щателно е огледал след скока. Да, добре се е справил.

— С колегите му са били малко небрежни по отношение на кода за външната врата.

— Най-редовно се случва. Хората имат да помнят твърде много пинове и пароли. Знам какво е.

— Бристоу се интересува от възможностите през онзи четвърт час, когато Уилсън е бил в тоалетната.

— И ние се заинтересувахме за около пет минути, преди да се уверим, че госпожа Бестигуи злоупотребява с кокаина и мре за медийна слава.

— Уилсън спомена, че басейнът е бил отключен.

— А може ли да обясни как някой убиец би влязъл там и после би излязъл, без да мине покрай него? Ама и басейнът си го бива — добави Уордъл. — Голям е почти колкото в спортната зала, където ходя. И всичкото това за трима души. Имат фитнес зала на приземния етаж, зад поста на охраната. Подземен гараж. Мраморни подове и облицовки в апартаментите. Досущ като петзвезден хотел. —

Полицаят поклати печално глава по повод неравномерното разпределение на богатата. — Различен свят — заключи той.

— Заинтересува ме средният апартамент — каза Страйк.

— На Дийби Мак ли? — рече Уордъл и за своя изненада Страйк забеляза, че при това име той се усмихна с искрена сърдечност. — Какво за него?

— Ти влиза ли там?

— Надникнах, но Брайънт вече го беше претърсил. Празен беше. Прозорците бяха здраво затворени, алармата — включена и в пълна изправност.

— Брайънт онзи ли е, дето преобърнал масата и разпилял голям букет цветя?

Уордъл изсумтя.

— Чул си значи. Господин Бестигуи никак не остана очарован. Двеста бели рози в кристална ваза, голяма като кофа за боклук. Сигурно е чувал, че Мак все бели рози иска в гримьорната си. Нали всичките са с претенции какво да има в гримьорните им. Точно ти няма как да не го знаеш.

Страйк игнорира намека. Беше се надявал на повече дискретност от страна на Анстис.

— Разбра ли защо Бестигуи е държал Мак да получи розите?

— Ами просто му се е подмазвал. Сигурно е искал да вземе Мак за филм. Направо пушек му излизаше от ушите, като чу, че Брайънт ги е съсипал. Разкрещя се така, че се чуваше в цялата сграда.

— На някого не му ли се стори странно, че се разстройва заради букет цветя, когато в същото време съседката му лежи на улицата със смачкан череп?

— Този Бестигуи е крайно противен тип — с несдържана антипатия декларира Уордъл. — Свикнал е хората да му козируват, като говори. Опита се да ни третира като прислуга, докато не осъзна, че никак не е разумно. Всъщност крясъците не бяха толкова заради цветята. Опитваше се да отклони вниманието от жена си и да й даде възможност да дойде на себе си. Все гледаше да застане между нея и всеки, който се опиташе да й зададе въпрос. При това този Фреди е едър мъж.

— От какво се е притеснявал?

— Че колкото повече вреци и трепери като замръзнала хрътка, толкова по-очевидно става, че е смъркала кокаин. Сигурно е знаел, че има такъв на показ някъде из апартамента. Надали му е станало драго, че служители от централното управление на полицията са нахълтали в дома му. Така че се опитваше да разсее всички с гнева си по повод букета за петстотин лири. Четох някъде, че подал молба за развод. Никак не съм изненадан. Свикнал е репортерите да стъпват на пръсти около него, защото има навик все да съди някого. Надали му е станало приятно, че се е озовал в центъра на вниманието заради изцепките на Танзи. Вестниците вдигаха врява колкото дълго можаха. Изровиха стари истории как замерял подчинените си с чинии. Как раздавал юмруци по време на съвещания. Разправят, че платил на последната си съпруга сериозна сума, за да спре да говори за сексуалния му живот в съда.

— Не ви ли се стори приемлив заподозрян?

— О, много приемлив ни се стори дори. Беше на мястото и имаше репутация на човек, склонен към насилие. Ала никак не изглеждаше вероятно. Ако жена му знаеше, че той го е извършил или че е бил извън апартамента по време на падането на Ландри, обзалагам се, че щеше да ни го съобщи. Беше напълно извън контрол, когато пристигнахме там. Ала тя каза, че той е бил в леглото, и наистина чаршафите и завивките имаха вид, че е спано в тях. Плюс, че ако е успял някак да се измъкне от апартамента си, без тя да го усети, и се е качил в жилището на Ландри, оставаме с проблема как е минал покрай Уилсън. Няма как да е взел асансьора, така че би трябвало да се е разминал с Уилсън, докато е слизал по стълбите.

— Значи на базата на периода от време е напълно изключен като заподозрян?

Уордъл се поколеба.

— Би могъл да успее, но вероятността е малка. И то ако приемем, че Бестигуи е способен да се движи много по-бързо от хората на неговата възраст и с неговите килограми и че е хукнал в същия миг, в който я е блъснал. Но налице е още и фактът, че не открихме негова ДНК никъде в апартамента. Можем да го прибавим към въпросите как се е измъкнал от дома си, без жена му да разбере, и защо Ландри би му отворила. Всичките ѝ приятели са единогодушни, че не го е харесвала. А и бездруго — Уордъл допи бирата си — Бестигуи

е от онези, които биха наели убиец, ако искат да отстранят някого. Нямахте да си цапа ръцете лично.

— Още една?

Уордъл погледна часовника си.

— Този път са от мен — каза той и тръгна към бара.

Трите млади жени около високата масичка млъкнаха и го заоглеждаха алчно. Уордъл им се подсмихна самодоволно, когато мина покрай тях, носейки бирите, а те продължиха да го зяпат, когато се върна на мястото си до Страйк.

— Как ти се вижда вероятността Уилсън да е евентуален убиец?

— Много слаба — отвърна Уордъл. — Не би могъл да се качи и да слезе толкова бързо, че да посрещне Танзи Бестигуи на партера. Имай предвид, че автобиографията му е фалшива. Назначен е въз основа на това, че е бивш полицаи, а никога не е служил в полицията.

— Интересно. А къде е работил?

— Отдавна се подвизава като охранител. Призна, че излъгал, за да се сдобие с първата си такава служба преди десет години, и просто запазил този факт в автобиографията си.

— Останах с впечатление, че е харесвал Ландри.

— Да. Той е по-възрастен, отколкото изглежда — посочи Уордъл без връзка. — Дядо е. Но на афрокарибците не им личи възрастта като на нас. Не бих му дал повече години, отколкото на теб.

Страйк се запита мимоходом за колко ли възрастен го смяташе Уордъл.

— Пратихте ли експерти по снемане на веществени доказателства в апартамента ѝ? — попита Страйк.

— Да — потвърди Уордъл, — но само защото началниците настояваха да се изключи всяко подозрение. Още в първите двама и четири часа вече знаехме, че е самоубийство. Но не можехме да си спестим процедурите, при положение че целият свят следеше случая. — Изрече го със зле прикрита гордост. — Чистачката беше обходила цялата сграда същата сутрин. Много секси полякинче. Английският ѝ никакъв го няма, но пък чисти като фурия. Така че отпечатъците от деня бяха лесни за откриване. Нищо необичайно.

— Отпечатъците на Уилсън трябва да са били там, тъй като е претърсил апартамента след падането на Ландри.

— Да, но не присъстваха на места, които да породят подозрения.

— Значи според вас е имало само трима души в цялата сграда, когато Ландри е паднала. Дийби Мак е трябвало да бъде там, но...

— Отишъл в нощен клуб направо от летището — допълни Уордъл и отново на лицето му цъфна широка и явно несъзнателна усмивка. — Разпитах Дийби в „Клариджис“ в деня след смъртта на момичето. Едър мъж. Като теб — продължи той и огледа масивния торс на Страйк, — само че много стегнат. — Страйк прие удара без възражения. — Истински бивш гангстер. Лежал е неведнъж в затвор в Ел Ей. За малко да не получи виза за Обединеното кралство. Антуражът му беше с него в стаята. С пръстени на всички пръсти, с татуировки по вратовете. Дийби доста ще стресне всеки, който го срещне в тъмна уличка. Но е далеч по-любезен от Бестигуи. Попита ме как си върша работата, без да нося оръжие.

Полицаят цял сияеше. Страйк нямаше как да не стигне до извода, че в случая Ерик Уордъл, детектив сержант от полицията, беше също толкова запленил от звездната слава, колкото и Кийрън Коловас-Джоунс.

— Не беше дълъг разговор, като се има предвид, че съвсем скоро беше слязъл от самолета и изобщо не беше стъпвал в Кентигърн Гардънс. Просто рутинен. Накрая го помолих да ми даде автограф върху последния си компактдиск — добави Уордъл, явно не можейки да се удържи. — Много му стана приятно. Жената искаше да го пусна на търг в Ибей, но ще си го пазя...

Уордъл млъкна рязко, сякаш за да внуши, че е казал повече, отколкото е възнамерявал. Страйк го досмеша и посегна да си вземе шепя свински кожички.

— Ами Еван Дъфийлд?

— Той ли? — измърмори Уордъл. Възторгът му от Дийби Мак изчезна без следа. Сега полицаят се намръщи. — Малък нещастен наркоман. Вбесяваше ни от начало до край. Постъпи в клиника за лечение на зависимости още в деня след смъртта ѝ.

— Видях. Къде?

— В „Прайъри“, къде другаде. За лечебен отдих.

— А кога го разпитахте?

— На следващия ден, но първо трябваше да го намерим. Хората му ни възпрепятстваха максимално. Същата история като с Бестигуи.

Не искаха да разберем какво всъщност е правил. Моята жена — намръщи се още повече Уордъл — го смята за секси. Ти женен ли си?

— Не — отвърна Страйк.

— Анстис ми каза, че си напуснал армията, за да се ожениш за момиче, което приличало на супермодел.

— Каква история ви поднесе Дъфийлд, когато го намерихте?

— Имали голяма разправия в клуб „Узи“. Много хора станали свидетели на скандала. Тя си тръгнала и неговата версия беше, че я последвал около пет минути по-късно. Бил си надянал онази идиотска маска на вълк. Тя скрива цялата глава. Много натурална, космата. Обясни, че я имал от снимки на модно шоу. — Изражението на Уордъл красноречиво говореше за презрение. — Обичал да си я нахлупва, като излизал отнякъде, за да ядосва папараците. И тъй, след като Ландри напуснала „Узи“, той се качил в колата си — откън го чакал шофьор — и отишъл до Кентигърн Гардънс. Шофьорът го потвърди. Така де... — побърза да се поправи Уордъл нетърпеливо — потвърди, че возил до Кентигърн Гардънс мъж с вълча маска, за когото предположил, че е Дъфийлд, защото бил с неговия ръст и телосложение, носел дрехи като неговите и говорел с неговия глас.

— Не е ли свалил вълчата глава по време на пътуването?

— От „Узи“ до нейния апартамент се стига само за петнайсет минути. Не, не я свалил. На този фукльо само детинщини му дай. И така според разказа на Дъфийлд той видял папараците пред къщата и решил да не влиза. Поръчал на шофьора да го откара в Сохо и той го оставил там. Дъфийлд отишъл в дома на наркопласъора си на Д'Арблей стрийт и си инжектирал доза.

— Все още с вълчата глава?

— Не, там я свалил — каза Уордъл. — Пласъорът, който се казва Уайклиф, е завършил престижно училище и е по-закоравял наркоман и от Дъфийлд. Даде пълни показания и потвърди, че Дъфийлд е пристигнал някъде около два и половина. Само двамата били там и да, бих приел, че Уайклиф ще излъже заради Дъфийлд, само че една жена на партера каза, че чула звънеца и видяла Дъфийлд на стълбите. Дъфийлд си тръгнал от дома на Уайклиф към четири часа отново с нахлупена вълча глава и поел към мястото, където си мислел, че го чака колата. Ала шофьорът си бил тръгнал. Твърди, че нещо не са се били разбрали. Показа съвсем ясно, че го смята за гадняр. Не Дъфийлд

му плащал, колата била на сметката на Ландри. Така че Дъфийлд, който нямал пари у себе си, трябвало да върви пеш до дома на Киара Портър в Нотинг Хил. Открихме няколко души, които бяха видели мъж с маска на вълк да броди по съответстващи на маршрута улици, и имаме запис от камера, на който изпросва кутия кибрит от жена на денонощен паркинг.

— Различава ли се лицето му?

— Не, защото съвсем леко повдига вълчатата глава, за да заговори жената, при което се вижда само муцуната. Но и жената твърди, че е бил Дъфийлд. Стигнал у Портър някъде към четири и половина. Тя го пуснала да спи на канапето, а около час по-късно узнала новината, че Ландри е мъртва, и го събудила, за да му каже. Нататък следва театралничене и клиниката.

— Проверихте ли за прощално писмо? — попита Страйк.

— Да. Нямахме нищо в апартамента, нито на лаптопа ѝ, но това не беше изненада. Действала е импулсивно. Страдала е от биполярно разстройство, току-що се е скарала с малкия никаквец и това я е прекършило.

Уордъл отново погледна часовника си и допи бирата.

— Трябва да вървя. Жена ми ще се сърди, обещах, че ще закъснея само половин час.

Момичетата с прекомерен тен си бяха тръгнали, без нито един от двамата мъже да забележи. Когато излязоха на тротоара, запалиха цигари.

— Ненавиждам тази забрана за пушене — заяви Уордъл и вдигна ципа на коженото си яке догоре.

— Е, имаме ли сделка? — попита Страйк.

Като стискаше цигарата между устните си, Уордъл извади чифт ръкавици.

— Ами... не знам.

— Хайде, Уордъл — рече Страйк и подаде на полицая визитка, която той прие, сякаш беше някакъв смешен предмет. — Дадох ти Брет Фиърни.

Уордъл посрещна думите му с откровен смях.

— Не, още не си.

Той пъкна визитката на Страйк в джоба си, вдиша тютюнев дим, издиша го към небето и стрелна по-едрия мъж до себе си с оценяващ

поглед.

— Да, добре. Пипнем ли Фиърни, получаваш досието.

— Агентът на Еван Дъфийлд заяви, че клиентът му не приема повече обаждания и не дава интервюта по повод Лула Ландри — съобщи Робин на следващата сутрин. — Дадох му да разбере, че не сте журналист, но той беше непреклонен. А хората в офиса на Ги Соме са по-груби и от служителите на Фреди Бестигуи. Ще рече човек, че се опитвах да получа аудиенция при папата.

— Добре — каза Страйк. — Ще видя дали ще мога да се свържа с него чрез Бристоу.

Робин за пръв път виждаше Страйк с костюм. Според нея изглеждаше като ръгбист на път за международно състезание: едър, традиционно елегантен в тъмното сако и с дискретната вратовръзка. Беше на колене и ровеше в един от кашоните, донесени от апартамента на Шарлот. Робин беше отвърнала поглед от вещите му, натикани вътре. Все още избягваха да споменават факта, че Страйк живее в офиса си.

— Аха! — възкликна той, най-сетне открил сред купчина писма яркосин плик: поканата за празненството на племенника си. — По дяволите — измърмори, като я отвори.

— Какво има?

— Тук не пише на колко години става — отвърна Страйк. — Говоря за племенника си.

Робин беше любопитна за връзките на Страйк с роднините му. Тъй като все още не беше информирана официално, че шефът ѝ има много на брой братя и полусестри, прочут баща и леко скандална майка, въздържа се от въпроси и продължи да отваря малката по обем поща за деня.

Страйк се надигна, отнесе кашона обратно в един ъгъл на вътрешния кабинет и се върна при Робин.

— Какво е това? — попита, като видя фотокопиран лист от вестник на бюрото ѝ.

— Запазих го за вас — стеснително отвърна тя. — Казахте, че сте се зарадвали да видите материала за Еван Дъфийлд... Реших, че и това

ще ви заинтересува, ако вече не сте го видели.

Беше грижливо изрязана статия за филмовия продуцент Фреди Бестигуи, излязла в „Ивнинг Стандард“ от предишния ден.

— Отлично. Ще я прочета на път за обяда с жена му.

— Която скоро ще е бивша — вметна Робин. — Всичко е описано тук. Господин Бестигуи явно няма голям късмет в любовта.

— От това, което ми разправи Уордъл, съдя, че не е особено обичлив — отбеляза Страйк.

— Как накарахте този полицай да говори с вас? — попита Робин, не успявайки да сдържи любопитството си по този въпрос. Отчаяно копнееше да научи повече за напредъка на разследването.

— Имаме общ приятел — отвърна Страйк. — Човек, с когото се запознах в Афганистан. Той е началник в централното управление на полицията.

— Били сте в Афганистан?

— Да. — Страйк обличаше палтото си, като държеше между зъбите си сгънатата статия за Фреди Бестигуи и поканата за рождения ден на Джак.

— Какво правихте в Афганистан?

— Разследвах случай на „убит в бой“ — обясни Страйк. — Бях към военната полиция.

— О! — промълви Робин.

Военната полиция не се връзваше с впечатлението на Матю за шарлатанин или развейпрах.

— Защо напуснахте?

— Бях ранен — отговори Страйк.

Пред Уилсън бе откровен в описанието на раняването си, но не можеше да си позволи същото и пред Робин. Представи си шокираното ѝ изражение и не изпита нужда от съчувствието ѝ.

— Не забравяйте да позвъните на Питър Гилеспи — припомни му Робин, когато той се отправи към вратата.

Страйк прочете фотокопираната статия, докато пътуваше с метрото към Бонд стрийт. Фреди Бестигуи бе наследил първото си състояние от баща си, който бе спечелил много пари от транспортиране на стоки; второто бе натрупал чрез създаване на голям брой комерсиални филми, които сериозните критици бяха приели с презрение. В момента продуцентът бе ответник по две дела, заведени

от вестници заради крайно неуместно поведение към млада служителка, чието мълчание той бе купил впоследствие. Обвиненията, внимателно защитени с прилагателни като „предполагам“ и „евентуален“, включваха недвусмислени сексуални намеци и известен физически тормоз. Бяха отправени „от източник, близък до предполагаемата жертва“, като самото момиче бе отказало и да предяви обвинения, и да говори пред пресата. Фактът, че в момента Фреди се развеждаше с последната си съпруга Танзи, беше споменат в заключителния абзац, завършващ с припомнянето, че несполучилата двойка е била в същата сграда в нощта, когато Лула Ландри сама бе отнела живота си. Читателят оставаше със странното впечатление, че взаимното нещастие, което двамата Бестигуи си бяха причинили, е повлияло на Ландри в решението ѝ да се хвърли долу.

Страйк никога не се бе движил в кръгове на хора, които обядват в „Сиприани“. Едва когато вървеше по Дейвис стрийт и слънцето напичаше гърба му и осветяваше в яркочервено сияние тухлената сграда насреща му, си помисли колко странно, макар и не неочаквано, щеше да е да се натъкне там на някого от братята или сестрите си. Ресторанти като „Сиприани“ бяха част от ежедневието на законородените деца на баща му. За последен път имаше известия от трима от тях, когато лежеше в болницата „Сели Оук“ и бе подложен на психотерапия. Габи и Дани бяха изпратили общ букет; Ал го беше посетил веднъж, като се смя твърде високо и се боеше да погледне към долната част на леглото. След това Шарлот бе имитирала Ал с неговия магарешки рев и нервно потрепване. Беше добра имитаторка. Никой не очакваше толкова хубаво момиче да е забавно, но тя беше.

Интериорът на ресторанта създаваше усещане за стил „арт деко“: бар и столове от светло полирано дърво, бледожълти покривки по кръглите маси и келнери и келнерки в бели сака и папийонки. Сред шума от приборите и гласовете на обядващите Страйк веднага забеляза клиента си, седнал на сервирана за четирима маса и разговарящ, за изненада на Страйк, не с една, а с две жени с дълги и лъскави кестеняви коси. По заешкото лице на Бристоу беше изписано желание да угоди, а може би да умилостави.

Щом видя Страйк, адвокатът скочи да го поздрави и му представи Танзи Бестигуи, която му протегна тънката си и хладна ръка, но не му се усмихна, и сестра ѝ Ърсула Мей, която пък въобще

не подаде ръка. Докато минаха през церемонията по поръчване на питиета и подаване на менюта, съпроводена от прекомерното бърборене на Бристоу, сестрите подложиха Страйк на явен и критичен оглед, какъвто си позволяваха само хора от определена класа.

И двете бяха целомъдрено изрядни на вид като кукли в човешки размер, наскоро извадени изпод целофана на кутиите си: слаби в стила на момичетата от богати семейства, почти без ханш в прилепналите си джинси, с тен на лицата и някакъв восъчен блясък, особено забележим по челата им, с буйни лъскави коси, разделени на път по средата и безупречно подвити краища.

Когато Страйк най-после реши да вдигне очи от менюто си, Танзи запита без заобикалки:

— Наистина ли си син на Джони Рокъби?

— Според ДНК тестовете да — отвърна той.

Тя сякаш не можеше да прецени дали отговорът му целеше да е забавен или груб. Тъмните ѝ очи бяха малко сближени, а всичкият ботокс и разните пълнители не бяха успели да изгладят киселото ѝ изражение.

— Чуй, тъкмо казвах на Джон — рязко изрече тя. — Нямам намерение пак да излизам на публичен показ, ясно? На драго сърце ще ти кажа какво чух, защото ще се радвам да докажеш, че бях права, само не бива да издаваш пред никого, че съм разговаряла с теб.

Разкопчаната на шията ѝ тънка копринена блуза разкриваше кожата ѝ, опъната върху грозно изпъкналата гръдна кост, но въпреки това върху ребрата ѝ стърчеше стегнат и закръглен бюст, сякаш взет назаем за този ден от някоя приятелка с по-налята фигура.

— Да бяхме се срещнали на по-дискретно място тогава — отбеляза Страйк.

— Не, тук е добре, защото никой не те знае кой си. Никак не приличаш на баща си. Срещнах го у Елтън миналото лято. Фреди го познава. Често ли се виждате с Джони?

— Срещал съм го всичко на всичко два пъти — отговори Страйк.

— О! — произнесе само Танзи и вложи в този звук равни части изненада и пренебрежение.

Някои от приятелките на Шарлот също бяха такива — с изрядни прически, скъпоплатено образование и скъпи дрехи, всичките скандализирани от необяснимото ѝ влечение към огромния Страйк с

неговата небрежна външност. Беше се сблъсквал с тях години наред — било лично или по телефона — с техните отсечено изговаряни гласни, със съпрузите им, работещи на стоковата борса, с крехката им безкомпромисност, която Шарлот така и не бе успяла да усвои като маска.

— Според мен тя изобщо не бива да говори с теб — намеси се неочаквано Ърсула. Тонът и изражението ѝ щяха да са адекватни, ако Страйк беше келнер, захвърлил престилката си и седнал непоканен на масата им. — Мисля, че допускаш голяма грешка, Танз.

Бристоу подзе:

— Ърсула, Танзи просто...

— Аз си решавам какво да правя — сопна се Танзи на сестра си, сякаш Бристоу изобщо не се бе обадил и столът му седеше празен. — Просто ще кажа какво чух, и толкова. Няма да бъда цитирана официално, Джон прие да е така.

Очевидно тя също гледаше на Страйк като на член от кастата на слугите. Той се подразни не само от тона им, а и задето Джон даваше на свидетелите уверения, без да се е консултирал с него. Как можеше показанията на Танзи, които нямаше как да са излезли от друг освен от нея, да се запазят неофициални?

Известно време и четиримата останаха мълчаливи, с погледи, вперени в кулинарните предложения. Ърсула първа остави менюто си. Вече бе изпила една чаша вино. Поръча си друга, неспирно обхождайки с очи ресторанта, като за миг погледът ѝ, преди да продължи нататък, се задържа върху руса кралска особа от по-малко значимите.

— Едно време това заведение беше пълно със забележителни хора дори по обед. Сайприън държи да ходи само в „Уилтънс“ с неговите костюмирани мъртъвци...

— Да не би Сайприън да е съпругът ви, госпожо Мей? — осведоми се Страйк.

Предполагаше, че ще я жегне, пресичайки невидимата граница помежду им, поставена от нея. Тя, разбира се, не бе на мнение, че седенето им на една маса му дава право да я заговаря. Смръщи му се и Бристоу побърза да запълни неловката пауза.

— Да, Ърсула е омъжена за Сайприън Мей, един от старшите ни съдружници.

— Така че се ползвам от семейното намаление при развода си — вметна Танзи с горчива усмивка.

— А бившият ѝ съпруг ще побеснее, ако тя отново въввлече пресата в личния им живот — поясни Ърсула, вперила пронизващ поглед в Страйк. — Опитват се да постигнат споразумение. Може да се отрази драстично върху издръжката ѝ, ако тази история отново излезе наяве. Така че по-добре бъди дискретен.

С невъзмутима усмивка Страйк се обърна към Танзи.

— Значи още нещо ви е свързвало с Лула Ландри, госпожо Бестигуи. Вашият зет работи с Джон.

— Никога не е ставало дума за това помежду ни — с отегчен вид промърмори тя.

Келнерът се върна да вземе поръчките им. Когато се оттегли, Страйк извади бележник и химикалка.

— За какво ти е това? — с внезапна паника попита Танзи. — Не искам нищо записано черно на бяло! Джон? — апелира тя към Бристоу, който погледна към Страйк смутено, сякаш му се извинява.

— Би ли могъл само да слушаш, Корморан, и по изключение да не си водиш бележки?

— Няма проблем — безгрижно отвърна Страйк, като извади мобилния телефон от джоба си и пъкна вътре бележника и химикалката. — Госпожо Бестигуи...

— Може да ме наричаш Танзи — уведоми го тя, сякаш това благоволение компенсираше възраженията ѝ срещу бележника.

— Много благодаря — отвърна Страйк с едва доловима нотка на ирония. — Колко добре познаваше Лула?

— О, почти никак. Тя живя там само три месеца. Бяхме само на „Здравей“ и „Приятен ден“. Тя не се интересуваше от нас, не бяхме достатъчно авангардни за нея. Честно казано, присъствието ѝ в сградата беше истинска тежоба. Пред входа вечно висяха папараци. Трябваше да си слагам грим дори когато отивах до фитнеса.

— В сградата няхахте ли фитнес зала? — попита Страйк.

— Ходя на курсове по пилатес при Линдзи Пар — раздражено обясни Танзи. — И ти си същият като Фреди. Все ми опяваше, че не използвам залата с уредите и басейна в къщата.

— А Фреди колко добре познаваше Лула?

— Почти никак, но не поради липса на старание от негова страна. Беше си втълпил да я примами за участие във филм. Все я канеше у дома. Но тя нито веднъж не дойде. Беше я последвал в къщата на Дики Карбъри през уикенда преди смъртта ѝ, докато аз бях заминала с Ърсула.

— Това не го знаех — стреснато заяви Бристоу.

Страйк забеляза краткото подсмиване на Ърсула, насочено към сестра ѝ. Вероятно очакваше красноречив поглед в отговор, но Танзи не се отзова.

— И аз го разбрах чак по-късно — каза Танзи на Бристоу. — Да, Фреди си беше изпросил покана от Дики. Там се събрала компания от техните среди: Лула, Еван Дъфийлд, Киара Портър, цялата модна наркоманска сбирщина. Фреди трябва да е стоял като лепната кръпка там. Вярно, не е много по-възрастен от Дики, но изглежда архаичен — злобно подхвърли тя.

— Какво ти разказа съпругът ти за този уикенд?

— Нищо. Научих за това седмици по-късно, и то само защото Дики се изгърва. Но съм сигурна, че Фреди се е опивал да се добере до Лула.

— Имаш предвид, че е проявявал сексуален интерес към Лула или...?

— О, да, със сигурност. Винаги е предпочитал мургави пред блондинки. А от всичко най-обича във филмите му да има някое знаменито парче. Подлудява режисьорите с напъните си да привлече знаменитости, които да му правят реклама. Обзалагам се, че се е опитвал да я убеди да участва във филм, и не бих се учудила — добави Танзи с неочаквана проникателност, — ако е кроил нещо съвместно между Лула и Дийби Мак. Представи си сензацията при целия шум, който вече се вдигаше около тях. Фреди е гениален в усета си за тези неща. Обича врява около филмите си също толкова, колкото я мрази по отношение на себе си.

— Той познава ли Дийби Мак?

— Не и ако не са се срещнали след раздялата ни. Не се беше запознал с Мак, преди Лула да умре. Беше страшно възбуден, че Мак ще отседне в сградата ни. От мига, в който разбра това, все говореше как ще го привлече за филм.

— В каква точно роля?

— Откъде да знам? — нервно отвърна тя. — В някаква. Мак има огромен брой почитатели, а Фреди не би отминал такъв шанс. Вероятно щеше да накара да напишат роля специално за него, стига той да проявеше интерес. Щеше да му ходи по петите. Да му разправя за измислената си чернокожа баба. — В тона на Танзи звучеше презрение. — Това му беше номерът, щом се срещнеш с черни знаменитости, разправяше им, че е една четвърт малайзиец.

— А не е ли една четвърт малайзиец? — попита Страйк.

Тя се изсмя леко.

— Не знам. Не съм виждала нито един дядо и нито една баба на Фреди. Че той самият е близо стогодишен. Знам само, че всичко би казал, ако вижда в това парична изгода.

— Знаеш ли дали излезе нещо от плановете му да включи Лула и Мак в свои филми?

— Сигурна съм, че Лула е била поласкана от предложението му. Тези модели си умират да докажат, че умеят нещо повече от това да се взират в обектива на фотоапарата, но така и нищо не е подписвала, нали, Джон?

— Доколкото аз знам, не е — каза Бристоу. — Макар че... но това беше нещо различно — измънка той и отново цял се покри с розови петна. Поколеба се, после в отговор на въпросителния поглед на Страйк обясни: — Господин Бестигуи съвсем изненадващо посети майка ми преди две седмици. Тя е в извънредно тежко състояние и... Не бих желал да...

Погледът му към Танзи издаваше неудобство.

— Кажете каквото искате, все ми е едно — отсеке тя с май искрено безразличие.

Бристоу сви устни с присъщия си странен маниер, при което временно прикри хамстерските си зъби.

— Искате да говори с майка ми за филм, посветен на живота на Лула. Представил посещенията си като плод на загриженост и съчувствие. А всъщност искал разрешение и благословия от семейството. И то когато от смъртта на Лула не бяха минали и три месеца. Мама се разстроила неимоверно. Уви, не съм бил там, когато е отишъл — каза Бристоу с тон, който подсказваше, че обикновено седи като страж край майка си. — А донякъде ми се иска да бях присъствал и да го изслушам. Ако той е наел хора да проучат живота на Лула,

колкото и да ме отвращава такава идея, би могъл да знае нещо, нали така?

— Какво нещо? — попита Страйк.

— Не знам, нещо за ранните й години, преди още да дойде при нас.

Пристигна келнерът и постави чинии с ордъоври пред всички. Страйк го изчака да си иде и попита Бристоу:

— Не се ли опита да говориш с господин Бестигуи лично, за да разбереш дали не е научил за Лула неизвестен за семейството факт?

— Именно там се крие цялата трудност — отвърна Бристоу. — Когато чичо Тони чул за случилото се и се свързал с господин Бестигуи, за да протестира, задето е притеснил майка ми, доколкото разбрах, помежду им се разrazil разгорещен спор. Едва ли господин Бестигуи би се зарадвал на ново обаждане от страна на семейството. Разбира се, ситуацията се усложнява допълнително от това, че Танзи се обърна към нашата фирма за развода. Не че има нещо странно, все пак фирмата ни е сред най-престижните в областта на семейното право, а и след като Ърсула е омъжена за Сайприън, естествено е нас да потърси... Но съм уверен, че това не би увеличило симпатията на господин Бестигуи към семейството ни.

Макар през цялото време, докато Бристоу говореше, Страйк да гледаше него, периферното му зрение бе активно. Ърсула бе отправила още една усмивчица към сестра си. Той се запита какво ли я развеселяваше толкова. Несъмнено доброто й настроение не бе спъвано от обстоятелството, че вече беше на четвъртата чаша вино.

Страйк довърши ордъовъра си и се обърна към Танзи, която побутваше недокоснатата си храна из чинията.

— Колко дълго бяхте живели със съпруга си на номер осемнайсет, преди Лула да се нанесе?

— Около година.

— Когато тя пристигна, средният апартамент беше ли обитаван?

— Да — отговори Танзи. — Там живя едно американско семейство с момченце в продължение на шест месеца, но малко след нанасянето й си заминаха за Щатите. След това фирмата собственик не можа да намери нов кандидат. Рецесия, нали знаеш. Тези апартаменти струват майка си и баща си. Така че беше празен, докато звукозаписната компания не го нае за Дийби Мак.

В този момент вниманието и на двете бе отвлечено от минаваща покрай масата жена, облечена в нещо, което се стори на Страйк като плетено на една кука палто с шантава кройка.

— Това е палто „Домие-Крос“ — съобщи Ърсула и очите ѝ леко се присвиха над чашата с вино. — Има списък на желаещите да си го купят, чака се към шест месеца.

— Говорим за Панзи Маркс-Дилън — уточни Танзи. — Лесно е да си сред най-елегантно облечените, ако мъжът ти има петдесет милиона. А Фреди е най-стиснатият богаташ на света. Трябваше да крия новите си тоалети от него или да лъжа, че са фалшификати на марките. Голям досадник умееше да бъде понякога.

— Винаги си изглеждала прекрасно — увери я Бристоу с поруменяло лице.

— Много си мил — отегчено подхвърли Танзи Бестигуи.

Дойде келнерът да вдигне чиниите им.

— Та за какво говорехме? — обърна се тя към Страйк. — А, да, за апартаментите. Щеше да идва Дийби Мак... Само дето не дойде. Фреди беше бесен, че не пристигна, защото беше пратил рози в апартамента му. Голяма скръндза е Фреди.

— Колко добре познаваш Дерик Уилсън? — попита я Страйк.

Тя примигна.

— Ами... той е пазач, какво има да му познавам? Изглеждаше приличен. Фреди все казваше, че е най-добрият от всички тях.

— Така ли? И защо?

Тя вдигна рамене.

— Не знам, трябва да питаш Фреди. Желая ти успех — добави тя и се изсмя. — Фреди ще се съгласи да говори с теб на куково лято.

— Танзи — наведе се леко към нея Бристоу, — защо не разкажеш на Корморан какво си чула онази нощ?

Страйк би предпочел Бристоу да не се намесва.

— Ами... — подхвана Танзи — беше някъде към два през нощта, когато ми се допи вода.

Тонът ѝ беше равен и безизразен. Страйк забеляза, че още в самото начало тя вече променяше версията си, разказана пред полицията.

— Така че отидох до банята да пия и когато на връщане тъкмо минавах през дневната на път за спалнята, чух викове. Лула казваше

„Късно е, вече го сторих“, после мъж изрече „Ти си проклета лъжлива кучка“ и след това... след това я бутна долу. Видях я с очите си как пада.

Танзи направи леко пърхащо движение с ръце, за да илюстрира думите си.

Бристоу остави чашата си, изглеждаше потресен. Пристигнаха основните ястия. Ърсула пи още вино. Нито Танзи, нито Бристоу докоснаха храната си. Страйк взе вилицата си и започна да се храни, като се стараеше да не показва колко му е вкусна салатата с цикория и аншоа.

— Аз изпицях — прошепна Танзи. — Не можех да престана да пиция. Изтичах навън от апартамента покрай Фреди и хукнах надолу по стълбите. Искях да кажа на пазача, че горе има мъж, та да го хване. Уилсън излезе от стаичката зад рецепцията. Казах му какво се е случило и той, глупакът, се втурна на улицата да я види, вместо да хукне право нагоре. Ако го беше сторил на мига, можеше да го пипне! Фреди слезе след мен и ми се разкрещя да се прибера в апартамента, защото не бях облечена. Тогава Уилсън се върна, каза ни, че тя е мъртва, и поръча на Фреди да повика полиция. Фреди буквално ме извлече нагоре, бях в пълна истерия, и набра 999 от дневната ни. После дойдоха полицаите. И никой не повярва и една дума от онова, което им разказах. — Тя отпи от виното си, остави чашата и добави тихо: — Ако Фреди разбере, че говоря с теб, ще излезе от кожата си.

— Но ти си напълно сигурна, че си чула мъж горе, нали, Танзи? — намеси се Бристоу.

— Сигурна съм, разбира се — отвърна Танзи. — Нали току-що го казах? Твърдо имаше някой горе.

Извънния мобилният телефон на Бристоу.

— Простете — промърмори той и го вдигна, а после изрече: — Алисън... да?

Страйк чуваше плътния глас на секретарката, но не различаваше думите ѝ.

— Извинете ме за момент — тревожно изрече Бристоу и стана от масата.

По гладките лица на сестрите пробяга злорадо изражение. Те отново се спогледаха и после за изненада на Страйк Ърсула го попита:

— Виждал ли си Алисън?

— За кратко.

— А знаеш ли, че са двойка?

— Да.

— Жалка история — коментира Танзи. — Тя е с Джон, а всъщност е луда по Тони. Познаваш ли Тони?

— Не — отговори Страйк.

— Той е един от старшите партньори. Чичо на Джон. Знаеше ли това?

— Да.

— Много привлекателен мъж. Не би погледнал Алисън за нищо на света. Така че тя се примири с утешителната награда.

Мисълта за обречената страст на Алисън очевидно пораждаше огромно задоволство у сестрите.

— Това сигурно е общоизвестна клюка в кантората? — попита Страйк.

— О, да — възторжено потвърди Ърсула. — Сайприън казва, че тя направо се излагала. Тичала като кученце подир Тони.

Антипатията ѝ към Страйк изглежда се беше изпарила. Той не беше учуден, сблъсквал се бе с подобно явление много пъти. Хората обичаха да приказват, съществуваха много малко изключения, въпросът бе как да ги накараш да го правят. Някои, и Ърсула очевидно беше от тях, бяха податливи на въздействието на алкохола, други обичаха да са център на внимание, а имаше и такива, които просто се нуждаеха от близостта на друго мислещо човешко същество. Част от човечеството ставаше словоохотливо само на своята любима тема: можеше да е тяхната собствена невинност или нечия чужда вина; колекцията им от кутии за бисквити отпреди войната или, както в случая с Ърсула Мей, безнадеждното увлечение на грозна секретарка.

Ърсула наблюдаваше Бристоу през прозореца; той беше на тротоара отпред, говореше забързано в телефона и крачеше нагоре-надолу. Вече с доста поразвързан език тя заприказва:

— Обзалагам се, че знам за какво му се обажда. Изпълнителите на завещанието на Конуей Оутс вдигат пара заради начина, по който кантората е водила делата му. Той беше едър американски финансист, нали сте го чували? Сайприън и Тони сън не ги лови по този въпрос и постоянно пращат Джон да изглажда нещата. Все Джон е този, който изтегля късата клечка.

Тонът ѝ беше по-скоро злорад, отколкото съчувствен.

Бристоу се върна на масата и изглеждаше притеснен.

— Простете, Алисън трябваше да ми предаде разни съобщения — обясни той.

Келнерът дойде да прибере чиниите им. Единствен Страйк беше опразнил своята. Когато сервитьорът се отдалечи дотолкова, че да не можеше да ги чува, Страйк каза:

— Танзи, полицаите са пренебрегнали показанията ти, защото са преценили, че не е имало как да чуеш онова, което твърдиш, че си чула.

— Обаче грешат — отсече тя с мигом изпарило се добро настроение. — Чух го.

— През затворен прозорец?

— Беше отворен — отвърна троснато, без да среща ничий поглед. — Стори ми се задушно и когато отивах да пия вода, отворих един от прозорците.

Страйк беше сигурен, че ако я притиска по въпроса, само ще я предизвика да прекрати разговора.

— Допускат също, че си взела кокаин.

Танзи изсумтя нетърпеливо.

— Това беше по-рано, по време на вечерята. Откриха го в банята, като оглеждаха апартамента. Семейство Дън са просто адски отегчителни. Всеки би хукнал да смръкне кокаин, та да изтърпи тъпите анекдоти на Бенджи Дън. Само че не съм си въобразила онзи глас горе. Там имаше мъж и той я уби. Той я уби — натъртено повтори Танзи, вперила гневен поглед в Страйк.

— А къде мислиш, че е отишъл после?

— Откъде мога да знам? Нали Джон ти плаща, за да разбереш тъкмо това. Измъкнал се е някак. Може да е излязъл през задния прозорец. Или да се е скрил в асансьора. Или да се е изнизал през подземния гараж. Въобще нямам представа как е излязъл, знам само, че беше там.

— Вярваме ти — тревожно се намеси Бристоу. — Вярваме ти, Танзи. Корморан трябва да задава въпроси, за да получи ясна картина как се е случило всичко.

— Полицията стори всичко по силите си да ме дискредитира — оплака се Танзи на Страйк, без изобщо да обръща внимание на

Бристоу. — Пристигнаха твърде късно и онзи беше избягал вече, затова именно прикриха истината. Никой, който не е преживял онова, което на мен ми е минало през главата с репортерите, не може да разбере какво ми е било. Истински ад. Постъпих в клиника просто за да се махна от всичко. Умът ми не го побира как може да е законно всичко онова, което се позволява на пресата в тази страна. И то към някого, който казва истината, там е цялата ирония. По-добре да си бях държала устата затворена, нали? И така и щях да направя, ако знаех какво ме чака.

Тя взе да върти хлабавия диамантен пръстен около пръста си.

— Фреди спеше в леглото си, когато Лула падна, така ли? — попита Страйк.

— Точно така — отвърна Танзи.

Тя поглади с длан челото си и отмахна от него невидими кичури коса. Келнерът отново се върна с менюта и Страйк бе принуден да отложи въпросите си, докато всички не си поръчаха. Единствен той поиска пудинг, останалите се задоволиха с кафе.

— Кога стана Фреди от леглото? — попита той Танзи, когато сервитьорът си тръгна.

— Как кога?

— Каза, че е бил в леглото, когато Лула е паднала. Кога стана?

— Когато ме чу да пиця — отвърна тя, сякаш бе съвсем очевидно. — Тъкмо аз го събудих.

— Трябва да е реагирал светкавично.

— Защо?

— Ти каза „Изтичах навън от апартамента покрай Фреди и хукнах надолу по стълбите“. Значи вече е бил в стаята, преди да идеш да уведомиш Дерик за случилото се.

За миг настана мълчание.

— Точно така — заяви тя и отново приглади безупречно гладката си коса, с което прикри лицето си.

— Значи от дълбоко заспал в леглото си за секунди се озова в дневната? Защото по думите ти си закрепяла и си се затичала почти едновременно.

Още една почти незабележима пауза.

— Да — отвърна тя. — Ами... не знам. Мисля, че изпищях... изпищях, докато стоях закована на място... за миг може би... Бях

толкова шокирана... А Фреди дотича от спалнята и после аз хукнах покрай него.

— Спря ли да му кажеш какво си видяла?

— Не си спомням.

Бристоу като че отново се канеше да се намеси ненавременно. Страйк вдигна ръка да го спре, ала Танзи се впусна трескаво в друга посока, нетърпелива според догадките му да смени темата за съпруга си.

— Много мислих как е успял да влезе убиецът и съм сигурна, че трябва да се е вмъкнал подир нея, когато се е прибрала през нощта, защото Дерик Уилсън е напуснал поста си, за да иде до тоалетната. По мое мнение Уилсън заслужаваше да го уволнят заради това. Мен ако питаш, измъкнал се е, за да поспи в задната стаичка. Нямам представа откъде убиецът е знаел кода за входната врата, но съм уверена, че тъкмо тогава е влязъл.

— Дали ще можеш да разпознаеш гласа на мъжа, който е викал тогава, как мислиш?

— Съмнявам се — отвърна тя. — Знам, че беше мъжки глас, и толкова. Всеки може да е бил. Нямахше нищо необичайно в него. После се чудех дали е бил Дъфийлд — каза тя, втренчена напрегнато в него, — защото веднъж преди това бях чувала Дъфийлд да крещи от най-горната площадка на стълбището. Наложил се Уилсън да го изхвърли. Дъфийлд се опитваше да рита вратата на Лула. Така и не разбрах защо момиче с външността на Лула бе обвързано с такъв като него — вметна тя.

— Според някои жени е секси, но не и за мен — съгласи се Ърсула и изпразни бутилката вино в чашата си. — Намирам го вулгарен и направо ужасен.

— Че дори и пари няма — допълни Танзи и отново взе да върти пръстена си.

— Но мислиш, че не неговия глас си чула онази нощ?

— Ами както казах, може и неговият да е бил — нетърпеливо отвърна тя и вдигна слабичките си рамене. — Само че той има алиби, нали? Много хора твърдят, че не е бил близо до Кентигърн Гардънс, когато Лула е загинала. Част от нощта е прекарал у Киара Портър. Кучка такава — прибави Танзи с лека злобна усмивка. — Да спи с гаджето на най-добрата си приятелка.

— Нима са спали заедно? — попита Страйк.

— О, ами че ти как мислиш? — засмя се Ърсула, сякаш въпросът му беше крайно наивен. — Познавам Киара Портър, появи се в благотворително модно шоу, в чиято организация участвах. Тя е пълна въздухарка и уличница.

Пристигнаха кафетата заедно с карамеления пудинг на Страйк.

— Съжалявам, Джон, но Лула не показваше добър вкус в избора си на приятели — отбеляза Танзи, докато отпиваше от еспресото си. — Вземи Киара или онази Брайъни Радфорд. Не че ѝ беше точно приятелка, но аз на такава не бих се доверила за нищо на света.

— Коя е Брайъни? — попита Страйк неискрено заинтересуван, защото добре помнеше коя е.

— Художник гримьор. Взема скъпо и прескъпо тази проклетница — отвърна Ърсула. — Използвах услугите ѝ веднъж за бал на фондацията на Горбачов, а после тя разтръби на всички...

Ърсула млъкна рязко, остави чашата с вино и вместо нея взе тази с кафето. Въпреки че очевидно нямаше връзка с неговите дела, Страйк бе обзет от силно любопитство какво ли бе разтръбила Брайъни на всички, но в този миг заговори Танзи:

— А имаше и едно кошмарно момиче, което Лула мъкнеше в апартамента, помниш ли я, Джон?

Тя се бе обърнала очаквателно към Бристоу, но той не реагира.

— Нали се сецаш, една такава с ужасен цвят на кожата, която Лула водеше със себе си понякога. На скитница приличаше и буквално вонеше. Винаги можех да подуша кога се е возила в асансьора. Отгоре на всичко и в басейна я мъкнеше. Не знаех, че черните можели да плуват.

Бристоу замига бързо с пламнало лице.

— Един бог знае какво общо имаше Лула с нея — каза Танзи. — Няма как да не я помниш, Джон. Беше дебела повлекана. Изглеждаше малко не наред.

— Аз не мога... — замънка Бристоу.

— За Рошел ли говориш? — попита Страйк.

— О, да, май така се казваше. Беше дошла на погребението — каза Танзи, — забелязах я. Седеше в дъното. И така недей да забравяш — вперил тя настойчиво тъмните си очи в Страйк, — че всичко това трябва да си остане само между нас. Фреди в никой случай не бива да

научава, че съм говорила пред теб. Нямам намерение пак да изживявам онзи кошмар с репортерите. Сметката, моля — излая тя към келнера.

Когато сметката пристигна, тя я предаде без коментар на Бристоу.

Докато сестрите се приготвиха да си тръгнат, като отмятаха на гърбовете си лъскавите си тъмни коси и обличаха скъпите си жакети, вратата на ресторанта се отвори, влезе висок и слаб мъж в костюм, огледа се и се насочи право към тяхната маса. Беше със сребриста коса, изискан на вид и безукорно облечен, а в бледосините му очи личеше известна студенина. Походката му беше енергична и целеустремена.

— Каква изненада — рече той безгрижно и спря между столовете на двете жени.

Никой от другите трима не беше забелязал приближаването на мъжа и всички освен Страйк демонстрираха едновременно шок и нещо повече от неудоволствие при вида му. За част от секундата Танзи и Ърсула замръзнаха и ръката на Ърсула увисна, докато вадеше слънчевите си очила от ръчната си чанта.

Танзи се съвзе първа.

— Сайприън — промълви тя и му поднесе буза за целувка. — Да, каква прекрасна изненада!

— Мислех, че ще пазаруваш, Ърсула, скъпа — каза той и остана с приковани в жена си очи, докато формално допираше устните си до двете бузи на Танзи.

— Отбихме се за обяд, Сайпс — отвърна тя, но лицето ѝ бе зачервено и Страйк усети необяснима враждебност да витае в атмосферата.

Светлите очи на по-възрастния мъж се насочиха изпитателно към Страйк, после се спряха върху Бристоу.

— Мислех, че Тони се занимава с развода ти, Танзи — подхвърли той.

— Така е — отвърна Танзи. — Това не е служебен обяд, Сайпс, а просто приятелски.

Той ѝ отправи смразяваща усмивка.

— Нека ви съпровожда навън, скъпи мои — каза им.

Двете сестри набързо се сбогуваха с Бристоу и без нито дума към Страйк се оставиха да бъдат подкарани навън от съпруга на Ърсула. Когато вратата се затвори зад тримата, Страйк попита Бристоу:

— Какво означаваше сценката?

— Това беше Сайприън — отвърна Бристоу. Изглеждаше превъзбуден, докато се занимаваше с кредитната си карта и сметката. — Сайприън Мей. Съпруг на Ърсула. Старши съдружник във фирмата. Не би му харесало Танзи да говори с теб. Питам се как ли е разбрал, че сме тук. Вероятно го е измъкнал от Алисън.

— Защо не би му харесало тя да говори с мен?

— Танзи е сестра на съпругата му — каза Бристоу, докато обличаше палтото си. — Няма да ѝ позволи да се излага отново, както би го приел той. Вероятно ще ми трият сол на главата, задето я убедих да се срещне с теб. Сигурно в момента звъни на чичо ми да се оплаква от мен.

Страйк забеляза, че ръцете на Бристоу трепереха.

Адвокатът си тръгна с такси, поръчано от метрдотела. Страйк се отдалечи от „Сиприани“ пеша и разхлаби вратовръзката си в движение. Бе толкова погълнат от мислите си, че от унеса му го извади шумен клаксон на кола, която не бе забелязал да лети към него, докато пресичаше Гровнър стрийт.

При това напомняне, че излага на риск безопасността си, Страйк се отпрати към бледата пастелна стена на спа центъра „Елизабет Ардън“ и се прилепи до нея, встрани от потока минувачи, за да извади мобилния си телефон. След като слуша известно време и натиска копчетата, успя да открие онази част от записаните показания на Танзи, отнасяща се до моментите, непосредствено предшестващи падането на Лула Ландри покрай прозореца ѝ.

... на път за спалнята чух викове. Лула казваше „Късно е, вече го сторих“, а после мъж изрече „Ти си проклета лъжлива кучка“ и след това... след това я бутна долу. Видях я с очите си как пада.

Почти долови лекото изтракване на чашата на Бристоу върху масата. Страйк върна назад и пак го изслуша.

... казваше „Късно е, вече го сторих“, а после мъж изрече „Ти си проклета лъжлива кучка“ и след това... след това я бутна долу. Видях я с очите си как пада.

Спомни си как Танзи бе имитирала размаханите ръце на Ландри и ужаса по застиналото ѝ лице. Прибра телефона в джоба си, извади бележника и започна да нахвърля бележки.

Страйк бе срещал безчетен брой лъжци, умееше да ги надушва и му бе съвършено ясно, че Танзи е тъкмо такава. Нямахше как да е чула онова, което твърдеше, че е чула, от апартамента си и по тази причина полицията бе стигнала до извода, че въобще не го е чула. Ала противно на очакванията на Страйк и макар всички известни му до този момент обстоятелства да потвърждаваха самоубийството, той усещаше искреност в твърдението на Танзи, че е чула спор преди падането на Ландри. Единствено тази част от историята ѝ звучеше автентично и се открояваше от лъжите, с които я бе заобиколила.

Страйк се отдръпна от стената и пое на изток по Гровнър стрийт, като вече обръщаше малко повече внимание на уличното движение, но в паметта си извикваше изражението на Танзи, тона ѝ, превзетите ѝ жестове, докато говореше за последните мигове на Лула Ландри.

Защо ѝ беше да е откровена по важния въпрос, след като изричаше в добавка куп неистини, лесни за опровергаване? Защо лъжеше какво е правила в момента, когато бе чула виковете от апартамента на Ландри? Страйк си припомни цитат от Адлър: „Лъжата би била безсмислена, освен ако истината не се усеща като опасна“. Танзи бе дошла днес в последен опит да открие някого, който да ѝ повярва, но и да се хване на упоритите лъжи, съпътстващи показанията ѝ.

Закрачи бързо, почти без да усеща бодежите в дясното си коляно. Най-сетне осъзна, че бе извървял цялата Мадокс стрийт и вече бе излязъл на Риджънт стрийт. Червените тенти пред магазина за играчки „Хамлис“ пърхаха в далечината и Страйк си припомни, че бе възнамерявал на връщане към офиса да купи подарък за рождения ден на племенника си.

Разноцветният пищящ и святкащ водовъртеж, в който се озова, едва стигаше до съзнанието му. Без да се заглежда, той преминаваше от етаж на етаж, необезпокояван от възбудените писъци, от бръмченето на вдигналите се във въздуха хеликоптери играчки, от квиченето на механичните прасета, движещи се пред краката му. Накрая, някъде след двацет минути, се спря пред щанда с армейски кукли. Застана неподвижен, взрян в редиците от миниатюрни морски пехотинци и парашутисти, но почти без да ги вижда, глух за шепота на родителите, които се опитваха да го заобиколят със синчетата си, защото се притесняваха да помолят странния едър мъж да се отмести.

ТРЕТА ЧАСТ

Forsan et haec olim meminisse iuvabit.

*Може би някога всичко това ще си
спомняме с радост.*

Вергилий, „Енеида“,
I, 203

1

Започна да вали в сряда. Лондонско време, влажно и сиво, при което старият град изглеждаше вял и унил: бледи лица под черни чадъри, вечната миризма на мокри дрехи, ритмичното барабанене на дъжда по прозореца на кабинета на Страйк през нощта.

Дъждът в Корнуол беше различен. Страйк си спомняше как през онези месеци, докато посещаваше селското училище в Сейнт Моус, той шибаше като с камшици стъклата в резервната спалня на леля Джоун и чичо Тед в спретнатата малка къща, която миришеше на цветя и печива. Подобни спомени винаги изплуваха в съзнанието му, когато му предстоеше да се види с Луси.

В петък следобед дъждовните капки още танцуваха дръзко по первазите на прозорците, когато, седнали в двата противоположни края на секретарското бюро, Робин опаковаше куклата парашутист за Джек, а Страйк й пишеше чек за седмичната заплата минус комисионата на агенцията „Временни кадри“. Робин се канеше да отиде на третото си за тази седмица „истинско“ интервю за работа и изглеждаше чистичка и спретната в черния си костюм и с прибраната на кок яркоруса коса.

— Готово — изрекоха двамата едновременно.

Робин плъзна по бюрото идеален пакет в хартия с десен на космически кораби, а Страйк й подаде чека.

— Жива и здрава да си — каза Страйк, като взе пакета. — Аз не мога да опаковам.

— Дано да му хареса — отговори тя и прибра чека в черната си ръчна чанта.

— Дано. А на теб успех с интервюто. Искаш ли тази работа?

— Ами доста добра е. „Човешки ресурси“ в медийна консултантска фирма в Уест Енд — отвърна тя без особен ентузиазъм. — Приятно прекарване на партито. Ще се видим в понеделник.

Самоналожено наказание да слиза на Денмарк стрийт, за да пуши, беше още по-досадно при непрестанния дъжд. Страйк стоеше едва защитен под козирката на входа и се питаше кога ще се откаже от този си навик и ще възвърне физическата си форма, изчезнала заедно с

неговата платежоспособност и с домашния му комфорт. Докато стоеше там, мобилният му телефон иззвъня.

— Реших, че ще ти е приятно да узнаеш. Сигналят ти си изплати дивидентите — изрече тържествуващо Ерик Уордъл.

Страйк чуваше шум от двигател и мъжки гласове на фона.

— Бърза работа — коментира той.

— Да, не се мотаем.

— Означава ли това, че ще получа желаното?

— Точно затова ти се обаждам. Днес вече е късничко, но ще ти го изпратя в понеделник.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Мога да изчакам в офиса. Уордъл се изсмя леко подигравателно.

— Плаща ти се на час, нали? Мислех, че би предпочел да проточиш малко работата.

— Ако мога да го получа тази вечер, ще се погрижа пръв да научаваш сигналите от стария ми приятел, стига да има такива.

В кратката пауза, която последва, Страйк чу един от мъжете, които бяха в колата с Уордъл, да казва „... гадната физиономия на Фиърни...“.

— Да, добре — съгласи се Уордъл. — Ще го пратя, но може би чак към седем часа. Там ли ще си още?

— Непременно ще изчакам — отговори Страйк.

Досието пристигна три часа по-късно, докато той ядеше риба и чипс от малка пластмасова чинийка, поставена на скута му, и гледаше вечерните новини на портативния си телевизор. Куриерът позвъни на външната врата и Страйк се разписа за дебел пакет, пратен от Скотланд Ярд. Когато го разви, откри дебела сива папка, пълна с фотокопирани материали. Страйк я отнесе на бюрото на Робин и се зае с продължителния процес по усвояване на съдържанието ѝ.

Тук бяха показанията на всички, видели Лула Ландри в последната вечер на живота ѝ; докладът за ДНК, открита в апартамента ѝ; фотокопирани страници на книгата за посетители, водена от охраната на Кентигърн Гардънс номер осемнайсет; подробности за лекарството, предписано на Лула за контролиране на биполярното ѝ разстройство; докладът от аутопсията; медицински заключения от предишната година; разпечатки от мобилния и стационарния ѝ телефон; данни от съдържанието на лаптопа. Имаше

също и дивиди, на което Уордъл бе написал „Записи от охранителните камери на двамата Бягащи“.

Дивиди драйвърът на компютъра на Страйк, купен на старо, никога не бе работил, откакто бе станал негово притежание, затова той пхна диска в джоба на палтото си, висящо до стъклената врата, и продължи да изучава печатните материали от папката с отворен до нея бележник.

Навън се спусна нощта и от настолната лампа падаше златиста светлина върху всяка от страниците на документите, методично изчитани от Страйк и водещи неотклонно към извода за самоубийство. Тук, сред показанията, орязани откъм многословност, периодите от време, уточнени по минути, копираните етикети от шишенцата с лекарства от аптечката в банята на Ландри, Страйк проследи истината, която бе доловил зад лъжите на Танзи Бестигуи.

Аутопсията сочеше, че Лула е убита при съприкосновението с уличната настилка и че е умряла от счупен врат и вътрешен кръвоизлив. Имаше синини по ръцете над лактите. Беше паднала, обута само с една обувка. Снимките на трупа потвърждаваха твърдението в сайта „ЛуламоЙтовдъхновение“, че Ландри се е преоблякла, след като се е върнала вкъщи от нощния клуб. Вместо с роклята, с която бе снимана да влиза в сградата, като труп бе в блуза с пайети и панталони.

Страйк стигна до променливите показания, които Танзи беше дала пред полицията. В първото твърдеше просто, че от спалнята отишла до банята; във второто добавяше, че пътем отворила прозореца на дневната. За Фреди казваше, че през цялото време бил в леглото си. Полицаяте бяха открили половин магистрала кокаин на мраморния ръб на ваната и малко полиетиленово пликче с наркотика, скрито зад кутийка с тампони в шкафче над умивалника.

Показанията на Фреди потвърждаваха, че е спял по време на падането на Ландри и че е бил събуден от писъците на жена си. Той заявяваше, че бързо отишъл в дневната точно когато Танзи изтичала покрай него навън от апартамента по бельо. Вазата с розите, която бе изпратил на Мак и която един несръчен полицаЙ бе счупил, по неговото признание била замислена като жест за добре дошъл, а също и за да се представи. Да, щял да бъде доволен да осъществи познанство с рапъра и да, минало му през ума, че Мак ще е идеален в

трилъра, над който работели. Несъмнено шокът от смъртта на Ландри довел до пресилената му реакция, когато узнал, че букетът му е съсипан. Първоначално повярвал на жена си, когато казал, че е чула караница горе. Впоследствие му се наложило, макар и неохотно, да приеме мнението на полицаите, че разказът на Танзи е плод на помътеното ѝ от кокаина съзнание. Нейната пристрастеност създавала големи проблеми в брака им и той признаваше пред полицията, че е наясно за редовната употреба на този стимулант от страна на съпругата му, макар да не знаел за запасите в апартамента им, открити през въпросната нощ.

Бестигуи твърдеше още, че с Ландри никога не са си гостували взаимно в домовете си и че срещата им у Дики Карбъри (за която полицията очевидно бе чула при следващ случай, тъй като Фреди бе разпитван повторно след първоначално снетите показания) ни най-малко не задълбочила познанството им. „Тя общуваше главно с по-младите гости, докато аз прекарах по-голямата част от уикенда с Дики, който е мой връстник.“ Показанията на Бестигуи представяха Ландри като недостъпна за превземане без катераческо оборудване скала.

След като изчете полицейския рапорт за събитията в апартамента на Бестигуи, Страйк добави няколко изречения към своите бележки. Заинтригува го половинката магистрала кокаин на ръба на ваната, а още по-голям интерес прояви към няколкото секунди, след като Танзи бе видяла прелитащото покрай прозореца тяло на Лула Ландри. Много би зависило, разбира се, от разпределението в апартамента на Бестигуи (нямаше такава карта или скица в папката), но Страйк бе измъчван от един повтарящ се аспект вменящите се разкази на Танзи: тя неизменно настояваше, че при падането на Ландри мъжът ѝ е спял в леглото си. Припомни си как закри лице, преструвайки се, че отмята кичур коса, когато той я бе притиснал по този въпрос. Общо взето, въпреки заключението на полицията Страйк не смяташе точното местоположение на двамата Бестигуи в мига, когато Лула Ландри бе паднала от балкона си, за категорично доказано.

Той поднови систематичното си проучване на досието. Показанията на Еван Дъфийлд в повечето отношения съвпадаха с разказаното от Уордъл. Той признаваше, че се е опитал да попречи на приятелката си да напусне „Узи“, като я стиснал за двете ръце над лактите. Тя се изтръгнала от хватката му и си заминала; малко по-

късно той я последвал. Вълчата маска се споменаваше в едно изречение, предадено със сухия, неемоционален език на разпитващия полицаи: „Имам навик да нахлупвам маска, представляваща глава на вълк, когато желая да избегна вниманието на фотографите“. Кратко изявление на шофьора, откарал Дъфийлд от „Узи“, в унисон с твърдението на Дъфийлд гласеше, че отишли до Кентигърн Гардънс и оттам продължили до Д'Арблей стрийт, където той оставил пътника и си тръгнал. Антипатията на шофьора към Дъфийлд, спомената от Уордъл, въобще не личеше в постния вариант на показанията, подготвен от полицаите, които той е подписал.

Имаше и още показания, поддържащи тези на Дъфийлд: едно от жена, която твърдеше, че го видяла как се качва по стълбите към апартамента на дилъра си, а другото от самия дилър на име Уайклиф. Страйк си припомни мнението, изразено от Уордъл, че Уайклиф би излъгал в полза на Дъфийлд. Жената от долния етаж би могла да е подкупена. Останалите свидетели, забелязали Дъфийлд да се скита по улиците на Лондон, можеха да твърдят с ръка на сърце само че са видели мъж с вълча маска.

Страйк запали цигара и препрочете показанията на Дъфийлд. Беше мъж с невъздържан нрав, признал, че се е опитал със сила да задържи Лула в клуба. Синините по ръцете над лактите й почти със сигурност бяха негово дело. Ако обаче си бе инжектирал хероин у Уайклиф, почти със сигурност не би бил в състояние да проникне в Кентигърн Гардънс номер осемнайсет или да изпадне в ярост, която да доведе до убийство. Страйк бе запознат с поведението на престрашените към хероина; беше видял много такива в последния бордей, където бе живяла майка му. Наркотикът правеше употребилите го пасивни и покорни, превръщаше ги в абсолютна антилиза на крещящите, склонни към насилие алкохолици или на нервните параноични почитатели на кокаина. Страйк беше срещал всички възможни видове наркомани и в армията, и извън нея. Ореолът, създаван от медиите около зависимостта на Дъфийлд, го отвращаваше. Нищо славно и бляскаво нямаше в хероина. Майката на Страйк бе умряла върху мръсен дюшек в ъгъла на стаята и цели шест часа никой не си бе дал сметка, че е мъртва.

Той се изправи, прекоси стаята и отвори тъмния, нашарен от дъждовни капки прозорец, при което тътенът на басите от „12 Бар

Кафе“ нахлу по-силен от всякога. Продължаваше да пуши и да гледа към Чаринг Крос Роуд, който проблясваше от фаровете на колите и локвите и където излезлите да се повеселят в петък вечер крачеха покрай края на Денмарк стрийт, приведени под чадърите си, а смеховете им се извисяваха над шума от превозните средства. Страйк се запита кога ли отново ще се озове сред приятели на по бира в петък вечер. Подобна ситуация сякаш принадлежеше към друга вселена, към загърбен вече живот. Странният вакуум, в който живееше с единствения човешки контакт в лицето на Робин, нямаше как да продължи дълго, но той все още не бе готов да се върне към нормален социален живот. Беше изгубил армията, Шарлот и половината си крак; имаше нужда напълно да свикне с човека, в когото бе се превърнал, преди да се изложи на показ пред изненадата и жалостта на околните. Цигарата с яркооранжевото си връхче полетя надолу към тъмната улица и угасна в мократа канавка. Страйк затвори прозореца, върна се на бюрото и решително придърпа папката към себе си.

Показанията на Дерик Уилсън не му казаха нищо, което вече не знаеше. В досието не се споменаваха за Кийрън Коловас-Джоунс, нито за тайнственото синьо листче. Страйк продължи нататък с известен интерес към показанията на двете жени, с които Лула бе прекарала последния си следобед — Киара Портър и Брайъни Радфорд.

Гримьорката си спомняше Лула радостна и възбудена от предстоящото пристигане на Дийби Мак. Портър обаче твърдеше, че Ландри се държала „неприсъщо за себе си“, че била „унила и тревожна“, ала отказала да сподели какво я измъчва. Разказът на Портър добавяше интригуваща подробност, за която никой не бе споменава на Страйк: Лула изрично заявила този следобед за намерението си да остави „всичко“ на брат си. Не беше описан контекст, ала оставаше впечатлението, че е изречено от момиче в извънредно мрачно настроение.

Страйк се запита защо клиентът му бе пропуснал пред него декларацията на сестра си за намерението ѝ да му остави всичко. Разбира се, Бристоу вече разполагаше с доверителски фонд. Може би придобиването на още значителни суми за него не бе впечатляващо, както би било за Страйк, който никога не бе наследил и едно пени.

Страйк се прозя, запали още една цигара, за да се задържи буден, и започна да чете показанията на майката на Лула. По думите на лейди

Ивет Бристоу тя самата била сънлива и не се чувствала добре след операцията, но дъщеря ѝ била „напълно щастлива“, когато я посетила онази сутрин. Единствената ѝ загриженост била за състоянието на майка ѝ и перспективите за възстановяването ѝ. Може би вината бе в неизразителната и лишена от нюанси проза на снемацията показанията полицаи, но спомените на лейди Бристоу оставиха у Страйк впечатление за решително затваряне на очите пред истината. Тя единствена бе изказала предположението, че смъртта на Лула е нещастен случай, че някак се е прехвърлила през парапета, без да иска. Лейди Бристоу допълваше, че в онази нощ всичко е било сковано от лед.

Страйк прочете отгоре-отгоре показанията на Бристоу, които напълно съвпадаха с разказа, дошъл от устата му, и продължи към изявлението на Тони Ландри, чичо на Джон и Лула. Той бе посетил Ивет Бристоу по едно и също време с Лула — в деня преди смъртта на момичето — и твърдеше, че племенницата му изглеждала „нормално“. След това Ландри бил откаран с кола до Оксфорд, където в хотел „Малмезон“ присъствал на международна конференция за развитието на семейното право. Описанието на местонахождението му бе последвано от неразбираеми коментари за телефонни разговори. За да добие яснота по въпроса, Страйк обърна на копията от телефонните разпечатки.

Лула почти не бе използвала стационарния си телефон през седмицата, предшестваща смъртта ѝ, и нито веднъж в последния ден от живота си. Ала на тази дата от мобилния ѝ телефон бяха регистрирани цели шейсет и шест обаждания. Първият разговор, в девет и петнайсет сутринта, беше с Еван Дъфийлд; вторият, в девет и трийсет и пет — с Киара Портър. Следваше интервал от няколко часа, през който не бе говорила с никого по мобилния си телефон, после в един и двайсет и една минути следобед бе подхванала лудешко, почти непрестанно звънене на два номера. Единият беше на Дъфийлд; другият, според надрасканото име до номера при първото му появяване — на Тони Ландри. Беше телефонирала отново и отново на двамата мъже. Тук-там имаше паузи от по двайсетина минути, после бе започвала да звъни пак, несъмнено като бе натискала бутона за повторно избиране. Страйк прецени, че цялото това френетично звънене трябва да бе започнало, когато се бе върнала в апартамента си,

докато е била в компанията на Киара Портър и Брайъни Радфорд, макар нито една от двете жени да не бе споменала за често телефониране.

Страйк се върна на показанията на Тони Ландри, които не хвърляха никаква светлина по въпроса защо племенницата му толкова е държала да се свърже с него. Бе обяснил, че изключил звука на телефона си по време на конференцията и чак много по-късно забелязал, че племенницата му е звъняла многократно следобеда. Няма да предства защо, нито й върнал обаждането, защото престанала да му звъни и той предположил, правилно, както се бе оказало, че вече е в някой нощен клуб.

Страйк започна да се прозява все по-често; хрумна му да си направи кафе, но не можа да събере енергия за това. Теглеше го към леглото, но подтикван от навика да не оставя недовършена работа, отвори на копията от дневника на охраната, показващи влизането и излизането на посетители на номер осемнайсет в деня, предшестваш смъртта на Лула Ландри. Внимателният оглед на подписи и инициали разкри, че Уилсън не е бил толкова старателен във воденето на книгата за посетители, колкото биха желали работодателите му. Както Уилсън вече бе казал на Страйк, движенията на обитателите на сградата не се записваха в дневника, така че влизанията и излизанията на Ландри и семейство Бестигуи отсъстваха. Първото вписване на Уилсън бе за пощальона в девет и десет; следващото, в девет и двайсет и две, гласеше „Доставка на цветя за апартамент 2“; накрая — в девет и петдесет, „Секюрибел“. Не бе отбелязан часът на излизане на техника, проверявал алармените инсталации.

Иначе беше (както и Уилсън го бе описал) спокоен ден. Киара Портър бе пристигнала в дванайсет и петдесет, Бриони Радфорд — в тринайсет и двайсет. Излизането на Радфорд бе отбелязано със собствения ѝ подпис в шестнайсет и четирийсет, но Уилсън сам бе вписал влизането на хората от кетъринга в апартамента на Бестигуи в деветнайсет часа, излизането на Киара с Лула — в деветнайсет и петнайсет, и напускането на хората от кетъринга — в двайсет и един и петнайсет.

Страйк се разочарова, че от полицията бяха фотокопирали само страницата от деня преди смъртта на Ландри, защото се беше надявал някъде из дневника да открие фамилията на неуловимата Рошел.

Беше почти полунощ, когато Страйк насочи вниманието си към полицейския доклад за съдържанието на лаптопа на Ландри. Очевидно бяха търсили основно имейли, сочещи към самоубийствени настроения или намерения, и в това отношение не бяха постигнали успех. Страйк хвърли поглед на имейлите, които Ландри бе изпращала и получавала през последните две седмици от живота си.

Беше странно, но факт, че безбройните снимки, запечатали неземната ѝ красота, правеха по-трудно, а не по-лесно за Страйк да повярва, че тя реално е съществувала. Чертите ѝ придаваха на образа ѝ абстрактност въпреки уникалната хубост на лицето.

Сега обаче отвъд тези сухи черни символи върху хартия, отвъд безразборните съобщения, изпъстрени със свойски шеги и интимни прякори, пред него в тъмния кабинет се изправи призракт на мъртвото момиче. Имейлите ѝ му дадоха онова, което не бе получил от снимките: осъзнаването, плод на инстинкт, а не толкова на мозъчна дейност, че едно реално, живо, смеещо се и плачещо човешко създание бе намерило смъртта си на заснежената лондонска улица. Мяркащата се сянка на убиец се бе надявал да зърне, докато разлистваше страниците на досието, но вместо това от него изникна духът на самата Лула, който се взираше в него, както понякога правят жертвите на насилие, чийто живот е бил прекъснат без време.

Сега виждаше защо Джон Бристоу бе настоявал, че у сестра му не е имало мисли за смърт. Момичето, написало тези думи, бе предана и сърдечна приятелка, общителна, импулсивна, ангажирана и доволна от забързания ритъм на своя живот, изпълнена с ентузиазъм за работата си, развълнувана, както бе казал Бристоу, от предстоящото пътуване до Мароко.

Повечето от имейлите бе пращала до своя дизайнер Ги Соме. Те не съдържаха нищо интересно освен тон на весела конфиденциалност и само едно споменаване за онова нейно необяснимо приятелство:

Гийй, моооля те, направи нещо за рождения ден на Рошел, много те моля, ама много. Аз ще платя. Да е нещо хубаво (не бъди ужасен). За 21 февруари, а? Бъди добричък. Обичам те. Кукувичка

Страйк си припомни твърдението в „Луламојтовдъхновение“, че Лула е обичала Ги Соме „като брат“. Неговите показания пред полицията бяха най-кратките в цялото досие. Прекарал една седмица в Япония и се завърнал у дома във вечерта на нейната смърт. Страйк знаеше, че Соме живее съвсем близо до Кентигърн Гардънс, но разследващите изглеждаха удовлетворени от твърдението му, че с прибирането си направо си е легнал да спи. Страйк вече си бе изяснил факта, че всеки, идващ откъм Чарлс стрийт, би се приближил към Кентигърн Гардънс откъм противоположната посока на охранителната камера, разположена на Олдърбрук Роуд.

Най-накрая Страйк затвори папката. Докато с труд се придвижваше из кабинета, събличаше се, сваляше протезата и разпъваше походното легло, не мислеше за нищо друго освен за изтощението си. Заспа бързо, унесен от приспивния монотонен шум на уличното движение, барабаненето на дъжда и безсмъртния дъх на града.

В предния двор на Луси в Бромли се издигаше голяма магнолия. По-късно през пролетта тя щеше да обсипе тревата с нападали цветове, подобни на смачкани хартиени кърпички; сега, през април, представляваше пенлив бял облак от венчелистчета, восъчни като вътрешността на кокосов орех. Страйк бе посещавал тази къща само няколко пъти, защото предпочиташе да се среща с Луси далеч от дома ѝ, в който тя бе вечно ангажирана и забързана, а и за да избегне срещите със зет си — чувствата му към него бяха хладки, но клоняха повече към студеното, отколкото към топлото.

Напълнени с хелий балони, вързани за портата, се полюшваха на лекия ветреца. Докато Страйк вървеше надолу по стръмната пътека към входната врата с увития от Робин пакет под мишница, си каза, че премеждието бързо ще свърши.

— Къде е Шарлот? — попита Луси, ниска, руса и кръглолика, веднага щом отвори вратата.

Още големи балони от златисто фолио, този път във формата на цифрата седем, изпълваха антрето зад нея. Крясъци, които с еднаква сила можеха да изразяват възторг или болка, долитаха от невидим кът на къщата и нарушаваха покоя на предградието.

— Наложил се да се върне в Еър за уикенда — излъга Страйк.

— Защо? — поиска да узнае Луси и се дръпна назад, за да го пусне вътре.

— Пак криза със сестра ѝ. Къде е Джак?

— Навън с другите. Слава богу, че спря да вали, иначе трябваше да ги държим в къщата — отвърна Луси и го поведе към задната градина.

Завариха тримата му племенници да вилнеят из обширната морава с още двајсетина момчета и момичета в празнични дрехи, съпровождайки с писъци някаква игра, която се състоеше в тичане до портички за крикет със залепени върху тях картинки на различни плодове. Родители помагачи стояха под слабото слънце и пиеха вино от пластмасови чаши, а Грег, съпругът на Луси, обслужваше айпод,

поставен върху грубо скована дървена маса. Луси подаде на Страйк светла бира и почти веднага се отдели от него, забързана да вдигне най-малкия от тримата си синове, който беше паднал лошо и сега ревеше с цяло гърло.

Страйк никога не бе искал деца; беше едно от нещата, за които бяха в съгласие с Шарлот и основна причина предишни негови връзки през годините да не просъществуват. Луси не одобряваше отношението му и причините, с които той го обосноваваше; тя винаги се ядосваше, когато житейските му цели се различаваха от нейните, сякаш имаше чувството, че той осъжда решенията и избора ѝ.

— Как я караш, Корм? — попита Грег, който бе предал контрола над музиката на друг баща. Зетят на Страйк беше специалист по количествено-стойностни сметки в строителството и тъй като винаги се колебаеше какъв тон да възприеме към Страйк, беше се спрял на комбинация от заядливост и агресивност, която дразнеше Страйк. — Къде е красавицата Шарлот? Да не сте се разделили пак? Ха-ха-ха. Вече ви изгубих дирите.

Едно от по-малките момиченца беше блъснато и Грег побърза да се притече на помощ на майката да се справи с още сълзи и петна от трева. Играта продължаваше сред шум и хаос. Най-сетне беше излъчен победител; последваха нови сълзи от подгласника, който трябваше да бъде умирнен с утешителна награда от черния чувал, поставен до хортензиите. След това бе обявен втори кръг на същата игра.

— Здравейте! — възкликна едра жена на средна възраст и се приближи към Страйк. — Вие трябва да сте братът на Луси.

— Да — потвърди той.

— Чухме за злополуката с крака ви — заяви тя и се втренчи в обувките му. — Луси ни държи в течение. Виж ти, човек не би отгатнал. Изобщо не забелязах да куцате, като пристигнахте. Не е ли удивително какво постигат в наши дни? Сигурно сега тичате дори по-бързо, отколкото преди!

Може би тя си представяше, че има под панталоните си протеза от карбонови влакна като параолимпийец. Отпи от бирата си с насилена невесела усмивка.

— Вярно ли е? — попита тя и го заглежда с нескрито любопитство. — Наистина ли сте син на Джони Рокъби?

Нишката на търпението на Страйк, без той да го съзнава, се бе опънала до краен предел и ето че се скъса.

— Да пукна, ако знам — отвърна. — Защо не му се обадите да го питате?

Тя изглеждаше втрещена. След няколко секунди се отдалечи от него, без да продума. Видя я да говори с друга жена, която погледна към Страйк. Поредното дете падна, удари главата си в портичката за крикет, украсена с гигантска ягода, и нададе оглушителен писък. Докато вниманието на всички бе насочено към новата жертва на злополука, Страйк незабелязано се върна в къщата.

Предната стая беше безлично удобна — бежова гарнитура от три части, репродукция на импресионистична картина над камината и подредени по рафтовете снимки в рамки на тримата му племенници в техните зелени училищни униформи. Страйк затвори внимателно вратата, за да се изолира от шума в градината, извади от джоба си изпратеното от Уордъл дивиди, пъкна го в плейъра и включи телевизора.

Върху него бе поставена снимка, направена на празненството по случай трийсетгодишнината на Луси. Баща ѝ Рик беше с втората си жена. Страйк стоеше най-отзад, където го подреждаха на всяка групова снимка, откакто бе навършил пет години. Тогава още имаше два крака. До него беше Трейси, колежка от Отдела за специални разследвания, за която Луси се бе надявала той да се ожени. Впоследствие Трейси се омъжи за техен общ приятел и наскоро роди дъщеря. Страйк си бе казал, че трябва да изпрати цветя, но все не се наканваше.

Свали погледа си към екрана и натисна бутона за начало.

Черно-белият запис започна веднага. Бяла улица, пред камерата се сипеше сняг на парцали. Сто и осемдесет градусовият обхват включваше пресечката на Белами и Олдърбрук Роуд.

Един мъж, крачещ сам, влезе в кадър от дясната страна на екрана; висок, с дълбоко пъкнати в джобовете ръце, облечен на катове и с качулка на главата. Лицето му изглеждаше странно на черно-белия запис; получаваше се зрителна измама; на Страйк му се стори, че гледа бяла долна част на лицето и черна превръзка на очите, преди разумът да му подсказе, че пред него всъщност е черна горна част на лицето и бял шал, вързан над носа, устата и брадичката. Имаше някаква

размазана емблема на якето му, иначе дрехите му бяха неразпознаваеми.

Когато вървящият наближи камерата, наведе глава и сякаш се взря в нещо, което извади от джоба си. Секунди по-късно сви по Белами Роуд и изчезна от обхвата на камерата. Дигиталният часовник в десния долен ъгъл на екрана сочеше един и трийсет и девет часа.

Записът прескочи напред. Отново се появи размазана картина на същото кръстовище, очевидно пусто, същите парцали сняг скриваха гледката, но сега часовникът в долния ъгъл показваше два часа и дванайсет минути.

Двамата Бягащи нахлуха в кадър. Онзи отпред бе разпознаваем като мъжа с белия шал върху устата си; дългокрак и атлетичен, той тичаше надолу по Олдърбрук Роуд. Вторият беше по-дребен и слаб, с качулка и шапка върху нея; докато тичаше след първия, като прогресивно изоставаше от него, Страйк забеляза черните ръце, свити в юмруци. Една улична лампа за кратко освети шарката на гърба на суитчъра му; по средата на Олдърбрук Роуд той внезапно и рязко сви по една пряка вляво.

Страйк пусна отново неколкосекундния запис и после пак. Не видя опити за комуникиране между двамата тичащи, никакъв знак, че си бяха подвикнали нещо или дори че се бяха погледнали, докато на бегом се отдалечаваха от камерата. Изглежда всеки бе сам за себе си.

Той пусна записа за четвърти път и след няколко опита успя да го спре на стопкадър в секундата, когато бе осветен суитчърът на побавния мъж. Присви очи срещу екрана и се приближи към размазания образ. След цяла минута виране бе почти сигурен, че първата дума от надписа завършваше на „к“, но втората, за която предполагаше, че започва с „дж“, бе напълно неразличима.

Натисна копчето, за да продължи записа, и се опита да разбере по коя точно пряка беше поел вторият мъж. Три пъти изгледа как се отделя от другия и макар името на улицата да не можеше да се прочете, той знаеше от Уордъл, че трябва да е била Халиуел стрийт.

Разследващите полицаи бяха преценили, че след като първият мъж се бе присъединил към приятел извън обхвата на камерите, вероятността да е убиец намалява. Ала това важеше само ако двамата наистина бяха приятели. Страйк трябваше да се примири, че след като

бяха уловени заедно на запис в такова време и такъв час и действията почти по идентичен начин, вероятността за съучастничество е голяма.

Остави записа да продължи и той почти стряскащо премина към вътрешността на автобус. Качи се момиче; заснето откъм шофьора, то беше с оптически скъсено и засенчено лице, но русата му конска опашка бе ясно различима. Мъжът, който последва момичето вътре, доколкото можеше да се види, силно напомняше на онзи, който покъсно беше вървял по Белами стрийт към Кентигърн Гардънс. Беше висок и с качулка, с бял шал, вързан през средата на лицето, като горната му част се губеше в сянка. Единственото ясно различимо нещо бе емблемата на гърдите му — стилизирани букви „ГС“.

Записът отново подскочи и показа Тиобалдс Роуд. Ако онзи, който вървеше бързо по него, бе човекът, слязъл от автобуса, явно беше махнал белия шал, но пък походката и телосложението силно напомняха на него. Този път Страйк остана с впечатлението, че мъжът умишлено държи главата си наведена.

Записът завърши с черен бланк. Страйк седеше и го гледаше дълбоко замислен. Когато се осъзна, с изненада видя, че обстановката около него е цветна и осветена от слънчеви лъчи.

Извади от джоба мобилния си телефон и позвъни на Джон Бристоу, но се включи гласова поща. Остави съобщение на Бристоу, че в момента гледа записа от охранителните камери и вече е прочел полицейското досие, че има още неща, за които иска да го попита, и дали ще е възможно да се срещнат през следващата седмица.

След това се обади на Дерик Уилсън, чийто телефон също се включи на гласова поща, и му остави съобщение с молба да отиде и да погледне Кентигърн Гардънс номер осемнайсет отвътре.

Страйк тъкмо натисна бутона за прекъсване, когато вратата на дневната се отвори и влезе Джак, средният му племенник. Беше зачервен и възбуден.

— Чух те, че говориш — каза Джак. Затвори вратата също толкова внимателно, както бе сторил и чичо му.

— Не трябва ли да си в градината, Джак?

— Ходих да пишкам — отвърна племенникът му. — Чичо Корморан, ти донесе ли ми подарък?

Страйк, който не бе пускал пакета от пристигането си насам, му го подаде и проследи как опаковката, плод на старанието на Робин, се

унищожава от нетърпеливите пръстчета.

— Супер! — възкликна щастливо Джак. — Войник.

— Точно така — каза Страйк.

— Има си оръжие и всичко.

— Да, има си.

— Ти имаше ли оръжие, когато беше войник? — попита Джак, като насочи вниманието си към картинката на кутията.

— Имах две — съобщи Страйк.

— Още ли ги пазиш?

— Не, трябваше да ги върна.

— Жалко — заключи нехайно Джак.

— Защо не участваш в играта? — попита го Страйк, когато от градината отново изригнаха крясъци.

— Не ми се играе — отвърна Джак. — Може ли да го извадя?

— Да, добре — каза Страйк.

Джак трескаво награби кутията, а през това време Страйк измъкна дискретно дивидито на Уордъл от плейъра и го пусна в джоба си. После помогна на Джак да освободи парашутиста от ограничителните скоби, държащи го към картона, и да нагласи автомата в ръцете му.

Луси ги завари там десет минути по-късно. Джак караше войника си да стреля иззад гърба на дивана, а Страйк се преструваше, че е улучен в корема.

— За бога, Корм, това е неговото парти, редно е да играе с другите деца! Джак, обясних ти, че не е позволено да отваряш никакви подаръци още. Вземи го... не, ще трябва да остане тук вътре... Не, Джак, по-късно ще играеш с него... Бездруго почти стана време за вечеря.

Нервирана и раздразнена, Луси подкара навън съпротивляващото се дете и хвърли през рамо мрачен поглед към брат си. Когато Луси свиеше устни, заприличваше на леля Джоун, която не беше кръвна роднина на никого от тях.

Беглото сходство породило у Страйк непривична за него сговорчивост. Той се държа добре по стандартите на Луси до самия край на празненството, като се посвети на потушаването на разгорещени спорове между различни превъзбудени деца, а после се

барикадира зад дървена помощна маса, отрупана с желета и сладоледи, като по този начин избегна натрапчивия интерес на дебнещите майки.

3

Страйк бе събуден рано сутринта в неделя от звъненето на мобилния си телефон, който се зареждаше на пода до походното легло. Обаждаше се Бристоу. Звучеше напрегнато.

— Получих съобщението ти вчера, но мама е зле, а нямаме болногледачка за днес следобед. Алисън ще дойде да ми прави компания. Може да се видим утре в обедната ми почивка, ако си свободен. Има ли някакво развитие? — с надежда попита той.

— Известно — отвърна предпазливо Страйк. — Слушай, къде е лаптопът на сестра ти?

— Тук, в апартамента на мама. Защо?

— Имаш ли нещо против да го погледна?

— Нямам — отвърна Бристоу. — Искаш ли да ти го донеса утре?

Страйк се съгласи, че това е добра идея. Когато Бристоу му съобщи името и адреса на любимото си заведение за похапване близо до кантората му и затвори, Страйк посегна за цигарите си и известно време лежа и пуши, като гледаше шарките по тавана, изрисувани от слънчевите лъчи, които проникваха през процепите на щорите, и се наслаждаваше на тишината и самотата, на отсъствието на пищящи деца и на опитите на Луси да го разпитва през оглушителните крясъци на най-малкия си син. Усетил почти обич към този спокоен офис, той угаси цигарата, стана и се приготви да вземе обичайния си душ в сградата на Студентския съюз.

След още няколко опита късно вечерта най-сетне се свърза с Дерик Уилсън.

— Тази седмица не може да дойдеш — каза му Уилсън. — Господин Бестигуи постоянно е тук напоследък. Трябва да мисля за работата си, разбери ме. Ще ти се обадя, ако излезе удобен момент, става ли?

Страйк чу електрически звънец в далечината.

— Сега на работа ли си? — попита той, преди Уилсън да е успял да затвори.

Чу пазача да казва встрани от слушалката: „Подпиши се в книгата, мой човек“.

— Какво? — извика по-силно на Страйк.

— Ако си там сега, би ли проверил в дневника за името на приятелка, която е посещавала Лула понякога.

— Каква приятелка? — попита Уилсън, а настрани измърмори: — Довиждане.

— Момичето, за което спомена Кийрън, приятелката от клиниката. Рошел. Трябва ми фамилията ѝ.

— О, тази, да — каза Уилсън. — Добре, ще погледна и ще ти позвъня.

— Не би ли могъл сега да провериш?

Чу Уилсън да въздиша.

— Да, добре. Чакай така.

Чуха се неопределени шумове от движение, а после от прелистване на страници. Докато чакаше, Страйк разгледа на екрана на компютъра си няколко дрехи по дизайн на Ги Соме.

— Да, ето я тук — изрече Уилсън в ухото му. — Името ѝ е Рошел... не мога да го прочета... нещо като Онифаде.

— Ще ми го кажеш ли по букви?

Уилсън го стори и Страйк го записа.

— Кога за последен път е била там, Дерик?

— В началото на ноември — отвърна Уилсън. А после, след като каза на някого „Добър вечер“, заяви: — Трябва да затварям.

Прекъсна, докато Страйк още му благодареше, така че детективът се върна към кутийката си с бира и към съзерцаването на дневно модерно облекло, така както го виждаше Ги Соме, и по-конкретно на суитчър с цип и качулка и стилизирани златни букви „ГС“ в горната част вляво. Логото го имаше по цялата мъжка прет-а-порте колекция на уебсайта на дизайнера. Страйк не беше съвсем наясно за смисъла на „прет-а-порте“, защото буквалното значение „готово за носене“ твърдеше очевидното, но във всеки случай заключи, че става дума за по-евтино облекло. Вторият раздел на сайта, назован просто „Ги Соме“, съдържаше модели на дрехи за по хиляди лири. Въпреки неуморните усилия на Робин дизайнерът на тези червеникавокафяви костюми, гъсто плетени вратовръзки, мининокли с парченца от огледало в бродерията и кожени широкополи шапки

оставаше глух за всичките ѝ молби да бъде уредена среща на тема смъртта на любимия му модел.

Мислиш че нищо не мога да ти направя но се лъжеш гадино да знаеш че ще те спипам. Аз ти вярвах а ти да ми погодиш това. Ще ти изтръгна патката и ще ти я натикам в гърлото та да се задушиш от нея. Като свърша с теб майка ти няма да те познае. Да знаеш че ще те очистя Страйк боклук неден.

— Хубав ден е навън.

— Моля ви да прочетете това. Моля ви.

Беше понеделник сутрин и Страйк тъкмо се връщаше от слънчевата улица, където бе излязъл да пуши и да побъбри с момичето от музикалния магазин отсреща. Косата на Робин отново беше разпусната; днес очевидно нямаше повече интервюта. Това умозаключение в комбинация с ефекта от слънцето след дъжда повиши настроението на Страйк. Ала Робин изглеждаше напрегната, застанала зад бюрото с розов лист хартия в ръце, украсен с обичайните котенца.

— Не се отказва, а?

Страйк взе писмото, прочете го и се ухили.

— Не разбирам защо не отивате в полицията — заяви Робин. — Такива ужасни неща иска да ви причини...

— Сложи го в папката — отсеке безгрижно Страйк, пусна писмото на бюрото и запрелиства оскъдната поща за деня.

— Това не е всичко — каза Робин, очевидно нервирана от това му отношение. — Обадиха се от „Временни кадри“.

— Така ли? Какво искат?

— Питаха за мен — отвърна Робин. — Очевидно подозират, че още съм тук.

— Ти какво им каза?

— Престорих се на друга.

— Съобразително си постъпила. На коя?

— Представих се като Анабел.

— Когато на хората им се наложи да посочат без обмисляне фалшиво име, обикновено избират някое, започващо с А. Знаеше ли го?

— Ами ако изпратят някого да провери?

— Е и?

— От вас ще се опитат да измъкнат пари, не от мен! Ще настояват да им платите такса.

Той се усмихна на искрената ѝ тревога, че ще му се наложи да плати сума, каквато не може да си позволи. Възнамеряваше отново да я помоли да звъни в офиса на Фреди Бестигуи и да започне търсене по онлайн телефонните указатели на номера на лелята на Рошел Онифаде, която живееше в Килбърн. Вместо това каза:

— Добре, ще опразним офиса тогава. Канех се да ида да погледна „Вашти“ преди срещата ми с Бристоу. Може би ще изглежда по-естествено, ако отидем двамата.

— „Вашти“? Бутика?

— Да. Знаеш го, така ли?

Беше ред на Робин да се усмихне. Чела беше за него в списания; за нея той олицетворяваше блясъка на Лондон; място, където редакторите на модни издания откриваха уникални тоалети, всеки един на цената на шестмесечни заплати на Робин, за да ги покажат на читателите си.

— Знам го — потвърди тя.

Той откачи шлифера ѝ и ѝ го подаде.

— Ще се преструваме, че си сестра ми Анабел. Ще ми помагаш да избира подарък за съпругата си.

— Какъв е проблемът на онзи, дето отправя смъртните заплахи? — попита Робин, докато седяха един до друг в метрото. — Кой е той?

Беше потиснала любопитството си по повод Джони Рокъби и тъмнокосата хубавица, напуснала тичешком сградата в първия ѝ работен ден, а походното легло въобще не беше споменавано. Но със сигурност имаше правото да попита за смъртните заплахи. Та нали досега ѝ се бе наложило да отвори три розови плика и да изчете неприятните закани, надраскани между играещи котенца. Страйк никога не ги и поглеждаше.

— Казва се Брайън Мадърс — отговори Страйк. — Дойде при мен миналия юни, защото жена му хойкала. Поиска да я следя, така че

я поставих под наблюдение в продължение на един месец. Съвсем обикновена жена: некрасива, старомодно облечена, несполучливо накъдрена. Работеше в счетоводството на голям склад за килими. Прекарваше работното си време в малка канцелария с три колежки, ходеше на бинго всеки четвъртък, правеше петъчното пазаруване в „Теско“, а в събота посещаваше местния ротариански клуб със съпруга си.

— И кога очакваше той да е хойкала? — попита Робин.

Бледите им отражения се полюшваха в черния прозорец. Лишена от цвят заради острата светлина във вагона, Робин изглеждаше по-възрастна, но някак неземна, а Страйк — с по-изострени черти и по-грозен.

— В четвъртък вечер.

— И правеше ли го?

— Не, наистина ходеше на бинго с приятелката си Маги, но във всичките четири четвъртъка, когато я следих, умишлено закъсняваше с прибирането си у дома. Обикаляше известно време с колата, след като оставяше Маги. Една вечер влезе в пъб сама и пи доматен сок, седнала в ъгъла и с много плах вид. Друга вечер остана в колата си в края на тяхната улица в продължение на четирийсет и пет минути, преди да завие зад ъгъла.

— Защо? — попита Робин, докато влакът тракаше шумно през дълъг тунел.

— Ами тъкмо там е въпросът, нали? Да докаже нещо? Да го нервира? Да го заинтригува? Да го накаже? Да се опита да вкара някакво вълнение в скучния им брак? Всеки четвъртък — малко и необяснимо закъснение. Той е нервак и бързо бе ухапал въдицата. Това го подлудяваше. Беше сигурен, че тя се среща с любовник веднъж седмично и че приятелката ѝ Маги я прикрива. Опитал се бе да я следи сам, но беше убеден, че в тези случаи е отивала на бинго, защото е знаела, че е наблюдавана.

— И вие му казахте истината?

— Да, това направих. Той не ми повярва. Кипна, взе да крещи, че всички са в заговор срещу него. Отказа да ми плати. Тревожех се, че накрая ще я нарани, и тогава допуснах голямата си грешка. Обадох ѝ се по телефона и ѝ казах, че той ми плаща да я наблюдавам, че зная какво прави и че мъжът ѝ е на ръба. Че заради собствената си

безопасност трябва да внимава докъде ще го предизвика. Тя не каза нито дума, затвори ми. Той редовно проверяваше мобилния ѝ телефон. Видял номера ми и направил очевидното заключение.

— Че сте ѝ съобщили как я следите по негова поръка?

— Не, че не съм устоял на чара ѝ на прелъстителка и съм станал новият ѝ любовник.

Робин затули с длани устата си. Страйк се разсмя.

— Обичайно ли е за клиентите ви да са малко ненормални? — попита Робин, когато смайването ѝ премина.

— Този е такъв, но иначе са просто стресирани.

— Мислех си за Джон Бристуу — промълви колебливо Робин. — Приятелката му смята, че той е жертва на заблуда. А и вие самият помислихте, че може да е малко... сецате се... нали? — попита тя. — Чухме през вратата — добави малко засрамено. — Онова за самопровъзгласилия се психолог.

— Така е — отвърна Страйк. — Но може и да съм променил мнението си.

— В какъв смисъл? — попита Робин и ясните ѝ сиво-сини очи се разшириха. Влакът се разлюля и спря, покрай прозорците се мяркаха фигури, с всяка секунда по-малко размазани. — Да не би... Нима искате да кажете, че той не е... че може да е прав... че наистина е имало...?

— Това е нашата спирка.

Боядисаният в бяло бутик, който търсеха, се намираше на най-скъпия терен в Лондон, на Кондюит стрийт, близо до пресечката с Бонд стрийт. За Страйк колоритните му витрини излагаха изобилие на неща от последна необходимост. Тук се мъдреха възглавнички, обшити с мъниста, и ароматни свещи в сребърни поставки; талази артистично драпиран шифон; крещящи роби, носени от безлики манекени; обемисти ръчни чанти с фрапираща грозота — всичко това представено на попарт фон в безвкусна прослава на консуматорството, която той намираше дразнеща за ретината и духа. Можеше да си представи Танзи Бестигуи и Ърсула Мей тук вътре да оглеждат етикетите с очи на познавачки, да избират чанти от крокодилска кожа с четирицифрена цена, твърдо решени, макар и без грам удоволствие, да осребрят позицията си в своите лишени от любов бракове.

До него Робин също се взираше в изложеното на витрината, но само смътно регистрираше видяното. Тази сутрин, докато Страйк пушеше долу, бе получила предложение за работа по телефона, точно преди обаждането от „Временни кадри“. Всеки път, когато обмисляше офертата, която трябваше да приеме или да отхвърли в рамките на следващите два дни, стомахът ѝ се свиваше и тя се опитваше да се убеди, че е от удоволствие, но все повече я обземаше подозрение, че е от ужас.

Трябваше да приеме работата. Имаше много плюсове. Заплатата беше точно такава, каквато се бяха споразумели с Матю, че е целта ѝ. Офисите бяха елегантни, разположени в престижния Уест Енд. Двата с Матю щяха да могат да обядват заедно. В момента пазарът за работна ръка беше замрял. Тя би трябвало да е възторжена.

— Как мина интервюто в петък? — попита Страйк, присвил очи срещу палто с пайети, което намираще за особено отблъскващо.

— Доста добре според мен — отвърна Робин неопределено.

Припомни си възбудата, която бе усетила мигове по-рано при намек на Страйк, че все пак е възможно да е имало убиец. Дали беше сериозен? Робин забеляза, че се беше втренчил в изложените труфила, сякаш те можеха да му кажат нещо важно, и това като нищо бе (за миг тя го видя през очите на Матю и дори мислеше с гласа на Матю) поза, възприета за ефект или показност. Изглежда възприемаше професията частен детектив като екзотична, от рода на астронавт или укротител на лъвовете, и живееше с усещането, че реалните хора не се занимават с такива неща.

Робин се замисли, че приемеше ли работата в сферата на човешките ресурси, можеше никога да не узнае (освен ако не го видеше един ден в новините) как се е развило това разследване. Да доказваш, разрешаваш, залавяш, защитаваш: това бяха дейности, които си струваха усилията; важни и вълнуващи. Робин съзнаваше, че Матю я смята по детински наивна заради това ѝ чувство, но не можеше да върви против природата си.

Страйк беше обърнал гръб на витрината и гледаше към нещо на Ню Бонд стрийт. Робин видя, че погледът му бе прикован към червената пощенска кутия на ъгъла на Ръсел и Бромли, чиято черна правоъгълна уста им се хилеше през улицата.

— Хайде, да влизаме — подкани я Страйк. — Не забравяй, че си ми сестра и че пазаруваме за жена ми.

— Но какво се опитваме да установим?

— Какво са правили Лула Ландри и приятелката ѝ Рошел Онифаде тук в деня преди смъртта на Ландри. Срещнали са се за петнайсет минути и са се разделили. Нямам особени надежди, минали са три месеца и може никой нищо да не е забелязал. Но си струва да се опита.

Партерният етаж на „Вашти“ беше посветен на дрехите; табела със стрелка към дървено стълбище сочеше, че горе са разположени кафене и „лайфстайл“. Няколко жени оглеждаха дрехите, окачени на лъскави стоманени стойки; до една бяха слаби, с тен, с дълги, лъскави, току-що издухани със сешоар коси. Продавачките бяха с ексцентрични тоалети и нетрадиционни прически. Една беше с балетна поличка и нещо като рибарска мрежа; тя беше при щанда за шапки.

За изненада на Страйк Робин се отправи с дръзка походка именно към това момиче.

— Здравейте — бодро изрече тя. — На средната витрина има едно фантастично палто с пайети. Бих ли могла да го пробвам?

Продавачката беше с облак от бяла коса, прилична на захарен памук, силно гримирани очи и никакви вежди.

— Да, никакъв проблем — отвърна тя.

Както се оказа обаче, беше излъгала: свалянето на палтото от витрината създаде безспорен проблем. Първо трябваше да бъде съблечено от манекена и освободено от електронната марка; десет минути по-късно палтото още не се беше появило, а първата продавачка повика две свои колежки на витрината, за да ѝ помогнат. Междувременно Робин бродеше наоколо, без да разговаря със Страйк, и отделяше разни рокли и колани. До момента, в който палтото с пайетите бе свалено от витрината, всичките три продавачки вече се бяха вживели силно в евентуалната му съдба и до една придружиха Робин до пробната, като едната предложи да ѝ занесе избраните артикули, а другите две крепяха палтото.

Закритите със завеси пробни представляваха железни рамки, драпирани с плътна кремава коприна, и наподобяваха палатки. Страйк застана достатъчно близо, за да може да чува какво ставаше вътре, с

чувството, че едва започва да опознава пълния спектър от таланти на временната си секретарка.

Робин беше замъкнала в пробната със себе си стоки за над десет хиляди лири, половината от които беше цената на палтото с пайети. При нормални обстоятелства тя никога не би събрала кураж да стори това, но тази сутрин я бяха обхванали дързост и безразсъдство, доказваше нещо на себе си, на Матю, дори на Страйк. Трите продавачки се суетяха около нея, окачаха рокли, пригладяваха тежките гънки на палтото и Робин не изпитваше никакъв срам, че не би могла да си позволи дори най-евтиния от коланите, преметнати върху двете ръце на червенкосата особа с татуировките, и че нито едно от момичетата нямаше да получи комисионата, която вече предвкусваха. Тя дори позволи на продавачката с розова коса да иде и открие златист жакет, за който увери Робин, че много ще подхожда на избраната от нея зелена рокля.

Робин беше по-висока от всяка от продавачките и когато смени шлифера си с палтото от витрината, те взеха да ахкат и примират.

— Трябва да се покажа на брат си — каза им тя, след като се огледа критично. — Нали разбирате, не е за мен, за жена му е.

Тя излезе навън от пробната, сподиряна от трите момичета. Богатите клиентки край стойката с дрехи до една се обърнаха да погледнат Робин с присвити очи, когато тя дръзко попита:

— Как ти се струва?

Страйк трябваше да признае, че палтото, което му се бе видяло толкова некрасиво, изглеждаше много по-добре на Робин, отколкото на манекена. Тя се завъртя на място, за да бъде огледана от него, и тъканта на дрехата проблесна като гущерска кожа.

— Не е зле — отвърна той по мъжки предпазливо, а продавачките се усмигнаха снизходително. — Да, доста добро е. Колко струва?

— Не чак толкова много по твоите стандарти — отвърна Робин и стрелна заговорнически свитата си. — На Сандра със сигурност ще ѝ хареса — заяви тя категорично на Страйк, който, сварен неподготвен, се усмигна широко. — Плюс, че ще е четирийсетото ѝ.

— Може да го носи с всичко — зае се да убеждава Страйк момичето с коса като захарен памук. — За всякакъв случай става.

— Добре, ще пробвам онази рокля на „Кавали“ — съобщи Робин и се отправи обратно към пробната. — Сандра ми поръча да дойда с него — уведоми тя трите продавачки, докато ѝ помагаха да съблече палтото и сваляха ципа на роклята, посочена от нея. — За да е сигурна, че няма пак да направи някоя глупава грешка. За трийсетия ѝ рожден ден ѝ купи най-грозните обици на света. Струваха цяло състояние, а тя така и не ги е вадилa от сейфа.

Робин сама не знаеше откъде ѝ хрумваха тези измислици, просто я беше обзело вдъхновение. Като изхлузи пуловера и полата си, започна да облича с извиващи се движения прилепналата отровназелена рокля. Докато говореше, Сандра ставаше все по-реална за нея: малко поразглезена, донякъде отегчена, склонна да споделя с Анабел на чаша вино, че брат ѝ (банкер, реши Робин, макар и Страйк ни най-малко да не покриваше представата ѝ за banker) е напълно лишен от вкус.

— Поръча ми да го доведа във „Вашти“ и да го накарам да отвори портфейла си. О, да, тази е хубава.

Беше повече от хубава. Робин се вираше в отражението си; никога не беше носила нещо толкова красиво в живота си. Зелената рокля бе така вълшебна скроена, че смалчаваше талията ѝ неимоверно, подчертаваше плавните извивки на фигурата ѝ и издължаваше бялата ѝ шия. Беше като змийска богиня в проблясващата зелена дреха и продавачките дружно изразиха възторга си с възклицания.

— Колко струва? — обърна се Робин към червенокосата.

— Две хиляди осемстотин деветдесет и девет — отвърна момичето.

— Нищо не са за него — безгрижно подхвърли Робин и мина през завесата да се покаже на Страйк, когато завари да разглежда купчина ръкавици върху кръгла маса.

Единственият му коментар на зелената рокля беше „Да“. Едва я погледна.

— А може би това не е цветът на Сандра — рече Робин, неочаквано почувствала се неловко. Все пак Страйк не беше неин брат, нито пък гадже. Може би беше отишла твърде далеч с тази поява в прилепналата рокля. Бързо се оттегли в пробната.

Останала отново по сутиен и бикини, тя каза:

— Последния път, когато Сандра била тук, Лула Ландри седяла във вашето кафене. Според Сандра на живо била великолепно, още похубава, отколкото на снимките.

— О, да, такава беше — съгласи се момичето с розовата коса, което беше донесло златистия жакет и го притискаше към гърдите си. — Постоянно идваше тук, виждахме я всяка седмица. Искате ли да пробвате това?

— Дойде и в деня, преди да умре — намеси се момичето с коса като захарен памук, докато помагаше на Робин да облече златистия жакет. — И то в същата тази пробна.

— Наистина ли? — възкликна Робин.

— Няма да се закопчее на бюста, но и откопчан стои прекрасно — отбеляза червенокосата.

— Не, не става, Сандра е дори малко по-едра от мен — безмилостно оплю Робин фигурата на въображаемата си снаха. — Ще пробвам тази черна рокля. Та казвате, че Лула Ландри била тук в деня преди смъртта си?

— Да — потвърди момичето с розовата коса. — Толкова натъжаващо. Ти я чу, нали, Мел?

Червенокосата с татуировките, която държеше черна рокля с дантелени гарнитурни, издаде неопределим звук. Робин я погледна в огледалото и не забеляза у нея желание да сподели онова, което умишлено или неволно беше дочула.

— Говорила е с Дъфийлд, нали, Мел? — подсказа бърбивката с розовата коса.

Робин видя, че Мел се намръщи. Въпреки татуировките й Робин остана с впечатление, че е доста по-възрастна от другите две момичета. Изглежда смяташе, че дискретността по повод всичко, случващо се в шатрите от кремава коприна, е задължителна в работата й, докато другите две изгаряха от желание да изтърсят клюката, и то пред жена, готова с лека ръка да харчи парите на богатия си брат.

— Сигурно няма как да не чуеш какво става в тези пробни — подхвърли Робин, малко задъхана, докато се пъхаше в дантелената рокля, подпомагана от обединилите усилия три продавачки.

Мел отстъпи леко в упорството си.

— Да, така е. А хората, като влязат тук, си говорят каквото им дойде наум. Няма как да не чуеш разни неща през това — посочи тя

завесата от сурова коприна.

Притиснатата здраво в усмирителната риза от черна дантела и кожа, Робин промълви:

— Човек би помислил, че Лула Ландри ще е по-предпазлива, при положение че репортерите я следваха на всяка крачка.

— Да — съгласи се червенокосата, — логично би било. Не че аз ще разтърбя какво съм чула, но някои хора биха могли да го сторят.

Като пренебрегна факта, че тя очевидно бе споделила чутото с колежките си, Робин я похвали за рядката ѝ дискретност.

— Но сигурно се е наложило да го кажете пред полицията — предположи тя, като изпъна роклята и се стегна за вдигането на ципа.

— Полицията изобщо не дойде тук — каза момичето с косата като захарен памук и в тона ѝ прозвуча разочарование. — Казвах на Мел, че трябва да отиде и да им разкаже какво е чула, но тя не искаше.

— Не беше нищо — побърза да каже Мел. — А и не би имало значение. Нали се доказва, че той не е бил там.

Страйк бе застанал толкова близо до копринената завеса, колкото да не предизвика подозрителни погледи от клиентите и останалите продавачки.

Вътре в пробната момичето с розовата коса се трудеше с ципа. Бавно и постепенно гърдният кош на Робин бе стегнат в скрит корсет. Подслушващият Страйк се притесни, когато следващият ѝ въпрос прозвуча почти като стон.

— Искате да кажете, че Еван Дъфийлд не е бил в апартамента ѝ, когато е умряла?

— Да — отвърна Мел. — Така че нямаше значение какво му каза тя по-рано. Той не е бил там.

Четирите жени огледаха мълчаливо отражението на Робин.

— Едва ли Сандра ще се побере в това — отбеляза Робин, защото долните две трети от гърдите ѝ бяха сплескани от прилепналата материя, а горната им част преливаше над деколтето. — И все пак — добави тя с по-леко дишане, когато ципът бе свален, — трябвало е да предадете думите ѝ на полицията и да оставите те да решат важно ли е, или не.

— И аз ти казах същото, Мел — изграчи продавачката с розовата коса. — Казах ѝ го.

Мел моментално зае отбранителна позиция.

— Но той не е бил там! Въобще не е отишъл в апартамента ѝ! Сигурно ѝ е обяснявал, че има ангажимент и не иска да се види с нея, защото тя му каза: „Ела после тогава, ще те чакам, няма значение. Бездруго няма да се прибера преди един. Моля ти се ела, моля ти се“. А и приятелката ѝ беше с нея в пробната, чу всичко. Сигурно тя го е казала на полицията.

Робин отново облече палтото с пайетите, за да има какво да прави. Докато се въртеше пред огледалото привидно небрежно, сякаш току-що ѝ бе хрумнало, попита:

— И сте сигурна, че именно с Еван Дъфийлд е говорила, така ли?

— О, да, с него — отвърна Мел, сякаш Робин бе оскърбила интелигентността ѝ. — Кого друго ще моли да я посети в апартамента ѝ посред нощ? Отчаяно искаше да го види.

— Боже, какви очи има той само — замечтано въздъхна момичето със захарния памук на главата. — Направо е разкошен. А на живо е безкрайно чаровен. Веднъж дойде тук с нея. Много е секси.

Десет минути по-късно, след като Робин бе се появила в още два тоалета пред Страйк и пред продавачките и бе стигнала до съгласие с него, че палтото с пайетите е най-доброто от всичко изпробвано, решиха (със съгласието на продавачките) тя да доведе Сандра да го види на следващия ден, преди да направят покупката. Страйк запази палтото за пет хиляди лири под измисленото име Андрю Аткинсън, даде фалшив мобилен номер и двамата с Робин напуснаха бутика, съпроводени от приятелски благопожелания, сякаш вече бяха похарчили парите.

Извървяха петдесет метра в мълчание, после Страйк запали цигара и каза:

— Много, много впечатляващо.

Робин засия от гордост.

Страйк и Робин се разделиха на метростанцията „Ню Бонд стрийт“. Робин взе метрото обратно до офиса, за да звъни в „Бест Филмс“, да прегледа онлайн телефонните указатели за лелята на Рошел Онифаде и да се укрива от „Временни кадри“ („Дръж вратата заключена“, посъветвал я бе Страйк).

Страйк си купи вестник и взе метрото до Нйтсбридж, после повървя, тъй като имаше много време за убиване до „Сърпънтайн Баренд Кичън“ — ресторанта, избран от Бристоу за обедната им среща.

Маршрутът му минаваше през Хайд Парк по пътеки сред разлистени дървета и по насипаната с пясък алея за яздене Ротън Роу. По време на пътуването си в метрото беше нахвърлял бележки за сведенията, получени от момичето на име Мел, и сега сред огряната от слънцето зеленина мислите му отлетяха към образа на Робин в прилепналата зелена рокля.

Беше я обезсърчил с реакцията си, знаеше го, но моментът криеше странна интимност, а тъкмо интимност най-малко желаше на дадения етап, и то последно с Робин, толкова умна, професионална и тактична. Приятна му бе компанията ѝ и оценяваше умението ѝ да зачита личния му живот и да съдържа любопитството си. Нямахше спор, помисли си Страйк, отмествайки се встрани, за да избегне велосипедист, че бе попаднал на онова рядко срещано в живота качество, особено сред жените. Ала именно обстоятелството, че съвсем скоро щеше да е свободен от Робин, бе една от причините спокойно да се наслаждава на присъствието ѝ; това, че тя щеше да продължи кариерата си другаде, беше също като годежния ѝ пръстен една добре дошла бариера. Той харесваше Робин; чувстваше признателност към нея; беше дори (след тази сутрин) впечатлен от нея. Ала тъй като имаше нормално зрение и все още ненакърнено либидо, всеки път, когато тя се навеждаше над монитора на компютъра си, му бе припомняно, че е много сексапилно момиче. Не красива като Шарлот, но въпреки това привлекателна. Този факт никога не го бе поразявал с такава яснота, както когато Робин излезе от пробната във

впитата зелена рокля и вследствие на това той буквално бе отвърнал поглед. Наясно бе, че от нейна страна нямаше никаква преднамерена провокация, но беше реалист по отношение на крехкото равновесие, което трябваше да крепи, за да запази здравия си разум. Тя беше единственото човешко същество, с което поддържаше редовен контакт, и той не подценяваше настоящата си уязвимост. Беше схванал също така от някои уклончиви отговори и колебания, че на годеника ѝ не му харесва, дето тя бе напуснала Агенцията за временно настаняване заради тази безперспективна договорка. За всички беше най-безопасно зараждащото се приятелство да не става прекалено сърдечно, така че той не биваше да се възхищава открито на фигурата ѝ в онази прилепнала тъкан.

Страйк никога не беше влизал в „Сърпънтайн Бар енд Кичън“. Намираше се на брега на езеро с лодки и представляваше забележителна сграда, която приличаше на футуристична пагода повече от всичко друго, което той беше виждал. Обемистият бял покрив, наподобяващ огромна книга, поставена с разтворените страници надолу, беше поддържан от шедова конструкция, облицована със стъкло. Огромна плачеща върба галеше с вейките си страничната фасада на ресторанта и повърхността на водата.

Макар да бе хладен и ветровит ден, гледката към езерото, огряно от слънцето, бе великолепна. Страйк избра външна маса точно до водата, поръча си пинта „Дум бар“ и се зае да чете вестника си.

Бристоу закъсняваше вече десет минути, когато висок, добре сложен светъл мъж в скъп костюм се спря до масата на Страйк.

— Господин Страйк?

Беше над петдесет и пет годишен, с гъста коса, стегната челюст и изявени скули и приличаше на средно прочут актьор, нает да играе богат бизнесмен в минисериал. Страйк, чиято визуална памет беше отлично тренирана, го разпозна веднага като високия мъж, недоволен от окръжаващата го обстановка на погребението на Лула Ландри, от снимките, открити от Робин онлайн.

— Тони Ландри, чичото на Джон и Лула. Може ли да седна?

Според Страйк усмивката му бе може би най-съвършеният пример за неискрена социална гримаса — просто оголи равните си бели зъби. Ландри съблече палтото си, метна го върху облегалката на стола срещу Страйк и седна.

— На Джон му се наложи да се забави в службата — каза той. Вятърът разроши косата му и показа известно оредяване по слепоочията. — Помоли Алисън да ви звънне, за да ви уведоми. Случайно минавах покрай бюрото ѝ в същия момент и реших да дойда и лично да ви предам съобщението. Така ще имам възможност да поговоря с вас насаме. Очаквах да се свържете с мен. Знам, че обхождате постепенно всички, с които е контактувала племенницата ми.

Той извади очила със стоманени рамки от горния джоб на самото си, сложи си ги и отдели един момент на менюто. Страйк отпиваше от бирата си и чакаше.

— Чух, че сте разговаряли с госпожа Бестигуи — каза Ландри, като остави менюто, свали очилата и отново ги прибра в джобчето.

— Да, така е — отговори Страйк.

— Танзи очевидно е изпълнена с добри намерения, но не си прави услуга, като повтаря версия, доказана от полицията за несъстоятелна. Никак не си прави услуга — повтори Ландри високопарно. — Казах го и на Джон. Първото му задължение би трябвало да е към клиентката на фирмата и опазването на интересите ѝ. За мен терин от джолан — добави той към минаващата келнерка — и трапезна вода. Бутилирана. И тъй, господин Страйк, намирам за най-добре да съм директен. По много причини, всичките основателни, не одобрявам ровенето около смъртта на Лула. Не очаквам да се съгласите с мен. Вие печелите тъкмо от ровене около семейни трагедии. — Отново показва агресивната си студена усмивка. — Разбирам ви и не съм лишен от съчувствие към вас. Всички трябва някак да си изкарваме прехраната и мнозина сигурно биха казали, че моята професия е също тъй паразитна като вашата. Ала може би ще е от полза и за двама ни да изложа пред вас известни факти, които Джон е предпочел да премълчи.

— Преди да стигнем дотам — прекъсна го Страйк, — какво точно задържа Джон в службата? Ако няма да дойде, ще си уредя нова среща с него. Имам да се видя с други хора днес следобед. Още ли работи над оня случай с Конуей Оутс?

За Конуей Оутс знаеше само онова, което Ърсула бе подхвърлила — че е американски финансист, ала споменаването на покойния клиент на фирмата произведе желанния ефект. Помпозността на Ландри,

желанието му да контролира разговора, позата му на самоуверено превъзходство изчезнаха напълно, заместени от шок и гняв.

— Джон не би могъл... Нима е бил толкова...? Това са абсолютно конфиденциални дела на фирмата.

— Не беше Джон — уточни Страйк. — Госпожа Ърсула Мей спомена, че имало някакъв проблем с наследниците на господин Оутс.

Очевидно стъписан, Ландри избъбри:

— Много съм изненадан... Не бих очаквал от Ърсула... от госпожа Мей...

— И така, Джон ще дойде ли изобщо? Или му възложихте нещо, което да го държи зает през цялата обедна почивка?

Наслаждаваше се да гледа как Ландри се бори със своята сприхавост и се мъчи да възвърне контрола над себе си и над ситуацията.

— Джон скоро ще е тук — процеди той накрая. — Надявах се, както казах, да мога да ви изложа някои факти насаме.

— Ами добре, в такъв случай ще ми трябва това. — И Страйк извади от джоба си бележник и химикалка.

Ландри изглеждаше също така смутен от тези аксесоари, както се бе показала Танзи.

— Няма нужда да си водите бележки — каза той. — Онова, което ще кажа, няма отношение... или поне пряко отношение... към смъртта на Лула. С други думи — добави той педантично — няма да допринесе към друга теория освен към тази за самоубийство.

— И все пак — настоя Страйк — бих искал да имам помощните си средства.

Ландри имаше вид, сякаш се кани да протестира, но размисли.

— Добре тогава. Първо, трябва да знаете, че Джон е дълбоко разтърсен от смъртта на осиновената си сестра.

— Разбираемо е — коментира Страйк, като наклони бележника така, че адвокатът да не може да вижда страницата, и написа думите „дълбоко разтърсен“ просто за да подразни Ландри.

— Да, естествено. И макар да не бих отишъл дотам да твърдя, че един частен детектив би трябвало да откаже на клиент въз основа на това, че е под емоционално напрежение или депресиран — както казах, всички трябва да си изкарваме прехраната — в този случай...

— Мислите, че всичко това е плод на въображението му?

— Не бих го изразил по този начин, но принципно е така. Джон понесе толкова скръб, колкото на повечето хора не им се налага да преживеят за цял живот. Може да не знаете, че той вече изгуби брат...

— Знаех го. С Чарли някога бяхме съученици. Именно затова Джон ме нае.

— Учили сте в „Блейкифийлд“?

— За кратко. Преди майка ми да си даде сметка, че таксите са непосилни за нея.

— Разбирам. Не го знаех. Но дори и така да е, сигурно не осъзнавате напълно... Джон винаги е бил... Нека използвам израза на сестра ми — емоционално напрегнат. Родителите му трябваше да се обърнат към психолози след смъртта на Чарли. Нямам претенциите да бъда експерт по душевно здраве, но ми се струва, че смъртта на Лула накрая го тласна да прекрачи отвъд...

— Неподходящо словосъчетание избрахте, но разбирам мисълта ви — промърмори Страйк и записа „Бристоу е чалнат“. — По какъв начин точно Джон е прекрачил отвъд ръба?

— Мнозина биха казали, че възбуждането на такова подновено разследване е безцелно — отбеляза Ландри.

Страйк държеше химикалката си готова над страницата. За момент челюстите на Ландри се раздвижиха, сякаш дъвчеше, после произнесе с усилие:

— Лула страдаше от маниакална депресия и скочи от прозореца след скандал с приятеля си наркоман. Няма мистерия. Беше ужасно за всички нас, особено за горката й майка, но това е грозната истина. Принуден съм да направя извода, че Джон изживява някакъв срив, и ако нямате нищо против да го кажа откровено...

— Нямам, давайте.

— ... споразумението помежду ви го насърчава в нездравия му отказ да приеме истината.

— И тя е, че Лула се е самоубила?

— Мнение, споделяно от полицията, патолога и главния следовател. По неясни за мен причини Джон е решен да докаже, че е било убийство. А защо смята, че това ще ни накара да се почувстваме по-добре, не мога да ви кажа.

— Близките на самоубийците често се чувстват виновни — коментира Страйк. — Преследва ги идеята, колкото и неразумна да е,

че биха могли да сторят повече, да помогнат. Един убиец би освободил семейството от чувството на вина, нали така?

— Никой от нас няма за какво да се чувства виновен — заяви Ландри със стоманени нотки в тона. — Лула получаваше най-добрите медицински грижи от ранно юношество и всички материални предимства, които семейството можеше да ѝ осигури. „Безкрайно разглезена“, с тази фраза мога да опиша осиновената си племенница. Майка ѝ буквално би умряла за нея, но не получи особена отплата.

— Смятахте Лула за неблагодарна, така ли?

— Не е нужно да записвате това. Или тези бележки са предназначени за някой долнопробен таблоид?

Страйк се заинтригува от това как Ландри напълно изостави престорената си вежливост, с която се бе появил на масата. Пристигна келнерката с поръчаното ястие. Той не ѝ благодари, а мълчаливо и ядно наблюдаваше Страйк, докато тя се отдалечи. После каза:

— Ръчките там, където можете да причините единствено вреда. Откровено казано, бях стъписан, като узнах какво е намислил Джон. Стъписан.

— Нима не е изразявал пред вас съмнения във версията за самоубийство?

— Беше в шок естествено, като всички нас, но не си спомням да е намеквал за убийство.

— Близки ли сте с племенника си, господин Ландри?

— Какво общо има това?

— Би могло да обясни защо не е споделил мислите си с вас.

— С Джон имаме изрядни служебни взаимоотношения.

— „Служебни взаимоотношения“?

— Да, господин Страйк, ние работим заедно. Дали сме неразделни в извънработно време? Не сме. Ала и двамата сме ангажирани с грижите за сестра ми — лейди Бристоу, майката на Джон — чиито дни вече са преброени. Разговорите ни извън службата обикновено са свързани с Ивет.

— Джон ми прави впечатление на предан син.

— Сега има само Ивет и това, че тя умира, не помага на душевното му състояние.

— Надали има само нея. Налице е и Алисън, нали?

— Не вярвам това да е особено сериозна връзка.

— Може би един от мотивите на Джон да ме наеме, е желанието да поднесе истината на майка си, преди тя да умре.

— Истината няма да помогне на Ивет. На никого не е приятно да установи, че трябва да жъне каквото си е посял.

Страйк не каза нищо. Както очакваше, адвокатът не устоя на изкушението да изясни думите си и само след миг той продължи:

— Ивет винаги е била майка орлица. Обожава дечицата — изрече го, сякаш това е някаква перверзия, която леко го отвращава. — От онези чудати жени е, дете биха народили двацет деца, стига да се намери достатъчно плодовит мъж. Слава богу Алек беше стерилен... Или Джон не ви го е споменал?

— Уведоми ме, че сър Алек Бристоу не е негов биологичен баща, ако това имате предвид.

Ако е бил разочарован, че не е първият, поднесъл тази информация, то Ландри мигом се съвзе.

— Ивет и Алек осиновиха две момчета, но тя нямаше никаква представа как да се справя с тях. Чисто и просто невъзможна е като майка. Не умее да контролира и дисциплинира, глези прекомерно и категорично отказва да види истината под носа си. Не твърдя, че се дължи изцяло на нейното родителско влияние, кой знае какво е генетичното предразположение, но Джон беше мрънкало, лепка и позьор, а Чарли — напълно необуздан и в резултат...

Ландри рязко млъкна и по скулите му избиха червени петна.

— ... в резултат падна с колелото си в каменоломна? — подсказа Страйк.

Изрече го, за да види реакцията на Ландри, и не беше разочарован. Остана с впечатлението за свиващ се тунел, за далечна затваряща се врата.

— Казано направо, точно така е. И беше малко късно после Ивет да крещи и напада Алек и да рухва в несвяст на пода. Ако бе упражнявала върху него поне мъничко контрол, момчето не би се опълчило на забраната. Аз бях там — с каменно лице съобщи Ландри. — Отидох да ги посетя през уикенда. Беше Великден. Бях отишъл да се разходя из селото и като се върнах, заварих всички да го търсят. Тръгнах право към каменната кариера. Просто си знаех. Имаше забрана да ходи на това място, значи беше там.

— Вие ли намерихте тялото му?

— Да, аз.

— Трябва да е било ужасно за вас.

— Да — отвърна Ландри, — беше.

— Сестра ви и сър Алек са осиновили Лула след смъртта на Чарли, нали?

— И това беше може би най-голямата глупост, на която Алек Бристоу се съгласи — отсече Ландри. — Ивет вече бе доказала, че е катастрофална майка. Надали щеше да се справи по-добре в състояние на неудържима скръб. То се знае, винаги бе искала дъщеря, момиченце, което да облича в розово, и Алек реши, че това ще я направи щастлива. Неизменно даваше на Ивет каквото поискаше. Бе запленил от нея в мига, когато тя постъпи на работа при него като машинописка, а той беше още лишен от лустро жител на Ийст Енд. Ивет открай време я влече по първобитното.

Страйк се почуди какъв би могъл да е истинският източник на гнева на Ландри.

— Не се ли разбирате със сестра си, господин Ландри?

— Разбираме се отлично, просто не съм сляп за недостатъците на Ивет, както и за собствената ѝ вина за бедите ѝ.

— Трудно ли получиха одобрение за ново осиновяване, след като Чарли умря?

— Сигурно щеше да е трудно, ако Алек не беше мултимилionер — изсумтя Ландри. — Знам, че властите изразиха загриженост по повод душевното здраве на Ивет, при това и двамата вече не бяха в първа младост. Жалко, че не им беше отказано. Но Алек беше човек с неизчерпаема находчивост, а и имаше всевъзможни странни контакти от младите си години, когато е бил уличен продавач. Не съм запознат с подробностите, но бих се обзаложил, че е раздал немалко подкупи. Но дори и така не можа да се добере до дете от бялата раса. Доведе поредното мъниче с неизвестно потекло, което да бъде възпитавано от депресирана и истерична жена, лишена от всякаква критичност. Изобщо не се изненадах, че резултатът бе катастрофален. Лула бе нестабилна като Джон и необузdana като Чарли, а Ивет бе също тъй неспособна да се справя с нея, както и с другите двама.

Докато пишеше в бележника единствено заради Ландри, Страйк се питаше дали тъкмо вярването в генетичното предопределение не е отчасти причината за обсебеността на Бристоу от чернокожите

роднини на Лула. Без съмнение Бристоу не бе останал непосветен във възгледите на чичо си през годините, защото децата попиваха мненията на близките си на дълбоко подсъзнателно ниво. Той, Страйк, бе усещал с цялото си същество, далеч преди да бъде изречено пред него с думи, че майка му не е като другите, че у нея има (ако можеше да се вярва на безгласния код, използван от възрастните наоколо) нещо срамно.

— Струва ми се, че сте видели Лула в деня на смъртта ѝ — каза Страйк.

Ресниците на Ландри бяха толкова руси, че изглеждаха сребристи.

— Моля?

— Да... — Страйк прелисти с преднамерена показност бележника си и се спря на една празна страница. — Срецнали сте се в апартамента на сестра ви, нали? Когато Лула е отишла да види лейди Бристоу.

— Кой ви го каза? Джон ли?

— Пише го в полицейското досие. Не е ли истина?

— Напротив, самата истина е, но не виждам връзка с онова, което обсъждаме.

— Простете, когато пристигнахте, казахте, че сте очаквали да ви потърся. Останах с впечатление, че на драго сърце бихте отговаряли на въпроси.

Ландри доби вид на човек, неочаквано вкаран в капан.

— Нямам какво да добавя към показанията си пред полицията — каза той най-сетне.

— А те са — поясни Страйк, като продължаваше да прелиства празни страници, — че онази сутрин сте се отбили да навестите сестра си, където сте срещнали племенницата си, а после сте отпътували за Оксфорд, за да присъствате на международна конференция за развитието на семейното право.

Ландри още повече се вкисна.

— Точно така — потвърди той.

— В колко часа според вас отидохте в дома на сестра си?

— Трябва да е било около десет — отвърна Ландри след кратка пауза.

— И колко дълго останахте?

— Може би половин час. А може и по-дълго. Не си спомням.

— И оттам направо тръгнахте към конференцията в Оксфорд, така ли?

През рамото на Ландри Страйк видя Джон Бристоу да разпитва келнерката; беше задъхан и малко пораздърпан, сякаш бе тичал. В ръка държеше правоъгълно кожено куфарче. Огледа се, като дишаше запъхтяно, и когато зърна тила на Ландри, на Страйк му се стори, че прочете в очите му страх.

— Джон — каза Страйк, когато клиентът му ги приближи.

— Здравей, Корморан.

Ландри не вдигна очи към племенника си, а взе ножа и вилицата и сложи в устата си първата хапка от терина.

Страйк се премести на съседния стол, за да направи място на Бристоу да седне срещу чичо си.

— Говори ли с Рубън? — с хладен тон се обърна Ландри към Бристоу, след като бе преглътнал.

— Да, казах му, че ще отида днес следобед при него и ще му разясня всички подробности.

— Тъкмо питах чичо ти за сутринта, преди Лула да умре, Джон. За времето, когато е посетил апартамента на майка ти — поясни Страйк. Бристоу погледна Ландри. — Интересува ме какво се е казало и правило там — продължи Страйк, — защото според шофьора, който я е върнал от дома на майка ѝ, Лула изглеждала разстроена.

— Естествено, че е била разстроена — тросна се Ландри. — Майка ѝ имаше рак.

— Не се ли предполагаше, че операцията, която е претърпяла, я е излекувала?

— На Ивет ѝ бяха направили хистеректомия. Изпитваше болки. Не се съмнявам, че Лула се е разтревожила, като е видяла майка си в такова състояние.

— Разговаряхте ли с Лула, като я видяхте?

Кратко колебание.

— Разменихме обичайни фрази.

— А вие двамата говорихте ли си?

Бристоу и Ландри не се погледнаха. Последва по-дълга пауза от няколко секунди, преди Бристоу да каже:

— Аз работех в кабинета в жилището. Чух Тони да влиза и да говори с мама и с Лула.

— Не надникнахте ли да го поздравите? — обърна се Страйк към Ландри.

Ландри го изгледа с бледите си, с бележникави мигли очи.

— Знаете ли, никой тук не е длъжен да отговаря на въпросите ви, господин Страйк — заяви Ландри.

— Не, разбира се — съгласи се Страйк и записа нещо кратко и неразбираемо в бележника си.

Бристоу гледаше чичо си. Ландри очевидно размисли.

— Видях през откритата врата на кабинета, че Джон работи усилено, и не исках да го безпокоя. Поседях известно време при Ивет в нейната стая, но тя беше отпаднала от болкоуспокояващите, така че я оставих с Лула. Знаех — добави Ландри с едва доловима злобна нотка, — че няма друг човек, с когото Ивет би предпочела да бъде, освен Лула.

— Господин Ландри, разпечатките от телефона на Лула показват, че е звъняла на мобилния ви телефон неколкократно, след като е напуснала дома на лейди Бристоу.

Ландри пламна.

— Говорихте ли с нея по телефона?

— Не. Бях изключил звука на мобилния си телефон, закъснявах за конференцията.

— Но те вибрират, нали така?

Питаше се какво ли би накарало Ландри да си тръгне. Беше сигурен, че адвокатът е на косъм от това.

— Погледнах телефона си, видях, че е Лула, и реших, че може да почака — кратко отвърна той.

— Не й ли върнахте обаждането?

— Не.

— Тя не остави ли съобщение, за да обясни за какво иска да говорите?

— Не.

— Много странно, не мислите ли? Току-що сте я видели у майка й, казвате, че нищо важно не се е случило помежду ви, а въпреки всичко тя прекарва следобеда в опити да се свърже с вас. Не ви ли изглежда така, сякаш е имала да ви каже нещо спешно? Или че е искала да продължи разговора, който сте водили в апартамента?

— Лула беше момиче, което можеше да ти се обади трийсет пъти подред по най-незначителен повод. Беше разглезена. Очакваше хората да скочат в стойка мирно само щом видят името й.

Страйк погледна Бристоу.

— Тя... понякога... горе-долу така постъпваше — измърмори братът.

— Мислиш ли, че сестра ти е била разстроена само защото майка ви се е чувствала слаба след операцията, Джон? — попита Страйк. — Шофьорът ѝ Кийрън Коловас-Джоунс беше категоричен, че тя е напуснала апартамента с рязко променено настроение.

Преди Бристоу да успее да отговори, Ландри, изоставил храната си, се изправи и се зае да облича палтото си.

— Коловас-Джоунс да не е онова странно на вид цветнокожо момче? — попита той, като гледаше от горе надолу Страйк и Бристоу. — Онзи, дето караше Лула да му уреди ангажименти като модел и актьор?

— Той е актьор, да — отвърна Страйк.

— Да. На последния рожден ден на Ивет, преди да се разболе, имах проблем с колата си. Лула и този младеж се отбиха, за да ме закарат на празничната вечеря. През по-голямата част от пътуването Коловас-Джоунс досаждаше на Лула с молбите си да използва влиянието си пред Фреди Бестигуи, за да му уреди прослушване. Извънредно натрапчив млад човек. А и много фамилиарничеше. Разбира се — добави той, — предпочитам да не знам много за интимния живот на осиновената ми племенница.

Ландри подхвърли на масата банкнота от десет лири.

— Очаквам те скоро в кантората, Джон.

Стоеше и очевидно очакваше отговор, но Бристоу не обърна внимание. Беше втренчил разширените си очи в снимката над статията, която Страйк бе чел при пристигането на Ландри. Беше на млад чернокож войник в униформа на втори батальон от Кралския пехотен полк.

— Какво? Да, веднага се връщам — отвърна той разсеяно на чичо си, който студено го наблюдаваше. — Прощавай — добави Бристоу към Страйк, докато Ландри се отдалечаваше. — Просто Уилсън... Дерик Уилсън, знаеш го, пазача в сградата, има племенник в Афганистан. За миг си помислих, боже опази... но не е той. Името е друго. Ужасна е тази война, нали? Струва ли си такава загуба на човешки живот?

Страйк премести тежестта от протезата си — разходката през парка не беше помогнала за болката в крака му, сега тя бе тъпа и непрестанна.

— Да повървим пеша на връщане — предложи Бристоу, когато приключиха с храненето. — Малко чист въздух ще ми дойде добре.

Бристоу избра най-прекия път, който включваше придвижване през тревни площи; Страйк не би минал оттам сам, тъй като това ходене изискваше повече енергия, отколкото по асфалтова настилка. Когато стигнаха до мемориалния фонтан на Даяна, принцесата на Уелс, който шушнеше и звънтеше по протежението на дългия си канал от корнуолски гранит, Бристоу внезапно съобщи сякаш в отговор на въпрос, който Страйк беше задал:

— Тони никога не ме е харесвал. Предпочиташе Чарли. Хората казваха, че Чарли много прилича на Тони като момче.

— Не бих казал, че говореше много ласкаво за Чарли преди пристигането ти, а и към Лула не показва особена търпимост.

— Изложи ли ти схващанията си за наследствеността?

— Чрез подразбиране.

— Обикновено не се свени да ги изразява директно. Това създаде допълнителна връзка между мен и Лула, фактът, че Тони ни смяташе за безпородни. За Лула беше по-зле; моите биологични родители поне трябва да са били бели. Тони не може да бъде наречен ширококомислец. Миналата година при нас дойде стажантка пакистанка. По-добра не бяхме имали, но Тони я прогони.

— Какво те накара да работиш при него?

— Направиха ми добро предложение. Семейна фирма е, дядо ми я е основал. Не че това беше стимул. Никой не би искал да бъде обвинен, че е подпомогнат по роднинска линия. Но е една от най-престижните фирми по семейно право в Лондон и майка ми беше щастлива, че тръгвам по стъпките на баща ѝ. Отправи ли нападки срещу татко?

— Не бих казал. Намекна, че сър Алек е раздал подкупи тук-там, за да получат Лула.

— Нима? — Бристоу изглеждаше изненадан. — Мисля, че това не е истина. Лула беше поета от социалните служби. Убеден съм, че бяха следвани обичайните процедури.

Настана кратко мълчание, след което Бристоу изрече плахо:

— Ти... не приличаш много на баща си.

За пръв път признаваше открито, че е прибегнал до Уикипедия при издирването на частни детективи.

— Сигурно с баща ти не сте... в смисъл... не използваш неговата фамилия.

На Страйк не му стана неприятно това любопитство от страна на човек, чиято фамилна история бе не по-малко необичайна и плод на случайността от неговата собствена.

— Никога не съм я използвал — каза той. — Аз съм извънбрачна злополука, струвала на Джони една съпруга и няколко милиона лири издръжка. Не сме близки.

— Уважавам те, задето сам си проправяш път в живота — каза Бристоу. — Задето не разчиташ на него. — И когато Страйк не отговори, той добави притеснено: — Дано не възразяваш, че казах на Танзи кой е баща ти. Това помогна да получи съгласието ѝ за разговор с теб. Тя се впечатлява от знаменитости.

— Всички средства са приемливи, когато трябва да се осигурят показания от свидетел — отбеляза Страйк. — Казваш, че Лула не е харесвала Тони и все пак е взела фамилията му за професионалната си изява.

— О, не, тя избра Ландри, защото това беше моминската фамилия на мама, няма нищо общо с Тони. Мама беше очарована. Мисля, че имаше друг модел с фамилия Бристоу. Лула обичаше да изпъква.

Проправяха си път между велосипедисти и хора, излезли да си правят пикник по пейките, разхождащи кучета или пързаящи се с летни кънки. Страйк се опитваше да прикрие увеличаващата се неравномерност на своя ход.

— Не вярвам Тони да е обичал някого в живота си — внезапно изрече Бристоу, когато се дръпнаха, за да пропуснат дете с каска, олюляващо се на скейтборд. — Докато майка ми е човек, изпълнен с любов. Обичаше много и трите си деца и понякога си мисля, че на Тони това не му харесваше. Не знам защо. Такъв си е по природа. След като Чарли умря, между него и родителите ми настъпи разрыв. Не биваше да знам какво се говори, но чух достатъчно. Той направо обвини мама, че инцидентът с Чарли е станал по нейна вина, че над

Чарли не е упражняван достатъчен контрол. Баща ми изхвърли Тони от къщата. Мама и Тони се помириха едва след смъртта на татко.

За облекчение на Страйк вече бяха стигнали до Екзибишън Роуд и куцането му стана по-незабележимо.

— Мислиш ли, че е имало нещо между Лула и Кийрън Коловас-Джоунс? — попита той, докато пресичаха улицата.

— Не, Тони просто направи възможно най-неприятното умозаключение. Що се отнася до Лула, той винаги мислеше за нея най-лошото. О, уверен съм, че Кийрън би проявил голям ентузиазъм, но Лула беше влюбена до уши в Дъфийлд... за жалост.

Закрачиха по Кенсингтън Роуд, като разлистеният парк им се падаше отляво, после стигнаха до квартала с кралските колежи и с посланическите резиденции с бели фасади.

— Защо според теб чичо ти не е дошъл да те поздрави, когато е посетил майка ти в деня на изписването ѝ от болницата?

Бристоу явно изпита силно неудобство.

— Някакъв спор ли имаше помежду ви?

— Не... не точно — отвърна Бристоу. — Бяхме в много стресиращ период в службата. Аз... не бива да говоря за това. Клиентска тайна.

— Да не е свързано с наследниците на Конуей Оутс?

— Откъде знаеш за това? — остро попита Бристоу. — Търсула ли ти каза?

— Спомена нещичко.

— Боже милостиви. Грам дискретност не притежава.

— На чичо ти не му се вярваше, че госпожа Мей може да се е показала недискретна.

— Не се и съмнявам — с презрителен смях подхвърли Бристоу. — Това е... Сигурен съм, че мога да ти се доверя. Това е точно един от случаите, към каквито фирмата ни е силно чувствителна, защото при типа клиенти, които привличаме — хора със сериозно състояние — всякакъв намек за финансови нередности би означавал смърт. Конуей Оутс поддържаше при нас значителна клиентска сметка. Всички суми са налични и точни, но наследниците му са алчна банда и претендират, че неправомерно са харчени пари. Предвид колко нестабилен е пазарът и колко несъстоятелни станаха инструкциите на Конуей към края, би трябвало да са благодарни, че изобщо остана нещо. Тони е много

раздражителен заради цялата тази история и... ами той е човек, който обича да прикача вината някому. Имаше сцени. Понесох своя дял критика. Обикновено аз съм му крив на Тони.

От това колко умърлушен взе да става Бристоу, Страйк прецени, че приближават кантората му.

— Имам трудности при осъществяването на контакт с няколко полезни свидетели, Джон. Има ли шанс да ме свържеш с Ги Соме? Хората му твърдо не допускат никого до него.

— Мога да опитам. Ще му се обадя днес следобед. Той обожаваше Лула, сигурно ще иска да помогне.

— Съществува и въпросът с рождената майка на Лула.

— О, да — въздъхна Бристоу. — Имам някъде данни за нея. Тя е ужасна жена.

— Виждал ли си я?

— Не, съдя по онова, което Лула ми е казвала, а и по всичко, изписано във вестниците. Лула бе решена да открие произхода си и мисля, че Дъфийлд я насърчаваше. Силно го подозирам, че е изпял историята пред пресата, макар тя винаги да го отричаше... Във всеки случай тя успя да открие онази жена, Хигсън, която ѝ казала, че баща ѝ бил африкански студент. Не знам дали е истина, или не. Със сигурност обаче бе онова, което Лула желаше да чуе. Въображението ѝ се развихри, май се виждаше като отдавна изгубената дъщеря на високопоставен политик или като племенна принцеса.

— Но не е открила баща си, така ли?

— Не знам — отвърна Бристоу с обичайния си ентузиазъм към всяка посока на разследването, която би обяснила присъствието на чернокожия, уловен от камерата близо до жилището ѝ. — Но ако го е била открила, аз съм последният, когото щеше да уведоми.

— Защо?

— Защото имахме много неприятни скандали по този повод. На майка ми тъкмо ѝ бяха поставили диагноза рак на матката, когато Лула се зае да издирва Марлийн Хигсън. Казах на Лула, че надали би могла да бъде по-нетактична в избора на момент за издирване на корените си, но тя беше същински кон с капази, когато се отнасяше до собствените ѝ капризи. Обичахме се — промълви Бристоу и морно прокара ръка по челото си, — но възрастовата разлика пречеше. Сигурен съм обаче, че

се е опитвала да издири баща си, защото това искаше повече от всичко: да открие черните си корени и чувството си за идентичност.

— Поддържаше ли все още контакт с Марлийн Хигсън преди смъртта си?

— С прекъсвания. Останах с чувството, че Лула се опитваше да прекрати връзката. Хигсън е кошмарна личност, безсрамно меркантилна. Би разказала историята си на всеки, готов да ѝ плати, а за беда много хора бяха готови. Мама беше съсипана от цялата тази история.

— Има и други неща, за които исках да те попитам.

Адвокатът с готовност забави крачка.

— Когато посети Лула в апартамента ѝ онази сутрин, за да ѝ върнеш договора със Соме, видя ли някого, който да ти е заприличал на техник от охранителна фирма, отишъл да проверява алармените инсталации?

— Нещо като монтьор?

— Или електротехник. Може би с работни дрехи?

Замисляйки се, Бристоу изкриви лице и заешките му зъби щръкнаха повече от всякога.

— Не си спомням... чакай да си помисля... Когато минавах покрай апартамента на втория етаж, да... имаше мъж, който чоплеше нещо на стената. Възможно ли е да е бил той?

— Вероятно. Как изглеждаше?

— Беше с гръб към мен. Не го видях.

— Уилсън беше ли с него?

Бристоу спря на тротоара с леко объркан вид. Мъже и жени в костюми и с папки минаха забързани покрай тях.

— Мисля — колебливо пророни той, — че и двамата бяха там, с гръб към мен, когато вече слизах надолу. Защо питаш? По какъв начин би могло да е важно?

— Нищо чудно и да не е — отвърна Страйк. — Но не си ли спомняш нещичко поне? Косата или цвета на кожата?

Още по-озадачен, Бристоу промърмори:

— Боя се, че не обърнах внимание. Като че ли... — На лицето му отново се появи съсредоточена гримаса. — Помня, че беше облечен в синьо. Струва ми се, че беше бял, но не бих се заклеял в това.

— Съмнявам се, че ще ти се наложи — каза Страйк, — но все пак ми е от помощ. — Той извади бележника си, за да си припомни въпросите, които беше искал да зададе на Бристоу. — О, да. Според свидетелските показания на Киара Портър пред полицията, Лула е споделила с нея, че иска да остави всичко на теб.

— О — промълви Бристоу без ентузиазъм. — Това... — Отново закрачи и Страйк тръгна редом с него. — Един от детективите, които се занимаваха със случая, ми каза за тези думи на Киара. Детектив инспектор Карвър. Беше убеден от самото начало, че става дума за самоубийство и май смяташе, че този предполагаем разговор с Киара доказва намерението на Лула да отнеме живота си. На мен ми се видя странна логиката му. Нима самоубийците ги е грижа за някакви завещания?

— Значи подозираш, че Киара Портър си измисля?

— Не че си измисля, а че може би преувеличава — отвърна Бристоу. — Според мен е по-вероятно Лула да е казала нещо хубаво за мен, защото тъкмо се бяхме помирили след разправията си, а Киара в ретроспекция да е приела, че Лула вече е обмисляла самоубийство, и да е доразвила чутото. Тя е доста... лекомислено момиче.

— Беше организирано търсене на завещанието, нали?

— О, да, полицията провери всичко много щателно. Ние, семейството, не вярвахме Лула да е направила такова, адвокатите ѝ също не бяха чували за завещание, но полицията все пак го потърси. Нищо не се откри, а преровиха навсякъде.

— Да приемем за момент, че Киара Портър не е изтълкувала погрешно думите на сестра ти...

— Но Лула никога не би оставила всичко на мен. Никога.

— Защо?

— Защото това би означавало изрично да изключи майка ни и да я нарани тежко — много сериозно отговори Бристоу. — Не става въпрос за парите, баща ми остави мама достатъчно осигурена, а по-скоро за посланието, което би изпратила Лула, изключвайки я по този начин. Завещанията могат да причинят тежки душевни рани, виждал съм го да се случва безброй пъти.

— Майка ти направила ли е завещание? — попита Страйк.

Бристоу изглеждаше стреснат.

— Аз... да, така мисля.

— Може ли да попитам кои са наследниците?

— Не съм го виждал — отвърна Бристоу малко сковано. — Какво общо има...?

— Всичко е съществено, Джон. Десет милиона лири са много пари.

Бристоу сякаш се опитваше да прецени дали Страйк проявява нечувствителност, или нахалство. Накрая каза:

— Предвид че няма други роднини, предполагам, че Тони и аз сме основните наследници. Вероятно е споменала някоя и друга благотворителна организация; майка ми винаги е била щедра за благотворителни каузи. Но сигурно ще ме разбереш — добави Бристоу с отново появили се червени петна по врата, — аз не бързам да узная последните желания на майка си предвид онова, което трябва да ги предшества.

— Не, разбира се — съгласи се Страйк.

Бяха стигнали до кантората на Бристоу, строга на вид осеметажна сграда с тъмен вход с арка над него. Бристоу спря до входа и се обърна с лице към Страйк.

— Мислиш ли, че съм жертва на нездрава заблуда? — попита той, когато покрай тях минаха две жени в тъмни костюми.

— Не — отвърна Страйк с голяма доза откровеност. — Не, не мисля.

Безизразното лице на Бристоу се поразведри.

— Ще ти се обадя по повод Соме и Марлийн Хигсън. О, за малко да забравя. Лаптопът на Лула. Заредих го с батерии, но е защитен с парола. Полицията я открила и я казала на майка ми, но тя не си я спомня, а аз никога не съм я знаел. Може би е в полицейското досие — предположи с надежда той.

— Не, доколкото си спомням — каза Страйк, — но надали това ще е голям проблем. Къде беше лаптопът след смъртта на Лула?

— Първо го задържа полицията, а после беше в дома на майка ми. Почти всички вещи на Лула са в апартамента на мама. Така и не събира смелост да вземе решение за тях.

Бристоу връчи куфарчето на Страйк и се сбогува с него. После едва забележимо изпъна рамене, отправи се към стълбите и изчезна през вратата на семейната фирма.

Търкането между края на ампутирания крак и протезата с всяка крачка причиняваше все повече болка на Страйк, докато той вървеше към Кенсингтън Гор. Леко изпотен в дебелилото си палто под бледото слънце, осветяващо парка в далечината, Страйк се запита дали странното подозрение, което го бе сграбчило, не беше само сянка, движеща се в дълбините на кален вир: трик на светлината, илюзорен ефект на разлюляната от вятъра повърхност. Бяха ли тези мимолетни водовъртежи предизвикани от слузеста опашка, или не означаваха нищо и единствената причина за тях бе блатен газ? Възможно ли бе нещо да се спотаява заровено в калта, след като други безуспешно бяха хвърляли мрежи да го уловят?

По пътя към метростанцията „Кенсингтън“ той мина покрай Куинс Гейт — богато орнаментирана, покрита с червеникава ръжда и украсена с кралския герб — която водеше към Хайд Парк. Със своята неизлечима наблюдателност той обърна внимание на скулптурата на кошута и фавън върху едната колона и на елен върху другата. Хората често допускаха симетрия там, където такава не съществуваше. Същото, а все пак коренно различно... Лаптопът на Лула Ландри се удряше все по-силно в крака му и куцането му се засилваше.

Беше му горещо, изпитваше болка и обезсърчение и прие като мрачна неизбежност съобщенията на Робин, когато най-сетне се добра до офиса си в пет без десет, че все още не съумява да пробие през телефонистката в продуцентската компания на Фреди Бестигуи и че не е успяла да открие никого с фамилия Онифаде с номер на Бритиш Телеком в района на Килбърн.

— Разбира се, след като тя е леля на Рошел, би могла да носи и друга фамилия, нали така? — изтъкна Робин, докато закопчаваше палтото си и се приготвяше да си върви.

Страйк уморено се съгласи. В мига, в който беше влязъл през вратата на офиса, се бе тръшнал върху продъненото канапе, нещо, което Робин никога не го бе виждала да прави преди. Лицето му бе изопнато.

— Добре ли сте?

— Да. Да се е появявал някой от „Временни кадри“ следобед?

— Не — отвърна Робин, докато затягаше силно колана си. — Може и да са ми повярвали, като казах, че съм Анабел. Постарах се да говоря с австралийски акцент.

Той се усмихна. Робин затвори междинния доклад, който бе чела, докато чакаше връщането на Страйк, върна го грижливо на рафта му, сбогува се със Страйк и го остави да седи върху протритите възглавници с лаптопа до него.

Когато шумът от стъпките на Робин заглъхна, Страйк протегна настрани дългата си ръка и заключи стъклената врата; после наруши самоналожената си забрана за пушене в офиса през работните дни. Захапал между зъбите запалената цигара, той вдигна крака си, както беше още с панталона, и откопча ремъка, придържащ протезата към бедрото му. После свали подложката с гел и разгледа ръба на ампутирания си крайник.

Редно беше всеки ден да оглежда кожата за признаци на раздразненост. Сега забеляза, че тъканта при белега е възпалена и много гореща. В шкафчето в банята на Шарлот имаше разни кремове и пудри за тази ивица кожа, подложена напоследък на неподходящо за нея третиране. А може би тя бе пхнала царевичната пудра и мехлема в някой от още неразопакованите кашони? Само че той не можеше да събере сили да иде и да провери, а и не му се искаше все още да връща протезата на мястото ѝ. Така че остана да пуши на канапето дълбоко замислен, а празният крачол на панталона му увисна надолу към пода.

Съзнанието му се рееше. Мислеше си за семейства и имена и за това как детството им с Джон Бристоу, макар и външно толкова различно, криеше известно подобие. В семейната история на Страйк също имаше призрачни фигури: например първият съпруг на майка му, за когото тя рядко говореше, освен за да каже, че е ненавиждала брака си с него от самото начало. Леля Джоун, чиято памет винаги бе най-силна за епизодите, които Леда най-смътно си спомняше, твърдеше, че осемнайсетгодишната Леда избягала от мъжа си само след две седмици съжителство, че единствените ѝ мотиви да се ожени за Страйк старши (който според леля Джоун пристигнал в Сейнт Моус с пътуващ панаир) били нова рокля и смяна на името. Със сигурност Леда бе останала по-вярна на необичайната фамилия, придобита с

брака, отколкото на всеки мъж, с когото е била. Предала я бе на сина си, а той никога не бе виждал оригиналния ѝ собственик, заминал дълго преди раждането му, към което нямаше отношение.

Страйк пуши, вгълбен в мисли, докато дневната светлина в офиса не започна да помръква. Тогава най-сетне се изправи с усилие на един крак и като използва за опора дръжката на вратата и дървената релса край стената, с подскачане стигна до кашоните, все още струпани на площадката пред офиса му. На дъното на един от тях откри дерматологичните продукти, предназначени да облекчават паренето и боцкането в края на ампутирания крак, и се зае да поправя щетите, които си бе нанесъл с дългата разходка през Лондон с войнишка торба през рамо.

Беше по-светло, отколкото в осем часа вечерта преди две седмици; дневната светлина все още не си бе отишла, когато Страйк седна, за втори път в рамките на десет дни, в „Уон Кей“, високия китайски ресторант с бяла фасада и с изглед към арките на център с игрални автомати с названието „Играй и спечели“. Бе изключително болезнено да прикачи отново протезата и още повече да извърви с нея разстоянието по Чаринг Крос Роуд, но той пренебрегна с презрение сивите метални патерици, които също бе открил в кашона, реликви от времето на изписването му от болница „Сели Оук“.

Докато ядеше с една ръка нудли по сингапурски, Страйк разглеждаше лаптопа на Лула, разтворен на масата до халбата с бира. Кутията му бе тъмнорозова, с шарки на цъфнали черешови клони. Не му хрумваше, че седейки приведен, едър и космат над разкрасеното и определено предназначено за жени устройство, може да изглежда нелепо, но тъй или иначе бе предизвикал подсмивания у двама от сервитьорите в черни тениски.

— Как е хавата, Федерико? — попита в осем и половина блед младеж с щръкнала във всички посоки коса.

Новодошлият, настанил се на мястото срещу Страйк, беше с джинси, тениска с психеделичен десен, маратонки „Конвърс“ и черна кожена чанта, праметната по диагонал на гърдите му.

— И по-зле съм бил — отвърна Страйк. — А ти как си? Ще пиеш ли нещо?

— Да, една светла бира.

Страйк направи поръчката за госта си, когото бе свикнал поради отдавна забравени причини да нарича Сръчко. Сръчко имаше диплом по компютърни науки от престижен университет и бе много по-добре платен, отколкото предполагаше облеклото му.

— Не съм много гладен, хапнах бургер след работа — подхвърли Сръчко, докато преглеждаше менюто. — Една супа ми стига. Супа „Уонтон“, моля — добави той към келнера. — Интересен избор на лаптоп, Фед.

— Не е мой — поясни Страйк.

— Нещо свързано с работата ти, нали?

— Да.

Страйк обърна компютъра към Сръчко, който огледа устройството със смесица от интерес и пренебрежение, характерна за онези, приемащи технологиите не като необходимо зло, а като същността на живота.

— Боклук — заяви весело Сръчко. — Къде се покри, Фед? Хората взеха да се тревожат.

— Много мило от тяхна страна — подхвърли Страйк с пълна уста. — Само че няма нужда.

— Отбих се у Ник и Илза преди две вечери и ти беше единствената тема на разговор. Твърдят, че си потънал в нелегалност. О, благодаря — каза, когато супата му пристигна. — Звънели ти в апартамента и все попадали на телефонния секретар. Илза предполага, че са женски неприятности.

На Страйк му хрумна, че най-добрият начин да уведоми приятелите си за разваления годеж би могъл да е чрез незаинтересуван посредник като Сръчко. Той беше по-малък брат на един от старите приятели на Страйк и бе до голяма степен незапознат с дългата и драматична история на Страйк и Шарлот, а и безразличен към нея също така. При положение че Страйк се опитваше да избегне съчувствието и аутопсията на връзката си лице в лице и че нямаше намерение вечно да се преструва как с Шарлот още са заедно, той се съгласи, че Илза правилно е налучкала проблема и че ще е по-добре приятелите му занапред да не звънят в дома на Шарлот.

— Жалко — отбеляза Сръчко и после, като даде по типичен за него начин предимство на технологичните предизвикателства пред

любопитството към човешките болки, посочи лаптопа и попита: — Какво искаш да правиш с това?

— Полицията вече го е гледала — обясни Страйк, понижил глас, макар той и Сръчко да бяха единствените наоколо, които не разговаряха на кантонски диалект, — но искам второ мнение.

— В полицията имат добри специалисти. Съмнявам се, че ще открия нещо повече от тях.

— Може да не са търсили каквото трябва — възрази Страйк, — а може да не са осъзнали какво означава дори и да са го намерили. Били са по-заинтересувани от последните й имейли, а тях аз вече ги видях.

— Аз какво търся тогава?

— Цялата активност на и около осми януари. Разните търсения в интернет, неща от този род. Нямам паролата и предпочитам да не питам полицията за нея, ако не се налага.

— Не би трябвало да е проблем — каза Сръчко. Той не записваше инструкциите на ръка, а ги набираше в мобилния си телефон; Сръчко беше десет години по-млад от Страйк и рядко хващаше химикалка по свое желание. — На кого принадлежи всъщност?

Когато Страйк му каза, Сръчко възкликна:

— Моделът? Иха!

Но интересът на Сръчко към човешките създания, пък били те мъртви и прочути, си оставаше вторичен спрямо пристрастието му към редки комикси, технологични иновации и музикални групи, които Страйк никога не беше чувал. След като изгълта няколко лъжици супа, Сръчко наруши мълчанието, като бодро попита Страйк как възнамерява да му плати за работата.

Когато Сръчко си тръгна с розовия лаптоп под мишница, Страйк пое с куцукане към офиса си. Тази вечер изми внимателно края на десния си крак и после намаза с мехлем раздразнената и възпалена тъкан около белега. За пръв път от много месеци взе обезболяващи, преди да се пъкне в спалния си чувал. Лежеше и чакаше разяждащата болка да се притъпи, а през това време се чудеше дали не трябва да си запише час при консултанта в кабинета по рехабилитационна медицина, под чиито грижи би трябвало да се намира. Симптомите на острия коронарен синдром, вечният враг на хората с ампутации, му бяха втълпявани нееднократно: забрала кожа и подуване. Питаше се

дали при него не се проявяват ранни признаци, но го плашеше перспективата да се върне в коридорите, вонящи на дезинфектанти; да попадне сред лекари с техния безстрастен интерес към тази малка обезобразена част от тялото му; да се подложи на още фини настройки на протезата, на още посещения в този ограничен свят на бели престилки, след като се бе надявал, че го е напуснал завинаги. Боеше се от съвети да даде покой на крака си, да се откаже от нормалните си навици за ходене, от принудителното завръщане към патериците, от взирането на минувачите в пристегнатия по средата крачол на панталона му и от пискливите въпроси на малки деца.

Мобилният му телефон, зареждащ се както обикновено на пода до походното легло, издаде звук, сигнализиращ за получено съобщение. Готов да приветства всяко дребно разсейване от пулсиращата болка в крака си, Страйк заопипва в тъмното и вдигна телефона от пода.

Моля те обади се за разговор набързо, когато ти е удобно. Шарлот

Страйк не вярваше в ясновидства и екстрасензорни способности и все пак в ума му мигновено изникна ирационалната мисъл, че Шарлот някак бе усетила думите му пред Сръчко, с които бе прекъснал все още опънатата невидима нишка, която ги свързваше, и официално бе оповестил разрива помежду им.

Взираше се в съобщението, сякаш беше лицето ѝ, сякаш можеше да разчете изражението ѝ в малкия сив екран.

„Моля те.“ (Знам, че не си длъжен, просто те моля учтиво.) „Разговор набързо.“ (Имам основание да желая да те чуя и нека това стане кратко и лесно, без скандали.) „Когато ти е удобно.“ (Защото, нека сме честни, винаги трябваше да отстъпвам пред армията или всяко проклето нещо, което идваше на първо място за теб.)

Дали сега му беше удобно, запита се той, лежащ с болката, все още неповлияна от хапчетата. Погледна часа: единайсет и десет. Тя очевидно беше будна.

Сложи отново телефона на пода до себе си, където той остана да лежи и да се зарежда безшумно. Преметна косматата си ръка върху

очите си и вече не виждаше дори ивиците светлина по тавана, хвърляни от уличното осветление през процепите на щорите. Против волята си видя Шарлот каквато беше, когато я бе зърнал за пръв път в живота си — седеше сама на перваза на прозореца по време на едно студентско парти в Оксфорд. Никога не бе виждал нещо толкова красиво, а явно същото важеше и за останалите, ако се съдеше по косо хвърляните към нея безброй мъжки погледи, силния смях и подвикванията и екстравагантните жестове, отправяни по посока на смълчаното момиче.

Докато я наблюдаваше през помещението, деветнайсетгодишният Страйк изпита абсолютно същия копнеж, от който в детството си бе обладаван всеки път, когато се събудеше сутринта и видеше, че през нощта е навалял сняг в градината на леля Джоун и чичо Тед. Искаше неговите стъпки да са първите, които ще оставят дълбоки тъмни дупки в мамецата гладка повърхност; щеше му се да я смути и разбърка.

— Пиян си — предупреди го приятел, когато Страйк обяви намерението си да иде и да я заговори.

Страйк се съгласи, опразни съдържанието на седмата си халба и се отправи целеустремено към прозореца, до който седеше тя. Смътно усещаше, че околните го наблюдават, подготвени да се посмеят, защото той беше масивен, подобен на Бетовен в боксърско амплоа, и цялата му тениска беше омазана със сос от къри.

Когато застана пред нея, тя го погледна — имаше големи очи и дълга тъмна коса, а през разкопчаната ѝ риза се виждаха бледата ѝ кожа и гънката между гърдите ѝ.

Необичайното чергарско детство на Страйк с постоянно изтръгвани корени и присъединяване към нови разнородни групи от деца и тийнейджъри бе изковало у него завидни социални умения. Умееше да се впише в компания, да разсмее хората, да бъде харесан едва ли не от всеки. Ала онази вечер езикът му бе непослушен и сякаш гумен. Помнеше, че леко се олюляваше.

— Искаш ли нещо? — попита го тя.

— Да — отвърна ѝ. Дръпна напред тениската си и ѝ показа петната от сос. — Кой е най-добрият начин да се изчисти това според теб?

Против волята си (забелязал бе как се мъчи да се сдържи) тя се разсмя.

Малко по-късно един Адонис на име Джаго Рос, познат на Страйк по външност и репутация, влезе, следван от приятелите си, и те от добри семейства като него, и завари Страйк и Шарлот седнали на перваза и погълнати от разговор.

— Сбъркала си стаята, Шар, скъпа — каза Рос, мигом предявил своите права с галещата арогантност на тона си. — Партито на Ричи е горе.

— Няма да дойда — обърна се усмихната тя към него. — Трябва да помогна на Корморан да накисне тениската си.

И така Шарлот публично заряза приятеля си, завършил престижното училище „Хароу“, заради Корморан Страйк. Беше най-славният миг във всичките деветнайсет години на Страйк: пред очите на смаяните околни той бе отмъкнал Хубавата Елена под самия нос на Менелай и при целия си шок и възторг не постави под въпрос това чудо, а просто го прие.

Едва по-късно си даде сметка, че онова, което бе изглеждало чиста случайност или пръст на съдбата, бе от край до край организирано от нея. Беше му го признала месеци по-късно: че за да накаже Рос за някакво провинение, умишлено бе влязла в погрешната стая и бе изчакала някой мъж, който и да е, да я заговори; че той, Страйк, бе просто инструмент, за да изтезава Рос; че беше спала с него в малките часове на същата нощ в духа на отмъстителна ярост, която той погрешно бе приел за страст.

Онази първа нощ бе съдържала всичко, което впоследствие ги бе разделяло и събирало отново: нейния стремеж към самоунищожение, безразсъдството ѝ, решимостта да нарани; неохотното ѝ, но истинско влечение към Страйк, убежището ѝ в защитения затворен свят, в който бе израснала и чиито ценности едновременно презираше и прегръщаше. Така бе започнала една връзка, довела Страйк петнайсет години по-късно до това походно легло, измъчван от физическа болка и изпълнен с желание да прогони тази връзка от спомените си.

Когато Робин пристигна на следващата сутрин, за втори път завари стъклената врата заключена. Отвори си с резервния ключ, който Страйк вече ѝ бе поверил, приближи се до затворената вътрешна врата и мълчаливо се ослуша пред нея. След няколко секунди чу приглушени, но безпогрешно разпознаваеми звуци от хъркане.

Това я изправи пред един деликатен проблем, защото негласното им споразумение бе да не се споменава походното легло на Страйк или другите признаци за обитаване из офиса. От друга страна, Робин имаше съобщение от спешен характер за временния си шеф. Тя се поколеба и обмисли вариантите пред себе си. Най-лесният път бе да се опита да събуди Страйк, като вдигне достатъчно шум във външния офис, за да му даде време да оправи себе си и кабинета си, но това можеше да отнеме дълго време, а новината ѝ не търпеше отлагане. Ето защо Робин пое дълбоко дъх и почука на вратата.

Страйк се събуди мигновено. За един миг на дезориентация остана легнал и регистрира укорителната дневна светлина, струяща през прозореца. После си припомни как остави мобилния си телефон, след като прочете съобщението от Шарлот, и забрави да нагласи будилника.

— Не влизай! — ревна гръмогласно.

— Искате ли чай? — извика Робин през вратата.

— Да... да, чудесно би било. Ще дойда да го пия отвън — добави Страйк и за пръв път му се прииска да беше поставил ключалка на междинната врата. Протезата му с фалшивите прасец и стъпало стоеше подпряна до стената, а той беше само по боксерки.

Робин се забърза да напълни чайника, а Страйк с мъка се измъкна от спалния чувал. Облече се бързо, крайно непохватно постави протезата си, сгъна походното легло в ъгъла, а после избута бюрото на мястото му. Десет минути след почукването на Робин, обвит в силна миризма на дезодорант, той докуцука до външния офис и завари секретарката си на бюрото ѝ, очевидно силно развълнувана по някакъв повод.

— Чаят ви — каза тя и посочи чашата, от която се виеше пара.

— Чудесно, благодаря, само един момент — рече той и отиде да се изпикае в тоалетната на стълбите. Докато си вдигаше ципа, мерна отражението си в огледалото — рошав и небръснат. Не за пръв път се утеши с мисълта, че ресана или не, косата му изглежда все същата.

— Имам новина — съобщи Робин, когато той отново влезе през стъклената врата и с повторна благодарност взе чашата си с чай.

— Да?

— Открих Рошел Онифаде.

Той свали чашата.

— Шегуваш се. Но как, по дяволите...?

— Видях в досието, че посещавала амбулаторно клиника в „Сейнт Томас“ — забързано заразказва Робин, цялата зачервена и възбудена, — така че снощи позвъних в болницата, престорих се на нея и казах, че съм забравила кога е следващото ми посещение. Уведомиха ме, че е в четвъртък, в десет и трийсет сутринта. Разполагате — тя погледна монитора на компютъра — с петдесет и пет минути.

Как така не се беше сетил да й поръча това?

— Ти си направо гений, мамка му...

Поля ръката си с горещ чай и остави чашата на бюрото й.

— Знаеш ли точно...?

— В психиатричното отделение на гърба на основната сграда — развълнувана предвари въпроса му Робин. — Влизате откъм Грантли Роуд, там има втори паркинг...

Обърна монитора към него, за да му покаже картата на „Сейнт Томас“. Той погледна китката си, но ръчният му часовник беше останал във вътрешния кабинет.

— Ще успеете, ако тръгнете веднага — подкани го Робин.

— Да... само да си взема нещата.

Страйк отиде и забързано взе часовника, портфейла, цигарите и телефона. Почти беше излязъл през стъклената врата и натикваше портфейла в задния си джоб, когато Робин каза:

— Тъ... Корморан...

Никога преди не го бе наричала с малкото му име. Страйк прие, че на това се дължи лекото й смущение, после осъзна, че тя красноречиво сочи с очи към пъпа му. Погледна се и видя, че е

закопчал ризата си накриво и че на показ е част от корема му — толкова космат, че напомнимаше черупката на кокосов орех.

— О... да бе... благодаря ти.

Робин учтиво насочи внимание към монитора, докато той разкопча и наново закопча ризата.

— До скоро.

— Да, довиждане — усмихна му се тя.

Той излезе забързан, ала само след секунди се върна с пъхтене.

— Робин, искам от теб да провериш нещо.

Тя вече бе с химикалка в ръка и чакаше.

— На седми януари в Оксфорд е имало правна конференция. Тони, чичото на Лула Ландри, е присъствал. По международно семейно право. Виж какво можеш да откриеш. И по-конкретно, бил ли е изобщо там.

— Ясно — рече Робин, докато записваше.

— Благодаря ти. Ти си гений.

Той тръгна и откъм стълбите се чу затихващият шум на неравномерните му стъпки.

Макар Робин да си тананикаше, като се настаняваше зад бюрото си, веселото ѝ настроение леко помръкна, докато пиеше чая си. Беше се надявала Страйк да я покани със себе си за срещата с Рошел Онифаде, чиято сянка бе преследвала две седмици.

Пиковият час бе отминал и тълпите в метрото бяха оредели. Тъй като още усещаше смъдене в ампутирания си крак, Страйк беше доволен, че лесно намери място да седне. От павилиона на станцията на метрото, преди да се качи на влака, си беше купил пакет ментови бонбони, от най-лютивите, и сега смучеше четири наведнъж, за да прикрие факта, че не бе имал време да измие зъбите си. Четката и пастата стояха скрити във войнишката му торба, макар че много по-удобно би било да ги остави на очуканата мивка в банята. Отново зърна отражението си в тъмното стъкло на влака — гъста набола брада и общо взето занемарен вид. Попита се защо му бе да поддържа фикцията, че има друг дом, когато за Робин бе съвършено ясно, че спи в офиса.

Паметта на Страйк и усетът му за ориентация бяха повече от достатъчни за задачата да открие входа към психиатричната клиника в болницата „Сейнт Томас“ и той без никакви затруднения се озова там

малко след десет часа. Отне му пет минути да се увери, че автоматичните двойни врати са единственият вход откъм Грантли Роуд, преди да заеме позиция на каменния зид до паркинга само на двайсет метра от входа с ясна видимост към всички, които влизаха и излизаха.

За момичето, което търсеше, знаеше, че вероятно е бездомно и със сигурност е чернокожо. Бе обмислил стратегията си, докато пътуваше в метрото, и стигна до извода, че разполага само с една възможност. Ето защо, когато в десет и двайсет видя високо и слабо чернокожо момиче да върви към входа, той извика (макар тя да бе твърде добре поддържана и спретнато облечена):

— Рошел!

Тя се озърна да види кой вика, но продължи да върви, без да дава признаци, че името значи нещо за нея, и изчезна в сградата. После се появи двойка, и двамата бели; после — група хора от разни възрасти и раси, за които Страйк предположи, че са болнични работници, но за всеки случай отново подвикна:

— Рошел!

Някои от тях го погледнаха, но веднага се върнаха към разговорите си. Като се утеши, че често влизащите през този вход вероятно бяха привикнали към известна ексцентричност на срещаните в околността, Страйк запали цигара и зачака.

Десет и половина отмина и през вратите не влезе никакво чернокожо момиче. Или беше пропуснала часа си, или беше влязла от друг вход. Докато седеше, наблюдаваше и чакаше, лек ветрец милваше тила му. Болничната сграда беше огромна — обемист бетонов куб с правоъгълни прозорци; със сигурност имаше многобройни входове откъм всички фасади.

Страйк опъна пострадалия си крак, който още го болеше, и отново обмисли възможността да посети своя консултант. Ала дори и сегашната му близост до болница му действаше потискащо. Стомахът му се разбунтува. На път за насам беше минал покрай „Макдоналдс“. Ако до обед не я откриеше, щеше да иде да хапне там.

Още два пъти извика „Рошел!“ на чернокожи жени, които влизаха и излизаха от сградата, и двата пъти те го бяха погледнали просто за да видят кой вика, като едната дори го бе стрелнала с презрение.

И тогава, точно след единайсет, ниско и набито черно момиче излезе от болницата с малко тровава и полюшваща се походка. Той беше наясно, че не е пропуснал влизането ѝ не само заради тази характерна походка, а и защото беше облечена с биещо на очи късо палто от червена изкуствена кожа, което никак не стоеше добре на фигурата ѝ.

— Рошел!

Момичето спря, обърна се и се заоглежда смръщено, като търсеше човека, който я бе повикал по име. Страйк закуцука към нея и тя впери в него поглед, пълен с разбираемо подозрение.

— Рошел? Рошел Онифаде? Здравей. Казвам се Корморан Страйк. Може ли да поговорим?

— Винаги влизам през входа откъм Редборн стрийт — събщи му тя пет минути по-късно, след като той ѝ бе поднесъл поизопачена история за това как я е открил. — Излязох отсам, защото се канех да ида в „Макдоналдс“.

Така че отидоха именно там. Страйк взе две кафета и две големи сладки и ги отнесе на масата до прозореца, където Рошел го чакаше, разкъсвана между любопитство и недоверие.

Тя беше изключително невзрачна. Мазната ѝ кожа с цвят на изгоряла пръст беше осеяна с белези от акне; малките ѝ очички бяха дълбоко разположени, а зъбите ѝ — криви и жълти. Изкуствено изправената ѝ коса беше с петнайсет сантиметра черни корени, а следващите петнайсет сантиметра бяха боядисани в оранжево-червено. Впитите ѝ възкъси джинси, лъскавата ѝ сива чанта и белите ѝ маратонки изглеждаха евтини. Ала червеното палто от изкуствена кожа, колкото и да беше безвкусно според Страйк и да подчертаваше недостатъците на фигурата ѝ, беше със съвсем различно качество: изцяло подплатено, както той забеляза, когато тя го свали, с фигурална коприна и носещо етикет не на „Ги Соме“ (както детективът бе очаквал, припомнил си имейла на Лула Ландри до него), а на дизайнер италианец, когото дори Страйк беше чувал.

— Сигурен ли сте, че не сте журналист? — попита тя с ниския си дрезгав глас.

Страйк вече бе отделил време пред болницата да ѝ се легитимира.

— Не, не съм журналист. Както казах, познавам брата на Лула.

— Приятел ли сте му?

— Да. Всъщност не точно приятел. Той ме нае. Частен детектив съм.

Тя мигом се уплаши.

— За какво ви е да говорите с мен?

— Няма от какво да се притесняваш...

— И за какво все пак?

— За нищо лошо. Просто Джон не е сигурен, че Лула се е самоубила.

Страйк отгатваше, че единственото, което я задържа на мястото ѝ, е безкрайният ужас, който очевидно изпитваше.

— Няма от какво да се притесняваш — отново я увери той. — Джон иска да огледам отново всички обстоятелства и...

— Да не твърди, че имам нещо общо с нейната смърт?

— Не, разбира се. Просто се надявам да ме осветлиш за душевното ѝ състояние, какво е правила и говорила, преди да умре. Виждала си се редовно с нея, нали? Помислих си, че ще можеш да ми изясниш какво е ставало в живота ѝ.

Рошел сякаш понечи да заговори, после размисли и се опита вместо това да отпие от врялото си кафе.

— И какво мисли брат ѝ, като не вярва, че се е самоубила? Че някой я е блъснал ли?

— На мнение е, че е възможно да е така.

Тя като че се опитваше да осмисли и да формулира нещо в главата си.

— Не съм длъжна да говоря с вас. Не сте истински полицаи.

— Да, вярно. Но не искаш ли да помогнеш да се разбере...

— Сама е скочила — обяви категорично Рошел Онифаде.

— Кое те кара да си толкова сигурна?

— Просто знам.

— За почти всичките ѝ познати това е предизвикало шок.

— Беше депресирана. И пиеше лекарства за това. Като мен. Понякога просто взема връх над теб. Това си е болест, не би ти простила — заяви тя. При неясния ѝ изговор последната фраза му прозвуча като „небитието е сила“.

Небитието, помисли си Страйк, разсейвайки се за миг. Беше спал зле. Небитието, там бе отишла Лула Ландри и натам се бяха запътили

всички, включително той и Рошел. Пътничка за небитието бе и майката на Лула. Понякога то се възпряваше от нищото като бетонна стена и разбиваше черепа ти.

Сигурен беше, че ако извадеше бележника си, тя щеше да млъкне или да си тръгне. Ето защо задаваше въпросите толкова непринудено, колкото му беше по силите, питаше я как бе започнала да посещава клиниката, как се бе запознала с Лула.

Отначало, все още обзета от подозрение, тя даваше едносрични отговори, но постепенно се отпусна. Житейската ѝ история бе окаяна. Тормоз в ранно детство, социални грижи, тежко душевно заболяване, приемни семейства, изблици на насилие, докато на шестнайсет се оказала бездомна. Осигурено ѝ било добро лечение като непряк резултат от това, че я е блъснала кола. Била хоспитализирана и тъй като неадекватното ѝ поведение направило невъзможно лекуването на телесните ѝ увреждания, бил повикан за консултация психиатър. Сега била на медикаменти и когато ги вземала, те силно облекчавали симптомите ѝ. Страйк намираше за трогателен факта, че амбулаторните посещения в психиатричната клиника, където Рошел бе срещнала Лула Ландри, се бяха превърнали в събитието на седмицата за нея. Говореше с топло чувство за младия психиатър, който водеше групата.

— Значи там се запозна с Лула?

— Брат ѝ не ви ли каза?

— Не спомена подробности.

— Да, тя дойде в нашата група. Беше прехвърлена.

— И започнахте да си говорите?

— Да.

— Сприятелихте се?

— Да.

— Посещавала си я у дома ѝ? Плувала си в басейна?

— Че защо не?

— Няма нищо лошо, само питам.

Изражението ѝ се посмекчи.

— Не обичам да плувам. Мразя да ми се мокри лицето. Влизах в джакузито. И ходехме на пазар заедно.

— Тя говореше ли ти за съседите си, за другите хора в сградата?

— За ония Бестигуи ли? Малко. Не ги харесваше. Оная жена е кучка — отсече тя с внезапно озлобление.

— Какво те кара да го кажеш?

— Виждали ли сте я? Гледаше ме, сякаш съм отрепка.

— Какво мислеше Лула за нея?

— Не харесваше нито нея, нито мъжа ѝ. Той е мръсник.

— В какъв смисъл?

— Такъв е и толкоз — нетърпеливо заяви Рошел, но после, когато Страйк не каза нищо, добави: — Все се опитваше да я примами долу, когато жена му я нямаше.

— Лула отиде ли някога?

— Как ли пък не — гласеше презрителният отговор.

— С Лула сигурно много сте разговаряли.

— Да, отнач... разговаряхме.

Тя насочи поглед през прозореца. Неочакван дъжд бе сварил минувачите неподготвени. Прозрачни елипси нашариха стъклото до тях.

— Отначало? — настоя Страйк. — С времето по-малко ли си говорехте?

— Скоро ще трябва да тръгвам — високомерно заяви Рошел. — Имам си работа.

— Хора като Лула често са разглезени — предпазливо опипваше почвата Страйк. — Отнасят се лошо с околните. Свикнали са да става тяхното...

— Аз не съм ничия слугиня — ядно изрече Рошел.

— Може би тъкмо затова тя те е харесвала? Може би те е виждала като равна, не като някаква подмазвачка?

— Да, точно тъй — потвърди Рошел умиловивена. — Не ѝ се връзвах на фасона.

— Ето защо те е искала за приятелка, ти си земно момиче...

— Да.

— Свързвала ви е и болестта, нали? Страничните хора не биха ви разбрали.

— Плюс, че аз съм черна, пък тя много искаше да се чувства черна.

— Говореше ли с теб за това?

— Да, то се знае. Искаше да знае откъде идва, на кое място принадлежи.

— Споделяла ли е, че иска да открие черното си семейство?

— Разбира се. И тя... да.

Почти видимо удари спирачки.

— Откри ли някого? Баща си?

— Не, него не го намери. Невъзможна работа.

— Сериозно?

— Да, сериозно.

Започна да яде бързо. Страйк се боеше, че ще си тръгне в момента, щом приключи.

— Лула беше ли в депресия, когато се срещнахте във „Вашти“ в деня, преди да умре?

— Да, беше.

— Каза ли ти защо?

— Няма причина. Това си е болест.

— Но ти каза, че се чувства зле, така ли?

— Да — отвърна тя след мигновено колебание.

— Трябвало е да обядвате заедно, нали? — попита той. — Кийрън ми каза, че я докарал да се срещне с теб. Познаваш Кийрън, нали? Кийрън Коловас-Джоунс?

Изражението ѝ омекна, угълчетата на устата ѝ се повдигнаха.

— Да, познавам Кийрън. Да, тя дойде да се видим във „Вашти“.

— Но не остана за обяд?

— Не, бързаше — отговори Рошел.

Наведе глава да пийне още кафе и скри лицето си.

— Защо просто не ти е позвънила? Имаш телефон, нали?

— Да, имам телефон — троснато отвърна тя и извади от коженото палто прост модел „Нокия“, обсипан с крещящи розови кристали.

— А защо според теб не ти се е обадила да каже, че не може да се видите?

Рошел го стрелна ядосано.

— Не обичаше да използва телефона, защото те я подслушваха.

— Журналистите ли?

— Да.

Почти беше довършила сладката си.

— Но журналистите не биха се заинтересували от факта, че тя няма да може да дойде във „Вашти“, нали така?

— Не знам.

— Не ти ли се стори странно, че е дошла чак дотам, за да ти каже, че не може да остане за обяд?

— Да. Не — рече Рошел. А после с внезапен прилив на красноречие обясни: — Като те вози шофьор, няма голямо значение, нали? Ходиш където си искаш, не ти струва нищо допълнително, той те разкарва нагоре-надолу. Минаваше оттам и се отби да ми каже, че не може да остане. Трябвало да се прибере у дома и да се види с шибаната Киара Портър.

Рошел сякаш съжали за предателското прилагателно „шибана“ в мига, в който го изрече, и стисна здраво устни, за да не изпускат повече ругатни.

— Това ли направи? Дойде в магазина, каза „Не мога да остана, трябва да се прибере у дома, за да се видя с Киара“, и си тръгна?

— Да. Каж-речи — отговори Рошел.

— Кийрън спомена, че обикновено те откарвали у дома, след като сте излизали заедно.

— Да — потвърди момичето. — Но този ден тя беше много заета.

Рошел не успяваше особено умело да прикрие своята неприязън.

— Разкажи ми какво се случи в магазина. Някоя от вас пробва ли дреха?

— Да — отвърна Рошел след кратка пауза. — Тя пробва една дълга рокля на Александър Маккуин. Оня, дето се самоуби — добави глухо.

— Ти влезе ли с нея в пробната?

— Да.

— Какво се случи там? — подсказа Страйк.

Очите ѝ напомняха онези на бика, пред който се бе озовал веднъж като малко момче: дълбоко разположени, с измамен стоицизъм, неразгадаеми.

— Тя облече роклята — каза Рошел.

— А друго не направи ли? Не се ли обади на някого?

— Не. Или... да. Май се обади.

— Знаеш ли на кого?

— Не си спомням.

Тя пак отпи от кафето и скри лицето си зад картонената чаша.

— На Еван Дъфийлд ли?

— Може и на него.

— Спомняш ли си какво му каза?

— Не.

— Една от продавачките я чула, че говори по телефона. Уреждала си среща с някого в апартамента си много по-късно. В малките часове на нощта според жената.

— Тъй ли?

— Така че няма как да е Дъфийлд, с него вече е имала уговорка да се срещнат в „Узи“.

— Май много знаете, а? — промърмори тя.

— Всички знаят, че са се срещнали в „Узи“ онази вечер — каза Страйк. — Пишеше го по вестниците.

Беше невъзможно да се различи кога зениците на Рошел се свиват или разширяват заради почти черните ириси, които ги заобикаляха.

— Да, така беше — призна.

— Да не е бил Дийби Мак?

— Не! — изсмя се тя. — Дори не му знаеше номера.

— Прочутите хора винаги могат да научат номерата един на друг — възрази Страйк.

Изражението на Рошел помръкна. Тя погледна към празния екран на безвкусния си розов телефон.

— Не вярвам тя да е имала неговия — заяви.

— Но я чу как си уговаря с някого среща през нощта, нали?

— Не — отвърна Рошел, като избягваше да срещне погледа му и разклащаше остатъка от кафето в чашата си. — Нищо такова не си спомням.

— Нали разбираш колко важно може да е това? — настоя Страйк, като внимаваше тонът му да не прозвучи заплашително. — Лула си е направила среща с някого приблизително за часа на смъртта си. А полицията така и не е разбрала за това. Не си им го казала, нали?

— Трябва да вървя — отсече тя, налага последната хапка от сладката, хвана дръжката на евтината си чанта и го изгледа остро.

— Почти обед е — каза Страйк. — Да ти взема ли още нещо?

— Не.

Ала не помръдваше. Той се чудеше колко ли е бедна и дали изобщо се храни редовно. Имаше нещо под повърхността ѝ, което му се струваше трогателно — някаква яростна гордост, уязвимост.

— Е, добре тогава — каза тя, като пусна чантата си и се намести на твърдия стол. — Ще изям един „Биг Мак“.

Страйк се боеше да не би тя да си тръгне, докато той е още на щанда, но когато се върна с двата подноса, тя още беше там, дори намусено му благодари.

Страйк опита различен подход.

— Добре познаваш Кийрън, нали? — попита той, като разчиташе на факта, че лицето ѝ се бе разведрило при споменаването на името му.

— Да — отвърна тя притеснено. — Често го виждах с нея, все той я взеше.

— Каза, че Лула написала нещо на задната седалка, преди да спрат пред „Вашти“. Показа ли ти нещо написано, или може би ти го даде?

— Не — отвърна тя и натъпка устата си с пържени картофи, после добави: — Нищо такова не видях. Защо, какво е било?

— Не знам.

— Може да е бил списък за пазар.

— Да, така са помислили и в полицията. Сигурна ли си, че не я видя да носи лист хартия, писмо, плик?

— Да, сигурна съм. Кийрън знаеше ли, че ще се видите с мен? — попита Рошел.

— Да, казах му, че си в списъка ми. Той ми съобщи, че си живеела в „Сейнт Елмо“.

Това като че ѝ достави удоволствие.

— Къде живееш сега?

— Вас какво ви засяга? — рече внезапно наострена.

— Не че ме засяга, просто вода любезен разговор.

При тези му думи Рошел тихичко изсумтя.

— Сега имам свое жилище в Хамърсмит.

Известно време дъвка, а после за пръв път доброволно предложи информация.

— Често слушахме Дийби Мак в колата. Аз, Кийрън и Лула. — И тя започна да рапира:

Хидроквинон е за простите, черен съм до мозъка на костите.

Ако подценяваш Дийби, светът тесен ще ти се види.

Гордо си карам мойто ферари и майната му на Джохари.

Пари ми дай, не брейк, на теб говоря, мистър Джейк.

Тя изглеждаше горда, сякаш го бе поставила на мястото му и го бе лишила от възможен отговор.

— Това е от „Хидроквинон“ — обясни.

— А какво е хидроквинон? — осведоми се Страйк.

— Препарат за изсветляване на кожата. Рапирахме си го това на отворени прозорци в колата — похвали се Рошел. При спомена грозното ѝ лице засия от топла усмивка.

— Значи Лула е очаквала с желание срещата с Дийби Мак?

— Да — потвърди Рошел. — Знаеше, че той я харесва, и това ѝ беше много приятно. Кийрън също се вълнуваше, все караше Лула да ѝ го представи. Искаше да се запознае с Дийби.

Усмивката ѝ помръкна, тя зачопли мрачно бургера си, после каза:

— Това ли е всичко, което ви интересуваше? Защото трябва да си вървя.

Започна да яде забързано, като тъпчеше големи хапки в устата си.

— Лула сигурно те е водила на много места?

— Да — отвърна Рошел с пълна уста.

— Ходила ли си с нея в „Узи“?

— Да, веднъж.

Преглътна и започна да изрежда други заведения, които бяха посещавали с Лула в началната фаза на приятелството им, а разказът ѝ звучеше като вълшебна приказка въпреки цялата ѝ решимост да отхвърли всеки намек, че е била заслепена от начина на живот на една мултимилонерка. Лула бе измъквала Рошел веднъж седмично от мрачния свят на приюта и груповата терапия, за да я хвърли във вихъра на скъпи забавления. Страйк отбеляза колко нищожно малко му бе казала Рошел за Лула като личност и колко по-голямо бе ударението

върху Лула, притежателката на кредитни карти, които купуваха чанти, якета и бижута, Лула, благодарение на която Кийрън се бе появявал редовно като дух от бутилка, за да отведе Рошел от приюта. Тя описваше въодушевено и с подробности подаръците, които Лула й беше купувала, магазините, където я бе водила, ресторантите и баровете, които бяха посещавали заедно, знаменитостите, които бяха срещали. От последните никой не я бе впечатлил и за всеки имаше по някой презрителен коментар.

— Тоя е голям простак. Тая е цялата в силикон. Тия не са нищо особено.

— Срещала ли си Еван Дъфийлд? — попита я Страйк.

— Да. — Едносричната дума беше наситена с жлъч. — Пълен гадняр.

— Нима?

— Да, питайте Кийрън, ако щете.

Тя създаваше впечатлението, че двамата с Кийрън бяха разумни единомишленици, обективни наблюдатели на идиотите, населяващи света на Лула.

— В какъв смисъл е гадняр?

— Държеше се с нея отвратително.

— Как например?

— Продаваше информация — отвърна Рошел и посегна към поредното пържено картофче. — Веднъж тя реши да изпита всички. Разказа ни различни истории, за да види коя ще попадне във вестниците. Само аз си държах устата затворена, всички други пропяха.

— Кого изпита тя?

— Киара Портър, Дъфийлд, оня... Гай Съми. После рече, че той не бил говорил. Все му търсеше извинения, а и той я използваше като всички други.

— По какъв начин?

— Не й даваше да работи за друг, само за неговата компания и само на него да прави реклама.

— Значи тя разбра, че само на теб може да вярва?

— Да, и тогава ми купи телефона. — Последва пауза. — Та да може да се свързва с мен, когато пожелае.

Тя взе искрящата розова „Нокия“ от масата и я пъкна дълбоко в джоба на червеното си палто.

— Сигурно сега сама трябва да си плащаш таксите и разговорите? — попита Страйк.

Очакваше да му се тросне да си гледа работата, но тя отговори:

— Семейството ѝ още не е забелязало, че те го плащат.

Тази мисъл очевидно ѝ донесе злобничко удоволствие.

— Лула ли ти купи това палто? — попита я.

— Не — сопна му се тя. — Сама си го купих. Сега работя.

— Наистина ли? Къде работиш?

— Какво ви засяга? — попита отново тя.

— Интересувам се от учтивост.

Мимолетна лека усмивка докосна широката уста и тя отново смекчи тона.

— Работя следобед в един магазин близо до новото ми жилище.

— В друг приют ли си сега?

— Не — отсече тя и той отново усети нежеланието ѝ да влиза в повече подробности. Смени темата.

— Смъртта на Лула сигурно е била шок за теб?

— Да, беше — отвърна автоматично тя. После осъзна какво е казала и даде заден. — Знаех, че е депресирана, но кой би очаквал някой да стори това.

— Значи не твърдиш, че е проявила склонност към самоубийство през този ден?

— Не знам, видях я съвсем за кратко все пак.

— Къде беше, когато научи, че е умряла?

— В приюта. Там много хора бяха наясно, че я познавам. Джанин ме събуди и ми събщи.

— И първата ти мисъл беше за самоубийство?

— Да. Трябва да си вървя вече. Тръгвам си.

Бе си го наумила и той разбра, че няма да е в състояние да я спре. Тя отново облече абсурдното червено палто и метна чантата си през рамо.

— Поздравете Кийрън от мен.

— Добре, непременно.

— Довиждане.

Тя излезе от ресторанта, без нито веднъж да погледне назад.

Страйк я гледаше как минава покрай витрината с наведена глава и смръщени вежди, докато се изгуби от погледа му. Беше спряло да вали. Разсеяно придърпа подноса ѝ и дояде последните няколко парченца картопки.

После се изправи толкова рязко, че момичето с бейзболна шапка, което се приближаваше, за да разчисти масата и да я избърше, отскочи назад с лек вик на изненада. Страйк бързо излезе от „Макдоналдс“ и пое по Грантли Роуд.

Рошел стоеше на ъгъла, ясно различима в червеното си рунтаво палто, сред група хора, чакащи светофара, за да прекосят на пешеходната пътека. Говореше в розовата „Нокия“. Страйк я настигна, вмъкна се сред хората зад нея и използва едрото си тяло като оръжие, пред което околните се отдръпваха, за да го избегнат.

— ... искаше да знае с кого се е уговаряла да се срещне онази вечер... Да, и...

Рошел обърна глава, за да проследи уличното движение, и видя, че Страйк е точно зад нея. Бързо дръпна телефона от ухото си и натисна бутона, с което прекъсна разговора.

— Какво? — попита тя агресивно.

— На кого се обади?

— Гледайте си работата — викна гневно. Чакащите пешеходци се втренчиха в двамата. — Да не ме следите?

— Да — отговори Страйк. — Чуй ме.

Светофарът се смени; те бяха единствените, които не тръгнаха напред, и забързаните хора започнаха да ги подбутват.

— Ще ми дадеш ли номера на мобилния си телефон?

Неумолимите като на бик очи срещнаха погледа му — непроницаеми и потайни.

— За какво ви е?

— Кийрън ме помоли да го взема — излъга той. — Бях забравил. Каза, че си забравила някакви слънчеви очила в колата му.

Не му се вярваше да я е убедил, но след миг тя му продиктува номер, който той записа на гърба на една от собствените си визитки.

— Това ли е всичко? — войнствено попита тя и тръгна да прекосява, но стигна само до островче в средата на улицата, тъй като светофарът отново се смени. Страйк закуцука след нея. Тя изглеждаше едновременно ядосана и смутена от упоритото му присъствие.

— Какво?!

— Мисля, че има нещо, което не ми казваш, Рошел.

Тя го изглежда злобно.

— Вземи това — каза Страйк и извади втора своя визитка от джоба си. — Ако решиш, че искаш да ми съобщиш нещо, обади се, става ли? Звъни на този мобилен телефон.

Тя не отговори.

— Ако Лула е била убита — продължи Страйк, докато наоколо им фучаха коли и разплискваха локвичките от дъжд наоколо, — а ти знаеш нещо, може да си в опасност от убиеца.

Това предизвика лека иронична усмивка. Рошел не мислеше, че е в опасност. Бе убедена, че няма страшно за нея.

На светофара се появи зеленото човече. Рошел тръсна сухата си коса на пръчки и тръгна напред през улицата — обикновена, трътлеста, грозновата, все още стиснала телефона в едната си ръка и визитката на Страйк в другата. Страйк остана сам на островчето и я наблюдаваше с чувство за безсилие и безпокойство. Може и да не бе продала историята си на вестниците, ала той не вярваше, че сама си е купила дизайнерското късо палто от заплатата си в магазин.

Кръстовището на Тотнъм Корт Роуд и Чаринг Крос Роуд все още бе в пълен хаос, с големи дупки в настилката, тунели за минаване, оградени от бял шперплат, и строители с каски. Страйк прекоси тесните пътеки с метални ограждения покрай изкопи, пълни със строителни отпадъци, крещящи работници и оборудване.

Изпитваше умора и болка, измъчваше го кракът му, усещането за некъпано тяло, за погълната мазна храна. Импулсивно той направи отклонение по Сътън Роу, далеч от шумотевицата на строителните работи, и позвъни на Рошел. Обаждането му директно се прехвърли на гласова поща, но отговори тъкмо нейният дрезгав глас, не му беше дала фалшив номер. Той не остави съобщение, вече бе изрекъл всичко, дошло му наум. И все пак изпитваше тревога. Донякъде му се щеше да я беше последвал тайно, за да види къде живее.

Отново се върна на Чаринг Крос Роуд и закуцука към офиса си през временния пешеходен тунел. Припомни си как Робин го беше събудила сутринта: с дискретно почукване, чаша чай, заучено мълчание по повод походното легло. Не биваше да допуска това да се случва. Имаше и други пътища за интимност освен възхищението пред женска фигура във впита рокля. Не искаше да обяснява защо спи в службата си; ужасяваха го въпросите от личен характер. А бе възникнала ситуация, в която тя го бе нарекла Корморан и му бе подсказала да се закопчее правилно. Изобщо не биваше да се успива.

Докато се изкачваше по металните стълби покрай затворената врата на „Графичен дизайн Крауди“, Страйк реши да е по-хладно авторитетен пред Робин до края на деня като един вид противотежест на гледката с косматия му корем.

И мигом щом взе това решение, чу от офиса си висок смях и два женски гласа, звучащи едновременно.

Страйк замръзна, заслушан и изпаднал в паника. Не беше върнал обаждането на Шарлот. Опита се да разпознае настроението по тона ѝ; присъщо за нея бе да се появи лично, да превземе с чар временната му секретарка, да я превърне в свой съюзник, да внуши на подчинената

му собствената си версия за истината. Двата гласа отново преминаха в смях и той не можеше да различи чии са.

— Здравей, Стик — чу се весел поздрав в мига, в който той отвори стъклената врата.

Сестра му Луси седеше на продъненото канапе и държеше чаша с кафе, а около нея бяха струпани торби от „Маркс енд Спенсър“ и „Джон Луис“.

Първоначалната вълна на облекчение, че посетителката не е Шарлот, бе укротена от по-малко мрачните опасения за темата ѝ на разговор с Робин и за това колко знаеше вече тя за личния му живот. Отвърна на прегръдката на Луси и забеляза, че Робин бе затворила междинната врата към походното легло и торбата му с вещи.

— Робин каза, че си излязъл по детективски дела.

Луси изглеждаше в повишено настроение, както често ѝ се случваше, когато бе навън, незатормозена от Грег и момчетата.

— Да, ние детективите го правим понякога — рече Страйк. — А ти на пазар ли беше?

— Позна, Шерлок.

— Искаш ли да излезем за по кафе?

— Вече си имам кафе, Стик — посочи тя чашата си. — Днес не си от най-наблюдателните. Да не би да накуцваш, а?

— Няма такова нещо.

— Посещавал ли си наскоро господин Чакрабати?

— Да, сравнително скоро — излъга Страйк.

— Ако не възразявате — обади се Робин, която си обличаше шлифера, — ще изляза да обядвам, господин Страйк.

Решението му отпреди малко да бъде професионално хладен с нея сега изглеждаше не само ненужно, но и грубо. У нея имаше повече такт, отколкото у всяка друга жена, която той познаваше.

— Да, добре, Робин, няма проблем — каза той.

— Приятно ми е, че се запознахме, Луси — каза Робин, помахаша с ръка и изчезна, като затвори зад себе си стъклената врата.

— Тя много ми харесва — възторжено заяви Луси, когато стъпките на Робин заглъхнаха. — Чудесна е. Гледай да я задържиш за постоянно.

— Да, добра е — потвърди Страйк. — За какво толкова се смеехте двете?

— О, по повод годеника ѝ. По думите ѝ ми напомня малко Грег Робин спомена, че имаш важен случай. Не се притеснявай, беше много дискретна. Каза, че било подозрително самоубийство. Сигурно е доста неприятно.

Тя му отправи красноречив поглед, който той предпочете да не тълкува.

— Не ми е за пръв път. Имах няколко такива случая в армията.

Ала се съмняваше, че Луси го слуша. Беше си поела дълбоко дъх. Той знаеше какво предстои.

— Стик, да не сте се разделили с Шарлот?

По-добре да приключеше с това.

— Да, разделихме се.

— Стик!

— Няма нищо, Луси, добре съм.

Ала доброто ѝ настроение бе пометено от гняв и разочарование. Страйк изтърпя изблиците ѝ, уморен и измъчван от болка: знаела си, че Шарлот пак ще направи същото, примамила го да напусне Трейси и фантастичната си военна кариера, убедила го да се нанесе при нея, та да го направи възможно най-зависим да го зареже накрая...

— Аз сложих точката, Луси — поправи я той. — А връзката ни с Трейси беше приключила, преди...

Все едно да убеждава лава да потече назад. Защо не бил осъзнал, че Шарлот никога няма да се промени, че се е върнала при него само заради драматизма в ситуацията, привлечена от раняването и медала му? Кучката се правела на ангел на милосърдието, докато не се отегчила, била опасна и зла, търсела себеутвърждаване в бъркотията, която причинявала, наслаждавала се на болката, която нанасяла...

— Аз я напуснах по свой избор.

— И къде живееш? Кога се случи това? Ах, тази проклетница... Не, съжалявам, Стик, няма да се преструвам повече. Толкова години наред те подлагаше на какви ли не гадости... Господи, Стик, защо не се ожени за Трейси?

— Луси, да оставим това, моля те.

Той премести няколко от пликовете ѝ от „Джон Луис“, пълни с панталонки и чорапи за синовете ѝ, и се отпусна тежко на канапето. Знаеше, че изглежда брадясал и запуснат. Луси бе на ръба да се разплаче; денят ѝ в града бе съсипан.

— Сигурно не си ми казал, защото си знаел, че ще се държа така — рече накрая и подсмръкна.

— Мина ми и такава мисъл.

— Добре, съжалявам — ядосано изрече тя с блеснали от сълзи очи. — Ама каква кучка само, Стик. О, господи, кажи ми, че никога няма да се върнеш при нея. Моля те, само това ми кажи.

— Няма да се върна при нея.

— Къде си отседнал, у Ник и Илза ли?

— Не, в Хамърсмит съм. (Първото място, което му хрумна и което свързваше с бездомничеството.) Нещо като пансион е.

— О, Стик... Ела да живееш у дома.

За миг му се мерна резервната стая в синьо и насилената усмивка на Грег.

— Луси, устройва ме там, където съм. Просто искам да си върша работата и да съм сам известно време.

Отне му още половин час да я изтика от офиса си. Тя се чувстваше виновна, че си е изпуснала нервите, извиняваше се, после направи опит да се оправдае, което доведе до ново оплюване на Шарлот. Когато най-сетне реши да си тръгне, той ѝ помогна с пакетите надолу по стълбите, като успешно я разсея от струпаните кашони с негови вещи на площадката, и накрая я качи в такси в края на Денмарк стрийт.

Кръглото ѝ и изцапано от разтеклата се спирала лице беше обърнато към него зад задното стъкло. Отправи ѝ принудена усмивка и ѝ помахна, преди да запали цигара. Помисли си как представата на Луси за съчувствие твърде много напомняше методите за разпит, прилагани в „Гуантанамо“.

Робин бе придобила навика да купува сандвичи и за Страйк, когато той оставаше в офиса през обедната почивка, и след това да си прибира дължимото от кутията за дребни разходи.

Днес обаче не бързаше да се върне. Въпреки неведението на Луси бе забелязала колко притеснен изглеждаше Страйк, че ги заварва да разговарят. Изражението му, когато влезе в офиса, бе също толкова мрачно като при първата им среща.

Робин се надяваше да не е изрекла нещо пред Луси, което на Страйк не би му харесало. Не можеше да се каже, че Луси бе натрапвала любопитството си, но бе задавала въпроси, за които Робин нямаше решение как да отговори.

— Срещна ли се вече с Шарлот?

Робин бе предположила, че това е красивата бивша съпруга или приятелка, на чието излизане от сградата бе станала свидетел първата сутрин. Избегнатият на косъм сблъсък помежду им надали можеше да се приеме за среща, така че тя бе отговорила:

— Не, не съм.

— Странно — бе се поусмихнала Луси. — Очаквах, че тя би искала да те види.

По някаква причина Робин бе изпитала нужда да припомни:

— Тук съм само временно.

— И все пак — настояла бе Луси, като очевидно си имаше наум нещо, което Робин не разбираше.

Едва сега, докато се движеше нагоре-надолу покрай рафтовете с чипс и бисквити, без да им обръща особено внимание, си обясни за какво бе намеждала Луси. Вероятно жената просто се бе опитала да я поласкае, тъй като самата мисъл, че Страйк би проявил мъжки интерес към нея, ѝ се струваше крайно неуместна.

(„Мат, честна дума, ако го видиш... Той е грамаден и има лице на пребит боксьор. Сигурна съм, че е над четирийсет и... — чудеше се какви още недостатъци във външността на Страйк да изтъкне — има коса като срамни косми.“

Матю се примири с работата ѝ при Страйк едва сега, след като вече бе приела поста в медийната консултантска фирма.)

Робин избра два пакета чипс със сол и оцет и се насочи към касата. Още не беше съобщила на Страйк, че ще напусне след две седмици и половина.

Луси се бе отказала от темата за Шарлот само за да разпитва Робин за обема на работата, минаваща през, меко казано, скромния офис. Робин и за това бе уклончива, интуитивно усетила, че ако Луси не бе наясно за финансовото състояние на Страйк, то беше защото брат ѝ не бе пожелал тя да знае. С надеждата, че жената би се зарадвала да чуе добри неща за бизнеса, тя спомена, че последният им клиент е много богат.

— Развод, нали? — попита Луси.

— Не — отвърна Робин, — става дума... Все пак съм подписала договор за конфиденциалност... Иска от него да преразгледа самоубийство.

— О, боже, това никак няма да е забавно за Корморан — отбеляза Луси със странна нотка в гласа.

Робин придоби объркан вид.

— Не ти ли е казал? Повечето хора го знаят. Майка ни беше прочута... наричат ги групарки, нали? — Изведнъж усмивката на Луси бе станала някак насилена, а при целия ѝ стремеж да се покаже неутрална, гласът ѝ пресекуваше. — Цялата история я има в интернет. В наши дни всичко е там. Умря от свръхдоза и казаха, че било самоубийство, но според Стик било дело на бившия ѝ съпруг. Нищо не се доказва. Стик беше бесен. Във всеки случай беше ужасно и мъчително. Може би тъкмо затова клиентът е избрал Стик. Доколкото схващам, самоубийството е станало със свръхдоза.

Робин не отговори, но нямаше значение; Луси продължи, без да изчака отговора:

— Тогава Стик напусна университета и постъпи във военната полиция. Семейството беше много разочаровано. Беше много умен, никой от близките ни не е учил в Оксфорд. Ала той просто си събра багажа и постъпи в армията. Явно му подходеше, защото постигна голям напредък там. Честно казано, за мен е много жалко, че напусна. Можеше да остане въпреки това, което се случи с крака му...

Робин не издаде и с трепкане на клепач, че не знае нищо по въпроса.

Луси отпи от чашата си.

— Откъде точно в Йоркшър си?

Нататък разговорът потече приятно до момента на влизането на Страйк, когато двете се смееха на описанието, което Робин даваше на последния опит на Матю в начинанието „Направи си сам“.

Ала докато вървеше обратно към офиса със сандвичите и чипса, на Робин ѝ бе по-мъчно за Страйк, отколкото преди. Бракът му — или ако не бяха женени, сериозната му връзка — се бе провалил; той спеше в офиса си; претърпял бе раняване във войната, а сега бе установила, че и майка му бе починала при съмнителни и грозни обстоятелства.

Тя не се преструваше пред себе си, че това състрадание не е примесено с любопитство. Вече знаеше, че непременно в близкото бъдеще ще потърси подробности в мрежата за смъртта на Леда Страйк. В същото време се чувстваше виновна, задето бе зърнала неуместно част от косматия корем на Страйк, случайно изложен на показ сутринта. Вече знаеше, че той е горд и самостоятелен човек; това бяха негови качества, които пораждаха у нея симпатия и уважение, та макар и тези качества да намираха израз в походно легло, лични вещи в кашони на площадката, празни кутии от полуготови нудли в кошчето за боклук и да предизвикваха презрение у хора като Матю, за които всеки, живеещ в некомфортна среда, непременно е мърляч или пройдоха.

Робин не беше сигурна дали не си въобразява, че атмосферата в офиса бе леко напрегната при завръщането ѝ. Страйк седеше пред монитора на компютъра ѝ, тракаше по клавиатурата и макар да ѝ благодари за сандвичите, не се откъсна от работата си както обичайно, за да побъбрят десетина минути по случая „Ландри“.

— Трябва ми компютърът за малко, ще ти бъде ли удобно да поседиш на канапето? — попита я той и продължи да чатка по клавишите.

Робин се чудеше дали Луси бе казала на Страйк за какво са си приказвали. Надяваше се да не го е направила. После се ядоса, че се чувстваше виновна. В края на краищата тя не бе сторила нищо лошо. Тези ѝ чувства временно заглушиха голямото ѝ желание да разбере дали бе намерил Рошел Онифаде.

— Аха! — рече Страйк.

Открил бе в сайта на италианския дизайнер червеното палто от фалшиви кожи, с каквото бе облечена Рошел тази сутрин. Пуснато бе в продажба едва през последните две седмици и струваше хиляда и петстотин лири.

Робин изчака Страйк да обясни възклицанието си, но той не го направи.

— Намери ли я? — попита го тя най-сетне, когато Страйк се извърна към нея и се зае да развива сандвичите си.

Той ѝ разказа за срещата, но вече ги нямаше ентузиазмът и благодарността от сутринта, когато неведнъж я нарече „гений“. Тонът на Робин, с който го уведоми за резултатите от собствените си запитвания по телефона, бе съответно също така хладен.

— Обадох се на Дружеството на правистите за конференцията в Оксфорд на седми януари — каза тя. — Тони Ландри е присъствал. Престорих се на делегатка, която също е била там, и казах, че съм изгубила визитката му.

Той не изглеждаше особено заинтересуван от информацията, която бе поискал, нито я похвали за инициативността ѝ. Разговорът замря и остави неудовлетворение и у двамата.

Конфронтацията с Луси бе изтощила Страйк; той искаше да е сам. Подозираше също, че Луси може да е казала на Робин за Леда. Сестра му се измъчваше от факта, че майка им бе живяла и умряла при такива скандални обстоятелства, но изпадаше в настроения, в които биваше обземана от парадоксалното желание да го обсъжда надълго и нашироко, особено с непознати. Може да беше нещо като предпазен вентил поради мълчанието, което пазеше за миналото си пред своите приятелки от предградието, а може и да пренасяше военните действия във вражеска територия, тревожейки се от това, което хората може би вече знаеха, и стараяйки се да предвари нездравия им интерес. Ала той не искаше Робин да знае за майка му, за крака му, за Шарлот, за никоя от темите, които Луси държеше да разчопля.

Уморен и в лошо настроение, Страйк несправедливо разпростря и над Робин общото си раздражение от жените, които сякаш не можеха да оставят човек на мира. Помисли, че би могъл да отнесе бележките си в „Тотнъм“ този следобед, където би могъл да мисли, без да е прекъсван и без да му досаждат с настояване за обяснения.

Робин остро усети промяната в атмосферата. Възприе духа на мълчание, наложен от безучастно дъвчещия Страйк, изтръска се от трохите и му предаде съобщенията от сутринта с делови и неутрален тон.

— Обади се Джон Бристоу и остави номера на мобилния телефон на Марлийн Хигсън. Свързал се е и с Ги Соме, който може да се срещне с теб в десет часа сутринта в четвъртък в студиото си на Блънкет стрийт, ако ти е удобно. Намира се в Чизик, близо до Странд-он-дъ-Грийн.

— Чудесно. Благодаря.

През този ден си казаха много малко. Страйк прекара по-голямата част от следобед в пъба и се върна чак в пет без десет. Неловкостта помежду им продължи и за пръв път той се зарадва, че Робин си тръгва.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Optimumque est, ut volgo dixere, aliena insania frui.

Както обичат да казват, най-добре е да умееш да се възползваш от чуждото безумие.

Плиний Стари,
„Естествена история“,
XVIII, 31

В деня на посещението си в студиото на Ги Соме Страйк отиде рано да се изкъпе в Студентския съюз на Лондонския университет и се облече необичайно грижливо. От проучването на сайта на дизайнера вече знаеше, че Соме е привърженик на панталони от напукана кожа, на вратовръзки от метална мрежа и на аксесоари от рода на черни козирки, които сякаш бяха изработени чрез отрязване на горната част на старомодни бомбета. Със смътното желание да е напук Страйк облече традиционния и удобен тъмносин костюм, с който се беше появил в „Сиприани“.

Студиото, което издирваше, беше бивш склад от деветнайсети век на северния бряг на Темза. Проблясващата река заслепяваше очите му, докато се опитваше да открие входа, който не бе ясно маркиран; нищо отвън не обявяваше новата функция на сградата.

Най-сетне откри дискретен необозначен звънец и вратата се отвори електронно отвътре. Голото, но просторно фоайе бе хладно от климатиците. Чу се звънтене и потракване, предшестващи влизането на момиче с доматеночервена коса, облечено от глава до пети в черно и окичено с безброй сребърни дрънкулки.

— О! — каза тя, като видя Страйк.

— Имам среща с господин Соме в десет — уведоми я той. — Корморан Страйк.

— О! — повтори тя. — Добре.

Изчезна по същия начин, както беше дошла. Страйк използва чакането, за да позвъни на мобилния телефон на Рошел Онифаде, както правеше по десет пъти на ден, откакто я беше срещнал. Нямаше отговор.

Измина още една минута, после внезапно се появи дребен чернокож мъж, който се отправи към Страйк с котешка походка и съвършено безшумно поради гумените си подметки. Той вървеше с подчертано люлеене на бедрата, горната част на тялото му бе съвършено неподвижна с изключение на лекото поклащане на раменете, а ръцете му оставаха вдървени.

Ги Соме бе почти цяла глава по-нисък от Страйк и притежаваше може би една стотна от телесната му мазнина. Предницата на впитата му черна тениска бе украсена със стотици сребърни капси, които образуваха наглед триизмерен образ на лицето на Елвис, сякаш гръдният кош на дизайнера беше детска мозайка от онези с дупките. Още по-странен ефект за окото създаваха релефните му мускули, движещи се под прилепналата ликра. Беше със сиви джинси на тънко тъмно райе, а маратонките му бяха комбинация от черен велур и кожа.

Лицето на Соме контрастираше странно със слабото стегнато тяло, защото изобилстваше от издадености. Очите му бяха изпъкнали като на риба, бузите — като кръгли лъскави ябълки, а пълните му устни образуваха широк овал: малката му глава беше идеална сфера. Соме изглеждаше като издялан от мек абанос от ръката на майстор, която се бе уморила от своята опитност и бе преминала към експеримент с гротеска.

Той протегна ръка с лека чупка в китката.

— Да, виждам нещичко от Джони — промълви с бегли следи от кокни изговор, вгледан в лицето на Страйк, — но в много по-очукан вариант.

Страйк се ръкува с него. Усети изненадваща сила на пръстите.

Червенокосото момиче се приближи със звънтене.

— Ще бъда зает един час, Трудю, никакви обаждания — поръча й Соме. — Донеси ни чай и бисквитки, мила.

Изпълни балетно завъртане и покани Страйк да го последва.

Минаха по боядисан в бяло коридор покрай отворена врата, откъдето някаква азиатка на средна възраст с плоско лице погледна към Страйк през тънък златист воал, който мятеше върху манекен; стаята бе ярко осветена като операционна, пълна с работни маси, върху които бяха струпани топове плат, а стените представляваха колаж от скици, снимки и бележки. Дребна руса жена, облечена в нещо, което на Страйк му приличаше на цилиндрична превръзка с черен бинт, отвори друга врата и прекоси коридора пред тях; измери го със същия студен и празен поглед като червенокосата Трудю. Страйк се почувства ненормално огромен и космат; вълнест мамут, опитващ се да се смеси с маймуни капуцини.

Той последва наперено пристъпващия дизайнер до края на коридора, а после нагоре по спираловидната стоманена стълба до бял

правоъгълен офис. Прозорците от пода до тавана по цялата дясна стена разкриваха гледка към Темза и южния бряг. Останалите боядисани в бяло стени бяха отрупани с окачени по тях снимки. Вниманието на Страйк бе грабнато от огромен триметров фотос на прословутата „Паднали ангели“, закачен на стената срещу бюрото на Соме. Ала при по-внимателно вглеждане установи, че това не беше познатата на света снимка. В този вариант Лула се смееше с отметната назад глава: прекрасно очертаната ѝ шия излизаше вертикално от дългата ѝ разбъркана коса и се виждаше щръкналото черно зърно на едната ѝ гърда. Киара Портър гледаше Лула със загатната усмивка на лицето, но явно по-бавно бе схванала шегата. Както и в по-известния вариант на снимката, очите на наблюдаващия мигом биваха привлечени от Лула.

Имаше я и по други снимки, буквално навсякъде. Вляво — сред група модели, облечени в прозрачни блузони в цветовете на дъгата; по-нататък — в профил, със златни листа върху устните и клепачите. Усвоено ли бе това ѝ умение да представя лицето си в най-фотогеничния му аранжирмент и да предава емоцията така красиво? Или тя просто бе благодатна повърхност, върху която чувствата заблестяваха естествено?

— Паркирай си задника където желаш — каза Соме, а самият той седна зад бюро от тъмно дърво и стомана, покрито със скици.

Страйк си придърпа плексигласов стол с извит контур. Върху бюрото имаше тениска, декорирана със снимка на принцеса Даяна като мексиканска мадона, отрупана със стъклени мъниста, в комбинация с яркоалено сърце от лъскав сатен с избродирана на него кривната корона.

— Харесва ли ти? — попита Соме, забелязал посоката на погледа му.

— О, да — излъга Страйк.

— Продава се навсякъде. Получих безвкусни писма от католици. Джо Манкура носеше такава в шоуто на Джулс Холанд. Мисля си да изобразя Уилям като Христос на фланелка с дълги ръкави за зимата. Или Хари с автомат, който да крие патката му, какво ще кажеш?

Страйк се усмихна неопределено. Соме кръстоса крака с малко повече показност от необходимата и изрече стъписващо нафукано:

— Значи Счетоводителя смята, че Кукувицата може да е убита? Винаги наричах Лула Кукувицата — ненужно добави той.

— Да. Джон Бристоу обаче е адвокат.

— Знам, но Кукувицата винаги го наричаше Счетоводителя. Всъщност аз започнах, а Кукувицата се присъедини, когато биваше в палаво настроение. Той вечно си връше носа в процентите ѝ и се опитваше да измъкне и последния пенс от всеки. Предполагам, че ти плаща минималния хонорар за детектив.

— Всъщност ми плаща двоен хонорар.

— О, сигурно е станал по-щедър сега, когато разполага с парите на Кукувицата.

Соме загриза нокътя си и напомни на Страйк за Кийрън Коловас-Джоунс. Дватама си приличаха и по телосложение — дребни, но пропорционални.

— Добре де, гадняр съм — рече Соме и извади нокътя от устата си. — Никога не съм харесвал Джон Бристоу. Вечно преследваше Кукувичката за нещо. Да беше си създал свой живот. Да беше извадил наяве склонностите си. Чувал ли си го какви химни реди за майчето си? Срещал ли си „приятелката“ му? Според мен на нея ѝ расте брада.

Изрече думите в непрекъснат злобен поток, после млъкна, за да отвори скрито чекмедже в бюрото, от което извади пакет ментолови цигари. Страйк вече бе забелязал, че ноктите на Соме бяха изгризани до живеца.

— Семейството ѝ беше единствената причина да е толкова сбъркана. Казвах ѝ: „Зарежи ги, мила, давай напред“. Но тя не го правеше. Такава си беше Кукувицата, вечно преследваше изгубени каузи.

Предложи на Страйк от белите цигари и след отказа на детектива си запали една с гравирана запалка „Зипо“. Когато затвори капачето ѝ, Соме каза:

— Ще ми се на мен да беше хрумнало да наема частен детектив. Радвам се, че някой го е направил. Просто не мога да повярвам, че тя се е самоубила. Психотерапевтът ми твърди, че е затваряне на очи пред истината. Ходя на терапия два пъти седмично, не че ми помага де. Бих се тъпкал с валиум като лейди Бристоу, стига да можем да работя под действието му. Пробвах го през седмицата след смъртта на Кукувицата и бях като зомби. Благодарение на него издържах погребението.

Звънтене и подрънкване откъм металната стълба възвести приближаването на Труди, която прекоси с несигурна походка офиса и

постави на бюрото черен лакиран поднос с две руски чаши за чай със сребърен филигран, във всяка от които имаше бледозелена димяща течност с листенца чай, плаващи в нея. Имаше и чинийка с тънки бисквити, които изглеждаха, сякаш са направени от въглени. Страйк с носталгия си припомни пая с картофено пюре и чая с цвета на махагон във „Финикс“.

— Благодаря, Труди. Донеси ми пепелник, скъпа.

Момичето се поколеба, явно на ръба да изрази протест.

— Направи го и толкова — озъби се Соме. — Аз съм шибаният шеф тук, ако искам, мога да опожаря сградата. Махни батериите от противопожарните аларми. Но първо ми донеси пепелник.

— Миналата седмица се задейства алармата и включи пръскачките на долния етаж — обясни Соме на Страйк. — Сега онези, дето ни финансират, не разрешават да се пуши в сградата. Да си го начукат в тесните задници.

Той вдиша дълбоко дима, после го изпусна през ноздрите си.

— Не задаваш ли въпроси? Или просто седиш със страшен вид, докато някой не излее самопризнание?

— Мога и въпроси да задавам — рече Страйк, като извади бележник и химикалка. — Бил си в чужбина, когато Лула е умряла, нали?

— Върнал се бях няколко часа преди това. — Пръстите на Соме, хванали цигарата, леко потрепнаха. — Пътувах до Токио, почти не спях в продължение на осем дни. Кацнахме на Хийтроу някъде към десет и половина и ме налегна синдромът на отместеното часово време в най-тежка форма. Не мога да спя в самолети. Ако ще се разбиваме, искам да съм буден.

— Как се прибра у дома след летището?

— С такси. Елза беше объркала нещо с резервацията на кола. Трябваше да има шофьор, който да ме посрещне.

— Коя е Елза?

— Момичето, което уволних, задето обърка резервацията. Последното, което исках, беше да търся такси толкова късно вечерта.

— Сам ли живееш?

— Не. В полунощ вече бях в кревата с Виктор и Ролф. Котарациите ми — поясни той с бърза усмивка. — Взех амбиен, спях няколко часа, после се събудих в пет сутринта. Пуснах си „Скай Нюз“

от леглото, а един мъж с ужасен калпак от овча кожа стоеше в снега на улицата на Кукувицата и каза, че била мъртва. Текстът, който вървеше в долната част на екрана, съобщаваше същото.

Соме дръпна силно от цигарата и със следващите думи от устата му се изви бял дим.

— Едва не умрях. Реших, че още спя или че съм се събудил в погрешно измерение или нещо от този сорт. Започнах да звъня на всички — на Киара, на Брайъни... Телефоните им даваха заето. През цялото време стоях с вперени в екрана очи и очаквах да съобщят, че е станала грешка, че не е тя. Не спирах да се моля да е била онази клошарка. Рошел.

Той млъкна, като че очакваше някакъв коментар от Страйк. Той още пишеше в бележника си.

— Познаваш Рошел, нали?

— Да. Кукувицата я доведе тук веднъж. Заблудена беше донемайкъде.

— Кое те кара да мислиш така?

— Рошел мразеше Кукувицата. Завиждаше ѝ до смърт. Ако Кукувицата не го виждаше, на мен ми беше пределно ясно. Нея я блазнеше далаверата, пукната пара не даваше дали Кукувицата е жива, или мъртва. Извади късмет, както се оказа... И така колкото по-дълго гледах новините, толкова повече осъзнавах, че няма грешка. Направо рухнах. — Пръстите му, хванали цигарата, отново затрепераха. — Споменаха, че съседка дочула караница. Естествено помислих, че е бил Дъфийлд. Реших, че той я е блъснал през прозореца. Пригответил се бях да кажа на ченгетата какъв боклук е. Готов бях да ида и в съда и публично да свидетелствам що за тип е. И ако тази пепел падне от цигарата ми — продължи той без никаква промяна в тона, — ще уволня малката кучка.

Сякаш чула го, Труди затрополи по стълбата и се появи в стаята задъхана, стиснала в ръце тежък стъклен пепелник.

— Благодаря ти — натъртено произнесе Соме, когато тя го постави пред него и после забърза обратно надолу.

— Защо реши, че е Дъфийлд? — попита Страйк, когато прецени, че Труди се е отдалечила достатъчно.

— Че кого другиго би пуснала Кукувицата в апартамента си в два през нощта?

— Колко добре го познаваш?

— Достатъчно ясна ми е тая подла гадинка. — Соме отпи от ментовия си чай. — Защо го правят жените? А и Кукувичката... Тя не беше глупава впрочем, умът ѝ сечеше като бръснач. Какво тогава виждаше в Еван Дъфийлд? Аз ще ти кажа — отсече той, без да чака отговор. — Ония ми ти глупости с ранения поет, с измъчения гений. Измий си зъбите бе, простако. Не ми се прави на Байрон. — Той тропна чашата си на бюрото, обхвана десния си лакът с лявата ръка и задърпа енергично от цигарата. — Никой истински мъж не би търпял такъв като Дъфийлд. Само жените му се връзват. Заради някакъв извратен майчински инстинкт, ако питаш мен.

— Мислиш ли, че по природа е способен да я убие?

— То се знае — отсече Соме. — Способен е и още как. Всички ние я носим у себе си, тази способност за убийство. Защо Дъфийлд да е изключение? Има манталитета на злобно дванайсетгодишно хлапе. Представям си го в някое от вкиснатите му състояния, което избива в гняв, и после... — Той направи рязък жест с ръка. — Веднъж го видях да ѝ крещи. Беше миналата година на парти след мое ревю. Заставах помежду им. Казах му да се пробва с мен вместо с нея. Може да не съм от най-големите мъжкарци — заяви Соме с изопнато бузесто лице, — но на това нищожество не бих му се дал. Държа се като последен лигльо на погребението.

— Наистина ли?

— Да. Криеше си лицето, грам уважение не показва. Да не бях толкова разстроен, щях да му дам да разбере какво мисля за него. Ще ми се прави на съсипан, гадният му малък лицемер.

— Значи никога не си вярвал, че е самоубийство?

Странните изпъкнали очи на Соме се втренчиха в Страйк.

— Никога. Дъфийлд твърди, че бил у дилъра си, маскиран като вълк. Що за смотано алиби е това? Надявам се, че ти е на дневен ред за проверка. Дано не си заслепен от славата му, както бяха от полицията.

Страйк си припомни коментара на Уордъл за Дъфийлд.

— Не мисля, че според тях Дъфийлд е ослепителен.

— Тогава проявяват повече вкус, отколкото съм си мислил — заяви Соме.

— Защо си толкова сигурен, че не е било самоубийство? Лула е имала психични проблеми, нали така?

— Да, но ние имахме договорка като Мерилин Монро и Монтгомъри Клифт. Бяхме си обещаали, че ако някой от нас сериозно се замисли за самоубийство, ще се обади на другия. Тя щеше да сподели с мен.

— Кога я чу за последен път?

— Обади ми се в сряда, докато още бях в Токио — отвърна Соме. — Тъпата крава все забравяше за осемте часа разлика. Бях изключил звука на телефона си в два през нощта, така че не вдигнах. Но тя ми беше оставила съобщение и въобще не беше на вълна самоубийство. Чуй това.

Той отново бръкна в чекмеджето на бюрото си, натисна няколко бутона и подаде мобилния си телефон на Страйк.

Лула Ландри заговори в ухото на Страйк, близка и реална, с малко пресипнал гърлен глас и с умишлено изопачен кокни изговор:

— Добре ли си, миличък? Имам да ти казвам нещо. Не съм сигурна, че ще ти хареса, но е голяма новина и съм толкова щастлива, че трябва да я споделя с някого, така че звънни ми, когато можеш, чу ли? Нямам търпение. — Следваха звуци от въздушни целувки.

Страйк му върна телефона.

— Ти върна ли й обаждането? Разбра ли каква е била голямата й новина?

— Не. — Соме смачка цигарата си и веднага извади друга. — Японците ми бяха наредили среща след среща. Колкото пъти ми хрумваше да се обадя, часът беше неподходящ. Във всеки случай... да ти кажа право, мислех, че знам какво ще ми каже, и никак не бях зарадван. Реших, че е бременна.

Соме кимна няколко пъти с новата цигара, стисната между зъбите си, после я махна, за да каже:

— Да, мислех, че се е подредила.

— От Дъфийлд ли?

— Силно се надявах, че не. Тогава още не знаех, че пак са се събрали. Тя не би посмяла да се върне пак при него, ако бях в страната, затова е изчакала да ида в Япония, коварната малка кучка. Знаеше, че го мразя, а тя държеше на мнението ми. Бяхме си близки като роднини с Кукувицата.

— Защо реши, че може да е бременна?

— Заради тона, с който говореше. Сам я чу, толкова е развълнувана... Такова чувство имах. Точно такова нещо би сторила Кукувицата и би очаквала аз да съм щастлив колкото нея, пък майната ѝ на кариерата ѝ, майната ми на мен, дето разчитах тя да рекламира новата ми модна линия за аксесоари...

— Това ли беше договорот за пет милиона лири, за който ми спомена брат ѝ?

— Да, и бас държа, че Счетоводителя я е притискал да измъкне колкото е възможно повече — отново се нервирала Соме. — Не беше в природата на Кукувицата да се опитва да ми задигне и последното пени. Тя знаеше, че участието ѝ ще е нещо прекрасно, че ще я издигне на още по-високо ниво. Не парите бяха най-важното. Всички я свързваха с моите модели. Направи големия си пробив със снимка за „Вог“, облечена в моя рокля. Кукувицата обожаваше моите дрехи, обожаваше и мен, но когато хората се издигнат до някакво ниво и всички им втълпяват, че струват повече, забравят кой ги е довел дотам и нещата се връщат на нулата.

— Очевидно си преценил, че тя си струва, за да се обвържеш с договор за пет милиона лири.

— Ами аз кажи-речи за нея създадох тази линия, така че да се съобразявам с бременност при снимките нямаше да е много забавно. А и си представях как после Кукувицата съвсем ще оглупее и няма да иска да оставя проклетото бебе. Точно този тип беше тя: все търсеше хора, които да обича, заместители на семейство. Онези Бристоу напълно я бяха побъркали. Бяха я осиновили само като играчка за Ивет, която е такава кучка, че косата да ти настръхне.

— В какъв смисъл?

— Обсебваща. Вещаеща прокоба. Не искаше да изпусне Кукувицата от поглед, за да не умре като хлапето, заради което я бе купила — за да го замени. Лейди Бристоу идваше на всички ревюта, мотаеше се в краката на хората до момента, в който вече беше много болна. А имаше и чичо, който се отнасяше с Кукувицата като с отрепка, докато тя не започна да печели сериозно. Тогава взе да проявява малко повече уважение. Тия Бристоу много ценят парите.

— Те са богато семейство, нали така?

— Алек Бристоу не остави чак толкова много. Не и някакво внушително състояние. Не като твоя старец. Всъщност как така —

свърна Соме от темата на разговора — синът на Джони Рокъби работи като частен детектив?

— Ами просто това му е професията — отвърна Страйк. — Та разкажи за Бристоу.

Соме не показва да му е неприятно, задето го командват, напротив, сякаш му доставяше удоволствие, защото бе непривично изживяване.

— Спомням си как Кукувицата ми спомена, че по-голямата част от завещаното от Алек Бристоу била дялове от старата му компания, а „Албрис“ се сгромоляса в рецесията. В никой случай не е от порядъка на „Епъл“. Кукувицата печелеше повече от всички онези нещастници, преди да е навършила двайсет.

— Тази снимка — каза Страйк и посочи огромния фотос на „Паднали ангели“ на стената зад себе си — беше ли част от кампанията за пет милиона лири?

— Да — потвърди Соме. — Тези четири чанти бяха началото. Тя държи „Кашил“ тук. Дадох на всичките африкански имена заради нея. Беше обсебена от Африка. Оная уличница, родната ѝ майка, която тя изкопа най-сетне, ѝ беше казала, че баща ѝ бил африканец, така че Кукувицата се побърка на тази тема. Говореше как щяла да учи там, да върши благотворителна работа... Нямаше значение, че дъртата кофа трябва да бе преспала поне с петдесет бандюги. Африканец, друг път — рече Соме и смачка цигарата си в стъкления пепелник. — Мърлата просто бе казала на Кукувицата каквото тя искаше да чуе.

— И ти реши да използваш снимката за кампанията, макар Лула току-що да е...

— Направих го в знак на почит към нея — с висок глас го прекъсна Соме. — Никога не е изглеждала по-красива. Беше един вид поклон към нея, към нас. Тя бе моята муза. Ако мръсниците не могат да го разберат, майната им и толкоз. Журналистите в тази страна са по-долни от най-долните отрепки. За всеки съдят по себе си.

— В деня, преди Лула да умре, са ѝ били изпратени чанти...

— Да, от моите бяха. Изпратих ѝ по една от тези — каза Соме и посочи снимката с върха на новата си цигара. — Със същия куриер пратих и дрехи на Дийби Мак.

— Той беше ли ги поръчал, или...

— Рекламни подаръци, драги — поясни Соме. — В името на добрия бизнес. Няколко суитчъра с качулки от конфекцията и разни аксесоари. Никога не е загуба да подаряваш на знаменитост.

— Той облече ли ги някога?

— Не знам — отвърна Соме, понижил леко тона. — Имах си други грижи на главата следващия ден.

— Видях го в Ютюб да носи суитчър с качулка с капси по него, ето такива — каза Страйк и посочи гърдите на Соме. — Във формата на юмрук.

— Да, този беше един от тях. Значи някой му ги е препратил. На единия имаше юмрук, на другия пистолет, а на гърба им беше изписан текст от негови песни.

— Лула говори ли с теб за това, че Дийби Мак ще отседне в апартамента под нейния?

— О, да. Но не беше достатъчно въодушевена от това. Все й казвах: миличка, ако за мен беше написал три песни, щях да го чакам гол зад вратата му, като пристигне. — Соме издиша две успоредни струи дим от ноздрите си и погледна изкосо Страйк. — Харесвам ги едри и грубовати — добави. — Но не и Кукувицата. Сам виждаш с какъв се хвана. Повтарях й: ти си тази, дето направи такъв голям въпрос от откриването на корените си, намери си едно свястно чернокожо момче и се задоми. Дийби щеше да е идеален за нея. Защо не? В последното шоу за сезона я накарах да мине по подиума под звуците на „Момиче с грозно лице“ на Дийби. „Наистина хубаво ти е тялото, но виж си мутрата в огледалото. Погледни се, че си кръгла нула. Момиче, нямаш нищо общо с Лула.“ Дъфийлд беше крайно недоволен.

Соме пуши един миг мълчаливо с поглед към стената със снимки.

— Къде живееш, някъде наблизо ли? — попита Страйк, макар да знаеше отговора.

— Не, на Чарлс стрийт в Кенсингтън — отвърна Соме. — Преместих се там миналата година. Далеч е от Хакни, няма спор, но вече ставаше глупаво, трябваше да се махна оттам. Твърде много разправии и побоища. Аз съм израснал в Хакни — обясни той. — Тогавя бях никому неизвестният Кевин Оусу. Смених си името, когато напуснах дома. Като теб.

— Аз никога не съм бил Рокъби — уточни Страйк и обърна нова страница в бележника си. — Родителите ми не са били женени.

— Това всички го знаем, драги — подхвърли Соме не без известна злоба. — Обличах твоя старец за снимки в „Ролинг Стоун“ миналата година: прилепнал костюм и омачкано бомбе. Виждаш ли го често?

— Не — отговори Страйк.

— Не, разбира се, ще го накараш да изглежда стар — позасмя се Соме. Той се разшава на стола си, запали нова цигара, стисна я между устните си и примижа към Страйк през стелещия се ментолов дим. — Защо говорим за мен всъщност? Хората често ли ти разправят житейските си истории, като извадиш този бележник?

— Случва се.

— Не си ли искаш чая? Не те виня. И аз не знам защо я пия тази гадост. Баща ми би получил удар, ако поиска чай, а му поднесат това.

— Семейството ти още ли е в Хакни?

— Не съм проверявал — промърмори Соме. — Не си говорим. Аз практикувам онова, което проповядвам.

— Защо според теб Лула е променила името си?

— Защото и тя като мен мразеше проклетото си семейство. Не искаше вече да е свързана с тях.

— Защо тогава е избрала фамилия като на чичо си Тони?

— Той не е прочут. А комбинацията звучи добре. И Дийби не би могъл да напише „Двойно Л, бъди моя“, ако беше Лула Бристу.

— Чарлс стрийт не е много далеч от Кентигърн Гардънс, нали?

— На двайсет минути пеша е. Исках Кукувицата да се премести при мен, когато каза, че повече не изтрайва в старото си жилище, но тя не пожела. Избра вместо това онзи петзвезден затвор само и само да избяга от репортерите. Те я принудиха да иде там. Те носят отговорността.

Страйк си припомни думите на Дийби Мак „Шибаните репортери я тласнаха навън от прозореца“.

— Заведе ме да видя къщата. Мейфеър, пълен с богати руснаци и араби и с негодници като Фреди Бестигуи. Казах й: миличка, не можеш да живееш тук с този мрамор навсякъде, не е шик при нашия климат, все едно да обитаваш собствената си гробница... — Помълча малко, после продължи: — Няколко месеца живя в пълен кошмар. Някой я

дебнеше, пъхаше писма в пощенската кутия на входната ѝ врата в три часа през нощта, будеше я. Нещата, които описваше, че ще ѝ стори, я плашеха. После се раздели с Дъфийлд и репортерите вече бяха непрестанно пред дома ѝ. Откри, че подслушват всичките ѝ разговори. Отгоре на всичко си втълпи, че трябва да намери оная кучка майка си. Твърде много ѝ се събра. Искаше да се махне от всичко, да се усеща в безопасност. Настоявах да се премести при мен, но не, отиде и купи оня проклет мавзолей. Избра жилището, защото ѝ изглеждаше като крепост с тази денонощна охрана. Вярваше, че там ще е защитена, че никой няма да може да се добере до нея. Ала намрази това място от първия ден. Знаех, че така ще стане. Беше откъсната от всичко, което харесваше. Кукувичката обичаше цвят и шум, обичаше да ходи свободно по улицата, да се усеща волна. Една от причините, поради които полицията твърдеше, че не е било убийство, бяха отворените прозорци. Лично ги беше отворила, по дръжките бяха нейните отпечатъци. Но аз знам защо ги е отворила. Тя винаги отваряше прозорците, дори и при най-голям студ, защото не можеше да понася тишината. Харесваше ѝ да чува Лондон. — Тонът на Соме бе изгубил цялото си лукавство и сарказъм. Той прочисти гърлото си и продължи: — Опитваше се да създаде връзка с нещо реално. Непрекъснато говорехме за това. То беше нашата голяма тема. Тъкмо по тази причина общуваше с проклетата Рошел. Кукувичката си мислеше, че би се озовала в нейното положение, ако не беше красива, ако Бристоу не я бяха взели като жива играчка за Ивет.

— Разкажи ми за онзи, който я е следил.

— Побъркан. Въобразяваше си, че са женени с нея. Беше му издадена забранителна заповед да я доближава и му назначиха принудително психиатрично лечение.

— Имаш ли представа къде е той сега?

— Мисля, че го депортираха обратно в Ливърпул — отвърна Соме. — Но полицията го провери, казаха ми, че бил в охранявано отделение в нощта, когато тя умря.

— Познаваш ли семейство Бестигуи?

— Само по думите на Лула, но той е долнопробен, а тя е празноглавка, пълна със силикон. Не ми е нужно да я познавам, ясен ми е нейният тип. От богаташките, дето харчат парите на грозните си

мъже. Идват на моите ревюта. Искат да са ми приятелки. Предпочитам откровените проститутки пред тях.

— Седмица преди Лула да умре, двамата с Фреди Бестигуи са прекарвали уикенда в една и съща извънградска вила.

— Да, чух. Той ѝ беше хвърлил око — пренебрежително подхвърли Соме. — Тя също го знаеше, не беше някакво непознато преживяване за нея. Но ми сподели, че не е отишъл по-далеч от опити да попадне едновременно с нея в асансьора.

— Не си ли говорил с нея след уикенда у Дики Карбъри?

— Не. Да не е опитал нещо там? Не подозираш Бестигуи, нали? — Соме се изправи в стола си и се втренчи в Страйк. — Мамка му... Фреди Бестигуи? Той е боклук, знам си го. Познавам едно момиченце, приятелка на приятел, което работеше в продуцентската му компания. Опитал се да я изнасили. Не, не преувеличавам — побърза да каже Соме. — Говоря за буквално изнасилване. Напил я след работа и я проснал на пода. Някакъв сътрудник си забравил мобилния телефон и се върнал, та ги заварил. Бестигуи плати и на двама им. Всички я убеждаваха да повдигне обвинения, но тя взе парите и избяга. Казаха, че прилагал твърде извратени дисциплинарни мерки спрямо втората си жена, ето защо тя си отиде и му отмъкна три милиона, след като го заплашила с пресата. Но Кукувицата никога не би пустила Фреди Бестигуи у дома си в два през нощта. Както казах, тя не беше глупаво момиче.

— Какво знаеш за Дерик Уилсън?

— Кой е той?

— Охранителят, който е бил дежурен в нощта на смъртта ѝ.

— Нищо.

— Едър мъж с ямайски акцент.

— Може това да те шокира, но не всички чернокожи в Лондон се познават.

— Питам се дали не си разговарял с него, или дали Лула не го е споменавала.

— Не, имахме по-интересни теми за разговор от пазачите в сградата.

— Важи ли същото и за шофьора ѝ Кийрън Коловас-Джоунс?

— О, него го знам — рече Соме с усмивчица. — Постоянно позираше, когато очакваше, че го гледам през прозореца. Не му

достига някъде около метър, за да бъде модел.

— Лула говорила ли ти е за него?

— Не, от къде на къде? — нетърпеливо попита Соме. — Той й беше шофьор.

— Той ми каза, че са били близки. Спомена, че тя му подарила сако твой дизайн. Струвало деветстотин лири.

— Голяма работа — отсеке Соме с непринудено пренебрежение. — Значимите ми модели вървят по три хилядарки. Слагам логото си на абсолютно безлични костюми и те се продават като топъл хляб. Глупак ще съм, ако не го правя.

— Точно за това щях да те питам — каза Страйк. — Става дума за конфекцията, нали?

Соме изглеждаше развеселен.

— Именно. Това са дрехи, изработени не по поръчка. Купуваш ги готови от магазина.

— Ясно. Много ли от тях се купуват?

— Ами да, продават се навсякъде. Кога последно си бил в магазин за мъжка конфекция? — попита Соме и присмехулните му изпъкнали очи обходиха тъмносиньото сако на Страйк. — Какво си облякъл всъщност, костюма си от демобилизацията ли?

— Като казваш „навсякъде“...

— В луксозните универсални магазини, бутиците, онлайн — изрецитира Соме. — Защо?

— На записи от охранителни камери са заснети двама мъже, отдалечаващи се с тичане от квартала на Лула онази нощ и единият носи суитчър с твоето лого на него.

Соме поклати глава леко раздразнен.

— Той е един от още поне милион.

— Ти не видя ли...?

— Не съм ги гледал тези щуротии — ядно заяви Соме. — Нито гледах безбройните репортажи, нито исках да чета по този въпрос, нито дори да мисля. Казах им да ми го спестят — поясни той и направи жест към стълбите и към персонала долу. — Знаех само, че тя е мъртва, а Дъфийлд се държи като човек, който крие нещо. И това ми стигаше.

— Добре, докато още сме на темата за дрехите, на последната снимка на Лула, на която влиза в сградата, тя носи рокля и палто...

— Да, носела е „Марибел“ и „Фей“ — потвърди Соме. — Роклята се нарича „Марибел“...

— Да, това го схванах — прекъсна го Страйк. — Но когато е умряла, е била облечена в друго.

Това сякаш изненада Соме.

— Така ли?

— Да. На полицейските снимки трупът беше...

Соме вдигна ръце в неволен жест за самозащита, после се изправи, като дишаше дълбоко, и отиде до стената със снимките, откъдето Лула гледаше усмихната, ведра или замислена. Когато дизайнерът отново се обърна към Страйк, странните му изпъкнали очи бяха влажни.

— По дяволите — процеди тихо той. — Не говори за нея така. „Трупът.“ Дявол да го вземе. Ти си един безсърдечен негодник. Нищо чудно, че старият Джони не си пада по теб.

— Не съм искал да те разстроя — спокойно изрече Страйк. — Целта ми беше да разбера дали се сецаш за причина тя да се преоблече, когато се е прибрала у дома. Когато е паднала, е била с панталони и бюстие с пайети.

— Откъде мога да знам, по дяволите, защо се е преоблякла? — избухна Соме. — Може да ѝ е било студено. Може да е била... Това е нелепо. Как бих могъл да знам?

— Само питам — каза Страйк. — Четох някъде как си казал пред пресата, че е умряла в твоя дреха.

— Не бях аз, никога не съм го обявявал. Някаква гадина от таблоидите позвънила в офиса и попитала за дизайнера на роклята. Една от шивачките ѝ каза, а после я нарекоха мой говорител. Мръсниците го изкараха, че искам да си правя реклама от това. По дяволите.

— Дали би могъл да ме свържеш с Киара Портър и Брайъни Радфорд?

Соме като че бе изгубил почва под краката си и изглеждаше смутен.

— Какво? Да...

И в следващия момент се разплака истински; не като Бристоу с шумно хлипане, а мълчаливо, със сълзи, които се търкаляха по гладките му черни бузи и мокреха тениската му. Той преглътна,

затвори очи, обърна се с гръб към Страйк и облегна чело на стената, цял разтреперан.

Страйк чакаше, без да казва нищо, докато Соме няколко пъти обърса лицето си и се обърна към него. Не спомена сълзите си, а се върна до стола си, седна и запали цигара. След две или три дълбоки всмуквания заяви с делови, лишен от емоции тон:

— Ако е сменила дрехите си, то е било, защото е очаквала някого. Кукувицата винаги се обличаше за съответната роля. Трябва да е чакала някого.

— Така си помислих и аз — каза Страйк. — Но не съм експерт по жените и облеклото им.

— Не си, то се вижда — пусна отново злобничка усмивка Соме. — Искаш да говориш с Киара и Брайъни ли?

— Би помогнало.

— И двете ще присъстват на мои снимки в сряда. Арлингтън Теръс номер едно в Излингтън. Ако наминеш към пет следобед, ще са свободни да говорят с теб.

— Много мило от твоя страна, благодаря.

— Не е мило — тихо промълви Соме. — Искам да узная какво е станало. Кога ще говориш с Дъфийлд?

— Щом успея да се добера до него.

— Малкото лайно мисли, че му се е разминало. Тя трябва да се е преоблякла, защото е знаела, че той ще отиде. Макар да са имали скандал, наясно е била, че ще тръгне подир нея. Но той никога няма да говори с теб.

— Ще говори с мен — безгрижно заяви Страйк, прибра бележника и погледна часовника си. — Отнех ти много време. Благодаря отново.

Соме поведе Страйк обратно надолу по спираловидната стълба и после по белия коридор с отчасти възвърната напереност. Когато си стиснаха ръцете в студеното, настлано с плочки фоайе, по лицето му нямаше видими следи от мъка.

— Вземи да поотслабнеш — поръча на сбогуване той на Страйк — и ще ти пратя нещо XXL.

Когато вратата на склада се затвори зад Страйк, той чу Соме да подвиква към момичето с доматената коса на рецепцията:

— Знам какво си мислиш, Трудю. Представяш си го как те обладава грубо изотзад, нали? Признай си, скъпа. Искаш го тоя едър и грубоват войник.

Последва шокирано изкискване от страна на Трудю.

Това, че Шарлот прие мълчанието на Страйк, бе нещо безпрецедентно. Нямаше повече обаждания или съобщения; тя поддържаше позата на осъзнала, че последният им грозен и вулканичен скандал я е променил безвъзвратно, прогонил е любовта ѝ и я е прочистил от беса ѝ. Ала Страйк познаваше Шарлот толкова интимно, като микроб, живял в кръвта му петнайсет години; знаеше, че единствената ѝ реакция на болката е да нарани виновника възможно най-дълбоко, без значение какво ще ѝ струва това. Какво би се случило, ако той продължи да ѝ отказва аудиенция? Беше единствената стратегия, която никога не бе изпробвал, и само тя му оставаше.

От време на време, когато гордостта му падаше (късно вечер при самотата в походното легло), инфекцията отново изригваше: бликваха разкаяние и копнеж, той я виждаше красива, гола, шепнеща любовни думи; или с тих плач му казваше, че знае колко е лоша, сбъркана и невъзможна, но че е най-доброто и истинско нещо, случвало му се някога. И тогава фактът, че от нея го дели натискането на няколко бутона, се оказваше твърде крехка барикада срещу изкушението. Понякога се измъкваше от спалния чувал и се придвижваше на куц крак в тъмното до опустялото бюро на Робин, включваше лампата и с часове четеше документите по случая. Веднъж или два пъти звъня посред нощ на мобилния телефон на Рошел Онифаде, но тя така и не отговори.

В четвъртък сутринта Страйк се върна при зида край болницата „Сейнт Томас“ и чака три часа с надеждата да види Рошел отново, но тя не се появи. Накара Робин да позвъни в болницата, но този път те отказаха да коментират неявяването на Рошел и оказаха съпротива на всички опити да се узнае адресът ѝ.

В петък сутринта Страйк отскочи до „Старбъкс“ и когато се върна, завари Сръчко да седи не на канапето до бюрото на Робин, а на самото бюро. Между устните си стискаше незапалена ръчно свита цигара и се бе навел към секретарката му, очевидно по-забавен, отколкото Страйк го бе виждал някога, защото Робин се смееше някак

сдържано, както правят жените, когато са развеселени, но в същото време искат да покажат ясно, че крепостта е добре охранявана.

— Добро утро, Сръчко — каза Страйк, но възстрогийт му поздрав не попари пламения език на тялото на компютърния специалист, нито пък широката му усмивка.

— Как е, Фед? Връщам ти лаптопа.

— Чудесно. Двойно безкофеиново лате — обяви Страйк и постави чашата пред Робин. — Безплатно — добави той, когато тя посегна за портмонето си.

Бе трогателно упорита да пуска в кутията за дребни разходи сумата за разни дребни луксове. Робин не възрази пред госта им, а благодари на Страйк, завъртя стола си по часовниковата стрелка и обърна гръб на двамата мъже.

Проблясването на кибритена клечка отклони вниманието на Страйк от собственото му двойно еспreso към посетителя.

— В този офис не се пуши, Сръчко.

— Какво? Че ти пушиш като комин.

— Не и тук. Ела с мен.

Страйк поведе Сръчко в собствения си кабинет и затвори вратата.

— Тя е сгодена — обяви той, като седна на обичайното си място.

— Значи си хабя барута, а? Ясно. Кажи добра дума за мен, ако годежът се развали, тя е точно моят тип.

— Едва ли ти си нейният.

Сръчко се ухили и закима.

— Вече си се наредил на опашката значи.

— Не — отвърна Страйк. — Просто знам, че годеникът ѝ е счетоводител, който играе ръгби. Типичен йоркширец, здравеняк с квадратна челюст.

Беше си създал изненадващо ясен образ за Матю, без да е виждал негова снимка.

— Знае ли човек, може да ѝ се прище да се насочи към нещо по-пикантно — подхвърли Сръчко, остави лаптопа на Лула Ландри върху бюрото и се настани срещу Страйк. Носеше леко опърпана тениска и сандали на бос крак; беше най-топлият ден от годината дотук. — Разгледах подробно този боклук. Доколко те интересуват техническите подробности?

— Никак. Но искам да съм сигурен, че можеш да ги изясниш в съда.

За пръв път Сръчко изглеждаше истински заинтригуван.

— Ти сериозно ли?

— Напълно. Можеш ли да докажеш пред адвоката на защитата, че си разбираш от работата?

— Естествено, че мога.

— Тогава ми дай само важните данни.

Сръчко се поколеба за миг в опит да разгадае изражението на Страйк. Накрая заговори:

— Паролата е „Ейджиман“ и е въведена пет дни преди смъртта ѝ.

— Каж ми я по букви.

Сръчко го направи и за изненада на Страйк добави:

— Това е фамилия. Ганайска. Отваряла е началната страница на Института по ориенталски и африкански науки и там тя фигурира. Погледни.

Докато говореше, Сръчко чаткаше с гъвкавите си пръсти по клавишите и бързо извика началната страница, която бе споменал — беше в яркозелена рамка с отделни раздели за института, новини, учебен персонал, студенти, библиотека и така нататък.

— Когато е умряла обаче, страницата е изглеждала така.

С още малко пъргаво чаткане той извика почти идентична страница и бързото движение на курсора показва линк към некролога на някой си професор Дж. П. Ейджиман, заслужил професор по африканска политика.

— Запазила е тази версия на страницата — обясни Сръчко. — Интернет историята ѝ показва, че е браузвала Амазон за книгите му през месеца преди смъртта си. По това време е търсила много литература за африканска история и политика.

— Има ли данни да е кандидатствала в института?

— Не и тук.

— Нещо друго интересно?

— Единственото друго, което забелязах, е, че голям файл със снимки е изтрит на седемнайсети март.

— Как разбра това?

— Има софтуер, който помага да възстановиш дори неща, за които хората мислят, че са изчезнали от харддиска — каза Сръчко. —

Как мислиш, че залавят разните педофили?

— Ти върна ли го?

— Да, сложих го тук. — Той подаде на Страйк флаш устройство.

— Предположих, че няма да искаш да го сложа на харддиска.

— Не... Значи снимките бяха...?

— Нищо скандално. Просто са изтрити. Както ти казах, средният потребител не осъзнава, че трябва повече да се потрудиш, а не само да натиснеш „изтриване“, ако действително искаш да скриеш нещо.

— Седемнайсети март — промълви Страйк.

— Да, празникът на свети Патрик.

— Десет седмици, след като е умряла.

— Може от полицията да са го изтрили — предположи Сръчко.

— Не са те — отвърна Страйк.

След като Сръчко си тръгна, той бързо отиде във външния офис и измести Робин пред компютъра, за да разгледа снимките, изтрити от лаптопа. Усети вълнението на Робин, когато ѝ обясни какво е свършил Сръчко, и отвори съдържанието на флаш устройството.

Когато на екрана се появи първата снимка, за част от секундата Робин се уплаши, че ще видят нещо ужасно; свидетелство за криминално деяние или перверзия. Само беше чувала за криене на снимки онлайн в контекста на ужасни случаи, свързани с малтретиране. След няколко минути обаче Страйк изрази гласно собственото ѝ мнение.

— Просто снимки от социален характер.

Думите му не издаваха разочарованието, което чувстваше Робин, и тя се засрами мъничко от себе си; нима бе искала да види нещо потресаващо? Страйк минаваше надолу по снимките: групички смеещи се момичета, колежки от модните подиуми, някоя и друга знаменитост. Имаше няколко снимки на Лула с Еван Дъфийлд, някои правени от тях самите с изнесен напред апарат, на които бяха очевидно дрогирани или пияни. Соме се явяваше на няколко пъти; до него Лула изглеждаше по-сдържана и официална. Имаше много снимки на Киара Портър и Лула, прегърнати по барове, танцуващи в клубове и кискаци се на канапето в нечий претъпкан от хора апартамент.

— Това е Рошел — каза внезапно Страйк, като посочи смръщеното лице, подаващо се под мишницата на Киара Портър на

една групова снимка. На същата в края стоеше сияещият Кийрън Коловас-Джоунс.

— Направи ми услуга — каза Страйк, след като бяха прегледали набързо всичките двеста и дванайсет снимки. — Разгледай ги и се опитай да идентифицираш поне прочутите личности, за да започнем да анализираме кой може да е искал снимките да изчезнат от лаптопа ѝ.

— Но тук няма нищо уличаващо — учуди се Робин.

— Трябва да има — отсече Страйк.

Той се върна във вътрешния кабинет, където се обади на Джон Бристоу (бил в среща и не можело да го безпокоят; „Моля предайте му при първа възможност да ми позвъни“), на Ерик Уордъл (гласова поща: „Имам въпрос за лаптопа на Лула Ландри“) и на Рошел Онифаде (ей така, за всеки случай, без шанс да остави съобщение: „Гласовата поща е запълнена“).

— Все още нямам успех с господин Бестигуи — съобщи Робин на Страйк, когато той излезе от вътрешния кабинет и я завари да издирва неидентифицирана брюнетка, снимана с Лула на плажа. — Отново му звънях сутринта, но той не ми връща обажданията. Опитах всичко, на всякакви се правих, настоявах, че не търпи отлагане... Какво смешно има?

— Чудех се защо всички тези хора, при които ходиш на интервюта, не ти предлагат работа — отвърна Страйк.

— О — промълви Робин и леко се изчерви. — Предложиха ми. Всичките. Приех онази в „Човешки ресурси“.

— О, ясно — рече Страйк. — Не си споменала. Поздравления.

— Прощавай, мислех, че съм ти казала — излъга Робин.

— Значи си тръгваш... кога?

— След две седмици.

— Аха. Матю сигурно е доволен, а?

— Да — отвърна тя малко слисана, — доволен е.

Сякаш Страйк знаеше, че Матю не одобрява, че тя работи за него, но това беше невъзможно, бе внимавала извънредно много да не издаде и чрез най-малък намек напрежението у дома.

Телефонът извънтя и Робин го вдигна.

— Офисът на Корморан Страйк... Кой се обажда, моля?... Дерик Уилсън е — каза тя и му подаде слушалката.

— Здравей, Дерик.

— Господин Бестигуи замина за няколко дни — прозвуча гласът на Уилсън. — Ако искаш, ела да огледаш сградата...

— Там съм до половин час — отговори Страйк.

Изправи се, провери джобовете си за портфейла и ключовете и тогава забеляза, че Робин е малко умърлушена, макар да продължаваше да преглежда неупличаващите снимки.

— Искаш ли да дойдеш?

— Да! — рече зарадвана тя, грабна чантата си и изключи компютъра.

Тежката боядисана в черно входна врата на Кентигърн Гардънс номер осемнайсет се отвори към облицованото с мрамор фоайе. Точно срещу входа имаше красиво махагоново бюро, от дясната страна на което бяха стълбището, почти веднага изчезващо от погледа след извивката (мраморни стъпала, парапет от месинг и дърво), входът към асансьора с врати в старо злато и врата от тъмно масивно дърво, вградена в бялата стена. Върху голям бял куб в ъгъла между тази и външната врата бяха поставени високи цилиндрични вази с изобилие от наситенорозови лилиуми, чийто аромат насищаше топлия въздух. Лявата стена бе с огледала, които удвояваха размера на пространството и отразяваха оглеждащите фоайето Страйк и Робин, вратите на асансьора, модерния кристален полилей, както и издълженото в перспектива бюро за охраната с полирания му дървен плот.

Страйк си припомни думите на Уордъл: „Мраморни подове и облицовки в апартаментите. Досуц като петзвезден хотел“. Робин до него се опитваше да не издава колко е впечатлена. Така значи живееха мултимилionерите. Тя и Матю заемаха долния етаж на къща близнак в Клапъм; дневната ѝ бе с размера на помещението, отредено тук за дежурния пазач, където Уилсън ги въведе най-напред. Имаше достатъчно място за маса и два стола; монтиран на стената шкаф побираше всички служебни ключове от апартаментите, а друга врата водеше към тясна тоалетна.

Уилсън носеше черна униформа с месингови копчета — по модел на униформите на полицейските началници — бяла риза и черна вратовръзка.

— Мониторите — посочи той на Страйк, като излязоха от задната стая и спряха зад бюрото, където имаше редица от четири малки черно-бели екрана, скрити от посетителите. Единият показваше заснетото от камерата пред външната врата: ограничен изглед към улицата; на друг се виждаше безлюдният подземен гараж; на третия — празният заден двор на номер осемнайсет, в който имаше морава, разни екзотични насаждения и висока задна стена, същата онази, на

която Страйк се бе покачил преди; четвъртият даваше видимост на вътрешността на неподвижния в момента асансьор. В допълнение към мониторите имаше два контролни панела — за алармената инсталация на общите части и тези към вратите на басейна и гаража, както и два телефона, единият с външна линия, а другият — свързан само с трите апартамента.

— Отгук — каза Уилсън и посочи масивната дървена врата — се отива към фитнес залата, басейна и гаража.

По молба на Страйк той ги поведе през нея.

Фитнес залата беше малка, но с огледала като във фоайето, които я правеха да изглежда два пъти по-просторна. Имаше един прозорец към улицата, а вътре се виждаха движеща се пътека, велоергометър, степер и комплект щанги.

Втора махагонова врата водеше към тясно мраморно стълбище, осветено от стенни аплици във формата на кубове и стигащо до тясна долна площадка, където обикновено боядисана врата водеше към подземния гараж. Уилсън я отвори с два ключа — „Чъб“ и „Йейл“ — после щракна електрическият ключ. Осветената площ бе дълга почти колкото самата улица и пълна с автомобили на стойност милиони лири — „Ферари“, „Ауди“, „Бентли“, „Ягуар“ и „Беемве“. На триметрови отстояния по протежението на задната стена имаше врати като онази, през която бяха влезли току-що: вътрешни входи към всяка от сградите на Кентигърн Гардънс. Обрамчени в сребриста дневна светлина, електрическите врати на гаража откъм „Пътят на крепостните“ бяха близо до номер осемнайсет.

Робин се питаше за какво ли си мислеха двамата мълчаливи мъже до нея. Дали Уилсън бе свикнал с невероятния бит на собствениците, ползващи подземни гаражи, плувни басейни и ферарита? Дали Страйк разсъждаваше над въпроса, който се въртеше в нейната глава: възможностите за тайно прескачане по съседски, за скриване и напускане през толкова изходи, колкото бяха къщите на улицата? Ала тогава забеляза многобройните черни муцуни на камерите, разположени на равномерни отстояния високо по стените и подаващи образи на още по-многобройни монитори. Възможно ли бе нито един от тях да не е бил наблюдаван през онази нощ?

— Добре — рече Страйк и Уилсън ги поведе обратно към мраморното стълбище, като заключи вратата към гаража зад себе си.

Докато слизаха по друго тясно стълбище, миризмата на хлор се засилваше с всяка стъпка, но когато Уилсън отвори една врата в дъното, те бяха облъхнати от топъл и влажен въздух, наситен с дъх на химически препарати.

— Това ли е вратата, която не е била заключена онази нощ? — попита Страйк, а Уилсън кимна и включи яркото осветление.

Влязоха и приближиха до широкия мраморен бордюр на басейна с дебело пластмасово покритие върху него. Отсрещната стена и тук бе цялата в огледала; Робин видя образите на трима им в облекло, което изглеждаше нелепо на фона на стенописа с тропически растения и пърхащи пеперуди, който продължаваше и към тавана. Басейнът беше към петнайсет метра дълъг и в далечния му край имаше шестоъгълно джакузи, зад което бяха трите кабинки за преобличане със заключващи се врати.

— Тук няма ли камери? — попита Страйк, а Уилсън отрече със завъртане на глава.

Робин почувства, че по тила и под мишниците ѝ се стичат струйки пот. Помещението с басейна беше потискащо и тя бе доволна да изкачи отново стълбите към фойето, което бе приятно и просторно. В тяхно отсъствие там се беше появила дребна млада блондинка с джинси и тениска под розовата престилка, понесла пластмасова кофа с пособия за почистване.

— Дерик, трябва ми ключът за втори апартамент — заговори тя със силен чуждестранен акцент, когато пазачът се показа от вратата.

— Това е Лешчинска, чистачката — поясни Уилсън.

Тя удостои Робин и Страйк с лека и мила усмивка. Уилсън отиде зад махагоновото бюро, извади ключ отдолу и ѝ го подаде. Лешчинска тръгна нагоре по стълбите с полюшваща се кофа и съблазнително въртящо се задниче в прилепналите джинси. Страйк неохотно отмести очи от него, усетил косия поглед на Робин.

Страйк и Робин последваха Уилсън горе до апартамент едно, който той отвори със служебния ключ. Страйк забеляза, че на входната врата е монтирана старомодна шпионка.

— Домът на господин Бестигуи — обяви Уилсън, докато изключваше алармата с вкарване на кода на панела вдясно от вратата. — Лешчинска вече мина оттук сутринта.

Страйк усети лъх на препарат за полиране и видя следите от прахосмукачка по белия килим в преддверието с месингови стенни аплици и пет безупречно лъснати бели врати. Забеляза дискретно поставения панел за алармата на дясната стена и картината на съседната, изобразяваща сънливи кози и селяни на фона на изрисувано в синьо село. Под творбата на Шагал върху черна японска масичка стояха високи вази с орхидеи.

— Къде е Бестигуи? — попита Страйк.

— В Ел Ей — отвърна охранителят. — Ще се върне след два дни.

Светлата дневна имаше три високи прозореца, всеки с тясно каменно балконче отпред; стените бяха в синия цвят на порцелана „Уеджууд“, а почти всичко друго беше бяло. Всичко бе девствено чисто, елегантно и с красиви пропорции. И тук имаше една-единствена прекрасна картина: страховита, сюрреалистична, изобразяваща мъж, носещ копие и маскиран като птица, подръка с безглава женска фигура в сиво.

От тази стая Танзи Бестигуи твърдеше, че е чула гръмогласната караница два етажа по-нагоре. Страйк се приближи до високите прозорци, обърна внимание на модерните дръжки, на дебелината на стъклопакета, на пълната липса на шум от улицата, макар ухото му да беше само на сантиметър от студеното стъкло. Балконът отвън беше тесен и запълнен със саксии с храсти, подрязани във формата на конуси.

Страйк тръгна към спалнята, а Робин остана в дневната, като се завъртя бавно на мястото си и огледа полилея от венецианско стъкло, килима в бледосиньо и розово, огромния плазмен телевизор, модерната маса за хранене от стъкло и ковано желязо, столовете, тапицирани с коприна, малките сребърни украшения по масичките и върху полицата над камината от бял мрамор. Помисли си малко тъжно за дивана от „Икеа“, с който толкова се гордееше до този момент, а после засрамена си спомни походното легло на Страйк в кабинета му. Уловила погледа на Уилсън, тя промълви, като несъзнателно повтори думите на Ерик Уордъл:

— Това е съвсем друг свят, нали?

— Да — кимна той, — не можеш да отглеждаш деца тук.

— Не — съгласи се Робин, която не бе погледнала на обстановката откъм този аспект.

Работодателят ѝ излезе от спалнята, очевидно погълнат от целта да потвърди някаква своя хипотеза, и изчезна в преддверието.

Страйк всъщност доказваше на себе си, че логичният маршрут от спалнята на Бестигуи към банята им е през коридора и въобще не включваше минаване през дневната. Нещо повече, убеди се, че единственото място в апартамента, откъдето Танзи би могла да види фаталното падане на Лула Ландри и да си даде сметка какво е видяла, бе дневната. Въпреки твърдението на Ерик Уордъл човек, застанал в банята, би имал само частична видимост към прозореца, покрай който беше паднала Лула, абсолютно недостатъчна през нощта, за да се прецени, че падналото е човек, камо ли кой точно е той.

Страйк се върна в спалнята. Сега, когато бе останал единственият обитател на съпружеския дом, Бестигуи спеше откъм страната, по-близка до вратата и коридора, ако се съдеше по лекарствата, очилата и книгите върху нощното шкафче. Страйк се запита дали е спял от същата страна, докато е съжителствал с жена си.

Голям дрешник с огледални врати бе присъединен към спалнята. Беше пълен с италиански костюми и ризи от „Търнбул и Асър“. Две плитки чекмеджета с вътрешни прегради бяха отделени само за копчета за ръкавели от злато и платина. Зад фалшив панел в отделението за обувки имаше сейф.

— Мисля, че приключих тук — съобщи Страйк на Уилсън, когато се присъедини към другите двама в дневната.

Уилсън нагласи алармата и напуснаха апартамента.

— Знаеш ли кодовете за всички апартаменти?

— Да — отвърна Уилсън, — трябва да ги знам, в случай че се включат.

Качиха се по стълбите до втория етаж. Стълбището толкова плътно се извиваше покрай асансьорната шахта, че изглеждаше като една последователност от скрити ъгли. Вратата към апартамент две бе идентична с тази на апартамент едно, само че беше широко отворена. Отвътре се чуваше ръмжащата прахосмукачка на Лешчинска.

— Сега тук живеят господин и госпожа Колчак — каза Уилсън. — Украинци са.

Преддверието бе със същата форма като това в апартамент едно и притежаваше много еднакви с него неща, включително панела за алармата на стената под ъгъл с външната врата. Но вместо с килим бе

настлано с плочки. Вместо картина, на страната срещу входа висеше огледало в позлатена рамка и от двете му страни бяха поставени крехки на вид дървени масички с извити крака и с богато украсени лампи „Тифани“ върху тях.

— На някаква подобна масичка ли бяха розите на Бестигуи? — попита Страйк.

— На същата такава — потвърди Уилсън. — Тя сега е в салона.

— И ти я беше сложил по средата на антрето с розите върху нея?

— Да, Бестигуи искаше Мак да ги види още с влизането. Но сам виждаш, че има достатъчно пространство да бъдат заобиколени. Не беше задължително да бъдат събаряни, но полицаичето беше младо — толерантно добави Уилсън.

— Къде са паникбутоните, за които ми спомена? — попита Страйк.

— Ето тук — каза Уилсън и го поведе от антрето към спалнята.

— Има един до леглото, а другият е в дневната.

— Във всички апартаменти ли ги има?

— Да.

Вътрешното разпределение на спалните, дневната, кухнята и банята бе идентично с това в апартамент едно. Много от довършителните работи също бяха сходни, чак до огледалните врати на дрешника към спалнята, който Страйк отиде да провери. Докато отваряше вратите и оглеждаше дамските палта и рокли за по хиляди лири, Лещчинска се появи откъм спалнята с праметнати през ръката ѝ колан, две вратовръзки и няколко рокли в полиетиленови калъфи, токущо пристигнали от химическо чистене.

— Здравей — каза ѝ Спайк.

— Здравей — отвърна тя и отиде до една от вратите зад него, където имаше окачалка за вратовръзки. — Прости, моля.

Той се дръпна встрани. Тя беше нисичка и много привлекателна, с жива момичешка хубост, малко плоско лице, вирнат нос и славянски очи. Докато Страйк я наблюдаваше, тя прилежно подреди вратовръзките.

— Аз съм детектив — каза той. После си спомни коментара на Уордъл, че английския ѝ никакъв го няма.

— Нещо като полицай — поясни.

— Аха, полиция.

— Ти беше тук в деня, преди Лула Ландри да умре, нали?

Бяха му нужни няколко опита да обясни какво точно я пита. Когато схвана за какво става дума, тя не възрази да отговаря на въпроси, стига да може да прибира през това време дрехите по местата им.

— Аз винаги чисти първо стълби — каза тя. — Миз Ландри говори много силно на брат. Той на нея крещи, че дава много пари на приятел и тя много сърдита на него. После аз чисти номер две. Той празен и бързо чисти.

— Дерик и мъжът от фирмата за алармите там ли бяха, докато го чистеше?

— Да, мъж аларма и Дерик там.

Страйк чуваше Робин и Уилсън да разговарят в преддверието, където ги беше оставил.

— Включи ли отново алармата, след като почисти?

— Да, пуска аларма. Едно-девет-шест-шест като на врата отвън. Дерик казва.

— Каза ти цифрите, преди да си тръгне с мъжа за алармите?

Отново последваха обяснения на въпроса и когато тя го схвана, отговори нетърпеливо.

— Да, аз вече каза, едно-девет-шест-шест.

— И ти включи алармата, като свърши да чистиш тук?

— Да, пуска аларма.

— Как изглеждаше мъжът за алармите?

— Мъж аларма? — Тя се намръщи сладко, като сбърчи носле, после вдигна рамене. — Аз не вижда лице. Но син, всичко синьо — добави и със свободната си ръка направи жест, обхващащ цялото тяло.

— Работен гащеризон? — предположи той, но тази фраза надхвърляше езиковите ѝ познания. — Добре, къде отиде да чистиш после?

— Номер едно — отвърна Лещчинска, заела се отново да разпределя дрехите по правилните закачалки. — Чисти големи прозорци. Миз Бестигуи говори на телефон. Сърдита. Ще плаче. Казва не иска вече да лъже.

— Не иска да лъже? — повтори Страйк.

Лещчинска закима, после се надигна на пръсти, за да окачи дълга до земята рокля.

— Чу я да казва по телефона — повтори той отчетливо, — че не иска да лъже повече?

Лешчинска отново кимна и невинното ѝ лице остана безизразно.

— После вижда мен и крещи „Махай се!“.

— Сериозно ли?

Лешчинска кимна и продължи да прибира дрехите.

— Къде беше господин Бестигуи?

— Няма там.

— Знаеш ли с кого говореше тя по телефона?

— Не. — Но после малко срамежливо отвърна: — Жена.

— Жена? Откъде знаеш?

— Вика в телефон. Аз чува жена.

— Значи се караха, така ли? Крещят силно една на друга? Викат, а?

Страйк се улови как самият той неволно бе минал към по-първобитен английски. Лешчинска отново кимна и започна да отваря чекмеджетата, за да търси място на колана, единствената вещ, останала в ръцете ѝ. Когато най-сетне го нави и прибра, тя се изправи и отиде в спалнята. Страйк я последва.

Докато тя оправи леглото и разтреби нощните шкафчета, той разбра, че последен този ден е почистила апартамента на Лула Ландри, след като тя излязла (за да посети майка си). Не беше забелязала нищо необичайно, нито бе видяла сини листове хартия, били те изписани или празни. Когато приключила, чантите на Ги Соме и дрехите му за Дийби Мак вече били доставени на рецепцията и последната ѝ задача този ден била да отнесе по съответните апартаменти на Лула и Мак подаръците от дизайнера.

— И включи алармите, след като остави вещите там?

— Аз пуска аларма, да.

— У Лула?

— Да.

— И едно-девет-шест-шест в апартамент две?

— Да.

— Спомняш ли си какво занесе в апартамента на Дийби Мак?

Наложи ѝ се да опише с жестове някои от нещата, но успя да обясни, че си спомня два суитчъра, колан, шапка, ръкавици и (посочи китките си и имитира щракане) копчета за ръкавели.

След като наредила вещите най-отпред в дрешника към преддверието, та Мак да няма как да не ги забележи, включила алармата и се прибрала у дома си.

Страйк ѝ благодари и се помота още малко, за да се полюбува на стегнатото ѝ дупе, докато тя оправя покривката върху леглото, след което се върна при Робин и Уилсън в преддверието.

Докато се качваха към третия етаж, Страйк свери казаното от Лешчинска с Уилсън, който потвърди, че я е накарал да избере код за алармата 1966, също като за външната врата към улицата.

— Избрах същите цифри като на входа, за да ѝ е по-лесно на Лешчинска да ги запомни. Мак можеше да ги смени после, ако пожелаеше.

— Спомняш ли си как изглеждаше техникът? Каза, че бил нов.

— Много млад. С коса дотук. — Уилсън посочи основата на врата си.

— Бял ли?

— Да, бял. Нямаше вид, че вече се бръсне.

Бяха стигнали до входната врата на апартамент три, някога дом на Лула Ландри. Робин изпита смесено чувство от страх и възбуда, когато Уилсън отвори третата гладко боядисана бяла входна врата със стъклена шпионка с размер на куршум.

Най-горният апартамент беше архитектурно различен от останалите два: по-малък и по-просторен. Беше наскоро преобоядисан в кремаво и кафяво. Ги Соме беше казал на Страйк, че предишната собственичка на жилището е обичала цветовете, но сега то беше безлично като стая в скъп хотел. Страйк поведе останалите мълчаливо към дневната.

Килимът тук не беше пищен и вълнен като в апартамента на Бестигуи, а от груба юта в пясъчен цвят. Страйк отърка подметки в него — не останаха никакви белези или отпечатьци.

— Подът такъв ли беше, когато Лула живееше тук? — попита той Уилсън.

— Да, тя го избра. Беше почти нов и го оставиха така.

Вместо високите прозорци на равномерни отстояния и с отделни балкончета на всеки, каквито бяха на долните два етажа, пентхаусът имаше само едни двойни врати, водещи към широк балкон. Страйк ги отключи и отвори, за да излезе отвън. На Робин не ѝ бе приятно да

гледа това, което прави; след един поглед към безстрастното лице на Уилсън тя се обърна и се загледа към възглавничките и черно-бялата тапицерия, като се опитваше да не мисли какво се бе случило тук три месеца по-рано.

Страйк гледаше надолу към улицата и Робин би се изненадала, ако узнаеше, че мислите му далеч не бяха толкова професионално хладни, колкото тя си мислеше.

Представяше си човек, напълно изгубил контрол; някой, затичал се към Ландри, както е стояла, красива, с изящна костна структура, в тоалета, облечен, за да посрещне очакван с желание гост; убиец, обезумял от ярост, който я е тътрил и блъскал и накрая с бруталната сила на силно мотивиран маниак я е хвърлил. Секундите, които бе отнело падането до бетона, скрит под измамно меката покривка на снега, трябва да бяха траяли цяла вечност. Беше залитнала, мъчила се бе да открие нещо, за което да се залови в безмилостно празния въздух; и тогава, без да ѝ бъде дадено време да се коригира, да обясни, да умолява или да се извинява, без нито едно от малките удоволствия, предоставяни на онези, чийто край е предизвестен, тя се бе разбила на улицата.

Мъртвите могат да говорят само чрез устите на останалите живи и чрез знаците, които са оставили разпръснати след себе си. Страйк бе усетил живата жена чрез думите, които бе написала на приятелите си; чул бе гласа ѝ по телефона, притиснат до ухото му; ала сега, когато гледаше към последното, което тя бе видяла в живота си, се чувстваше странно близък с нея. Истината идваше бавно на фокус сред купищата несвързани подробности. Липсваше му единствено доказателството.

Докато стоеше там, мобилният му телефон иззвъня. Изписаха се името на Джон Бристоу и телефонният му номер; той прие обаждането.

— Здравей, Джон, благодаря ти, че ми позвъни.

— Няма проблем. Някакви новини? — попита адвокатът.

— Може би. Помолих експерт да прегледа лаптопа на Лула и той откри, че файл със снимки е изтрит от него след смъртта на Лула. Знаеш ли нещо по въпроса?

Думите му бяха посрещнати с пълно мълчание. Единственият знак, по който Страйк се ориентираше, че връзката не е прекъснала, беше слабият фонен шум покрай Бристоу, който се чуваше.

Накрая адвокатът проговори с променен глас:

— Били са махнати, след като Лула е умряла?

— Така твърди експертът.

Страйк видя кола да се движи бавно по улицата долу и да спира по средата ѝ. От нея слезе жена, увита в кожи.

— Аз... прощавай — промънка Бристоу, като звучеше напълно объркан. — Аз съм просто... шокиран. Може би полицията е отстранила този файл?

— Кога ти върнаха лаптопа?

— О... някъде в началото на февруари.

— Този файл е махнат на седемнайсети март.

— Но... това е абсолютно лишено от логика. Никой не знаеше паролата.

— Очевидно някой я е знаел. Спомена, че от полицията я съобщили на майка ти.

— Майка ми не би изтрила...

— Не казвам, че тя го е направила. Има ли възможност да е оставила лаптопа отворен и включен? Или да е уведомила някого за паролата?

Реша, че Бристоу трябва да бе в офиса си. Чуваха се глухи гласове, а в далечината — женски смях.

— Предполагам, че е възможно — бавно изрече Бристоу. — Но кой би махнал снимки? Освен ако... но, господи, това е ужасно...

— Кое?

— Нали не мислиш, че някоя от болногледачките е свалила снимките, за да ги продаде на вестници? Ала това е кошмарна мисъл... болногледачка...

— Експертът знае само, че са били изтрити; няма свидетелства да са били копирани и откраднати. Но както сам ти каза, всичко е възможно.

— Но кой друг... Естествено противно ми е да мисля, че може да е болногледачката, но кой друг ще е? Лаптопът беше у мама още откакто полицията го върна.

— Джон, наясно ли си за всички посетители, които майка ти е имала през последните три месеца?

— Така мисля. То се знае, не мога да съм сигурен...

— Ето там е трудността.

— Но защо... защо някой ще направи такова нещо?

— Мога да се сетя за няколко причини. Много ще ми е полезно, ако попиташ майка си за това, Джон. Дали е включвала лаптопа в средата на март. Дали някой от посетителите ѝ е проявил интерес към него.

— Аз... ще се опитам. — Бристоу звучеше много стресиран, почти разплакан. — Тя е много слаба сега.

— Съжалявам — формално избъбри Страйк. — Скоро ще се свържа с теб. Дочуване.

Прибра се от балкона в стаята, затвори вратите и се обърна към Уилсън.

— Дерик, би ли ми показал как претърси апартамента? В какъв ред надникна в стаите онази нощ?

Уилсън се замисли за момент, после каза:

— Първо влязох тук. Огледах се, видях вратите отворени. Не ги докоснах. После — той им даде знак да го последват — надникнах тук...

Робин, която вървеше по петите на двамата мъже, забеляза едва доловима промяна в начина, по който Страйк говори на охранителя. Задаваше прости и точни въпроси, като се фокусираше върху онова, което Уилсън бе докоснал, видял и чул на всяка крачка при обиколката си из жилището.

Под насоките на Страйк езикът на тялото на Уилсън започна да се променя. Той разигра как е хващал дръжките на вратите, как се е навеждал да огледа набързо стаите. Откликвайки на живото внимание на Страйк, когато се насочи към единствената спалня, изпълни движенията като на забавен кадър; отпусна се на колене, за да демонстрира как е надникнал под леглото, и след подсказването на Страйк си припомни, че роклята е лежала смачкана под краката му; поведе ги с изопнато от съсредоточаване лице към банята и им показа как се бе наклонил, за да погледне и зад вратата, преди да хукне (изпълни го почти като мим, с преувеличено размахани ръце, докато вървеше) обратно към външната врата.

— И тогава — каза Страйк и поведе с жест Уилсън по-нататък в разказа му — ти излезе навън...

— Излязох навън — потвърди Уилсън с басовия си глас — и натиснах бутона на асансьора. — Той се престори, че го прави, и

изигра как разтваря вратите в нетърпението си да види има ли някой вътре. — Нищо, така че се затичах обратно надолу.

— И какво можа да чуеш в този момент? — попита Страйк, като го следваше.

Нито един от двамата не обръщаше никакво внимание на Робин, която затвори вратата на апартамента зад себе си.

— Много отдалеч... как Бестигуи си крещят... завих зад този ъгъл и...

Уилсън замръзна на стъпалото. Страйк, който очевидно беше очаквал нещо подобно, също спря. Робин се блъсна в него и понечи да се извини, но той я пресече с вдигната ръка, сякаш Уилсън бе изпаднал в транс.

— И се подхлъзнах — промълви Уилсън. Звучеше шокиран. — Това го бях забравил. Подхлъзнах се. Тук. Назад. Седнах си на задника и се ударих яко. Имаше вода. Тук. Капки. Тук.

Той сочеше към стълбите.

— Капки вода — повтори Страйк.

— Да.

— Не сняг.

— Не.

— Не мокри следи от обувки.

— Капки. Едри капки. Тук. Подхлъзнах се. После се изправих и продължих да тичам.

— Каза ли на полицията за капките вода?

— Не, забравих. Досега напълно го бях изключил.

Нещо, което бе чоплило Страйк през цялото време, най-после се бе изяснило. Той издаде дълбока въздишка на удовлетворение и се усмихна. Другите двама се втренчиха в него озадачени.

Уикендът се простираше напред топъл и празен. Страйк отново седеше пред отворения прозорец, пушеше и наблюдаваше ордите пазаруващи, минаващи по Денмарк стрийт. Докладът по случая лежеше отворен на коленете му, полицейското досие беше на бюрото, а той правеше списък на пунктовете, предстоящи за изясняване, и пресяваше изобилната информация, която беше събрал.

Известно време разглежда снимка на предната фасада на номер осемнайсет, каквато е била в деня на смъртта на Лула. Имаше малка, но за Страйк съществена разлика между фасадата тогава и сега. От време на време се преместваше пред компютъра, веднъж, за да открие агента, представляващ Дийби Мак, след това, за да установи цената на акциите на „Албрис“. Бележникът му лежеше отворен до него на страница, изпълнена със съкратени изречения и въпроси, изписани с гъстия му заострен почерк. Когато мобилният му телефон иззвъня, той го постави до ухото си, без да погледне кой е отсреща.

— А, господин Страйк — прозвуча гласът на Питър Гилеспи. — Колко мило, че вдигнахте.

— О, здравей, Питър — каза Страйк. — Вече и през уикенда работиш, а?

— Някои от нас нямат избор и работят през уикенда. Не ми връщате обажданията през работните дни.

— Зает бях. Работя.

— Разбирам. Означава ли това, че може да очакваме скоро да си изплатите задължението?

— Вероятно.

— Вероятно?

— Да — отвърна Страйк. — Сигурно ще съм в положение да ви дам нещичко през следващите няколко седмици.

— Господин Страйк, отношението ви ме смайва. Поехте ангажимента да връщате парите на господин Рокъби ежесечно, а сте изостанали с...

— Не мога да платя, при положение че нямам с какво. Ако потърпите, ще мога да ви върна цялата сума. Може би наведнъж.

— Боя се, че това не ни устройва. Освен ако не донесете дължимите суми до този момент...

— Гилеспи — рече Страйк с очи, отправени към ведрото небе, което се виждаше пред прозореца му, — и двамата знаем, че старият Джони няма да тръгне да съди еднокракия си син, герой от войната, за заем, който не би стигнал на иконома му да купи соли за ваната. Ще му върна парите с лихвата през следващите два месеца и после ако ще да си ги завре в задника и да ги подпали. Предай му го от мен и нека ме остави на мира.

Страйк затвори и с интерес отбеляза как не си беше изпуснал нервите и все още беше в повишено настроение.

Поработи до късно през нощта на стола на Робин, както го възприемаше вече. Последното, което направи, преди да приключи, беше да подчертае три пъти думите „Хотел Малмезон, Оксфорд“ и да огради в плътен кръг името „Дж. П. Ейджиман“.

Страната приближаваше към деня на изборите. Страйк стана рано в неделя и проследи на портативния си телевизор гафовете за деня, разните контрапретенции и обещания. Имаше някакъв безрадостен дух във всеки от репортажите, които изгледа. Националният дълг бе толкова огромен, че чак невъобразим за съзнанието. Предстояха съкращения, който и да спечелеше; с хитрите си увъртания партийните лидери напомняха на Страйк хирурзите, които предпазливо му съобщаваха, че може да изпита дискомфорт в някаква степен; те, които никога нямаше да усетят лично болката, която се канеха да причинят.

В понеделник сутринта Страйк пое към Канинг Таун, където щеше да се срещне с Марлийн Хигсън, биологичната майка на Лула. Уреждането на този разговор бе преизпълнено с трудности. Алисън, секретарката на Бристоу, беше телефонирала на Робин, за да й съобщи номера на Марлийн Хигсън, и Страйк й се бе обадил лично. Макар очевидно разочарована, че непознатият на телефона не е журналист, първоначално тя бе изявила готовност да се срещне със Страйк. След това бе позвънила в офиса му два пъти: първо, за да попита Робин дали детективът ще й плати разноските за пътуването до центъра на града, на което бе даден отрицателен отговор; после, в разгара на силен гняв,

за да отмени срещата. Второ обаждане от Страйк бе осигурило крехката договорка да се видят в местния ѝ пъб; после раздразнено съобщение в гласовата му поща отмени и нея.

Страйк ѝ телефонира за трети път и ѝ каза, че разследването му е във финалната си фаза, след което доказателствата ще бъдат предоставени на полицията и в резултат, без съмнение, ще последва експлозивна публичност. Сподели с нея, че всъщност нежеланието ѝ да помогне ще я спаси от нов наплив на репортери с въпроси. Марлийн Хигсън незабавно изтъкна правото си да съобщи всичко, което знае, и Страйк склони да се видят, както тя вече бе предложила, в градината на бирарията „Орднънс Армс“ в понеделник сутринта.

Той взе влака до станция „Канинг Таун“. Намираше се срещу Канари Уорф, чиито изчистени футуристични сгради напомняха серия от блестящи на хоризонта метални блокове; размерите им, както и на националния дълг, бяха невъзможни за обхващане от разстояние. След няколко минути умерен ход обаче той бе вече на светлинни години от лъскавия корпоративен свят. Сбутан покрай крайбрежните комплекси, населявани от финансисти, Канинг Таун бе обвеян от грозота и мизерия. Страйк го познаваше от едно време, защото там някога бе живял старият му приятел, посочил му къде се крие Брет Фиърни. Тръгна по Баркинг Роуд с гръб към Канари Уорф.

„Орднънс Армс“ се намираше до „Английска заложна компания“ ООД. Беше обширен и нисък пъб, боядисан някога в бяло. Интериорът бе непретенциозен и утилитарен — сбирка от дървени стенни часовници на стената с цвят на теракота и червен килим със синкави шарки, които бяха единственият жест към нещо тъй фриволно като декорацията. Иначе имаше две големи маси за билиард, дълъг и леснодостъпен бар с много пространство за пиячи. Сега, в единайсет предобед, пъбът беше почти празен — само седящ в ъгъла възрастен мъж, и весела сервитьорка, която се обръщаше към единствения си клиент с „Джоуи“, насочи Страйк към изхода в дъното.

Градината на бирарията бе най-мърлявият възможен бетонен заден двор — с кофи за смет и с една-единствена дървена маса, до която на бял пластмасов стол седеше жена с кръстосани дебели крака и цигара, щръкнала под прав ъгъл с бузата ѝ. В горната част на високия зид имаше бодлива тел, на която се бе закачила полиетиленова торбичка и шумолеше на вятъра. Отвъд зида се издигаше голяма

жилищна сграда, боядисана в жълто, а видът на повечето от балконите ѝ говореше за нищета.

— Госпожа Хигсън?

— Наричай ме Марлийн, гълъбче.

Тя го огледа от горе до долу с хитра усмивчица. Носеше розова блуза от ликра под сив суитчър и клин, който свършваше далеч над голите ѝ сиво-бели глезени. Обута бе с мръсни джапанки, а по пръстите ѝ имаше много златни пръстени; жълтата ѝ коса с прошарени кафяви корени беше прибрана назад в опашка, прилична на бърсалка за прах.

— Може ли да ви взема питие?

— Ще пия една халба „Карлинг“, щом толкоз настояваш.

В накланянето на тялото ѝ към него, в маниера, с който отмахна подобните на слама кичури коса от потъналите сред торбички очи, дори в начина, по който държеше цигарата си, се четеше някаква гротескна кокетност. Може би и не умееше да се държи иначе в присъствието на същество от мъжки пол. На Страйк тя му се видя жалка и отблъскваща.

— Шокиран си, а? — подхвърли тя, след като Страйк донесе и за двамата по една бира и седна на масата срещу нея. — И как не, дадох си детенцето завинаги нейде. Сърцето ми се късаше, ама го направих, та да има по-добър живот. Иначе нямаше да имам силата да го сторя. Тъй ѝ давах всички онез неща, дето аз не съм имала. Израснах в крайна бедност. Нищичко си нямахме.

Тя отмести поглед от него, всмукна силно от цигарата си „Ротманс“ и устните ѝ заприличаха на котешки анус.

— Пък и на Дез, тогавашния ми приятел, не му беше много драго тя да е при нас. Нали беше цветнокожа и очевидно не от него. Потъмняват, тъй да знаеш. Като се роди, изглеждаше бяла. Ама пак не бих я дала, ако не виждах шанс да има по-добър живот. Пък си и рекох, че няма да тъжи за мен, малка беше още. Помислих си, че ѝ давам добър старт, а и можеше, като порасне, да дойде и да ме намери. И мечтата ми взе, че се сбъдна — добави тя с противен патос. — Дойде и ме намери. Ама ще ти кажа нещо много странно — продължи, без да спре да си поеме дъх. — Един мой приятел ми рече седмица, преди тя да ми се обади, че съм му приличала на нея. Скастрих го да не се занася, но той настояваше: „Същите очи и вежди, да знаеш“.

Тя погледна Страйк с надежда, но той не можа да се насили да ѝ отговори. Изглеждаше му невъзможно лицето на Нефертити да е произлязло от тази сивоморава мутра.

— Ясно се вижда на снимките ми от по-млада възраст — настоя тя с намек за засегнато честолюбие. — Работата е там, че се отказах от нея, та да има по-добър живот, а те я дадох на онез копелета, ще ме прощаваш за думата. Да бях знаела, щях да си я задържа, тъй ѝ казах. Туй я накара да се разплаче. Щях да си я задържа при мен, и толкоз. Всичко ми разправи тя, направо ѝ се изля от устата. С бащата, сър Алек, се разбираше добре, по думите ѝ бил свестен. Ама майката била луда за връзване. Пиела хапчета с шепа. Тия богати кучки вечно пият хапчета зарад нервите си. Всичко ми разправи Лула. Кръвна връзка, туй то, не можеш я разруши. Боеше се оная шантавата да не направи нещо, ако разбере, че Лула е търсила истинската си майка. Пазеше се заради нея вестниците да не узнаят, ама щом си прочут, всичко разбират за теб. И какви лъжи само надрънкаха за мен. Още си мисля да ги дам под съд. Та какво приказвах? Аха, за майка ѝ. Рекох ѝ: „Какво ѝ береш грижата, душко, без нея си по-добре. Нека се ядосва, като не ще двете с теб да се срещаме“. Но Лула беше добро момиче и все ходеше да я вижда от чувство за дълг. Тъй или иначе животът си беше неин, свободна беше да прави каквото реши, нали тъй? Имаше си приятел, Еван. Рекох ѝ, че туй не го одобрявам — заяви Марлийн Хигсън и изпълни пантомима на строга възпитателка. — Взема дрога, а аз много такива съм видяла да се затриват. Ама не мога да отрека, че иначе е добро момче. Няма нищо общо с цялата работа, аз ти го казвам.

— Значи го познаваш лично?

— Не, но тя му се обади веднъж, докато беше с мен, и ги чух по телефона заедно, чудна двойка бяха. Няма какво лошо да кажа за Еван, той няма нищо общо, това се доказа. Бях готова да му дам мойта благословия, казвах ѝ да го доведе, но тъй и не стана, все беше зает. Хубаво момче е зад всичките тези фасони — добави Марлийн, — вижда се по снимките.

— Говорила ли ти е за съседите си?

— За онзи Фред Бестигуи? Разправяше ми как ѝ предлагал роли във филми. Виках ѝ защо не, какво щеше да ѝ навреди да сложи още някой милион в банката?

Кървясалите ѝ очи се присвиха при тази мисъл, за момент бе като омагьосана от мисълта за суми, безкрайно далечни за възприятията ѝ, нещо като образ на безкрайността. Явно ѝ доставяше удоволствие просто да премята такива цифри в устата си и да усеща вкуса на богатството.

— Говорила ли ти е за Ги Соме?

— О, да, тя харесваше Ги, той беше добър с нея. Аз лично мъжете ги предпочитам по-класически. Не е моят тип.

Ярко розовата блуза от ликра, опъната върху тлъстините около ластика на клина, се отвори на деколтето, когато жената се наведе да изтръска пепелта от цигарата си.

— Казваше, че ѝ бил като брат. Питях я защо са ѝ измислени братя, като можехме да се опитаме заедно да намерим моите момчета. Ама тя не прояви интерес.

— Вашите момчета?

— Синовете ми, другите ми деца. Имах още две след нея. Едното от Дез, а по-късно и второ. Социалните служби ми ги взеха, но аз ѝ казвах, че с нейните пари можем да ги намерим. Предлагах ѝ да ми даде две хилядарки и щях да наема някой да ги открие, сама щях да се оправя, без да я забърквам, та от вестниците да не надушат. Но тя нямаше интерес — повтори Марлийн.

— Знаеш ли къде са синовете ти?

— Взеха ги като бебета, не знам къде са сега. Имах си проблеми. Няма да те лъжа, животът ми хич не беше лек.

И тя му разказа надълго и нашироко за трудния си живот. Беше гнусна история, пълна с мъже насилници, пристрастености и невежество, занемаряване и нищета и животински инстинкт за оцеляване, довел до изоставяне на невръстните ѝ деца, защото те изискваха умения, които Марлийн никога не бе развила.

— Значи не знаеш къде са двамата ти синове сега? — попита отново Страйк двайсет минути по-късно.

— Не, откъде мога да знам? — отвърна Марлийн; след толкова много приказки вече я избиваше на огорчение. — Тя не се интересуваше. Нали си имаше бял брат. Ама истината е, че си искаше черно семейство.

— Питала ли те е за баща си?

— Да, и аз й казах всичко каквото знам. Беше студент африканец, живееше на горния етаж с двама други ей тук, наблизо, на Баркинг Роуд. Сега отдолу има агенция за приемане на залози. Много хубаво момче. На няколко пъти ми помогна да си отнеса покупките.

Ако слушаше човек Марлийн Хигсън, ухажването бе протекло едва ли не с викторианско приличие. Тя и африканският студент не стигнали по-далеч от ръкувания през първите месеци на познанството си.

— А после, защото ми носеше торбите, един ден го поканих да влезе, като благодарност, тъй да се каже. Не съм човек с предразсъдъци. За мен хората са еднакви. Предложих му чаша чай, толкоз. И не щеш ли — обяви Марлийн, преминала от пасторална чаена церемония към грубата реалност, — открих, че съм бременна.

— Каза ли му?

— Да, затрупа ме с обещания как щял да помага и да споделя отговорностите. После дойде ваканцията в колежа. Гарантира, че щял да се върне — презрително подхвърли Марлийн, — а си плю на петите. То всички тъй правят де. Какво можех да сторя, да хукна да го търся в Африка ли? Без туй не се тръшнах да умирам от мъка, по това време вече ходех с Дез. Не му пречеше, че съм бременна. Нанесох се при Дез скоро след като Джо си отиде.

— Джо?

— Така му беше името. Джо.

Тя го изрече убедено, но според Страйк причината можеше да е в честото повтаряне на лъжливата история, която тя вече разказваше автоматично.

— А как му беше фамилията?

— Не си я спомням. И ти си като нея. Че туй беше преди повече от двайсет години. Мумумба — пробъбри невъзмутимо Марлийн Хигсън. — Или нещо от тоя сорт.

— Възможно ли е да е Ейджиман?

— Не.

— Оусу?

— Казах ти, че беше нещо като Мумумба — агресивно отвърна тя.

— А не Макдоналд? Или Уилсън?

— Какви ги дрънкаш? Какви ти Макдоналд и Уилсън в Африка?

Страйк стигна до заключението, че общуването ѝ с африканеца така и не беше стигнало до размяна на фамилии.

— И казваш, че бил студент? Къде учеше?

— В колеж — отвърна Марлийн.

— Кой точно, помниш ли?

— Изобщо не знам. Може ли да си взема една цигара? — попита тя с по-сговорчив тон.

— Да, заповядай.

Тя запали цигарата със собствената си пластмасова запалка, издуха дима с ентузиазъм, после каза, размекната от безплатния тютюн:

— Май имаше нещо общо с музей. Прикрепен беше.

— Прикрепен към музей?

— Да, защото помня как ми разправяше: „Понякога в свободните си часове посещавам музея“. — В нейна имитация африканският студент звучеше като англичанин от привилегированата класа. Прихна, сякаш изборът на такова развлечение ѝ се струваше абсурден.

— Спомняш ли си кой е този музей, дето е посещавал?

— Музея на Англия, нещо таквоз — отвърна тя и добави раздражено: — Досущ като нея си. Как мога да помня след толкова години?

— И повече не го видя, след като той си отиде у дома?

— Не — отсече тя. — Пък и не очаквах да го видя. — Отпи от бирата си. — Трябва да е умрял.

— Защо мислиш така?

— Ами Африка е туй. Я са го гръмнали, я се е гътнал от глад. Знаеш как е там.

Страйк знаеше. Спомняше си гъмжащите улици на Найроби, погледа от въздуха към тропическите гори на Ангола с мъглата, надвиснала над върховете на дърветата, и внезапната стъписваща красота, когато хеликоптерът зави срещу водопад сред пищната зеленина на планината; спомняше си жената от народността масаи с бебе на гърдата, седнала на щайга, докато Страйк я разпитваше с мъка за предполагаемо изнасилване, а Трейси до него я заснемаше с камера.

— Знаеш ли дали Лула се е опитвала да открие баща си?

— Да, опитваше се — пренебрежително отвърна Марлийн.

— Как?

— Преглеждаше архивите на колежите.

— Но като не си помнела къде е учил...

— Абе не знам, мислеше, че ще го намери, ама не успя. Сигурно не съм запомнила правилно името. Тя все ме разпитваше как е изглеждал, къде е учил. Рекох ѝ, че беше висок и слаб и да се благодари, че е взела моите уши, щото на куково лято щеше да види кариера на модел с неговите, дето бяха като слонски.

— Лула говореше ли ти за приятелките си?

— Да. Имаше една малка черна кучка, Ракел или нещо такова. Смучеше от Лула като пиявица. Добре се уреди покрай нея с дрехи, бижута и кой знае какво още. Веднъж рекох на Лула как едно ново палто ще ми дойде добре, ама не съм била нахална, пък оназ Ракел не се свенеше да си иска.

Тя изсумтя и пресуши чашата си.

— Виждала ли си някога Рошел?

— Значи така се казва, а? Да, веднъж. Дойде с кола и шофьор да приберат Лула, че беше у дома да ме посети. Зяпаше ме от задното стъкло и се правеше на важна дама. През крив макарон ще ги види тия луксове сега. А и оназ Киара Портър — продължи Марлийн с още повече злоба, ако изобщо беше възможно. — Спала, мръсницата недна, с гаджето на Лула в нощта, когато тя умря.

— Познаваш ли Киара Портър?

— Виждала съм я по вестниците. Еван отишъл в дома ѝ, след като се скарали с Лула. Кучка проклета.

Марлийн продължаваше да приказва и ставаше все по-ясно, че Лула бе държала родната си майка далеч от приятелите си. С изключение на беглото зърване на Рошел Марлийн си бе създала мнения и изводи за социалното обкръжение на Лула изцяло от материалите в пресата, които тъй жадно бе поглъщала.

Страйк донесе още бири и изслуша описанията на Марлийн за ужаса и шока, които изживяла, когато чула (от съседка, пуснала си новините по телевизията в ранната сутрин на осми), че дъщеря ѝ е умряла при падане от балкона си. При внимателния разпит установи, че Лула не бе посещавала Марлийн в последните два месеца преди смъртта си. После Страйк чу съзливата тирада за лошото отношение от страна на семейството на Лула след смъртта ѝ.

— Не ме искаха да се появявам, особено проклетият чичо. Виждал ли си го оня шибан Тони Ландри? Обадох му се да питам за погребението и получих само заплахи. Заплахи, ако щеш вярвай. Рекох му: „Аз съм ѝ майка, имам право да съм там“, пък той ми отвърна, че никаква майка не съм ѝ, лудата кучка лейди Бристоу била нейна майка. Странно, рекох му, щото, доколкото помня, тя от мойта дупка излезе. Ще прощаваш, че съм толкоз натурална, ама туй си е истината. Пък той ме обвини, че съм им създавала проблеми с приказките си пред пресата. Репортерите сами дойдоха при мен — заяви тя гневно на Страйк и размаха пръст към насрещната жилищна сграда. — Като ме питат, що да не им кажа нещата както си бяха? Ще ги кажа я. Не исках сцени, и то на погребение, не ми беше целта да съсипвам нещо, ама нямаше да им се дам да ме държат настрани. Отидох и седнах най-отзад. Проклетата Рошел и тя беше там и ме гледаше на кръв, сякаш съм някакъв боклук. Важното е, че не можах да ме спрат. Проклетото семейство получи каквото искаше. А аз нищо не взех. Нищичко. Лула не би искала да е така, знам го със сигурност. Би пожелала да имам нещо от нея. Не че ме е грижа за пари — със стремеж да покаже достойнство вметна Марлийн. — Нищо не би ми заменило дъщерята, нито десет, нито двацет милиона. Ама би побесняла, ако знаеше, че нищо не съм взела — продължи тя. — Ходя и просяя оттук-оттам, на хората умът им не го побира, че съм останала без нищо. Едвам си плащам наема, когато дъщеря ми остави милиони. Ама тъй е то. Ето как богатите си остават богати. Не че им трябваха, ама не възразяваха да имат още. Не знам как Ландри го лови съсн нощем, но той да му мисли.

— Лула някога казвала ли ти е, че ще ти остави нещо? Споменавала ли е за завещание?

Марлийн мигом наостри уши, доловила полъх на надежда.

— Ами да, викаше, че ще се погрижи за мен. Според теб дали не трябва да го спомена някъде?

— Едва ли има смисъл, освен ако не е направила завещание и не те е упоменала в него — отвърна Страйк.

Намусеното изражение отново се върна на лицето ѝ.

— Тия мръсници сигурно са го унищожили. Прилича им да го сторят. Тъкмо тоя сорт хора са. Чичото на всичко е способен.

— Много съжалявам, че не ви е върнал обаждането — обясняваше Робин по телефона в офиса на десет километра разстояние. — Господин Страйк е извънредно зает в момента. Оставете името и номера си и ще се погрижа да ви позвъни следобед.

— О, няма нужда — отвърна жената. Имаше приятен и изискан глас със съвсем лек намек за дрезгавост, подсказващ, че смехът ѝ вероятно е секси и дързък. — Не държа да разговарям с него. Бихте ли му предали съобщение от мен? Искях да го предупредя, това е всичко. Господи, това е... малко ми е неловко, не бих избрала да стане по този начин... Но както и да е. Моля ви, предайте му, че се е обаждала Шарлот Камбъл и че се сгодих за Джаго Рос. Не исках да го чуе от някого друго или да прочете новината. Родителите на Джаго са пуснали обява в „Таймс“. Ужас някакъв.

— О, добре — промълви Робин, усетила съзнанието си парализирано също като писалката си.

— Много благодаря... Робин ли бяхте? Благодаря. Дочуване.

Шарлот затвори първа. Робин остави обратно слушалката със забавено движение, силно притеснена. Не искаше да съобщава тази новина. Може да беше само вестител, но би се почувствала така, сякаш нанася удар по решимостта на Страйк да не огласява личния си живот, по упорития му отказ да споменава кашоните с вещи, походното легло и опаковките от вечерята му, заварвани в кошчето за отпадъци всяка сутрин.

Робин прецени възможностите пред себе си. Можеше да пропусне да предаде съобщението, като просто му каже да позвъни на Шарлот, и нека тя си свърши мръсната работа (както Робин го формулира пред себе си). Но какво би станало, ако Страйк решише да не ѝ се обади и някой друг му съобщеше за годежа? Робин нямаше как да знае дали Страйк и бившата му (приятелка? годеница? съпруга?) имаха безброй общи познати. Ако се случеше тя и Матю да скъсат някога, всичките ѝ близки приятели и роднините щяха да го приемат лично и да се завтекат да ѝ съобщят подобна новина; предполагаше, че

тя лично би предпочела да е предупредена възможно най-безшумно и дискретно.

Когато чу Страйк да се качва по стълбите почти час по-късно, като явно говореше по мобилния си телефон и беше в добро настроение, стомахът на Робин се сви, обхвана я паника, сякаш щеше да се явява на изпит. Той отвори стъклената врата и тя видя, че изобщо не говореше по телефона, а си рапираше полугласно, от което ѝ стана още по-зле.

— „Гордо си карам мойто ферари и майната му на Джохари“ — мърмореше Страйк, прегърнал кутия с електрически вентилатор. — Добър ден.

— Здравей.

— Реших, че имаме нужда от вентилатор, тук е задушно.

— Да, добре ще ни дойде.

— Току-що чух Дийби Мак в магазина — информира я Страйк, като постави вентилатора в ъгъла и съблече якето си. — „Гордо си карам мойто ферари и майната му на Джохари.“ Чудя се кой ли е Джохари. Може би друг рапър, който му е сгазил лука?

— Не — отвърна Робин, като ѝ се искаше той да не е толкова весел. — Това е термин от психологията. „Джохари прозорец.“ Показва доколко добре се познаваме и как ни възприемат околните.

Страйк спря, както окачаше якето си, и се втренчи в нея.

— Това не си го прочела в списание „Хийт“.

— Не. Учех психология в университета. Прекъснах.

В главата ѝ се заформира мъглявата идея, че може да изравни някак силите, като сподели с него за свой личен провал, преди да му съобщи лошата новина.

— Прекъснала си следването си в университета? — Той изглеждаше заинтересуван, което не бе типично за него. — Какво съвпадение. Аз също. Защо тогава „майната му на Джохари“?

— Дийби Мак е бил подложен на терапия в затвора. Заинтригувал се и започнал да чете много на тема психология. Това го узнах от вестниците — добави тя.

— Ти си истинска мина от полезна информация.

Тя усети ново сгърчване в стомаха.

— Дойде обаждане, докато те нямаше. От Шарлот Камбъл.

Той бързо вдигна поглед и се намръщи.

— Помоли ме да ти предам съобщение, което гласи — Робин за миг отклони погледа си по посока на ухото на Страйк, — че се е сгодила за Джаго Рос.

Очите ѝ отново бяха непреодолимо привлечени от лицето му и тя усети ужасяващ хлад.

Един от най-ранните и живи спомени на Робин от детството ѝ бе за деня, когато семейното куче беше приспано. Тя самата беше твърде малка, за да разбере думите на баща си; беше приемала за даденост съществуването на Бруно, любимия лабрадор на най-големия ѝ брат. Объркана от мрачната сериозност на родителите си, се беше обърнала към Стивън, за да се ориентира как да реагира, и цялото ѝ чувство за сигурност се сгромоляса, защото видя за пръв път в краткия си живот щастие и спокойствие да се изпаряват от малкото му весело лице, устните му да побеляват, а ченето му да увисва. След пълната тишина проехтя ужасният му вик на болка и тогава тя бе заплакала безутешно не за Бруно, а заради потресавашата скръб на брат си.

Страйк не заговори веднага. После промълви с доловима трудност:

— Ясно. Благодаря.

Влезе във вътрешния кабинет и затвори вратата.

Робин седна отново на бюрото си, усещаща се като ексекютор. Не можеше да се успокои, за да свърши нещо. Мина ѝ мисълта да почука и да предложи чаша чай, но реши да не го прави. В продължение на пет минути пренарежда вещите по бюрото си, като постоянно поглеждаше към затворената междинна врата, докато тя отново се отвори, при което Робин подскочи и се престори, че пише нещо на клавиатурата.

— Робин, аз излизам — събщи той.

— Добре.

— Ако не съм се върнал до пет, заключи тук.

— Да, разбира се.

— До утре.

Той откачи якето си и излезе с целеустремена походка, която не я заблуди.

Пътните ремонтни работи се разпростираха като екзема; всеки ден бъркотията пропълзяваше върху все по-голяма площ и временните заграждения, предпазващи и насочващи минувачите, се преместваха

още и още напред. Страйк не забелязваше нищо от това. Вървеше автоматично по клатещите се дъски към „Тотнъм“, заведението, което вече свързваше с бягство и убежище.

Също като „Орднънс Армс“ то беше почти празно, само с един клиент — старец, седнал до самата врата. Страйк си взе пинта „Дум Бар“ и се настани на една от ниските пейки до стената, тапицирани с червена кожа, почти под сантименталната викторианска мома, разпръскваща розови пъпки — мила, глуповата и простичка. Отпи от бирата си сякаш беше лекарство, без удоволствие, съсредоточен върху крайния резултат.

Джаго Рос. Тя трябва да бе поддържала връзка с него и да го бе виждала, докато още бяха заедно. Дори Шарлот с нейното омагьосващо въздействие върху мъжете и смайващата ѝ самоувереност не би съумяла да премине от подновяване на връзката към годеж само за три седмици. Бе се срещала тайно с Рос, докато се кълнеше на Страйк във вечна любов.

Това хвърляше много различна светлина върху бомбата, пусната от нея месец преди края, върху отказа ѝ да му покаже доказателства и променящите се дати.

Джаго Рос вече се бе женил веднъж. Имаше деца; до Шарлот бяха стигнали слухове, че много пиел. Бе се смяла заедно със Страйк за това какъв късмет бе имала да се отърве преди толкова години; изразила бе жалост към съпругата му.

Страйк си взе втора пинта, после трета. Искаше да удави импулсите, проблясващи като електрически заряди, да отиде и да я намери, да креци, да вилнее, да строши ченето на Джаго Рос.

Той не бе ял нищо в „Орднънс Армс“, нито след това, а отдавна не бе поглъщал толкова алкохол на едно сядане. Отне му по-малко от час самотна и целенасочена консумация на бира, за да се почувства истински пиан.

Първоначално, когато тънката бледа фигура се появи до него, той изфъфли с надебелял език, че е сбъркала и масата, и мъжа.

— Не съм сбъркала — отсече Робин твърдо. — Аз също ще си взема питие.

Остави го да се взира с помътнен поглед в ръчната ѝ чанта, която остави на стола. Беше успокояващо позната, кафява, леко поизносена.

Обикновено я провесваше на закачалката в офиса. Усмихна ѝ се дружелюбно и вдигна наздравица за нея.

Момчето на бара, младо и доста плахо на вид, каза на Робин:

— Мисля, че пи достатъчно.

— Нямам пръст в тази работа — заяви му тя.

Беше потърсила Страйк в „Храбрата лисица“, най-близкия до офиса пъб, в „Моли Могс“, „Солта на живота“ и „Кеймбридж“. „Тотнъм“ беше последният пъб, който се канеше да провери.

— К'во става? — попита я Страйк, когато тя седна.

— Нищо не става — отпи от малката си светла бира Робин. — Просто исках да се уверя, че си добре.

— Екстра съм — уведоми я Страйк и в опит да се доизясни добави: — Направо супер.

— Хубаво.

— Празнувам годежа на годеницата си — изрече той и вдигна единайсетата си халба за тост, като я разлюля с несигурна ръка. — Въобще не биваше да го напуска — заяви силно и ясно. — Не биваше да оставя почитаемия Джаго Рос. Който е забележителен пътьо.

Последната дума буквално я извика. В пъба имаше повече хора, отколкото при пристигането на Страйк, и повечето изглежда го чува. Още преди това му хвърляха скептични погледи. С едрото си тяло, притворените клепачи и войнственото изражение си бе осигурил малка непристъпна зона около себе си; посетителите отдалеч заобикаляха масата му, когато трябваше да отидат до тоалетната.

— Да се поразходим, а? — предложи Робин. — Ял ли си нещо?

— Знаеш ли какво? — каза той, като се наведе напред и опря лакти на масата, при което едва не събори чашата си. — Знаеш ли какво, Робин?

— Какво? — попита тя и задържа бирата му. Внезапно я налегна силно желание да се изкиска. Много от останалите клиенти на заведението ги наблюдаваха.

— Ти си много добро момиче — отбеляза Страйк. — Да, много свестен човек си. Това го забелязах — додаде тържествено.

— Благодаря ти — усмихна се тя и с усилие се въздържа да не прихне.

Той се облегна назад и затвори очи.

— Съжалявам, наквасих се.

— Да.

— Не го правя често напоследък.

— Не.

— Нищо не съм ял.

— Да идем да хапнем някъде тогава.

— Да, може — изговори с все така затворени очи. — Тя ми каза, че е бременна.

— О! — промълви с тъга Робин.

— Да, така ми каза. А после съобщи, че вече го нямало. Сигурно не било мое, датите не се връзвали.

Робин не каза нищо. Не искаше той да си спомня, че е чула това.

Той отвори очи.

— Тя го остави заради мен, а сега го остави... не, мен остави заради него.

— Съжалявам.

— Мен остави заради него. Не съжалявай. Ти си добър човек.

Той извади цигари от джоба си и пъкна една между устните си.

— Не можеш да пушиш тук — напомни му тя кротко, но барманът, който явно само бе чакал повод, дойде забързано при тях с напрегнато изражение.

— Това ще трябва да го правите навън — високо заяви той.

Страйк отпрати изненадан мътен поглед към момчето.

— Всичко е наред — каза Робин на бармана и взе чантата си. — Хайде, Корморан.

Той се изправи — едър, раздърпан, олюляващ се, измъкна се от тясното пространство зад масата и стрелна ядосано бармана, когото Робин не можеше да вини, че отстъпи крачка назад.

— Няма нужда да крещиш — смъмри го Страйк. — Това е адски грубо.

— Добре, Корморан, да тръгваме — подкани го Робин и се отдръпна да му направи място да мине.

— Един момент, Робин — рече Корморан с вдигната предупредително голяма длан. — Само един момент.

— О, боже! — избъбри Робин тихичко.

— Да си се боксираш някога? — попита Страйк бармана, който изглеждаше ужасен.

— Корморан, да вървим.

— Аз бях боксьор. В армията, приятел.

Някакъв умник на бара подхвърли:

— Аз пък съм претендент за шампионската титла.

— Да си отиваме, Корморан — повтори Робин. Хвана го за ръката и за нейно облекчение и изненада той тръгна покорно с нея. Това ѝ припомни как водеше огромния жребец порода „Клайдсдейл“, който чичо ѝ имаше във фермата си.

Навън, на чистия въздух, Страйк се подпря на един от прозорците на „Тотнъм“ и безуспешно се опита да запали цигарата си. Накрая Робин трябваше да му щракне запалката.

— Имаш нужда от храна — каза му тя, докато той пушеше със затворени очи и леко се поклащаше. Тя се притесняваше да не би да падне. — Това ще те отрезви.

— Не искам да съм трезвен — измърмори Страйк. Залитна силно и се спаси от падане само благодарение на няколко бързи стъпки.

— Хайде — настоя тя и го поведе по дървеното мостче през пътя, където шумните машини и работници най-сетне бяха замлъкнали и се бяха оттеглили за през нощта.

— Робин, ти знаеше ли, че съм бил боксьор?

— Не, това не го знаех — отвърна тя.

Беше възнамерявала да го отведе обратно в офиса и там да го нахрани, но той се спря пред ресторантче за шиш-кебап в края на Денмарк стрийт и пристъпи напред, преди тя да успее да го задържи. Седнали на единствената маса на тротоара, ядоха шиш-кебап и той ѝ разказа за боксьорската си кариера в армията, като от време на време се прекъсваше, за да ѝ каже колко добър човек е тя. Някак успя да го убеди да говори по-тихо. Ефектът от погълнатия алкохол още се чувстваше и храната като че не помогна особено. Когато отиде до тоалетната, толкова дълго се забави там, че тя се уплаши да не е припаднал.

Погледна часовника си и видя, че вече е седем и десет. Обади се на Матю и го уведоми, че има спешна ситуация в офиса. Той никак не остана доволен.

Страйк отново се появи на улицата, като преди това се блъсна силно в рамката на вратата. После седна и се помъчи да запали нова цигара.

— Робин — заговори той, отказал се от опитите си и втренчен в нея. — Робин, знаеш ли какво е моментът кай... — Изхълца. — Знаеш ли какво е моментът кайрос?

— Моментът кайрос ли? — повтори тя, като се молеше да не е нещо сексуално, особено след като собственикът на ресторантчето, застанал наблизко, ги слушаше и се подсмивваше. — Не, не знам. Искаш ли да се връщаме в офиса?

— Не знаеш какво е? — попита той, взрян в нея.

— Не.

— Това е от гръцки. Кайрос. Моментът кайрос. — Някъде от размътеното си съзнание извлече фрази с неочаквана яснота. — Означава момента на откровение. Специалния момент. Върховния момент.

„О, моля ти се, помисли си Робин, само не ми казвай, че сега споделяме такъв.“

— А знаеш ли кой беше нашият с Шарлот? — попита той и се вгледа в далечината с незапалена цигара в ръка. — Беше, когато влезе в отделението... Аз лежах дълго в болницата и не я бях виждал две години. Дойде без предупреждение. Видях я на вратата, всички се извърнаха към нея да я гледат. Тя мина през отделението, дойде при мен и без да каже дума... — Той спря, за да си поеме дъх, и отново изхълца. — Целуна ме и след две години бяхме отново заедно. Никой нищо не каза. Беше самата красота, мамка му. Най-красивата жена, която съм виждал. Това бе сигурно най-хубавият момент в живота ми. Робин, ще прощаваш, че казах „мамка му“. Съжалявам.

Робин бе еднакво предразположена към смях и сълзи, макар да не знаеше защо трябва да се чувства така тъжна.

— Да ти запалия ли цигарата?

— Ти си страхотен човек, Робин, знаеш ли това?

Близко до завоя на Денмарк стрийт той се закова неподвижно, като все така се олюляваше подобно на дърво под силен вятър, и й каза с висок глас, че Шарлот не обича Джаго Рос, че всичко е игра, която цели да нарани него, Страйк, възможно най-силно.

Пред черната външна врата на офиса спря отново и вдигна двете си ръце, за да й попречи да го придружи догоре.

— Вече трябва да се прибиращ у дома, Робин.

— Нека те заведе благополучно горе.

— Не. Не. Вече съм добре. Нищо че се клатушкам като шибан морски пират. Тъкмо влизам в образа, нали съм еднокрак. Е, вече знаеш.

— Не те разбирам за какво говориш.

— Няма значение, Робин. Върви си у дома. Аз отивам да повръщам, мамка му.

— Сигурен ли си, че...

— Ще прощаваш за всички нецензурни приказки, дето изтърсих. Ти си свестен човек, Робин. Довиждане сега.

Когато стигна до Чаринг Крос Роуд, тя се обърна да го погледне. Клатушката се по посока на мрачния вход на Денмарк Плейс вероятно за да повърне в тъмната уличка, преди да се потътри нагоре към походното легло и чайника си.

Нямаше отчетлива граница, през която преминаваше от сънно към будно състояние. Отначало лежеше по лице сред сънуван пейзаж от разбит метал, отломки и писъци, окървавен и неспособен да проговори; в следващия миг беше по корем, облян в пот, с лице, притиснато към походното легло, с пулсираща от болка глава и изсъхнала отворена уста. Слънцето светеше през незащитените от щори прозорци и изгаряше ретината му дори през затворените клепащи, болезнено червени, с капилляри, открояващи се като черна паяжина на фона на дразнещата проблясваща светлина.

Беше с дрехите, с все още прикрепена протеза и лежеше върху спалния чувал, сякаш бе паднал върху него. Врълетяха го откъслечни спомени, прорязващи като нож слепоочията му: как убеждава бармана, че още една пинта е добра идея, как Робин му се усмихва през масата. Възможно ли бе да е ял шиш-кебап в онова си състояние? Припомни си как в някакъв момент се бореше да си разкопчае панталоните в отчаяна нужда да се изпикае, но неспособен да измъкне края на ризата, заклешил се в ципа. Плъзна длан под себе си — дори това леко движение породило у него желание да простене или да повърне — и получи бегло удовлетворение от факта, че ципът му беше затворен.

Бавно, сякаш крепеше чуплив товар на раменете си, Страйк се надигна до седнало положение и примижа в ярко осветената от слънцето стая, без да има никаква представа колко ли може да е часът или кой ден е.

Вътрешната врата между офисите беше затворена и той не чуваше никакво движение в съседното помещение. Може би временната секретарка го беше напуснала завинаги. После видя бял лист на пода, очевидно плъзнат под вратата. Страйк тромаво пропълъзя до него на колене и лакти и установи, че е бележка от Робин.

Драги Корморан (явно нямаше вече шанс за връщане към „господин Страйк“),

Прочетох списъка ти от пунктове, които предстоят да бъдат разследвани, поставен в началото на досието. Реших, че мога да проуча първите два (Ейджиман и хотел „Малмезон“). Ако предпочиташ да съм в офиса, потърси ме на мобилния ми телефон.

Нагласих будилника на два часа следобед и го поставих пред вратата ти, та да имаш достатъчно време да се подготвиш за срещата си в пет на Арлингтън Плейс номер едно, за да разговаряш с Киара Портър и Брайъни Радфорд.

На бюрото отвън има вода, парацетамол и алка-зелцер.

Робин

П. П. Моля те не се чувствай неловко заради снощи. Не каза и не направи нищо, за което да се разкайваш.

Той седя на походното си легло пет минути с бележката в ръце в колебание дали да повърне, но усещането на топлите слънчеви лъчи по гърба му беше приятно.

Четири парацетамола и чаша с разтворена таблетка алка-зелцер почти разрешиха дилемата му с повръщането и бяха последвани от петнайсет минути в окаяната тоалетна с резултат, гаден и за обонянието и за слуха; ала през цялото време го крепеше чувството на дълбока благодарност за отсъствието на Робин. Когато се върна във външния офис, изпи още две бутилки вода и изключи алармата на будилника, която накара пулсиращият му мозък да се блъска в черепа. След известен размисъл избра чисти дрехи, взе душгел, дезодорант, бръсначка, крем за бръснене и хавлиена кърпа от войнишката торба, измъкна плувки от дъното на един от кашоните на стълбищната площадка, както и чифт сиви метални патерици и закуцука надолу по стълбите със спортен сак през рамо и с патериците в другата ръка.

На път към Малет стрийт си купи голямо блокче шоколад. Бърни Коулман, негов познат от армейския медицински корпус, веднъж бе обяснил на Страйк, че повечето симптоми, свързани с махмурлука, се дължат на дехидратация и хипогликемия, неизбежни резултати от продължителното повръщане. Страйк се залови да гризе от шоколада

със стиснати под мишница патерици; всяка стъпка разклащаше главата му, която сякаш бе напъхана в стегнати жици.

Ала смеещият се бог на пианството не го бе напуснал още. Приятно откъснат от реалността и от другите човешки създания, той заслиза по стъпалата към басейна на Студентския съюз с неподправено чувство за нещо, което му се полага по право, и както обикновено, никой не го спря, не го заговори дори единственият друг човек в съблекалнята, който след един поглед на въздържан интерес към протезата, която Страйк сваляше, любезно държеше очите си отместени встрани. Протезата беше тикната в шкафче заедно с дрехите от предишния ден и след като остави вратата му отключена, защото нямаше дребни, Страйк отиде под душовете, като се придвижваше на патериците, а шкембето му преливаше над гащетата.

Докато се сапунисваше, установи, че шоколадът и парацетамолът започваха да облекчават чувството му за гадене и главоболието. И ето че за пръв път пристъпи до ръба на големия басейн. В него имаше само двама студенти, и двамата в първия коридор и с очила за плуване, съсредоточени единствено върху скоростта и стила си. Страйк отиде до далечния край, остави внимателно патериците край стъпалата и се плъзна в бавния коридор.

Беше толкова не във форма, колкото никога през живота си. Неугледен и изкривен на една страна, той плуваше в края на басейна, ала тъй или иначе хладната чиста вода подейства успокояващо на тялото и духа му. Със задъхване приключи една-единствена дължина и поспря да си почине, опрял масивните си ръце на ръба на басейна, като споделяше тежестта на тялото си с милващата го вода и се взираше във високия бял таван. Малки вълнички, пращани от младите атлети в другия край на басейна, гъделичкаха гърдите му. Ужасната болка в главата му се оттегляше в някаква далечина; през мъглата си проби път яростна червена светлина. Миризмата на хлор бе остра, но вече не му се гадеше от нея. Целенасочено, като човек, смъкващ превръзка от рана, Страйк насочи вниманието си към темата, която се беше опитал да удави в алкохол.

Джаго Рос беше във всяко отношение антитеза на Страйк: красив като арийски принц, притежател на доверителен фонд, роден да запълни предопределено за него достойно място в семейството му и в света; мъж с цялото самочувствие, което може да му осигури грижливо

документиран в продължение на дванайсет поколения произход. Беше минал през поредица от синекурни служби, развил беше траен проблем с алкохола и носеше у себе си злината на прекалено расово и зле дисциплинирано животно.

Шарлот и Рос принадлежаха към онзи затворен взаимосвързан свят на частни училища за хора със синя кръв, чиито семейства се знаеха помежду си и бяха обвързани чрез поколения сватосване и отколешни ученически познанства. Докато водата плискаше косматите му гърди, Страйк сякаш виждаше себе си, Шарлот и Рос от голямо разстояние, от обратния край на телескоп, така че кривата на тяхната история ставаше ясна: тя отразяваше нервното и променливо поведение на Шарлот, онази жажда за изострени емоции, която се проявяваше най-типично с разрушителен импулс. Тя се бе сдобила с Джаго като един вид с трофей още осемнайсетгодишна, тъй като той бе най-екстремният пример измежду себеподобните си и самото олицетворение на добрата партия, както я виждаха родителите ѝ. Може би ѝ се бе видяло твърде лесно, а и безспорно бе твърде предсказуемо, защото впоследствие тя го бе зарязала заради Страйк, който при целия си ум си бе истинска анатема за семейството на Шарлот; мелез, неподлежащ на категоризиране. Какво оставаше след всички тези години на жена, жадуваща за емоционални бури, освен да напуска Страйк отново и отново, докато накрая се окаже, че единственият начин да го напусне с апломб е да осъществи пълен кръг и да се върне на точката, на която той я бе открил?

Страйк остави изпълненото си с болка тяло да се носи във водата. Състезаващите се студенти продължаваха устремно да преплуват дължините в бързия коридор.

Страйк познаваше Шарлот. Тя го чакаше да се втурне и да я спаси. Беше финалният и най-жесток тест.

Той не преплува дължината на басейна обратно, а започна да подскача настрани през водата, като си помагаше с ръце, както бе правил по време на физиотерапията си в болницата.

Вторият душ беше по-приятен от първия; нагласи водата да е толкова гореща, колкото можеше да я понесе, а за изплакване пусна леденостудена.

След като си постави отново протезата, се избърсна над умивалника, с кърпа, вързана около кръста, а после се облече

необичайно грижливо. Никога не бе слагал най-скъпите костюм и риза, които притежаваше. Бяха му подарък от Шарлот за последния му рожден ден: облекло, достойно за годеника ѝ; той си спомняше как бе засияла срещу него, докато той оглеждаше непривично изрядния си вид във високото огледало. Оттогава костюмът и ризата неизменно бяха висели в калъфите си, тъй като от миналия ноември насам с Шарлот не бяха излизали много; рожденият му ден бе последният истински щастлив ден, който бяха прекарвали заедно. Скоро след това отношенията им се бяха върнали към предишните огорчения, към някогашния батак, където бяха буксували и по-рано, но откъдето този път сякаш нямаше излизане.

Можеше и да изгори костюма. Вместо това реши да го облече като предизвикателство, да го освободи от асоциациите и да гледа на него като на ушити парчета плат. Кройката на сакото го правеше да изглежда по-строен и по-стегнат. Остави бялата риза незакопчана на врата.

В армията Страйк имаше репутацията на човек, който неимоверно бързо се възстановява след прекаляване с алкохол. Мъжът, който го гледаше от огледалото, беше блед, с морави сенки под очите, но все пак с елегантния италиански костюм изглеждаше по-добре, отколкото от седмици насам. Синината на окото му най-сетне бе изчезнала, а драскотините бяха заздравели.

Предпазливо леко хапване, обилно количество вода, още едно евакуационно пътешествие до ресторантската тоалетна, и ето че в пет часа той пристигна съвършено точен на Арлингтън Плейс номер едно.

Вратата се отвори след второто му почукване от сърдита жена с очила с черни рамки и късо подстригана побеляла коса. Тя го пусна неохотно, после прекоси с бърза крачка фоайето с каменен под, откъдето започваше великолепно стълбище с парапет от ковано желязо, и извика:

— Гай! Някакъв Страйк те търси.

От двете страни на фоайето имаше стаи. Вляво малка група хора, като че всичките облечени в черно, се взираха по посока на мощен източник на светлина, който Страйк не виждаше, но който озаряваше напрегнатите им лица.

Соме се появи именно на тази врата и излезе във фоайето. Той също носеше очила, които го правеха да изглежда по-възрастен;

джинсите му бяха торбести и прокъсани, а на бялата му фланелка бе изобразено око с кървава сълза, която при по-близко вглеждане се оказа изработена от червени пайети.

— Ще трябва да почакаш — отсечено събщи той. — Брайъни е заета, а Киара има още часове работа. Паркирай се вътре, ако желаеш — посочи той към стаята вдясно, където се виждаше краят на маса, отрупана с подноси, — или пък влез да гледаш при тия безполезни лентяи — неочаквано повиши глас той и стрелна гневно групата елегантни мъже и жени, втръчени в източника на светлина. Те се пръснаха мигом, без да протестираат, като някои прекосиха фойето и влязоха в отсрещната стая.

— С по-хубав костюм си впрочем — добави Соме с кратък проблясък от предишната си шеговитост. После се върна обратно в стаята, от която беше излязъл.

Страйк последва дизайнера и зае мястото, освободено от грубо разпръснатите зяпачи. Стаята беше дълга и почти празна, но богатата украса на корнизите, бледите голи стени и прозорците без завеси ѝ придаваха атмосфера на изискана печал. Друга група хора, сред които дългокос фотограф, наведен над апарата си, стоеше между Страйк и сцената, която се намираше в далечния край на помещението и бе ослепително осветена от серия арковидни лампи и светлинни екрани. Там артистично бяха подредени няколко извехтели кресла, едното преобърнато настрани, и три модела. Бяха от различни раси, с лица и тела с невероятни пропорции, които попадаха между категориите на странното и впечатляващото. С фини кости и безумно слаби, очевидно бяха подбрани, както допусна Страйк, заради драматичния контраст между цвета на кожата им и между чертите им. На едно кресло се бе разположила, седнала наопаки като Кристин Кийлър, чернокожа млада жена с дълги крака в бял клин, но очевидно гола от кръста нагоре. Беше тъмна като самия Соме, с афроприческа и косо разположени прелъстителни очи. Изправена над нея в бяла жилетка, декорирана с вериги, закриващи слабините ѝ, стоеше красива евроазиатка с гладка прилепнала коса и асиметрично подрязан бретон. Малко по-далеч, седнала сама странично върху друго кресло, бе Киара Портър: с алабастровобяла кожа, с дълга, бебешки руса коса, облечена в бял полупрозрачен гащеризон, с прозиращи през тъканта бледи и изпъкнали зърна на гърдите.

Художничката гримьорка, почти толкова висока и слаба като моделите, беше приведена над чернокожото момиче и притискаше козметични тампони от двете страни на носа ѝ. Трите модела мълчаливо изчакваха на позиция, неподвижни като портрети, с безизразни гладки лица, готови да бъдат призовани към внимание. Останалите в стаята (фотографът, двама души край него, които му бяха асистенти, както се разбра, Соме, загризал нокти до сърдитата жена с очилата) мърмореха тихо един през друг, сякаш боейки се да не нарушат някакво деликатно равновесие.

Най-сетне гримьорката отиде при Соме, който ѝ заговори бързо и тихо, допълвайки думите си с жестове; тя се върна под ярката светлина и без да каже нищо на модела, разроши и пренареди дългата коса на Киара Портър; самата Киара не даваше признаци да съзнава, че е докосвана, а чакаше безмълвна и търпелива. Брайъни още веднъж се върна в сянката и попита нещо Соме; той отвърна със свиване на рамене и ѝ даде някакви тихи инструкции, които я накараха да се озърта, докато погледът ѝ не се спря върху Страйк.

Срещнаха се край внушителното стълбище.

— Здравей — прошепна тя. — Да влезем тук.

Поведе го през фоайето в насрещната стая, която бе по-малка от първата и в средата ѝ бе разположена сервирана маса за студен бюфет. Пред мраморната камина имаше няколко стойки с всевъзможни творения, украсени с пайети, къдрици и пера и подредени по цвят. Прогонените зяпачи, всичките малко над двайсетгодишни, се бяха събрали там; бърбеха си тихо, похапваха от вече поизпразнените плата с моцарела и пармска шунка и говореха по мобилните си телефони или си играеха с тях. Неколцина изпитателно огледаха Страйк, когато последва Брайъни в малката задна стая, превърната във временна гримьорна.

Пред големия прозорец с изглед към градина имаше две маси с големи стоящи огледала. Черните пластмасови кутии, разпръснати наоколо, напомняха на Страйк за онези, които чичо му Тед използваше за риболов, само дето тия на Брайъни бяха с чекмеджета, пълни с разнообразни пудри и бои; по масите върху хавлиени кърпи бяха подредени тубички и четки.

— Здравей — каза тя вече с нормален глас. — Господи. Оттатък напрежението с нож да го режеш, а? Гай винаги е бил перфекционист,

но това е първата му сериозна фотосесия, откакто Лула умря, така че е по-напрегнат от всякога.

Имаше тъмна остра коса, тенът ѝ бе жълтеникав, а чертите ѝ, макар и едри, бяха привлекателни. Краката ѝ бяха дълги и във впитите джинси изглеждаха леко криви, носеше черна жилетка с мъжка кройка, няколко тънки златни верижки на врата си, пръстени по пръстите и палците, а краката ѝ бяха обути с нещо като черни кожени балетни пантофки. Такива дамски обувки винаги действаша леко като антиафродизиак на Страйк, защото му напомняха сгънатите пантофи, които леля Джоун носеше в ръчната си чанта, а оттам идеше асоциацията с мазоли и кокоши тръни.

Страйк започна да обяснява какво иска от нея, но тя го прекъсна.

— Гай ми каза всичко. Искаш ли цигара? Можем да пушим тук, ако отворим.

И тя отвори вратата, която водеше директно към павираната алея на градината.

Освободи малко пространство на една от отрупаните с гримове маса и седна там; Страйк придърпа един от столовете и извади бележника си.

— Добре, питай — каза тя и без да му даде време да заговори, подхвана: — Оттогава непрестанно си мисля за онзи следобед. Толкова безкрайно тъжно е.

— Добре ли познаваше Лула? — попита Страйк.

— Да, много добре. Бях ѝ правила грима за няколко фотосесии, подготвих я за благотворителния бал за спасяването на тропическите гори. Като ѝ казах, че умея да почиствам вежди с конец...

— Какво?

— То е като скубането на вежди, но се прави с конец.

Страйк не можеше да си го представи.

— Ясно...

— ... тя ме помоли да ѝ ги направя у дома ѝ. Папараците постоянно бяха по петите ѝ дори когато отиваше в салона за красота. Истинско безумие. Така че ѝ се притекох на помощ.

Тя имаше навика да отхвърля глава назад, за да отмята бретона от очите си, и леко задъхан маниер. Сега отметна коса на една страна, прокара пръсти през нея и се втренчи в него през бретона си.

— Отидох у тях към три часа. Двете с Киара бяха много развълнувани от пристигането на Дийби Мак. Момичешки клюки, нали разбираш. Никога не бих отгатнала какво предстои. Никога.

— Значи Лула беше развълнувана.

— О, да, естествено. Ти как би се чувствал, ако идва някой, който е писал песни за теб... — После се позасмя. — Е, може би е присъщо само на момичетата. Той е толкова харизматичен. С Киара се посмяхме по този повод, докато работех над веждите на Лула. После Киара ме помоли да ѝ направя ноктите. Накрая ги направих и на двете им. Прекарах там може би три часа. Да, тръгнах си някъде около шест часа.

— Значи би описала настроението на Лула като радостна възбуда, така ли?

— Да. Е, вярно, беше малко разсеяна, все си поглеждаше телефона. Той лежеше в скута ѝ, докато ѝ правех веждите. Знаех какво означава това: Еван отново ѝ играеше номерца.

— Тя ли го спомена?

— Не, но знаех, че му е много ядосана. Защо мислиш, че каза на Киара онова за брат си? Дето щяла да му остави всичко?

— Чу ли я да го изрича?

— Не, после разбрах, че го е казала. Киара разказа на всички ни. Трябва да съм била в тоалетната, когато го е споделила. Във всеки случай вярвам го напълно.

— И защо?

Тя придоби объркан вид.

— Ами... тя много обичаше брат си, нали така? Господи, това винаги е било очевидно. Той беше може би единственият човек, на когото можеше да разчита. Месеци преди това, горе-долу по времето, когато тя и Еван се разделиха първия път, аз я подготвих за ревюто на Стела и тя разправяше на всички колко я ядосвал брат ѝ, като ѝ натяквал, че Еван бил използвач. А онзи следобед Еван отново я беше нервирал и тя си е казала, че Джеймс... Джеймс ли му беше името?... го е разгадал правилно от самото начало. Тя беше убедена, че той ѝ мисли доброто, макар и понякога да беше малко властен. Това е много експлоататорски бизнес. Всеки си има интереси.

— Кой според теб е имал интерес да се възползва от Лула?

— О, боже мой, всеки — отвърна Брайъни и направи широк жест с ръката, в която държеше цигарата, така че бяха обхванати и пълните с хора съседни стаи. — Тя беше най-нашумелият модел, всички искаха да докопат нещо от нея. Все пак Ги... — Брайъни млъкна рязко. — Ги е бизнесмен, но той я обожаваше. Викаше я да живее при него след онази история с човека, който я дебнеше. Още не се е съвзел от смъртта ѝ. Опитвал се да влезе в контакт с нея чрез медиум. Марго Лайтър ми го каза. Още е съсипан, плаче всеки път, щом чуе името ѝ. Във всеки случай — каза Брайъни — това е всичко, което знам. Не съм и помисляла в онзи следобед, че я виждам за последен път. Какво нещо, боже мой.

— Тя разговаря ли с Дъфийлд, докато ти ѝ правеше... докато ѝ махаше веждите с конец?

— Не, но не би го и направила, ако са били в конфликт.

— Значи, доколкото помниш, говорила е главно за Дийби Мак?

— Всъщност... повече аз и Киара говорехме за него.

— Но мислиш, че е била развълнувана от срещата с него?

— О, да, разбира се.

— Каж ми видя ли син лист хартия, изписан с почерка на Лула, докато беше в апартамента?

— Какво? Не, нищо такова не видях. Защо, какво е било?

— Нямам представа — отвърна Страйк. — Точно това исках да разбера.

— Не, не съм го видяла. Син лист, казваш? Не.

— Видя ли въобще някакъв лист с нейния почерк на него?

— Не, не помня да имаше хартии. Не. — Тя отметна косата от лицето си. — Може и да е имало нещо такова, а да не съм го забелязала.

Стаята беше мрачна. Може би само му се стори, че лицето ѝ смени цвета си, но в никакъв случай не беше плод на въображението фактът, че изви десния крак в коляното си и заразглежда подметката на балетната си пантофка, на която нямаше нищо.

— Шофьорът на Лула, Кийрън Коловас-Джоунс...

— О, онова много сладко момче! — прекъсна го Брайъни. — Все я занасяхме за Кийрън, той много си падаше по нея. Мисля, че сега Киара го използва понякога. — Брайъни се изкиска многозначително.

— Тя има репутацията на момиче, дето винаги си търси добро прекарване. Няма как да не я харесваш, но...

— Коловас-Джоунс каза, че Лула е писала нещо върху син лист хартия на задната седалка на колата му, когато си е тръгнала от дома на майка си...

— Говори ли вече с майката на Лула? Тя е малко особена.

— ... и искам да разбера какво е било.

Брайъни изхвърли угарката от цигарата си през отворената врата и се размърда неспокойно на бюрото.

— Всичко може да е било. — Той изчака неизбежното предположение и не беше разочарован. — Списък за пазаруване или нещо такова.

— Да, възможно е, но просто в името на спора... ако е било предсмъртно писмо на самоубиец...

— Но не беше... Искам да кажа, това е глупаво, как е възможно да е било такова? Кой би написал предсмъртно писмо толкова отрано, а после да се гримира и да отиде на танци? Няма свършено никаква логика!

— Съгласен съм, не изглежда правдоподобно, но добре би било да се разбере какво е било.

— Може би няма нищо общо със смъртта ѝ. Може да е било писмо до Еван, в което да му казва колко е ядосана.

— Изглежда му се е ядосала чак по-късно същия ден. А и защо да му пише писмо, след като е имала номера му, а и е щяла да го види същата вечер?

— Не знам — нервно отвърна Брайъни. — Просто казвам, че може да е било нещо без връзка.

— И си сигурна, че не си го видяла?

— Да, съвсем сигурна съм — каза тя и вече нямаше съмнение, че е изчервена. — Там бях да свърша работа, не да ѝ оглеждам нещата. Това ли беше всичко?

— Да, това е всичко, което имах да те питам за онзи следобед — каза Страйк. — Но можеш да ми помогнеш за нещо друго. Познаваш ли Танзи Бестигуи?

— Не — отвърна Брайъни. — Познавам само сестра ѝ Ърсула. Нае ме няколко пъти за големи партита. Тя е ужасна.

— В какъв смисъл?

— Просто разглезена богаташка — отвърна Брайъни и сви устни. — Само дето не е чак толкова богата, колкото ѝ се ще. И двете сестри Чилингъм се омъжиха за по-възрастни мъже с куп пари, те са едни златотърсачки, яхнали реактивни метли. Ърсула си мислеше, че е ударила джакпота, като улови Сайприън Мей, ала той няма достатъчно голямо състояние за нея. Вече е почти на четирийсет, възможностите ѝ не са като някога. Не ѝ се отваря парашутът вече.

После, очевидно почувствала, че тонът ѝ има нужда от пояснение, продължи:

— Съжалявам, но тя ме обвини, че съм прослужала съобщенията в гласовата ѝ поща. — Гримьорката скръсти ръце на гърдите си и очите ѝ засвяткаха гневно. — Ама на какво прилича това? Тя ми натика мобилния си телефон и ми поръча да ѝ повикам такси, без да каже едно „моля“ или „благодаря“. Аз страдам от дислексия. Натиснах погрешен бутон и не щеш ли, тя взе да ми крещи колкото ѝ глас държи.

— Защо се е ядосала толкова според теб?

— Защото чух как мъж, за когото не е омъжена, ѝ описва как лежи в хотелска стая и си фантазира, че прави любов с нея — невъзмутимо съобщи Брайъни.

— Значи все пак ѝ се отваря парашутът — изтъкна Страйк.

— Ама не където тя иска — възрази Брайъни и побърза да добави: — Доста компрометиращо съобщение. А сега трябва да се връщам там, че Гай ще побеснее.

Страйк я пусна да си върви. След като тя си тръгна, изписа две страници с бележки. Брайъни Радфорд се бе показала като крайно ненадежден свидетел, беше податлива на внушения и неискрена, но пък му беше казала много повече, отколкото подозираше.

Снимките продължиха още три часа. Страйк чакаше в градината, пушеше и докато падна здрач, изпи още една бутилирана вода. От време на време влизаше вътре в къщата да провери как напредват, а това се случваше невероятно бавно. Понякога зърваше или чуваше Соме, чието търпение явно се бе поизчерпало и затова често изджафкваше команди към фотографа или към някого от облечените в черно потръчковци, сгушили се между стойките с дрехи. Накрая, чак към девет часа, след като Страйк бе изял няколко парчета пица, поръчани от намусената и изтощена асистентка на моделиера, Киара Портър слезе по стълбите от мястото, където позираше с двете си колежки, и отиде при Страйк в гримьорната; там Брайъни бе заета да си събира гримове.

Киара още носеше коравата сребриста минирокля, в която беше позирала за последните снимки. Тънка и ъгловата, с млечнобяла кожа и почти толкова светла руса коса, с бледосини раздалечени очи, тя протегна безкрайно дългите си крака в обувки с платформа, вързани с дълги сребристи панделки, и запали цигара „Марлборо лайт“.

— Боже, не мога да повярвам, че си син на Рокърс! — задъхано рече тя с разширени очи и полуотворени пълни устни. — Колко невероятно странно! Познавам го, той покани мен и Лули на рекламното си парти за диска с най-големите хитове миналата година! Познавам и братята ти Ал и Еди. Те ми казаха, че имат по-голям брат в армията. Боже. Направо е щуро. Приключи ли, Брайъни? — попита Киара натъртено.

Гримьорката очевидно бавеше прекомерно прибирането на занаятчийските си инструменти. Сега, когато пушейки, Киара мълчаливо я наблюдаваше, тя видимо се забърза.

— Да, приключих — отговори най-сетне по-ведро Брайъни, като преметна една тежка кутия през рамо и награби другите в ръце. — До скоро, Киара. Довиждане — добави тя към Страйк и си тръгна.

— Навсякъде си вре носа, голяма клюкарка е — съобщи Киара на Страйк. Отметна назад дългата си, почти бяла коса, направи

разместване в позата на изящните си крака и попита: — Виждаш ли се често с Ал и Еди?

— Не — отвърна Страйк.

— Ами майка ти — продължи без смущение тя, като издуха дим от ъгъла на устата си. — Че тя направо е легенда. Баз Кармайкъл направи цяла колекция преди два сезона, наречена „Супергрупарка“, вдъхновена от Биби Буел и майка ти. Макси поли, ризи без копчета и ботуши.

— Не знаех — каза Страйк.

— О, беше... Знаеш го този страхотен цитат за роклите на Оси Кларк как мъжете ги харесвали, защото можели лесно да ги разтворят и да изчукат момичетата. Това е бил духът на ерата на майка ти.

Тя отново тръсна глава, за да отметне косата от очите си, и се вгледа в него не със смразяващата и презрителна преценка на Танзи Бестигуи, а с откровена и открита почуда. Трудно му беше да реши дали е искрена, или разиграва своя си роля, красотата ѝ беше пречка — като плътна паяжина, през която му бе трудно да я види ясно.

— Ако не възразяваш, искам да ти задам въпроси за Лула.

— Господи, да. Да. Не, наистина искам да помогна. Когато чух, че някой води разследване, казах си: хубаво. Най-сетне.

— Сериозно ли?

— Ами да. Цялата история беше толкова шокираща. Не можех да повярвам. Тя още е в телефона ми, погледни.

Взе да рови в огромната си чанта и най-накрая извади бял айфон. Започна да щрака по списъка с контакти, после се наведе към него и му показа името „Лули“. Парфюмът ѝ бе сладък и остър.

— Все очаквам тя да ми се обади — промълви Киара, помръкнала за миг, и отново пъкна телефона в чантата си. — Не мога да я изтрия. Все се каня да го направя и винаги нещо ме спира.

Тя се изправи неспокойно, подви под себе си единия си крак, седна върху него и пуши мълчаливо в продължение на няколко секунди.

— Била си с нея през по-голямата част от последния ѝ ден, нали? — попита Страйк.

— Не ми припомняй, дявол го взел — промърмори Киара и затвори очи. — Премисляла съм го поне милион пъти. Опитвах се да

проумея как така от напълно щастливо момиче само за часове се превърна в покойница.

— Била е напълно щастлива?

— По-щастлива, отколкото я бях виждала през цялата последна седмица. Върнахме се от работна сесия в Антигуа за „Вог“, двамата с Еван се събраха, устройха си церемония за обвързване. Всичко в живота ѝ се нареждаше фантастично, беше на седмото небе.

— Ти присъства ли на тази церемония за обвързване?

— О, да — отвърна Киара и пусна угарката си в кутийка от кока-кола, където тя угасна с леко съскане. — Господи, беше невероятно романтично. Еван ѝ го сервира изневиделица в дома на Дикий Карбъри. Нали го знаеш Дикий Карбъри, ресторантьора? Той има абсолютно прекрасна вила в Котсуолдс и всички бяхме там за уикенда. Еван беше купил за двама им еднакви халки на Фъргюс Кийн, направо върховни, от оксидирано сребро. Подкара ни всички към езерото в студа и напред снега ѝ рецитира стихотворение, което бе написал за нея, след което постави халката на пръста ѝ. Лули се заливаше от смях, а после и тя му рецитира стихотворение на Уолт Уитман. Беше толкова впечатляващо — промълви Киара, внезапно станала сериозна, — че съвсем спонтанно каза наизуст стихотворение, което беше съвършеното за случая. А хората си мислят, че моделите са тъпи. — Тя отново отметна коса назад, предложи на Страйк цигара и сама си взе нова. — Уморих се да обяснявам, че в Кеймбридж ме чака преподавателско място по английска литература.

— Нима? — попита Страйк, неуспял да скрие изненадата в гласа си.

— Да — отвърна тя и с красива гримаса издуха дима, — но кариерата ми на модел се развива толкова успешно, че реших да ѝ дам още една година. Все пак тя ми отваря много врати.

— Значи тази церемония за обвързване се е провела седмица преди Лула да умре?

— Да — потвърди Киара, — предишната събота.

— И се състоеше само в размяна на стихотворения и халки? Без обети и нещо официално?

— Не, нямаше юридическа сила, беше просто един прелестен, един перфектен момент. Като се изключи Фреди Бестигуи, той се

държа като абсолютен досадник. Поне проклетата му жена я нямаше — заяви Киара и дръпна силно от цигарата си.

— Танзи?

— Танзи Чилингъм, да. Истинска кучка е. Нищо чудно, че се развеждат, тъй или иначе всеки си водеше свой живот, никога не ги виждаха заедно. Честно казано, Фреди не беше чак толкова досаден през този уикенд, предвид ужасната репутация, с която се ползва. Просто додяваше на Лули, но не беше толкова кошмарен, колкото разправят, че можел да бъде. Спомням си история за крайно наивно момиче, на което обещал незначителна роля във филм...

— Каза, че Фреди се държал като досадник. По какъв начин точно?

— Ами постоянно приклещваше Лули в някой ъгъл и ѝ разтягаше локуми колко великолепно щяла да стои на екрана и какъв невероятен човек бил баща ѝ.

— Сър Алек ли?

— Да, сър Алек, разбира се. О, боже мой — разшири очи Киара, — ако той бе познавал истинския ѝ баща, Лули щеше да превърти от радост! Да го открие беше мечтата на живота ѝ. Не, той просто каза, че познавал сър Алек преди много години, били от един и същ квартал в Ийст Енд, така че тя трябвало да го приема за нещо като кръстник. Мисля, че се опитваше да бъде забавен, но не му се получаваше. А и беше ясно за всички, че я обработва само за да я вкара в някой свой филм. Държа се като пълен простак на церемонията. Подвикваше: „Аз ще предам булката!“. Беше пиян, лочи през време на цялата вечеря. Наложил се Дики да му каже да млъкне. А после, след церемонията, всички пихме шампанско в къщата и Фреди прибави още бутилка или две към вече изпитото. Не спираше да крещи на Лули как от нея щяло да излезе велика актриса, но тя не му обръщаше внимание. Беше се гушнала с Еван на канапето, бяха като... — Внезапно в силно гримираните очи на Киара заблестяха сълзи, тя се извърна и ги избърса с красивите си бели ръце. — ... като лудо влюбени. Никога не я бях виждала по-щастлива.

— Отново си видяла Фреди Бестигуи вечерта, преди Лула да умре, нали? Не го ли срещнахте двете във фойето, когато тръгнахте да излизате?

— Да — отвърна Киара, като още бършеше очите си. — Откъде знаеш?

— От Уилсън, охранителя. Според него Бестигуи казал нещо на Лула и на нея не й харесало.

— Да, прав е. Бях забравила. Фреди спомена нещо за Дийби Мак, как Лули сигурно се вълнувала от идването му и как той много искал да ги събере двамата във филм. Не си спомням точно как се изрази, но думите му прозвучаха някак мръснишки.

— Лула знаеше ли, че осиновителят ѝ и Бестигуи са били приятели?

— Каза ми, че за пръв път чувала. Не общуваше по съседски със семейство Бестигуи, никак не харесваше Танзи.

— Защо?

— О, просто Лули не я занимаваха теми като например чий съпруг има най-голямата яхта, не искаше да се замесва с този тип хора. Беше далеч по-стойностен човек от сестрите Чилингъм.

— Добре — каза Страйк, — би ли ми разказала за следобед и вечерта, които прекара с нея?

Киара пусна и втората си угарка в кутийката от кока-кола и мигновено запали нова.

— Да. Добре, нека да помисля. Срегнахме се у тях. Брайъни дойде да се погрижи за веждите ѝ, а накрая направи и на двете ни маникюр. Прекарахме си един следобед по женски.

— Как изглеждаше тя?

— Беше... — Киара се поколеба. — Не ми се стори толкова щастлива, колкото предишната седмица. Но в никакъв случай не склонна към самоубийство.

— Шофьорът ѝ Кийрън каза, че му се видяла странна, като напуснала дома на майка си в Челси.

— О, боже мой, та как няма да бъде. Майка ѝ беше болна от рак.

— Лула говори ли ти за майка си, като се видяхте?

— Не много. Спомена, че поседяла при нея, защото била твърде отпаднала след операцията, но никой не си и помисляше, че лейди Бристоу ще умре. Предполагаше се, че след операцията ще е излекувана.

— Лула посочи ли друга причина, поради която се чувства не така щастлива както преди?

— Не — отговори Киара и бавно поклати глава, а бяло-русата коса се разлюля около лицето ѝ. Тя отново я отметна назад и всмукна дълбоко от цигарата си. — Изглеждаше леко унила и разсеяна, но аз го отдадох на посещениято у майка ѝ. Те имаха много странни взаимоотношения. Лейди Бристоу беше властна и я бранеше като орлица от всичко. Лули изпитваше известна клаустрофобия в нейно присъствие.

— Забеляза ли Лула да телефонира на някого, докато бяхте заедно?

— Не — отвърна Киара, след като помисли малко. — Знам, че често си поглеждаше телефона, но с никого не говори, доколкото си спомням. Ако е звъняла на някого, правила го е тихомълком. На няколко пъти излиза от стаята.

— Според Брайъни е била възбудена от пристигането на Дийби Мак.

— О, за бога — нетърпеливо изрече Киара. — Всички ние бяхме далеч по-възбудени, и Ги, и Брайъни, дори и аз мъничко — призна тя с умилителна честност. — Но Лули не чак толкова. Тя беше влюбена в Еван. Не вярвай на всичко, което Брайъни дрънка.

— Лула имаше ли лист хартия у себе си, спомняш ли си? Синьо листче, на което е писала?

— Не — поклати глава Киара. — Защо? Какво е било?

— Още не знам — каза Страйк и внезапно Киара зяпна поразена.

— Боже, да не ми казваш, че е оставила предсмъртно писмо? О, господи. Това вече би било наистина откачено. Но не! Би означавало, че вече е била решила да го направи.

— Може и друго да е било — поясни Страйк. — Споменала си по време на следствието, че Лула е изразила намерение да остави всичко на брат си, нали така?

— Да, точно така — потвърди сериозно Киара и кимна. — Ето какво стана. Ги беше изпратил на Лула от онези приказни чанти от новата колекция. Знаех, че на мен няма да ми прати, макар и аз да бях в рекламата. Така или иначе разопаковах бялата, беше „Кашил“, истинска красота. Имаше подвижна копринена подплата и той я беше десенирал специално за нея с изумителна африканска шарка. Казах ей тъй, на шега: „Лули, ще ми я дадеш ли тази?“. А тя отвърна

извънредно сериозно: „Оставям всичко на брат си, но съм сигурна, че той би ти дал каквото поискаш да имаш“.

Страйк наблюдаваше и се заслушваше, за да долови някакъв знак, че тя лъже или преувеличава, ала думите прозвучаха непринудено и искрено.

— Това е много странно изказване, не мислиш ли? — коментира той.

— Да, може би. Но Лули си беше такава, понякога ставаше мрачна и драматична. Ги често ѝ казваше: „Не го раздавай чак толкова куку, Кукувице“. Така или иначе — въздъхна Киара, — тя не пое намека за чантата „Кашил“. Надявах се просто да ми я даде, та тя имаше цели четири.

— Можехте ли да се наречете близки двете с Лула?

— О, да, абсолютно, тя ми казваше всичко.

— Няколко души споменаха, че не се доверявала лесно. Бояла се, че с доверието ѝ може да се злоупотреби пред пресата. Чух, че изпитвала хората, за да е сигурна дали да им вярва.

— О, да, на моменти ставаше малко параноична. Особено след като истинската ѝ майка започна да продава истории на пресата. Ако щеш вярвай, попита ме — заяви Киара, като размаха цигарата си — дали съм казала на някого, че отново се е събрала с Еван. Хайде де. Такова нещо не можеше да остане в тайна. Всички за това приказваха. Уверявах я: „Лули, има нещо по-лошо от това да говорят за теб и то е да не говорят за теб“. Това е Оскар Уайлд — добави тя любезно. — Но Лули не харесваше тази страна на славата.

— Ги Соме смята, че Лула не би се събрала отново с Дъфийлд, ако той не е бил извън страната.

— Типично за Ги да го каже. Той постоянно се стремеше да закриля Лули. Обожаваше я, истински я обичаше. Смяташе, че Еван е нещастие за Лули, ала той не познава истинския Еван. Може да е много сбъркан, но е добър човек. Неотдавна отиде да посети лейди Бристоу. Попитах го: „Защо ти трябваше да се подлагаш на това, Еван?“. Не знам дали си наясно, но нейното семейство го мрази. Знаеш ли какво ми отговори? „Просто исках да поговоря с някого, на когото му е мъчно колкото на мен, че нея я няма вече.“ Не е ли адски тъжно, а?

Страйк прочисти гърлото си.

— Пресата е направо безпощадна към Еван, толкова е несправедливо. Каквото и да стори, в техните очи все е сбъркал.

— Дъфийлд е дошъл при теб в нощта, когато тя е умряла, нали?

— Господи, да. Ето и ти сега — възкликна негодуващо Киара. — Изкараха го, сякаш сме се чукали или кой знае какво! Нямам пари, а шофьорът му изчезнал и той прекосил Лондон пеша, за да дойде да преспи у дома. Спа на дивана. Така че бяхме заедно, когато чухме новините. — Тя вдигна цигарата към плътните си устни и всмукна силно с поглед, закован в пода. — Беше ужасно. Не можеш да си представиш. Ужасно. Еван беше... господи. А после — промълви тя едва чуто — всички гракнаха, че е бил той. След като Танзи Чилингъм обяви, че чула караница, медиите направо полудяха. Беше кошмарно.

Тя вдигна поглед към Страйк и отмести с ръка косата от лицето си. Острата светлина от тавана изтъкваше съвършената ѝ костна структура.

— Не си се виждал с Еван, нали?

— Не.

— Искаш ли да се запознаеш с него? Можеш да дойдеш с мен сега. Каза, че тази вечер ще е в „Узи“.

— Би било чудесно.

— Супер. Почакай.

Тя скочи и извика през отворената врата:

— Ги, сладурче, може ли да нося роклята тази вечер? Хайде, съгласи се, ще ходя в „Узи“.

Соме влезе в малката стая. Зад очилата изражението му бе уморено.

— Добре. Гледай да те снимат. Но само смей да я съсипеш, ще те дам под съд.

— Няма да я съсипя. Ще водя Корморан да го запозная с Еван.

Тя напъха цигарите в огромната си чанта, в която бяха и дневните ѝ дрехи, и я метна през рамо. С високите си токове беше само един пръст по-ниска от детектива. Соме погледна Страйк с присвити очи.

— Погрижи се да изпотиш малката гадинка.

— Ги! — нацупи се Киара. — Не бъди ужасен.

— И умната, млади господарю Рокъби — с обичайната си нотка злоба добави Соме. — Киара е голяма мръсница, нали, драга моя? При

това също като мен си пада по едрите.

— Ги! — изписка Киара, престорено скандализирана. — Хайде, Корморан, отвън ме чака шофьор.

Тъй като вече беше предупреден, Страйк не беше толкова изненадан, като видя Кийрън Коловас-Джоунс, колкото шофьорът се смая, като видя него. Коловас-Джоунс държеше отворена лявата врата за пътническата седалка слабо осветен от лампата в колата, ала Страйк забеляза мигновената промяна в изражението му, като видя кой придружава Киара.

— Добър вечер — поздрави го Страйк, като заобиколи колата, за да си отвори вратата и да седне до Киара.

— Кийрън, вече познаваш Корморан, нали? — каза Киара, докато сядаше. Роклята ѝ се качи нагоре по дългите ѝ бедра. Страйк не би се заклел, че тя носеше нещо под нея. Във всеки случай, когато беше с белия гащеризон, нямаше сутиен.

— Здравей, Кийрън — каза Страйк.

Шофьорът му кимна в огледалото за обратно виждане, но не каза нищо. Възприел бе строго професионално поведение, каквото според Страйк надали му бе присъщо в отсъствието на детективи.

Колата се отдели от бордюра. Киара отново се зае да рови в чантата си. Извади флаконче парфюм и обилно напръска лицето и раменете си. После постави блясък върху устните си, като през цялото време не спираше да говори.

— Какво ще ми трябва? Пари. Корморан, бъди добър, дръж това в джоба си. Не възнамерявам да тътря вътре тази грамаданска чанта. — Тя му подаде пачка смачкани двајсетачки. — Много си миличък. О, ще ми трябва и телефонът. Имаш ли джоб за телефона ми? Боже, какъв безпорядък е в тая чанта.

Тя я пусна на пода в колата.

— Като каза, че мечтата в живота на Лула била да намери истинския си баща...

— О, така беше, да. Тя непрекъснато говореше за това. Много се развълнува, когато онази кучка, родната ѝ майка, ѝ каза, че бил африканец. Ги все мърмореше, че това са пълни глупости, но той направо мразеше тази жена.

— Значи е познавал Марлийн Хигсън?

— О, не, просто му беше ненавистна цялата идея за нея. Виждаше как Лули се превъзбужда и искаше да я защити от разочарования.

Толкова много защитници, рече си Страйк, докато колата зави в тъмното. Нима Лула е била тъй крехка?

Тилът на Коловас-Джоунс бе сковано изправен, а очите му често от необходимото се преместваха върху лицето на Страйк.

— А после Лули помисли, че е напипала следите на истинския си баща, но нищо не излезе от това. Задънена улица. Да, много тъжно беше. Тя наистина повярва, че го е открила, после всичко изтече като пясък между пръстите ѝ.

— Каква беше тази следа?

— Нещо, свързано с колежа. Майка ѝ го беше споменала. Лули реши, че е открила къде е учил, и започна да преглежда архивите им с онази нейна смешна приятелка...

— Рошел? — предположи Страйк. Мерцедесът вече се движеше по Оксфорд стрийт.

— Да, Рошел, точно така. Лули се беше запознала с нея в клиниката. Беше невероятно мила с нея. Водеше я на пазар и къде ли не. Така или иначе не го откриха, не си спомням по каква причина.

— Мъж на име Ейджиман ли търсеше тя?

— Не помня да ми е споменавала тази фамилия?

— Или Оусу?

Киара обърна към него красивите си светли очи, в които се четеше смайване.

— Това е истинската фамилия на Ги.

— Знам.

— Боже мой — изкиска се Киара. — Бащата на Ги никога не е учил в колеж. Бил е шофьор на автобус. Пребивал Ги, защото непрекъснато правел скици на рокли. Тъкмо поради това Ги си е сменил името.

Колата намали скоростта. Дългата опашка от хора, простираща се по дължината между две пресечки, водеше до дискретен вход, който би могъл да е и на частна сграда. Пред белите му колони се бе струпала групичка от тъмни фигури.

— Папараци — проговори за пръв път Коловас-Джоунс. — Внимавай как излизаш от колата, Киара.

Той се измъкна от шофьорското място и обиколи колата до лявата задна врата. Ала папараците вече тичаха към тях — злокобни, облечени в тъмни дрехи мъже, които вдигнаха нагоре дългоносите обективи на фотоапаратите си.

Киара и Страйк слязоха под обстрел от светкавици; за миг очите на Страйк се заслепиха; той наведе глава, инстинктивно хвана Киара Портър за тънката ѝ ръка над лакътя и я изтика пред себе си към убежището на сградата, чиито врати магически се отвориха да ги пропуснат. Тълпата чакащи надигна ропот при толкова лесното им влизане; когато светкавиците спряха и двамата вече бяха вътре, ги връхлетя чудовищен грохот от звуци и силен, натрапчив басов ритъм.

— Иха, страхотно чувство за ориентация имаш — похвали го Киара. — Аз обикновено се блъскам в биячите и отскачам като рикошет от тях, та трябва те да ме натикват вътре.

Пред очите на Страйк още играеха морави и жълти проблясъци. Той пусна ръката ѝ. Тя беше толкова бледа, че изглеждаше едва ли не светеца в полумрака. После влизането на нова дузина посетители ги тласна напред към вътрешността на клуба.

— Хайде — каза му Киара, плъзна меката си ръка с дълги пръсти в неговата и го поведе след себе си.

Всички ги оглеждаха, докато си пробиваха път през множеството; биеха на очи, защото и двамата бяха по-високи от повечето присъстващи. Страйк забеляза в стените нещо като дълги аквариуми, в които плуваше нещо подобно на парчета восък и те му напомниха старите лампи „Джава“ на майка му. Покрай стените бяха разположени черни кожени канапета, а още по-навътре, близо до дансинга, имаше сепарета. Трудно бе да се прецени колко голям е клубът заради стратегически разположените огледала. В един миг Страйк улови образа си в едно от тях: елегантно облечен здравеняк зад сребрилата сирена Киара. Музиката гърмеше във вътрешностите му, вибрираше в тялото и в главата му; тълпата на дансинга бе толкова плътна, че беше цяло чудо как хората успяват да пристъпват и да се полюшват.

Бяха стигнали до тапицирана врата, пазена от плешив охранител, който се ухили на Киара, разкривайки два златни зъба, и после ги

пропусна през скрития в стената вход.

Влязоха в по-тихия, но не и по-малко населен сектор на бара, очевидно резервиран за прочутите и техните приятели. Страйк забеляза телевизионна водеща с минипола, актьор от сапунени сериали, комик, прочут предимно със сексуалния си апетит, а накрая в един далечен ъгъл — Еван Дъфийлд.

Носеше шал с десен на черепи и прилепнали черни джинси, седеше точно на мястото, където се съединяваха две кожени канапета, сред натъпкана около него компания, състояща се главно от жени, и бе протегнал ръце встрани върху облегалките. Тъмната му и дълга до раменете коса сега беше изрусена; лицето му бе бледо и кокалесто, а яркотюркоазните му очи бяха гримирани в тъмнолилаво.

Групата около Дъфийлд излъчваше почти магнетична сила. Страйк го виждаше по прокрадващите се коси погледи на останалите присъстващи; личеше си и по почетното празно пространство, оставено около тях, по-широка окръжност от тази, с която разполагаха другите. Непринудеността на Дъфийлд и на кохортата му бе разпозната от Страйк като плод на изкусна преструвка; той долови у всички тях напрегната готовност и небрежна арогантност, типична за хищни животни. В преобърнатата наопаки хранителна верига на славата големите животни бяха подложени на дебнене и преследване и те приемаха дължимото.

Дъфийлд разговаряше със секси брюнетка. Устните ѝ бяха леко разтворени и го слушаше с направо нелепа вгълбеност. Когато Страйк и Киара се приближиха, Страйк забеляза как за част от секундата Дъфийлд отклони погледа си от брюнетката и обхвана бара и останалата част от помещението, за да провери за евентуални други възможности.

— Киара! — извика той дрезгаво.

Брюнетката мигом клюмна, когато Дъфийлд скочи пъргаво на крака; слаб, но с добре оформени мускули, той се плъзна иззад масата, за да прегърне Киара, която в обувките си с платформи беше петнайсет сантиметра по-висока от него; тя пусна ръката на Страйк, за да отвърне на прегръдката. В няколко мига целият бар ги гледаше, после хората се осъзнаха и се върнаха към разговорите и питиетата си.

— Еван, това е Корморан Страйк — представи го Киара. Тя приближи уста до ухото на Дъфийлд и Страйк по-скоро видя,

отколкото чу как му казва: — Син е на Джони Рокъби.

— Здравей, приятел — рече Дъфийлд и протегна ръката си, която Страйк разтърси.

Както и други заклетите женкари, които Страйк бе срещал, гласът и маниерите на Дъфийлд бяха леко престорени. Може би такива мъже се феминизираха от постоянното си женско обкръжение или пък това бе начин да обезоръжат плячката си. С плавен жест на ръката Дъфийлд даде знак на останалите да се сместят, та Киара да може да седне. Брюнетката изглеждаше съкрушена. Страйк бе оставен сам да си намери табуретка, да я дотърти до масата и да попита Киара какво иска да пие.

— Вземи ми бузи-узи — отвърна тя — и плати с моите пари, сладурче.

Коктейлът ѝ силно лъхаше на перно. Страйк взе за себе си вода и се върна на масата. Киара и Дъфийлд вече почти бяха допрели носове и си говореха, ала когато Страйк остави питиетата на масата, Дъфийлд се обърна към него.

— И тъй, къде се подвизаваш, Корморан? В музикалния бизнес ли?

— Не — отвърна Страйк. — Детектив съм.

— Хайде бе — подхвърли Дъфийлд. — Кого мислят, че съм убил този път?

Групичката около него си позволи кисели или нервни усмивки, но Киара отсече:

— Без такива шеги, Еван.

— Не се шегувам, Киара. Ще забележиш, когато го правя, защото съм адски забавен.

Брюнетката се изкиска.

— Казах, че не се шегувам — тросна ѝ се Дъфийлд.

Брюнетката трепна, сякаш я бе зашлевил. Останалите едва доловимо се отдръпнаха въпреки теснотията. Подхванаха свой разговор, като за момента изключиха Киара, Страйк и Дъфийлд.

— Еван, това не беше хубаво — смъмри го Киара, ала упрекът ѝ прозвуча повече като милувка и Страйк забеляза, че погледът ѝ, хвърлен към брюнетката, не съдържа съчувствие.

Дъфийлд забарабани с пръсти по ръба на масата.

— И що за детектив си, Корморан?

— Частен.

— Еван, скъпи, Корморан е нает от брата на Лула...

Ала Дъфийлд явно бе забелязал при бара някого или нещо в негов интерес, защото скочи и изчезна сред хората, струпани там.

— Винаги е бил малко импулсивен — извинително обясни Киара. — Плюс, че още е много чувствителен на тема Лули. Така е — настоя тя едновременно сърдито и развеселено, когато Страйк вдигна вежди и отпрати красноречив поглед към пицната брюнетка, която седеше намусена и крепеше празна чаша от мохито. — Имаш нещо на елегантното си сако — добави Киара и се наведе да изчисти пращинките, които Страйк подозираше, че са трохи от пица. Силно го лъхна сладкият ѝ наситен парфюм. Сребристата материя на роклята ѝ беше толкова корава, че седеше като броня, щръкнала встрани от тялото ѝ, така че той получи пряка видимост към малките ѝ бели гърди с розови като вътрешността на мида зърна.

— Какъв парфюм си сложила?

— Новия на Ги — отвърна тя. — Казва се „Еприз“, в превод от френски „завладяваща“.

— Знам — каза той.

Дъфийлд се върна с ново питие, като си проправи път през множеството. След него се извъръщаха лица, притеглени от аурата му. Краката му в прилепналите джинси изглеждаха като черни шомполи за почистване на тръби, а с тъмните сенки около очите си приличаше на покварен Пиеро.

— Еван, миличък — подхвана Киара, — Корморан разследва...

— Той те чу още първия път — прекъсна я Страйк. — Няма нужда.

Очевидно актьорът чу и това. Дъфийлд бързо си изпи питието и подхвърли няколко коментара към групата около себе си. Киара отпиваше от коктейла си, а после попита Дъфийлд:

— Как върви филмът, миличък?

— Чудесно. Е, нали знаеш. Пласъор на дрога със склонност към самоубийство. Не е особено предизвикателство.

Всички се усмихнаха, освен самия Дъфийлд. Той отново забарабани по масата, а краката му заподскачаха в такт.

— Отегчих се — обяви той.

Погледна с присвити очи към вратата, а всички от групата се втренчиха в него с нескрито желание да бъдат поведени заедно.

Дъфийлд премести поглед от Киара към Страйк и обратно.

— Искате ли да идем у дома?

— Супер — писна Киара и отправи злобничък тържествуващ поглед към brunetката, след което довърши питието си на един дъх.

Извън ВИП зоната две подпийнали момичета налетяха на Дъфийлд; едното от тях вдигна блузата си и го заумолява да се подпише на гърдите ѝ.

— Без мръсотии, душко — отсече Дъфийлд и я бутна, за да мине. — Имаш ли кола, Кики? — подвикна той през рамото си, докато си проправяше път през тълпата, игнорирайки подвикванията и сочещите към него пръсти.

— Да, миличък — високо отвърна тя. — Сега ще се обадя на шофьора. Корморан, скъпи, у теб ли е телефонът ми?

Страйк се запита как ли папараците отвън ще изтълкуват излизането на Киара и Дъфийлд заедно от клуба. Тя крещеше в айфона си. Като стигнаха до входа, Киара ги спря.

— Чакайте. Ще ми прати есемес, когато е отпред.

Двамата с Дъфийлд изглеждаха малко нервни и напрегнати, като състезатели, на които им предстои да излязат на стадиона. Малко покъсно от телефона на Киара се чу леко звънтене.

— Добре, тук е — съобщи тя.

Страйк отстъпи, за да пропусне първо нея и Дъфийлд, после закрачи бързо към предната седалка за пътника, а Дъфийлд заобиколи колата под ослепителните пулсиращи светлини и писъците от опашката, след което се хвърли на задната седалка до Киара, която се бе настанила вътре с помощта на Коловас-Джоунс. Страйк тръшна предната врата, като принуди двама мъже, навели се навътре да снимат Дъфийлд и Киара, да отскочат назад.

На Коловас-Джоунс не му отне почти никакво време да се качи зад волана. Когато засвяткаха още светкавици, Страйк имаше чувството, че вътрешността на мерцедеса е като епруветка — едновременно затворена и изложена на показ. Към стъклата бяха притиснати обективи; недружелюбни лица надничаха от мрака, черни фигури се стрелкаха напред-назад пред спрелата кола. Зад експлозиите

от светлина неразличимата тълпа от опашката се надигаше като вълна, любопитна и възбудена.

— Натисни педала, дявол го взел! — изръмжа Страйк на Коловас-Джоунс, който включи двигателя. Папараците, блокирали пътя, се отместиха назад, но продължиха да снимат.

— Чао, мърлячи — пропя Еван Дъфийлд от задната седалка, когато колата се отдели от бордюра.

Ала фотографите затичаха редом с нея и от двете страни продължаваха да изригват светкавици. Страйк усещаше цялото си тяло окъпано в пот. Сякаш внезапно отново се бе озовал на черния път в тресящия се вайкинг, сред пукотевиците, раздиращи въздуха в Афганистан. Зърнал бе напред по пътя един младеж да тича, повлякъл момченце. Без никаква съзнателна мисъл извика „Спирачка!“, протегна се напред и сграбчи Анстис, който бе станал баща едва преди два дни и седеше зад шофьора. Последното, което помнеше, беше шумния протест на Анстис и тъпия звук от блъсването му в задната врата, преди вайкингът да се разпадне с оглушителен трясък, а светът да се превърне в размазана мъгла, пълна с болка и ужас.

Мерцедесът зави зад ъгъла и се озова на почти пуста улица. Страйк осъзна, че се е напрегнал толкова силно, че го боляха мускулите на единствения му останал прасец. В страничното огледало видя да ги следват два мотоциклета, всеки с пътник на задната седалка. Принцеса Даяна и парижкият подлез; линейката, отнасяща трупа на Лула Ландри с камери, доближени до тъмните ѝ стъкла — двете сцени препускаха в съзнанието му, докато колата се движеше с висока скорост по нощните улици.

Дъфийлд запали цигара. С крайчеца на окото си Страйк забеляза, че Коловас-Джоунс се намръщи на пътника си срещу огледалото за обратно виждане, макар да не протестира гласно. След малко Киара започна да шепне нещо на Дъфийлд. На Страйк му се стори, че чува своето име.

Пет минути по-късно завиха зад още един ъгъл и видяха пред себе си друга малка тълпа облечени в черно фотографи, които защракаха със светкавици и затичаха срещу колата още с появяването ѝ. Мотоциклетистите спряха зад тях; Страйк видя четиримата мъже да хукват, за да уловят момента, когато вратите на колата се отворят. Адреналинът бликна у него: Страйк си представи как изскача навън,

как раздава удари и как скъпите камери се разбиват в бетонната настилка, когато притежателите им рухват сразени. Сякаш прочел мислите на Страйк, Дъфийлд подхвърли, стиснал с ръка дръжката на вратата:

— Избий им проклетите фотоапарати, Корморан, имаш подходящото телосложение.

Вратите се отвориха, нахлу нощен въздух и заблестяха нови светкавици. Навел глава, Страйк закрачи бързо с поглед в чаткащите по паважа високи обувки на Киара, твърдо решен да не се оставя да го заслепят. Изтичаха нагоре по три стъпала, като Страйк беше последен и тъкмо той затръшна входната врата пред лицата на фотографите.

За миг се почувства съюзен с другите двама, свързан с тях от чувството, че бяха преследвани. Малкото слабо осветено фоайе ги приюти дружелюбно. Папараците още си подвикваха един на друг от другата страна на вратата и резките им гласове му напомниха за войници, обсадили сграда. Дъфийлд се опитваше да отвори вратата на апартамента, като пробваше поред различни ключове.

— Тук съм само от няколко седмици — обясни той, като накрая я отвори чрез яко блъсване с рамо. Веднага щом прекрачи прага, свали впитото си яке, хвърли го на пода и ги поведе навътре; тесните му бедра се поклащаха, макар и не толкова натрапчиво като на Ги Соме. Минаха по къс коридор и се озоваха в дневната, където той включи осветлението.

Семплото и елегантно помещение в сиво и черно лъхаше силно на цигарен дим, канабис и алкохолни изпарения и остро напомни на Страйк за детството му.

— Отивам да се изпикая — съобщи Дъфийлд и подвикна през рамо, като направи жест с палец: — Пиячката е в кухнята, Кики.

Тя се усмихна на Страйк и тръгна към вратата, която Дъфийлд бе посочил.

Страйк огледа стаята, която сякаш бе оставена от родители с безукорен вкус на грижите на тийнейджър. Всяка повърхност бе покрита с всевъзможни боклуци, повечето във вид на изписани хартийки. До стените бяха подпрени три китари. Отрупана с какво ли не стъклена масичка бе заобиколена с кресла в черно и бяло, обърнати към огромен плазмен телевизор. По черния дългокосмест килим под масичката също бяха нападали боклуци. Зад високите прозорци с

тънки сиви завеси Страйк различаваше фигурите на фотографите, все още стърчащи под уличната лампа.

Дъфийлд се върна, като вдигаше в движение ципа си. Като установи, че е насаме със Страйк, се засмя нервно.

— Настанявай се, здравеняко. Хей, знаеш ли, познавам се с твоя старец.

— Така ли? — измърмори Страйк и седна на един от фотьойлите във форма на куб.

— Да, срещал съм го няколко пъти — каза Дъфийлд. — Готин тип.

Той взе китара и небрежно задрънка някаква мелодия, после размисли и я върна до стената.

Киара се върна с бутилка вино и три чаши.

— Не можеш ли да си наемеш чистачка, миличко? — обърна се тя с упрек към Дъфийлд.

— Всички вдигат ръце — отвърна Дъфийлд. Тръшна се странично на едно кресло и простря крака през подръчника му. — Липсва им издръжливост.

Страйк бутна безредно струпаните неща по масата, за да може Киара да постави бутилката и чашите.

— Мислех, че си се нанесъл при Мо Инис — каза тя, докато сипваше виното.

— Да, ама не се получи — отговори Дъфийлд, като зарови из безпорядъка, за да търси цигари. — Дъртият Фреди ме пусна тук под наем за един месец, докато работя във филмовото студио „Пайнуд“. Искан да стоя настрана от старите бърлоги.

Мръсните му пръсти опипаха първо нещо, което приличаше на броеница; после минаха през безброй празни кутии от цигари с откъснати парчета картон от тях; три запалки, едната гравирана „Зипо“; хартийки за свиване на цигари; усукани кабели; колода карти; мръсни, покрити с лекета носни кърпи; смачкани хартии; музикално списание с мрачна черно-бяла снимка на самия Дъфийлд на корицата; отворени и неотворени пощенски пликосе; чифт смачкани черни кожени ръкавици; пръснати монети и в един чист порцеланов пепелник в края — едно копче за ръкавели във формата на миниатюрен сребърен пистолет. Най-сетне той изрови пакет „Житан“ изпод канапето, запали цигара, издуха дълга струя дим към тавана,

после се обърна към Киара, която се бе разположила на канапето напъряко спрямо двамата мъже и отпиваше от виното си.

— Пак ще кажат, че двамата с теб се чукаме, Кики — подхвърли той и посочи към прозореца, зад който се мяркаха сенките на дебнещите фотографии.

— А присъствието на Корморан как ще обяснят? — попита Киара и хвърли изкосо поглед към Страйк. — Тройка ли правим?

— Той е охрана — каза Дъфийлд, като го изгледа преценяващо с присвити очи. — Прилича на боксьор. Или на борец. Не искаш ли свястно питие, Корморан?

— Не, благодаря — отвърна Страйк.

— Да не си в „Анонимните алкохолици“ или защото си на работа?

— Защото съм на работа.

Дъфийлд повдигна вежди и се подсмихна. Изглеждаше нервен, стрелкаше Страйк с погледи крадешком, барабанеше с пръсти по стъклената маса. Когато Киара го попита дали не е посетил отново лейди Бристоу, изглеждаше облекчен, че му е предложена тема.

— Не, по дяволите. Веднъж ми стига. Беше пълен кошмар. Горката нещастница. На смъртно легло е.

— Беше страхотен жест, че отиде да я видиш, Еван.

Страйк разбираше, че тя се стреми да покаже Дъфийлд във възможно най-добра светлина.

— Добре ли познаваш майката на Лула? — попита той Дъфийлд.

— Не. Виждал я бях само веднъж, преди Лу да умре. Тя не ме одобряваше. Никой от семейството на Лу не ме одобряваше. Знам ли — промърмори той, — просто исках да поговоря с някого, дете му пука, че тя е мъртва.

— Еван — нацупи се Киара, — ще прощаваш, но аз съм разстроена от това, че тя е мъртва.

— Хубаво де...

Със странно женствените си плавни движения Дъфийлд се сгуши в креслото в почти ембрионална поза и засмука силно цигарата си. На масичка зад главата му, осветена от конус светлина, стоеше голяма снимка — той заедно с Лула Ландри, очевидно направена на модно ревю. Бореха се на уж на фона на изкуствени дървета; тя

носеше дълга до земята червена рокля, а той беше в прилепнал черен костюм с маска на вълк, вдигната над челото му.

— Чудя се какво ли би казала мама, ако аз се гътна. Родителите ми извадиха съдебна заповед срещу мен — съобщи Дъфийлд на Страйк. — Беше главно дело на проклетия ми баща. Защото им задигнах телевизора преди няколко години. Знаеш ли какво? — добави той, като протегна шия, за да погледне Киара. — Чист съм вече пет седмици и два дни.

— Това е прекрасно, миличък! Фантастично!

— Да — каза той. После отново извъртя позата си. — Няма ли да ми задаваш въпроси? — обърна се към Страйк. — Мислех, че разследваш убийството на Лу.

Дръзкият му тон бе в противоречие с треперещите му пръсти. Коленете му заподскачаха нагоре-надолу също като на Джон Бристоу.

— Ти мислиш ли, че е било убийство? — попита го Страйк.

— Не. — Дъфийлд дръпна от цигарата си. — Да. Може би. Не знам. Във всеки случай убийство звучи по-логично от самоубийство. Тя не би посегнала на живота си, без да ми остави писмо. Все очаквам отнякъде да се появи такова, чак тогава ще го усетя реално. Сега не ми е реално. Дори не мога да си спомня погребението. Не бях на себе си. Така се бях надрусал, че едвам вървах. Струва ми се, че ако можех да си припомня погребението, по-лесно бих приел случилото се.

Той стисна цигарата между устните си и отново забарабани с пръсти по масата. След малко, очевидно почувствал се неудобно от това, че Страйк го наблюдава безмълвно, заговори отново:

— Питай ме нещо де. Кой те нае всъщност?

— Джон, братът на Лула.

Дъфийлд престана да барабани.

— Тоя алчен сухар и никаквец?

— Алчен?

— Беше вманиачен на тема как тя харчи парите си, сякаш му влизаше в работата. Богатите винаги те мислят за използвач, не си ли го забелязал? Цялото й проклето семейство бе убедено, че се стремя към парите й. — Той приближи показалец до слепоочието си и го завъртя. — И след известно време внушенията им й повлияха, посяха съмнения у нея.

Той грабна една запалка „Зипо“ от масата и започна да я щрака, стремейки се да извика пламък. Излизаха само малки сини искри и угасваха. Дъфийлд продължи да говори.

— Сигурно си е мислил, че тя ще е по-добре с някой шибан богат счетоводител като него.

— Той е адвокат.

— Все едно, няма разлика. И едните, и другите помагат на богатите да се докопат до още повече пари, нали така? Той беше получил доверителен фонд от татенцето си, защо му трябваше да си вре носа в това какво прави сестра му със собствените си пари?

— Срещу какви нейни покупки конкретно възразяваше той?

— Разни боклуци за мен. Цялото проклето семейство беше една стока: никак не бяха против да харчи за тях, тогава им беше добре дошло. Лу знаеше, че са користолюбиви негодници, но както казах, успяха да й натъпчат главата с разни идеи.

Той хвърли празната запалка на масата, прибра колене към гърдите си и насочи гневно към Страйк смущаващите си тюркоазени очи.

— Значи клиентът ти още си мисли, че аз съм го извършил?

— Не вярвам да мисли така — отвърна Страйк.

— Тогава си е променил мисленето, тоя тесногръд мухльо, защото чух как разправял наляво и надясно, че съм бил аз, преди заключението на полицията за самоубийство. Само дето аз имам желязно алиби, така че майната му. Майната им на всичките.

Нервен и неспокоен, той се изправи, доля вино в почти недокоснатата си чаша, после запали нова цигара.

— Какво можеш да ми кажеш за деня, в който Лула умря? — попита Страйк.

— Искаш да кажеш за вечерта.

— Денят преди това също може да се окаже важен. Има няколко неща, които искам да изясня.

— Така ли? Ами давай.

Дъфийлд отново седна в креслото и приближи колене до гърдите си.

— Лула ти е звъняла неколkokратно между обед и шест часа следобед, но ти не си вдигал телефона си.

— Не го вдигах — каза Дъфийлд и по детински зачопли малка дупка на джинсите върху коляното си. — Зает бях. Работех. Върху песен. Не исках да си прекъсвам вдъхновението.

— И не си знаел, че тя ти е звъняла?

— Знаех, видях, че се изписва нейният номер. — Той потърка носа си, протегна крака върху стъклената маса, скръсти ръце и каза: — Исках да ѝ дам малък урок. Да се почуди какво съм си наумил.

— Защо смяташе, че ѝ е нужен урок?

— Заради проклетия рапър. Исках тя да се премести при мен, докато той живее в сградата ѝ. „Не ставай глупав, нямаш ли ми доверие?“ — В имитацията му гласът и изражението му бяха досущ момичешки. — Отвърнах ѝ: „Ти не ставай глупава. Докажи ми, че няма за какво да се тревожа, като дойдеш да живееш при мен“. Но тя не пожела. Тогава си казах, че тази игра могат да я играят двама. Повиках Ели Карейра у дома и композирахме заедно, а после заведох Ели с мен в „Узи“. Лу нямаше от какво да се оплаква. Просто бизнес. Писане на песен. Само приятели, също като нея и онзи рапър гангстер.

— Мислех, че тя не се е познавала с Дийби Мак.

— Не се познаваше, но той беше направил намеренията си твърде публични, нали така? Чувал ли си песента, която беше написал? Тя направо се подмокреше, като я слушаше.

— „Кучко, ти не си това...“ — подхвана услужливо Киара, но Дъфийлд я стрелна злобно и ѝ затвори устата.

— Оставила ли ти беше съобщения на гласовата поща?

— Да, две-три. „Еван, моля те, обади ми се. Спешно е. Не искам да го казвам по телефона.“ На нея все ѝ беше спешно, като искаше да разбере какво правя. Знаеше, че съм ядосан. Тревожеше се, че може да съм повикал Ели. Тя ѝ беше като трън в очите, защото знаеше, че съм спал с нея.

— Казала е, че е нещо спешно и че не е за по телефона?

— Да, но така само се опитваше да ме накара да ѝ позвъня. Една от малките ѝ игрички. Лу можеше да бъде адски ревнива. И адски манипулативна също така.

— Можеш ли да се сетиш защо в този ден е звъняла упорито и на чичо си?

— Какъв чичо?

— Казва се Тони Ландри, той също е адвокат.

— Тоя ли? Тя не би звъняла на него, мразеше го повече и от брат си.

— Обаждала му се е неколkokратно по същото време, когато е звъняла и на теб. Оставила му е горе-долу същото съобщение.

Дъфийлд почеса наболата си брада с мръсните си нокти, втренчен в Страйк.

— Не знам за какво е било. Сигурно заради майка ѝ. Дъртата лейди Бристуо е трябвало да иде в болницата или нещо такова.

— Не мислиш ли, че онази сутрин може да се е случило нещо, което според нея е било важно или от интерес и за теб, и за чичо ѝ?

— Няма тема, която да е едновременно интересна за мен и за шибания ѝ чичо — отсече Дъфийлд. — Виждал съм го. Интересуват го само цени на акции и тъпотии от тоя род.

— Може да е било нещо лично за нея.

— Ако е било така, не би се обадила на онзи гадняр. Не се обичаха.

— Защо мислиш така?

— Тя изпитваше към него същото, което и аз към проклетия ми баща. И двамата ни смятаха за безполезни нищожества.

— Говорила ли е с теб за това?

— О, да. Според него психичните ѝ проблеми били продиктувани от търсене на внимание, просто лошо поведение. Била бремене за майка си. Омекна, когато започна да печели пари, но тя не забрави всичко, което ѝ бе наприказвал.

— И тя не ти каза защо те е търсила, като се видяхте в „Узи“?

— Не — отвърна Дъфийлд и запали нова цигара. — Беше вкисната от мига на пристигането си, защото Ели беше там. Крайно беше недоволна от присъствието ѝ. Настроението ѝ беше направо ужасно, нали?

За пръв път той се обърна към Киара, която кимна тъжно.

— Тя всъщност почти не говори с мен — допълни Дъфийлд. — Приказваше си главно с теб.

— Да — потвърди Киара. — Но не сподели, че нещо я притеснява.

— Двама души ми казаха, че хакери проникнали в телефона ѝ... — подхвана Страйк.

Дъфийлд го прекъсна.

— Да, седмици наред ни бяха слушали съобщенията в гласовата поща. Знаеха къде ще се срещаме и всичко. Проклети мръсници. Сменихме си телефонните номера, когато разбрахме какво става, и след това вече много внимавахме какви съобщения си оставяме.

— Така че не би се учудил, ако Лула е имала да ти съобщи нещо важно или тревожно, за което не би искала да говори по телефона?

— Да, но ако е било чак толкова важно, щеше да ми го каже в клуба.

— А не ти го е казала.

— Не, защото цяла вечер не пожела да приказва с мен. — По челюстта на Дъфийлд, ясно очертана като издялана с длето, заигра мускул. — Все проверяваше на телефона си колко е часът. Знаех какво прави, мъчеше се да ме вбеси. Показваше ми как няма търпение да се прибере у дома си и да се види с шибания Дийби Мак. Изчака Ели да иде до кенефа. Тогава стана и дойде да ми каже, че си тръгва и че ми връща халката, онази, която ѝ дадох на церемонията по обвързването. Метна я на масата пред мен, докато всички наоколо ни зяпаха. Вдигнах я и казах: „Ако на някого му харесва, вакантна е“, и тя изфуча навън.

Той говореше, сякаш Лула не беше умряла преди три месеца, а скандалът им бе станал едва предишния ден и все още имаше шанс за помирение.

— Опитал си се да я задържиш със сила, нали? — попита Страйк.

— Да я задържа със сила?

— Според свидетели си я хванал здраво за ръцете.

— Така ли? Не си спомням.

— Но тя се е издърпала и ти си останал в заведението, правилно ли съм чул?

— Изчаках десет минути, защото не исках да ѝ направя удоволствието да я подгоня пред всички тези хора, после напуснах клуба и поръчах на шофьора си да ме откара до Кентигърн Гардънс.

— С нахлупена глава на вълк — уточни Страйк.

— Да, за да попреча на гадните отрепки — кимна той към прозореца — да продават мои снимки, на които съм скапан или ядосан. Много мразят, като си скриваш лицето. Лишаваш ги от прехраната им на паразити. Един от тях се опита да свали Вълчо от мен, но успях да го задържа. Качих се в колата и от задното стъкло им предоставих

няколко пози на Вълчо, вдигнал среден пръст. Стигнах до ъгъла на Кентигърн Гардънс, а там навсякъде имаше други папараци, още повече. Прецених, че тя вече трябва да е влязла.

— Знаеше ли кода за отваряне на вратата?

— Деветнайсет шейсет и шест, да. Но се сетих, че сигурно е поръчала на охраната да не ме пуска горе. Нямах намерение да влизам пред цялата паплач, та после да ме видят изхвърлен навън само след пет минути. Опитах се да ѝ позвъня от колата, но тя не отговори. Реших, че вероятно е слязла на долния етаж да поздрави гадния Дийби Мак с добре дошъл в Лондон. Така че отидох при един човек за болкоуспокояващо.

Той изгаси цигарата си върху карта за игра на ръба на масата и започна да търси още тютюн. В желанието си да запази ритъма на разговора Страйк му предложи от своите цигари.

— О, благодаря. Много благодаря. Да. Та казах аз на шофьора да ме остави там и отидох да посетя приятеля си, който впоследствие даде пълни показания пред полицията по въпроса, както би се изразил чичо Тони. После поскитах малко, има запис от охранителна камера, който го потвърждава, и накрая към... Колко беше? Около четири часа?

— В четири и половина — каза Киара.

— Да, отидох да пренощувам у Киара.

Дъфийлд всмукна дим от цигарата, вгледан в огънчето ѝ, после го издуха и заяви весело:

— Така че задникът ми е покрит, нали тъй?

На Страйк никак не му допадна неговото задоволство.

— А кога научи, че Лула е мъртва?

— Киара ме събуди и ми каза. Не можех... Мамка му, направо бях... Някакъв шибан ад.

Той постави двете си ръце върху главата си и се втренчи в тавана.

— Не можех да повярвам... Направо не повярвах, мамка му...

Страйк го наблюдаваше и видя с очите си как човекът насреца му осъзнава, че момичето, за което бе говорил така лековато, което според собствените му думи бе провокирал, дразнил и обичал, си бе отишло от света окончателно и безвъзвратно, че се бе размазало върху заснежения асфалт и че отношенията им вече по никакъв начин не

можеха да бъдат оправени. За миг Дъфийлд, все още загледан в тавана, сякаш се ухили от ухо до ухо и лицето му се превърна в гротеска; бе гримаса на болка, породена от усилието да сдържи сълзите си. Ръцете му се смъкнаха надолу и той зарови лицето си в тях с опряно на коленете чело.

— О, миличък — промълви Киара, като остави със звън чашата си с вино върху масата и се протегна да положи длан върху кокалестото му коляно.

— Това истински ме извади от релси — изрече задавено Дъфийлд изпод ръцете си. — Направо ме разтърси. Аз исках да се оженя за нея. Обичах я, по дяволите. Мамка му, не искам да говоря повече за това.

Той скочи и излезе от стаята, като подсмърчаше и бършеше носа си в ръкава.

— Нали ти казах? — прошепна Киара на Страйк. — Истинска развалина е.

— О, кой знае. Явно си е стъпил на краката. Вече цял месец е без хероин.

— Знам и не искам да се връща отново към него.

— Бях много по-мек, отколкото щяха да са при полицейски разпит. Направо проявих любезност.

— Обаче изражението ти е ужасно. Много строго и такова, сякаш не вярваш и на една негова дума.

— Мислиш ли, че той ще се върне?

— Да, ще се върне, разбира се. Моля те, бъди по-мил...

Тя бързо се облегна на стола си, когато Дъфийлд отново влезе в стаята; лицето му беше мрачно, но с овладяно изражение. Отпусна се тежко в същото кресло, където бе седял и преди това, и каза на Страйк:

— Свършил съм цигарите. Може ли още една от твоите?

Неохотно, защото му бяха останали само три, Страйк му подаде цигара, запали му я и попита:

— Склонен ли си да продължим разговора?

— За Лула ли? Ти приказвай, ако искаш, аз нямам какво повече да кажа. Не разполагам с друга информация.

— Защо се разделихте? Питам за първия път, вече ми стана ясно защо те е зарязала в „Узи“.

С крайчеца на окото си забеляза как Киара направи лек жест на негодувание; очевидно такъв въпрос не се квалифицираше като „помил“.

— Какво общо има това, по дяволите?

— Всичко е от значение — отвърна Страйк. — Рисува картина на това какво е ставало в живота ѝ. Помага да се обясни защо би се самоубила.

— Мислех, че търсиш убиец.

— Търся истината. И така, защо се разделихте първия път?

— Абе да му се не види, защо това да е важно, мамка му? — избухна Дъфийлд. Нравът му, както очакваше Страйк, бе сприхав и фитилът му беше къс. — Да не искаш да изкараш, че е моя вината, дето тя е скочила от балкона си? Как може първата ни раздяла да има нещо общо с това, тъпако? Та тя беше два месеца преди смъртта ѝ. Мамка му, що не взема и аз да стана детектив и да задавам куп тъпи въпроси? Явно се плаща добре, стига да докопаш малоумен и богат клиент.

— Еван, недей така — намеси се Киара притеснено. — Каза, че искаш да помогнеш...

— Да, искам да помогна, но честно ли е това, по дяволите?

— Няма проблем, ако не желаеш да отговориш — поясни Страйк. — Пред мен не си задължен да го правиш.

— Нямам какво да крия, просто това са лични неща. Разделихме се — викна той — заради дрогата и заради това, че семейството и приятелите ѝ наливаха в главата ѝ отрова срещу мен, и защото нямаше доверие на никого заради шибаните медии. Заради всичкото това напрежение. — Треперещите пръсти на Дъфийлд се изкривиха като нокти на хищна птица и той закри с длани ушите си. — Напрежение, натиск отвсякъде, ей затова се разделихме.

— Спомена за много дрога по това време, така ли беше?

— Да.

— И на Лула не ѝ харесваше?

— Хората около нея ѝ втъпяваха, че не ѝ харесва.

— Кой например?

— Например семейството ѝ, проклетият Ги Соме. Тоя малък гаден педал.

— Като каза, че на никого не е имала доверие заради медиите, какво имаше предвид?

— По дяволите, че не е ли очевидно? Не го ли знаеш от собствения си баща?

— От баща си знам нищо и половина — хладнокръвно събщи Страйк.

— Ами че те подслушваха телефона ѝ, човеко, а от това ти става гадно. Нямах ли въображение? Тя взе да става параноична, твърдеше, че хората продават истории за нея. Опитваше се да държи сметка какво е казала по телефона и какво не, кой би могъл да е разправил еди-коя си клюка пред репортери. Това ѝ обърка главата.

— Теб обвинявала ли е, че продаваш истории?

— Не — троснато отвърна Дъфийлд, а после със същата жар добави: — Да, понякога. „Откъде знаеха, че ще идваме тук? Откъде знаеха, че съм ти казала това?“ И прочие, и прочие... Обяснявах ѝ, че това си върви ведно със славата, но тя искаше да яде омлет, без да строши яйцата.

— И ти никога не си продавал истории за нея на пресата?

Чу как Киара рязко си пое въздух.

— Не, по дяволите, не съм — тихо изрече Дъфийлд, като удържа погледа на Страйк, без да мигне. — Не съм, по дяволите. Разбра ли?

— И за колко дълго се разделихте?

— За два месеца горе-долу.

— И сте се събрали отново седмица, преди тя да умре?

— Да. На партито на Мо Инис.

— И сте имали церемония за обвързване четирийсет и осем часа по-късно? В къщата на Карбъри в Котсуолдс?

— Да.

— Кой знаеше, че това ще се случи?

— Беше спонтанно. Купих халките и просто го направихме. Беше толкова красиво.

— Наистина беше — промълви тъжно Киара.

— Защото тогава телефоните ви не са били подслушвани. Сменили сте номерата си.

— Нямам идея дали са били подслушвани, или не. За това питай боклуците, дето го вършат.

— Тя говорила ли ти е за опитите си да открие баща си?

— Че той беше умрял... Какво, имаш предвид истинския ли? Да, проявяваше интерес, но нищо не стана. Майка ѝ не знаеше кой е бил той.

— Не ти ли е казвала дали е успяла да открие нещо за него?

— Помъчи се, но доникъде не стигна, затова реши, че ще запише да учи африкански науки. Ей това щеше да е нейният татко — целият шибан континент Африка. Проклетият Соме стоеше зад всичко това, той ѝ мътеше главата, както винаги.

— По какъв начин?

— За него всичко, което я откъсваше от мен, беше добро. Искаше да я има за себе си. Беше гадно обсебвач. Обичаше я. Знам, че е педал — добави нетърпеливо Дъфийлд, когато Киара понечи да възрази, — но не е първият от тия, които познавам, дето са превъртели заради приятелка. Чукаше се с мъже на поразия, но в същото време не искаше да я изпуска от поглед. Разиграваше ѝ истерични сцени, ако тя не отидеше да се види с него, не ѝ даваше да работи за друг. Мен ме мрази и в червата. Ама и аз него също толкова, гадния му дребосък. Опитваше се да свали Лу с Дийби Мак. Много би се изкефил двамата да се изучат и аз да бъда изваден от картинката. А после тя да му разправя подробности. Щеше да я накара да го представи и да има снимки на шибаните си дрехи, облечени от гангстера. Никак не е глупав Соме. Непрекъснато я използваше в интерес на бизнеса си. Прекарваше я да му работи евтино или направо безплатно и тя беше достатъчно глупава да му се връзва.

— Соме ли ти подари тези? — попита Страйк и посочи черните кожени ръкавици на масичката. Беше разпознал малкото златно лого „ГС“ при ръба.

— Какво?

Дъфийлд се наведе и подхвана една от ръкавиците с показалеца си. После я разлюля пред очите си, за да я огледа.

— Мамка му, прав си. Отива в кофата за боклук значи — и метна ръкавицата в един ъгъл. Тя се удари в изоставената китара и изтръгна кух звук от закачената струна. — Останаха ми от това ревю — обясни Дъфийлд и посочи черно-бялата корица на списанието. — Соме не би ми дал и изпаренията от пикнята си. Да ти се намира още една цигара?

— Свърших ги — излъга Страйк. — Ще ми кажеш ли защо ме покани у дома си, Еван?

Настана дълго мълчание. Дъфийлд пронизваше с поглед Страйк и той интуитивно почувства, че актьорът е разбрал лъжата му за цигарите. Киара също се взираше в него с леко разтворени устни, като красив овеществен образ на почудата.

— Кое те кара да мислиш, че имам да ти кажа нещо? — присмехулно попита Дъфийлд.

— Едва ли ме повика тук заради удоволствието от компанията ми.

— Не знам — с нескрита злоба подхвърли Дъфийлд, — може да съм се надявал, че си забавен като твоя старец.

— Еван — смъмри го Киара.

— Добре, ако нямаш какво да ми казваш... — рече Страйк и се надигна от креслото.

За негова лека изненада и за явно неудоволствие на Дъфийлд Киара остави празната си чаша за вино и разкръстоса крака, готова да се изправи.

— Хубаво де — рязко заговори Дъфийлд. — Има едно нещо.

Страйк отново се отпусна в креслото. Киара подаде една от своите цигари на Дъфийлд, който я взе и измърмори благодарност, после тя също се облегна назад и продължи да наблюдава Страйк.

— Продължавай — подкани той Дъфийлд, който се мотаеше със запалката си.

— Добре. Не знам дали е от значение — каза актьорът. — Само че не искам да казваш откъде имаш информацията.

— Не мога да ти го гарантирам — отсече Страйк.

Дъфийлд се намръщи, коленете му подскачаха нагоре-надолу, и продължи да пуши, с поглед, забит в пода. С крайчеца на окото си Страйк видя как Киара отваря уста да заговори и я възпря с вдигната длан.

— Преди два дни обядвах с Фреди Бестигуи — започна Дъфийлд. — Остави блекбърито си на масата, когато отиде до бара. — Дъфийлд изпусна дим и се разшава неспокойно. — Не искам да бъда уволнен — ядосано стрелна той с поглед Страйк. — Имам нужда от тази проклета работа.

— Продължавай — каза Страйк.

— Получи имейл. Видях името на Лула и го прочетох.

— Добре.

— Беше от жена му. Гласеше приблизително следното: „Знам, че трябва да разговаряме чрез адвокатите си, но ако не предложиш нещо по-добро от тези милион и половина лири, ще разкажа на всички къде точно се намирах, когато Лула Ландри умря, и как точно се озовах там, защото ми писна да ти търпя гадостите. Това не е празна закана. Започвам да си мисля, че трябва да го кажа пред полицията“. Нещо от този род — заключи Дъфийлд.

През закритите със завеси прозорци долетя приглушеният смях на двама папараци.

— Това е много полезна информация — каза Страйк на Дъфийлд. — Благодаря ти.

— Не искам Бестигуи да узнае, че аз съм ти го казал.

— Едва ли е нужно да се замесва твоето име — успокои го Страйк и отново се изправи. — Благодаря за водата.

— Чакай, сладурче, идвам — каза Киара с притиснат до ухото телефон. — Кийрън? Излизаме двамата с Корморан. Точно в момента. Довиждане, Еван, миличък.

Тя се наведе и го целуна по двете бузи, а Дъфийлд, надигнал се да става от мястото си, изглеждаше разстроен.

— Можеш да преспиш тук, ако...

— Не, миличък. Утре следобед ще работя, нужен ми е сън за красота — отвърна тя.

Нови светкавици заслепиха Страйк, когато излезе отвън, ала папараците изглеждаха объркани този път. Когато той помогна на Киара да слезе по стълбите и тръгна да сяда до нея на задната седалка, един от тях му подвикна:

— Ти пък кой си, мамка му?

Страйк затръшна вратата ухилен. Коловас-Джоунс беше отново на шофьорското място, колата се отдели от бордюра и този път не бяха преследвани.

След като изминаха две пресечки в мълчание, Коловас-Джоунс погледна в огледалото за обратно виждане и попита Киара:

— У дома ли?

— Ами да. Кийрън, би ли включил радиото? Слуша ми се музика. По-високо, сладурче. О, умирам за тази песен.

„Телефон“ на Лейди Гага изпълни колата.

Тя се обърна към Страйк и оранжеви отблясъци от уличното осветление се плъзнаха по невероятното ѝ лице. Дъхът ѝ миришеше на алкохол, а кожата — на сладкия остър парфюм.

— Не искаш ли да ме разпитваш още?

— Знаеш ли какво? Искам — отвърна Страйк. — За какво служи подвижната подплата на дамската ръчна чанта?

Тя го гледа втренчено няколко секунди, после избухна в кикот, захлупи глава на рамото му и го сръчка. Тънка и гъвкава, остана притисната към него и промълви:

— Да знаеш, забавен си.

— Но защо все пак?

— Ами това придава повече индивидуалност на чантата. Можеш да купиш няколко подплати и да ги сменяш според тоалета, можеш да ги извадиш и да ги използваш като шалове, красиви са. Коприна в разкошни десени. Ръбът с цип е много джазов.

— Интересно — отбеляза Страйк, когато кракът ѝ леко се опря в неговия и тя отново прихна в гърлен смях.

„Звъни ми колкото си щещ, но няма никой у дома“, пееше Лейди Гага.

Музиката заглушаваше разговора им, но очите на Кийрън Коловас-Джоунс ненужно често се местеха към огледалото за обратно виждане. След още една минута Киара каза:

— Ги е прав. Наистина ги харесвам едри. Имаш вид на много як. А си и строг. Това е секси комбинация.

След още една пресечка тя прошепна:

— Къде живееш? — и потърка копринената си буза в неговата като котка.

— Спя на походно легло в офиса си.

Тя отново се изкиска. Определено беше малко пияна.

— Ти сериозно ли?

— Да.

— Да отидем у дома тогава, става ли?

Езикът ѝ бе хладен и сладък и имаше вкус на перно.

— Спала ли си с баща ми? — успя да попита той, преди тя да притисне пълните си устни към неговите.

— Не... Господи, не... — Нов кикот. — Той си боядисва косата. Има лилави оттенъци. Наричах го рок сливата.

После, десет минути по-късно, трезв глас в ума му настоя да не допуска желанието да го поведе към унижението. Той се пребори за въздух и промърмори:

— Имам само един крак.

— Не бъди глупчо...

— Не съм... Откъснат беше в Афганистан.

— Горкичкият ми... — прошепна тя. — Ето, ще го разтривам по-внимателно.

— Това не е кракът ми... Но помага, да знаеш...

Робин изтича нагоре по дрънчащите метални стълби със същите ниски обувки, с които беше предишния ден. Преди двајсет и четири часа, безсилна да изтръгне натрапчиво забилата се в съзнанието ѝ фраза „детектив с тиха стъпка“, тя бе избрала най-неелегантните си обувки за обиколките през деня. Днес, след възбудата ѝ от постигнатото с вехтите черни обувки, те бяха придобили блясъка на кристалните пантофки на Пепеляшка. Нямаше търпение да разкаже на Страјк всичко, което беше открила, и стигна почти на бегом до Денмарк стрийт през строителните отпадъци, огрени от слънцето. Беше убедена, че всякаква неловкост, задържала се у Страјк след пиянските му подвизи преди две вечери, ще бъде засенчена от общата им възбуда, когато разкаже за забележителните си соло открития от предишния ден.

Ала когато стигна до втората площадка, спря рязко. За трети път стъклената врата беше заключена, а офисът зад нея — неосветен и безшумен.

Тя си отключи, влезе и направи бърз оглед на обстановката. Вратата към вътрешния офис беше отворена. Походното легло на Страјк бе грижливо сгънато. Нямаше следи от вечеря в кошчето за боклук. Мониторът на компютъра бе тъмен, чайникът — студен. Робин бе принудена да заключи, че Страјк не е нощувал у дома (както го формулира в ума си).

Тя окачи палтото си, после извади от чантата си малък бележник, включи компютъра и след няколко минути изпълнено с надежда, но безплодно чакане започна да пише доклад за откритото предишния ден. Почти не бе спала от вълнение как ще го съобщи лично на Страјк. Писането на клавиатурата беше донякъде разочароващо. Къде беше той?

Докато пръстите ѝ летяха по клавишите, в ума ѝ изникна вероятен отговор, който никак не ѝ харесваше и който тя се зае да обмисля. Съкрушен от новината за годежа на бившата си приятелка, дали не бе отишъл да я умолява да не се омъжва за другия? Та не бе ли

крещял из целия Чаринг Крос Роуд, че Шарлот не обича Джаго Рос? Може би все пак беше истина; може би Шарлот се бе хвърлила в обятията на Страйк и сега, помирени, си отспиваха прегърнати в апартамента, от който бе пропъден преди четири седмици. Робин си спомни завоалираните въпроси и намеци на Луси за Шарлот и заподозря, че едно такова евентуално събиране не би допринесло за сигурността на работата ѝ. „Не че има значение — напомни си тя, докато пишеше настървено и с нехарактерни за нея неточности. — Тръгваш си само след една седмица.“ Тази мисъл още повече засили възбудата ѝ.

Другата възможност, разбира се, бе Страйк да е отишъл при Шарлот и тя да го е отхвърлила. В такъв случай въпросът за сегашното му местонахождение ставаше по-неотложен и по-малко личен. Ами ако при цялата си уязвимост бе излязъл, решен отново да се напие до несвяст? Бързите пръсти на Робин се забавиха и спряха по средата на изречението. Тя се завъртя на стола си, за да погледне мълчания служебен телефон.

Като нищо тя можеше да е единственият човек, който знае, че Корморан Страйк не е там, където се полага да бъде. Може би беше редно да позвъни на мобилния му телефон? Ами ако не вдигне? Колко часа трябваше да изчака, преди да се свърже с полицията? Дойде ѝ идеята да позвъни на Матю в службата му и да се посъветва с него, но бързо я отхвърли.

Двамата с Матю се бяха скарали, когато Робин се върна с голямо закъснение у дома, след като бе изпроводила пияния Страйк от „Тотнъм“ до офиса му. Матю отново бе започнал да ѝ натяква, че е наивница, прекалено чувствителна и си пада по неудачници. Че Страйк си търси евтина секретарка и използва емоционален шантаж, за да постигне целите си. Че вероятно няма никаква Шарлот, а всичко е сложно скроен заговор, за да си осигури той съчувствието и услугите на Робин. Тогава Робин избухна и му каза, че ако някой я шантажира, това е той с постоянното си мрънкане за парите, които тя трябвало да печели, и с намеците си, че не внася достатъчен дял. Не е ли забелязал, попита го, че ѝ доставя удоволствие да работи за Страйк. Не му ли е минало през задръстения счетоводителски мозък, че може да се ужасява от тягостната и еднообразна служба в „Човешки ресурси“? Матю беше поразен и се впусна в извинения (макар да си запази

правото да укорява поведението на Страйк), ала Робин, обикновено миролюбива и добродушна, остана гневна и отчуждена. Примирieto настъпи чак на следващата сутрин, и то примесено с антагонизъм главно от страна на Робин.

Сега, докато наблюдаваше телефона в тишината, част от гнева ѝ към Матю се насочи към Страйк. Къде беше той? Какво правеше? Защо се държеше, сякаш си заслужаваше обвинението на Матю в безотговорност? Тя беше тук, пазеше крепостта, а той вероятно тичаше подир бившата си годеница, пращайки бизнеса им по дяволите...

... неговия бизнес...

На стълбите се раздадоха стъпки: на Робин ѝ се стори, че разпознава леко неравномерната походка на Страйк. Тя изчака, вперила ядосан поглед във вратата, докато се увери, че стъпките отминаха първата площадка; после решително завъртя стола си към монитора, отново започна да чатка по клавишите, а сърцето ѝ препускаше.

— Добро утро.

— Здравей.

Тя удостои Страйк с мимолетен поглед и продължи да пише. Той изглеждаше уморен, небръснат и необичайно добре облечен. У нея се затвърди убеждението, че е пробвал помирение с Шарлот, и то, ако можеше да се съди по вида му, бе успешно. Следващите две изречения бяха изпъстрени с буквени грешки.

— Как са нещата? — попита Страйк, като забеляза изопнатия профил на Робин със стисната челюст и хладното ѝ поведение.

— Добре — отвърна Робин.

Сега възнамеряваше да постави пред него идеално написания си доклад и после с ледено спокойствие да обсъди подробностите около напускането си. Можеше да му предложи да наеме нова временна секретарка от тази седмица, за да може тя, преди да си тръгне, да инструктира своевременно заместничката си относно организацията в офиса.

Страйк, чийто невероятен късмет предишния ден преди няколко часа бе приключил разбиващо в стил приказка и който не се бе чувствал така жизнерадостен от месеци насам, бе чакал с нетърпение да види секретарката си. Нямаше намерение да я въвежда в нощните си дейности (или поне не в тези, които толкова успешно бяха укрепили пострадалото му его), защото по принцип не отваряше уста по такива

въпроси, а и се надяваше да възстанови, доколкото бе възможно, границите, пристъпени вследствие на неразумното му наливане с бира. Все пак си бе подготвил впечатляваща извинителна реч за поведението си от по предишната вечер, думи на благодарност и експозе на интересните изводи, извлечени от вчерашните разговори.

— Пие ли ти се чай?

— Не, благодаря.

Той погледна часовника си.

— Закъснял съм само с единайсет минути.

— Твоя работа е кога пристигаш. По-точно — опита се тя да смекчи твърде враждебно прозвучалото изказване, — не е моя работа какво... кога идваш в офиса.

След като бе репетирала наум как великодушно ще успокоява Страйк при извиненията, които очакваше да излее за пиянското си поведение отпреди четирийсет и осем часа, сега имаше усещането, че позата му е неприлично лишена от срам и угризения.

Страйк се зае с чайника и след няколко минути постави до нея чаша с димящ чай.

— Казах, че не искам...

— Би ли оставила този важен документ за минутка, за да ти кажа нещо.

Тя запази доклада с няколко натискания на клавишите и се обърна с лице към него, скръстила ръце на гърдите си. Страйк седна на старото канапе.

— Искан да се извиня за по миналата вечер.

— Няма нужда — с изтънял и напрегнат глас изрече тя.

— Напротив, има. Не помня много от това, което съм направил. Надявам се да не съм бил извънредно противен.

— Не беше.

— Сигурно си схванала картинката. Бившата ми годеница току-що се сгодила за старо гадже. Отне й три седмици след раздялата ни да се сдобие с нов пръстен на ръката си. Това е просто фигуративно казано, аз така и не й купих пръстен, нямах пари за това.

Робин схвана от тона му, че помирение не е имало. Но в такъв случай къде беше прекарал нощта? Тя разкръсти ръцете си и автоматично взе чашата с чай.

— Не беше твое задължение да дойдеш и да ме завариш така, но вероятно ме спаси от припадък в някоя канавка или от сбиване с някого, така че много ти благодаря.

— Няма защо — отвърна Робин.

— Признателен съм ти също, че ми донесе алка-зелцер — добави Страйк.

— Помогна ли? — попита леко намусено Робин.

— За малко да оповръщам всичко тук — призна Страйк и потупа с юмрук вехтото канапе, — но щом се задейства, много ми помогна.

Робин се засмя и Страйк си спомни за пръв път бележката, пхнатата под вратата с извинението, което бе дала за тактичното си отсъствие.

— И тъй, нямах търпение да чуя какъв напредък си имала вчера — излъга той. — Не ме дръж в напрежение.

Робин разцъфна като водна лилия.

— Тъкмо го печатах...

— Разкажи ми с твои думи, после ще довършиш доклада за досието по случая — предложи Страйк, като си отбеляза наум, че винаги може да го махне, ако е безполезен.

— Добре — каза Робин едновременно въодушевена и притеснена. — Ами както ти написах в бележката, видях, че искаш да проучиш професор Ейджиман и хотел „Малмезон“ в Оксфорд.

Страйк кимна, благодарен за пояснението, защото не си спомняше подробностите от бележката, прочетена още в разгара на махмурлука му.

— И тъй — леко задъхано продължи Робин, — най-напред отидох на Ръсел Скуеър, в Института по ориенталски и африкански науки. Натам сочеха записките ти, нали? — добави тя. — Проверих по картата, съвсем близо до Британския музей е. Нали това означаваше съкращението ти ИОАН?

Страйк отново кимна.

— Влязох там, казах, че пиша дисертация по африканска политика и поисках информация за професор Ейджиман. Препратиха ме към една много отзивчива секретарка в Катедрата по политически науки, която е работила с него, и тя ми даде купища информация за човека, включително библиография и кратка биография. Бил е студент в този институт.

— Наистина ли?

— Да — каза Робин. — Имам и негова снимка.

Тя измъкна фотокопие от бележника си и го подаде на Страйк.

Той видя чернокож мъж с издължено лице с високи скули, с ниско подстригани прошарени коса и брада и с очила със златни рамки, държани от извънредно големи уши. Взира се в него няколко секунди, а накрая отрони:

— Божичко!

Робин чакаше с приповдигнат дух.

— Божичко! — повтори Страйк. — Кога е умрял?

— Преди пет години. Секретарката се разстрои, когато заговори за това. Каза, че бил много умен, а при това и безкрайно добър човек. Отдаден християнин.

— Имал ли е семейство?

— Да. Оставил е вдовица и син.

— Син — повтори Страйк.

— Да — каза Робин. — В армията е.

— В армията — думите на Страйк прозвучаха като някакво ехо. — Не ми казвай.

— В Афганистан е.

Страйк се изправи и започна да крачи нагоре-надолу, все още държейки в ръка снимката на професор Джосая Ейджиман.

— Не успя да научиш частта му, нали? Не че има значение, мога да я открия — каза той.

— Направих запитване — отвърна Робин и се консултира с бележките си, — но не ми е много ясно. Има ли сапърска част?

— Кралският инженерен полк — каза Страйк. — Това аз ще го проверя.

Той спря до бюрото на Робин и отново се взря в лицето на професор Джосая Ейджиман.

— Произхожда от Гана — уведоми го тя, — но до смъртта му семейството е живяло в Клъркънуел.

Страйк ѝ върна снимката.

— Не я губи. Справила си се страхотно, Робин.

— Това не е всичко — каза тя изчервена и развълнувана, като правеше усилие да не се усмихне до ушите. — Следобед взех влака до

Оксфорд и отидох в „Малмезон“. Знаеш ли, че са превърнали стар затвор в хотел?

— Сериозно ли? — учуди се Страйк и се облегна на канапето.

— И е доста приятен всъщност. Реших да се направя на Алисън и да проверя дали Тони Ландри не е забравил нещо там...

Страйк отпи от чая си, като си каза, че звучи твърде неправдоподобно секретарка да бъде изпратена с такава цел три месеца след случката.

— Във всеки случай това беше грешка.

— Нима? — изрече той със старателно неутрален тон.

— Да, защото Алисън е ходила в „Малмезон“ на седми, за да се опита да открие Тони Ландри. Голям конфуз се получи, защото едно от момичетата на рецепцията било на смяна в онзи ден и я помнеше.

Страйк отпусна ръката, в която държеше чашата си.

— Я виж ти колко интересно взе да става — отбеляза той.

— Така е — развълнувано потвърди Робин. — Наложил ми се да мисля много бързо.

— Да не им каза, че името ти е Анабел?

— Не — засмя се леко тя. — Казах: о, добре тогава, ще ви призная истината. Аз съм приятелката му. И поплаках малко.

— Плака?!

— Не беше чак толкова трудно — рече изненадана Робин. — Просто влязох в образ. Обясних, че го подозирам за тайна връзка.

— Не с Алисън, нали? Ако са я видели, не биха повярвали...

— Не, но Казах, че не вярвам въобще да е бил в хотела... Във всеки случай разиграх малка сцена, а момичето, което бе разговаряло с Алисън, ме отведе настрана, за да ме успокои. Каза, че не можели просто така да раздават информация за хората без основателна причина, имали си политика дрън-дрън... сещаш се. Но накрая, за да ме накара да спра да плача, ме уведоми, че се е регистрирал вечерта на шести и е напуснал сутринта на осми. При напускането си направил въпрос, че му дали погрешния вестник, та затова тя си го спомняла. Така че той определено е бил там. Разпитах я малко истерично откъде е сигурна, че е бил той, и тя ми го описа в подробности. Знаем как изглежда той — избърза да съобщи, преди Страйк да е успял да я попита. — Преди да тръгна, погледнах снимката му в уебсайта на кантората „Ландри, Мей, Патерсън“.

— Ти си гениална — възхити се Страйк. — А цялата тази история е дяволски подозрителна. Какво ти каза тя за Алисън?

— Че дошла и искала да го види, но него го нямало. Ала потвърдили, че е отседнал при тях. И после тя си тръгнала.

— Много странно. Тя би трябвало да е знаела, че той е на конференцията, защо не е отишла най-напред там?

— Не знам.

— Услужливата служителка в хотела сподели ли дали го е виждала и друг път освен при регистрирането и при напускането?

— Не — отвърна Робин. — Но ние знаем, че е присъствал на конференцията. Това го проверихме, помниш ли?

— Знаем, че се е регистрирал и че сигурно е взел бадж с името си. А после се е върнал в Челси да посети сестра си лейди Бристоу. Защо?

— Ами... тя е била болна.

— Дали? Претърпяла е операция и се е предполагало, че е излекувана.

— Хистеректомия — уточни Робин. — Надали би се чувствала прекрасно след нея.

— Имаме човек, който не харесва особено сестра си, това го чух от собствената му уста. Вярвал е, че тя е претърпяла животоспасяваща операция и е бил наясно, че двете ѝ деца са при нея. Защо е била тази спешност да я види?

— Ами... вероятно току-що е била изписана от болницата — вече не така сигурна предположи Робин.

— Кое то той е знаел, че ще се случи, когато е тръгнал за Оксфорд. Защо не е останал в града, за да я посети, като е бил толкова загрижен, а после да се отправи за следобедната сесия на конференцията? Защо да шофира над осемдесет километра, да пренощува в онзи луксозен затвор, да иде на конференцията и после пак да отпраши към града?

— Може да е получил обаждане, че тя не се чувства добре. Може Джон Бристоу да му е позвънил и да го е повикал.

— Бристоу не спомена да е канил чичо си да се отбие. По онова време не са били в добри отношения. И на двамата никак не им се говори за въпросното посещение на Ландри.

Страйк отново стана и закри, като леко накуцваше, но почти не усещаше болката в крака си.

— Не — промърмори той. — Бристоу да повика сестра си, която по единодушни твърдения е била голямата слабост на майка им, това е логично. Но да повика брата на майка си, който е извън града и в никой случай не ѝ е голям фен, да пропътува той това разстояние, за да я види, това вече не ми се връзва. А сега установяваме, че Алисън е ходила да търси Ландри в хотела му в Оксфорд. По собствена инициатива ли е отишла, или някой я е пратил?

Телефонът извънтя и Робин вдигна слушалката. За изненада на Страйк тя мигом възприе австралийски акцент.

— О, съжалявам, тя не е тук... Не... Нее... Не знам къде е отишла... Не... Името ми е Анабел...

Страйк се засмя тихичко. Робин го стрелна с поглед на престорено оскърбление. След почти минута измъчен австралийски изговор тя затвори.

— „Временни кадри“ — уведоми го.

— Много ми дойдоха тези Анабел. Сегашната повече приличаше на южноафриканка, отколкото на австралийка.

— А сега аз искам да чуя какво ти се случи вчера — каза Робин, вече едва сдържаща нетърпението си. — Видя ли се с Брайъни Радфорд и Киара Портър?

Страйк ѝ разказа всичко, което се бе случило, като пропусна само завършека на екскурзията си до апартамента на Еван Дъфийлд. Постави особено ударение върху настояването на Брайъни Радфорд, че дислексията ѝ е била причината да прослуша съобщенията в гласовата поща на Ърсула Мей; върху неколккратно заявеното твърдение на Киара Портър как Лула ѝ казала, че ще остави всичко на брат си; върху раздражението на Еван Дъфийлд, че Лула постоянно проверявала колко е часът, докато била в „Узи“, и върху заплашителния имейл, пратен от Танзи Бестигуи до съпруга ѝ, с когото се развеждаха.

— Но къде е била Танзи? — попита Робин, която бе изслушала с огромно внимание всяка дума от разказа на Страйк. — Ако можем да научим...

— О, почти сигурен съм, че знам къде е била — заяви Страйк. — Трудното е да бъде накарана да признае, защото рискува да изгуби

издръжка от няколко милиона лири от Фреди. И ти ще се сетиш, ако отново прегледаш полицейските снимки.

— Но...

— Погледни снимките на предната фасада на сградата, направени в ранната сутрин, когато е умряла Лула, и помисли как беше, когато ние я видяхме. Полезно е за тренировката ти като детектив.

Робин изпита силен прилив на вълнение и щастие, мигновено попарени от съжаление, защото скоро щеше да напусне работата си и да иде в сферата на човешките ресурси.

— Трябва да се преоблека — каза Страйк и се изправи. — Моля те, опитай се пак да се свържеш с Фреди Бестигуи.

Той изчезна във вътрешната стая, затвори вратата зад себе си и смъкна късметлийския си костюм (както щеше да го нарича занапред), за да го смени със стара и удобна риза и по-свободни панталони. Когато отмина бюрото на Робин на път за банята, тя беше на телефона с онова изражение на дезинтересирана готовност, каквото има някой, оставен на изчакване. Страйк изми зъбите си над напуканата мивка, като си мислеше колко по-лесен би бил животът с Робин занапред, след като негласно беше признал пред нея, че живее в офиса, после се върна и я завари вече затворила телефона и изнервена.

— Едва ли вече си правят труда да предават съобщенията ми — предположи тя. — Отговарят, че е в студиото „Пайнуд“ и не бива да бъде безпокоен.

— Е, поне знаем, че се е завърнал в страната — подхвърли Страйк.

Той извади междинния доклад от кантонерката, седна и се залови мълчаливо да добавя към него бележките от вчерашните си разговори. Робин го наблюдаваше с крайчеца на окото си, впечатлена от усърдието, с което Страйк вписваше откритото от него, като регистрираше прецизно как, кога и от кого е получил всяка информация.

След дълъг период на мълчание, през който раздели времето си между прикрито наблюдаване на работата на Страйк и разглеждане на снимките на фасадата на Кентигърн Гардънс номер осемнайсет в Гугъл Ърт, тя заговори:

— Предполагам, че трябва да бъдеш много внимателен, за да не забравиш нещо.

— И не само това — отвърна Страйк, като все още пишеше и не вдигаше очи. — Не бива да оставяш на защитата нещо, за което да се залови.

Изрече го толкова спокойно и разумно, че известно време Робин разсъждава над подтекста на думите му, за да е сигурна, че го е разбрала добре.

— Имаш предвид в общия случай? — попита тя. — По принцип?

— Не — каза Страйк, като продължаваше с доклада си. — Имам предвид, че конкретно не желая защитата на делото срещу човека, който е убил Лула Ландри, да го измъкне само защото не съм водил щателно документацията си, и да използва това, за да оспори моята надеждност като свидетел.

Страйк отново се перчеше и сам го съзнаваше, ала не можеше да се въздържи. Вече беше набрал скорост, както се изразяваше пред себе си. Някои биха могли да спорят, че е липса на вкус да откриваш забавление в разследването на убийство, ала на него му бе присъщо да открива хумор и в далеч по-мрачни ситуации.

— Дали не би отскочила да вземеш сандвичи, Робин? — попита той, за да има повод да погледне към удивеното ѝ изражение, галещо самолюбието му.

Завърши бележките си в нейно отсъствие и тъкмо се канеше да се обади на стар колега в Германия, когато Робин нахълта с два пакета сандвичи и вестник в ръце.

— Снимката ти е на първа страница на „Стандард“ — задъхано съобщи тя.

— Какво?

На снимката беше Киара, следваща Дъфийлд към апартамента му. Киара изглеждаше ослепителна; за част от секундата Страйк се пренесе назад във времето, в два и половина предишната нощ, когато тя лежеше бяла и гола под него с разпростряна върху възглавницата копирена светла коса, приличаща на сирена, и шепнеше и издаваше стонове.

Страйк се отърси от спомена и се фокусира върху снимката: той беше наполовина отрязан, бе вдигнал едната си ръка, за да държи папараците настрана.

— Няма страшно — каза той на Робин и сви рамене, като ѝ върна вестника. — Мислят ме за охранител.

— Тук пише — каза Робин, като обърна на вътрешната страница, — че тя е напуснала жилището на Дъфийлд с охранителя си в два часа.

— Ами ето на.

Робин се втрени в Страйк. Разказът му за предишната вечер приключваше с него, Дъфийлд и Киара в апартамента на Дъфийлд. Тя толкова се бе заинтригувала от сведенията, които ѝ бе съобщил, че бе забравила да се чуди къде е спал. Приела бе, че е оставил заедно модела и актьора.

Пристигнал бе в офиса, облечен с дрехите, с които беше на снимката.

Извърна се настрани и се зачете в материала на втора страница. В него дебело се намекваше, че Киара и Дъфийлд са имали любовна среща, докато предполагаемият охранител е чакал в коридора.

— И на живо ли е такава красавица? — попита Робин неубедително безучастно, докато сгъваше вестника.

— Да, такава е — отговори Страйк и се запита дали само във фантазията му тази кратка фраза прозвуча като перчене. — От кои искаш, със сирене и туршия или с яйца и майонеза.

Робин избра наслуки и се върна да яде на стола до бюрото си. Хипотезата ѝ за среднощното местонахождение на Страйк бе изместила дори вълнението ѝ от развитията в разследването на случая. Трудно щеше да примири образа на покрусен романтик, който си бе създала за него, с факта, че беше преспал със супермодел. (Изглеждаше невероятно и все пак тя бе чула с ушите си неуспешния му опит да прикрие гордостта си.)

Телефонът извън отново. Страйк, чиято уста бе пълна с хляб и сирене, вдигна ръка, за да възпре Робин, преглътна и го вдигна сам.

— Корморан Страйк.

— Страйк, Уордъл е.

— Здравей, Уордъл, как върви при теб?

— Не много добре. Току-що извадихме труп от Темза и твоята визитка е там. Питам се какво можеш да ни кажеш по въпроса.

От деня, в който бе изнесъл вещите си от апартамента на Шарлот, Страйк за пръв път намери оправдание да се качи на такси. Разсеяно наблюдаваше как сумата расте, докато таксито се движеше към Уапинг. Шофьорът се чувстваше длъжен да му обясни защо Гордън Браун е истински позор за нацията. Страйк седя мълчаливо през цялото пътуване.

Нямаше да е първата морга, която бе посещавал, нито първият труп, който бе виждал. Беше почти имунизиран срещу пораженията, причинени от огнестрелни рани, към разкъсани тела и вътрешности, изложени на показ като стока в месарница, лъскави и кървави. Открай време не бе гнуслив; дори най-обезобразените трупове, студени и бели в чекмеджетата на фризерите, се приемаха хладнокръвно от човек с неговата професия. Онези трупове обаче, които бе видял още пресни, необработени и незащитени от официалната процедура, преследваха сънищата му отново и отново. Майка му в погребалното бюро в любимата ѝ дълга до земята рокля с ръкави буфан, изпита и все пак млада, без следи от убождания на показ. Сержант Гари Топли, лежащ в окървавения прах на онзи афганистански път с непокътнато лице, но без тяло под първите три ребра... Докато Страйк бе лежал в горещата прах, бе се опитвал да извърща очи от безизразното лице на Гари, страхувайки се да погледне надолу и да види колко от собственото му тяло липсва... Ала бе потънал толкова бързо в мъглата на забравата, че го разбра чак когато се свести в полевата болница.

Импresiонистична репродукция висеше на голата тухлена стена в преддверието на моргата. Страйк закова поглед върху нея, като се чудеше къде я беше виждал преди, и накрая си спомни, че същата висеше над полицата на камината у Луси и Грег.

— Господин Страйк? — повика го някакъв служител с прошарена коса в бяла престилка и латексови ръкавици, надникнал от една вътрешна врата. — Влизайте.

Тези пазители на труповете бяха почти винаги весели и приятни хора. Страйк последва мъжа в студа на голямото вътрешно помещение

без прозорци, цялата дясна стена на което бе заета от големи стоманени врати към индивидуални фризери. Подът, настлан с плочки, имаше наклон към централно разположен канал; светлината на лампите бе ослепителна. Всеки шум отекваше в твърдите и лъскави повърхности и затова влизането им в помещението прозвуча така, сякаш са цяла група хора.

Метална количка стоеше готова пред една от вратите на фризерите и до нея бяха застанали двама полицаи от централното управление на полицията — Уордъл и Карвър. Първият посрещна Страйк с кимване и измърморване на поздрав, а вторият, шкембест и с лице на петна, със сако, чиито рамене бяха посипани с пърхот, само изръмжа неразбрано.

Служителят от моргата изви дебелата метална дръжка на вратата на фризера. Една над друга се показаха три анонимни глави, всяка покрита с изтънял от пране бял чаршаф. Човекът погледна табелката, прикрепена към чаршафа, покриващ средната глава; на нея нямаше име, само датата на предишния ден. Той плъзна плавно трупа по улея и сръчно го прехвърли върху приготвената носилка на колела. Страйк забеляза, че Карвър раздвижи челюстта си, когато отстъпи назад, за да освободи място на служителя да отдръпне носилката от фризера. Последва изтракване и останалите трупове изчезнаха от погледа.

— Няма да си правим труда да я местим в помещението за оглед, тъй като само ние сме тук — заяви делово служителят. — Светлината е най-добра в центъра — добави той и закара носилката точно върху канала, след което дръпна чаршафа.

Показа се тялото на Рошел Онифаде, подпухнало и раздуто; подозрителното изражение бе изтрито завинаги от лицето ѝ и бе заместено от няма почуда. От краткото описание на Уордъл по телефона Страйк бе подготвен кого ще види, когато чаршафът се дръпне, ала когато впери поглед в трупа, ужасната уязвимост на мъртвата наново го порази; сега изглеждаше много по-дребна, отколкото когато седеше срещу него, ядеше пържени картофи и укриваше информация.

Страйк им каза името ѝ, като го изговори по букви, за да могат служителят от моргата и Уордъл да го запишат правилно — единият на табелката, а другият в бележника си. Даде им единствения ѝ адрес, с който разполагаше — приюта за бездомни „Сейнт Елмо“ в Хамърсмит.

— Кой я е открил?

— Речната полиция я е измъкнала късно снощи — каза Карвър, проговаряйки за пръв път. Гласът му с изговор от Южен Лондон звучеше определено враждебно. — На трупове обикновено им трябва три седмици, за да се вдигнат до повърхността — добави той към служителю, който се прокашля предпазливо.

— Това е средното време, но не бих се учудил, ако в този случай се окаже по-кратко. Има някои индикации...

— Всичко това ще го научим от патолога — пренебрежително го прекъсна Карвър.

— Няма как да са били три седмици — обади се Страйк и служителю му отправи лека усмивка на солидарност.

— Защо пък не? — попита Карвър.

— Защото вчера станаха точно две седмици, откакто я черпих с бургер и пържени картофи.

— Аха — кимна служителю към Страйк. — Тъкмо щях да кажа, че многото въглехидрати, приети преди смъртта, може да повлияят върху състоянието на трупа. Има степен на подпухване...

— И тогава ѝ даде визитката си, така ли? — обърна се Уордъл към Страйк.

— Да, учуден съм, че още е различима.

— Беше пъхната при транспортната ѝ карта в пластмасово калъфче в задния джоб на джинсите ѝ. То я е запазило.

— С какво беше облечена?

— С яркорозово палто от изкуствена кожа, джинси и маратонки.

— Точно така бе облечена, когато я черпих с бургера.

— В такъв случай съдържанието на стомаха ще даде точна... — подхвана служителю.

— Знаете ли дали има роднини? — зададе въпрос Карвър на Страйк.

— Има леля в Килбърн. Не ѝ знам името.

През полузатворените клепащи на Рошел проблясваха очните ѝ ябълки; имаха характерната яркост на удавниците. Около ноздрите ѝ се забелязваше кървава пяна.

— Как са ръцете ѝ? — попита Страйк служителю, защото Рошел бе открита само от гърдите нагоре.

— Ръцете нямат значение — тросна се Карвър. — Приключихме тук, благодаря — обърна се той към служителя и високият му глас отекна в помещението. После каза на Страйк: — Искаме да си поговорим с вас. Колата ни е отпред.

„Той помагаше на полицията в разследванията й.“ Страйк си припомни как бе чул тази фраза в новините по телевизията още като малко момче, запленено от всички аспекти на полицейската работа. Майка му винаги бе обвинявала за тази ранна негова страст своя брат Тед, бивша „червена барета“ и извор на вълнуващи (за Страйк) разкази за пътувания, загадки и приключения. „Да помагаш на полицията в разследванията й“: когато беше петгодишен, Страйк си представяше как някой благороден и обективен гражданин отдава доброволно времето и силите си, за да е в услуга на полицията, откъдето му предоставят лупа и полицейска палка и му позволяват да развихри способностите си.

Това тук бе реалността: малка стая за разпити с чаша кафе от машина, поднесена му от Уордъл, чието отношение бе лишено от враждебността, бликаща от всяка пора на Карвър, но пък нямаше и следа от предишната дружелюбност. Страйк подозираше, че началникът на Уордъл нямаше представа за цялостния обхват на предишното им сътрудничество.

На малка черна табла върху издрасканото бюро бяха поставени седемнайсет пенса в различни монети, единичен ключ „Йейл“ и карта за автобус в пластмасов калъф; визитката на Страйк бе обезцветена и намачкана, но още можеше да се разчете.

— Ами ръчната й чанта? — попита Страйк Карвър, който бе седнал зад бюрото, докато Уордъл стоеше облегат на шкаф за документи в ъгъла. — Сива. Евтина, на вид пластмасова. Нея не са ли открили?

— Вероятно я е оставила в бордея си или където там е живяла — промърмори Карвър. — Самоубийците обикновено не си носят чанти, като скачат.

— Не вярвам да е скочила — заяви Страйк.

— О, я виж ти.

— Искях да видя ръцете й. Тя мразела лицето й да се мокри, така ми каза. Когато хората се борят във водата, позицията на ръцете им...

— Много мило, че ни предоставяте експертното си мнение — прекъсна го Карвър с ледена ирония. — Знам кой сте, господин Страйк.

Той се облегна на стола си и постави ръце зад тила си, при което показва засъхналите петна пот по ръкавите на ризата си. От него лъхна остра миризма на кисело и лук.

— Бил е в Специалното звено за разследвания във военната полиция — вметна Уордъл от мястото си до шкафа.

— Знам това — излая Карвър и повдигна рошавите си вежди, осеяни с пърхот. — Чух всичко от Анстис за шибания му крак и медала му. Много колоритна биография.

Карвър свали ръце от тила си, наведе се напред и преплете пръсти върху бюрото пред себе си. Яркото осветление не правеше услуга на лицето му с цвят на саздърма и на моравите торбички под очите му.

— Знам кой е баща ти.

Страйк почеса наболата си брада в изчакване.

— Ще ти се да си богат и прочут като татенцето, а? Заради това ли е всичко?

Карвър имаше яркосини и кървясали очи, които Страйк винаги бе асоциирал с холерична, склонна към насилие природа (откакто в армията бе срещнал майор с такива очи, впоследствие даден под съд за причиняване на сериозни телесни увреждания).

— Рошел не е скочила сама. Нито пък Лула Ландри.

— Врели-некипели! — викна Карвър. — Говориш с двамата, които доказаха, че Ландри е скочила сама. Прегледахме най-обстойно всички налични доказателства. Знам какво целиш, да издоиш колкото можеш повече от нещастника Бристоу. Защо ми се хилиш такъв?

— Представям си как ще изглеждаш, когато това интервю попадне в пресата.

— Не смей да ме плашиш с пресата, дръвнико. — Сините очи на Карвър засвяткаха гневно на изопнатото му моравочервено лице. — Да знаеш, че здраво си загазил, и нито прочутият ти татко, нито изкуственият ти крак и военното ти минало ще те отърват. Откъде да знаем не си ли подплашил ти нещастната кучка, че да се реши да скочи? Била е душевноболна, нали? Как да сме сигурни дали не си й

внушил, че е извършила нещо нередно? Ти си последният, който я е видял жива, приятел. Никак не бих искал да съм на твое място.

— Рошел прекоси Грантли Роуд и си тръгна от мен толкова жива, колкото сте и вие двамата. Ще намерите някого, който я е виждал и след като се раздели с мен. Никой няма да забрави такова палто.

Уордъл се отдели от шкафа, придърпа пластмасов стол до бюрото и седна.

— Дай да чуем твоята теория тогава — подкани той Страйк.

— Тя е изнудвала убицеца на Лула Ландри.

— Я се разкарай бе — сопна се Карвър, а Уордъл изсумтя и с известно театралничене изобрази колко смешно намира това.

— В деня преди да умре — подхвана Страйк, — Ландри се е срещнала за петнайсет минути с Рошел в магазин в Нотинг Хил. Завлякла Рошел в пробната, където позвънила на някого по телефона и го умолявала да дойде в апартамента ѝ за среща в малките часове на нощта. Този разговор е чул от продавачка в магазина, била е в съседната пробна, те са разделени само със завеси. Момичето се казва Мел, червенокоса, с татуировки.

— Хората дрънкат какво ли не, когато са замесени знаменитости — заяви Карвър.

— Ако Ландри е звъняла на някого от онази пробна — каза Уордъл, — било е на Дъфийлд или на чичо ѝ. От разпечатките личи, че само тях е търсила през целия следобед.

— Защо ѝ е била нужна Рошел там, когато е направила обаждането? — попита Страйк. — Защо да мъкне приятелка със себе си в пробна?

— Жените правят такива работи — поясни Карвър. — Те и пикаят на стада.

— Използвайте главите си: тя е направила обаждането от телефона на Рошел — раздражено обясни Страйк. — Била е подложила на изпитание всичките си познати, за да разбере кой говори за нея пред репортерите. Единствена Рошел е държала устата си затворена. Установила е, че може да има доверие на момичето, купила ѝ е мобилен телефон, регистрирала го е на името на Рошел, но тя е плащала сметките. Нейният собствен телефон е бил обект на хакерско проникване. Била е параноична, смятала е, че я подслушват, затова е купила „Нокия“, регистрирала я е на друг, за да има сигурно средство

за комуникация, когато ѝ е било нужно. Признавам, това не изключва да се е обаждала на чичо си или на Дъфийлд, може би са имали уговорен помежду си сигнал с обаждане от друг номер. Или пък е използвала номера на Рошел да разговаря с друг човек, за когото не е искала медиите да узнават. Имам номера на мобилния телефон на Рошел. Разберете към коя компания е била и ще можете да проверите всичко това. Самият апарат е розова „Нокия“ с кристали по него, но няма да го откриете.

— Да, защото е на дъното на Темза — подхвърли Уордъл.

— Естествено, че не е — възрази Страйк. — Убиецът го е взел. Прибрал го е от нея, преди да я хвърли в реката.

— Я се гръмни! — присмя се Карвър, а Уордъл, който неволно се бе заинтригувал, поклати глава.

— Защо Ландри е искала Рошел да е там по време на обаждането? — повтори Страйк. — Защо да не позвъни от колата? Когато Рошел е била бездомна и напълно изпаднала, продала ли е сведения за Ландри? Предлагали са ѝ много пари за историята ѝ. Защо не ги е приела, след като Ландри вече е била мъртва и е нямало как да ѝ навреди?

— Заради почтеност, да речем — предложи Уордъл.

— Да, това е едната възможност — съгласи се Страйк. — Другата е, че е печелела достатъчно, като е изнудвала убиеца.

— Щуротии — изпъшка Карвър.

— Нима? Онова палто като на мис Пиги от „Мъпетите“ струва един бон и половина.

Настана кратка пауза.

— Сигурно Ландри ѝ го е дала — отбеляза Уордъл.

— Не знам как би успяла, след като през януари все още не е било пуснато в продажба.

— Ландри е била модел, имала е вътрешни контакти, зарежи тия глупости — тросна се Карвър, вече раздражен.

Страйк се приведе напред, облъхнат още по-силно от телесната воня на Карвър.

— Защо Лула Ландри е направила отклонение до магазина за някакви си петнайсет минути? — попита той.

— Бързала е.

— Защо изобщо е отишла?

— За да не разочарова момичето.

— Накарала е Рошел, една безпарична бездомница, да прекоси целия град, при положение че обикновено е пращала шофьора да я откара обратно с колата, замъкнала я е в някаква пробна, тръгнала си е петнайсет минути по-късно и я е оставила да се прибира сама.

— Била е разглезена кучка.

— Щом е била такава, защо изобщо се е появила? Защото си е струвало заради някаква нейна цел. А пък ако не е била разглезена кучка, значи трябва да се е намирала в по-особено душевно състояние, за да се държи така непривично. Има жив свидетел, че Лула е молила някого по телефона да дойде в апартамента ѝ след един часа през нощта, за да се видят. Носела е също така едно синьо листче, преди да влезе във „Вашти“, което никой не признава да е виждал. Какво е направила с него? Защо е писала на задната седалка на колата преди срещата си с Рошел?

— Може да е било... — започна Уордъл.

— Не е било шибан списък за пазар — изстена Страйк и удари с длан по бюрото. — Никой не пише предсмъртно писмо осем часа предварително и не отива на танци след това. Писала е завещание, не разбирате ли? Отнесла го е във „Вашти“, та Рошел да стане свидетел по него.

— Измишльотини! — възкликна Карвър, но Страйк го игнорира и продължи към Уордъл.

— Това отговаря на думите ѝ пред Киара Портър, че ще остави всичко на брат си, нали така? Току-що го е узаконила. Тази мисъл я е занимавала.

— Защо ѝ е било внезапно да прави завещание?

Страйк се поколеба и се облегна назад. Карвър му се ухили.

— Изчерпа ти се фантазията ли?

Страйк изпусна дъха си в дълга въздишка. По предишната нощ — прекарана в пиянско безсъзнание; миналата — изпълнена с приятни ексцесии; половин сандвич със сирене и туршия за дванайсет часа: чувстваше се празен и изтощен.

— Ако имах непоклатими доказателства, щях да ви ги донеса.

— Шансовете хората със склонност към самоубийство действително да отнемат живота си са много големи, не го ли знаеш? Тази Радел е страдала от депресия. Имала е лош ден, припомнила си е

какво е сторила приятелката ѝ и е изкопирала скока ѝ. Което ни води право към теб, приятел, дете преследваш хората и ги тласкаш...

— ... отвъд ръба, да — довърши Страйк. — Хората постоянно го казват. Много лош вкус при дадените обстоятелства. Ами показанията на Танзи Бестигуи?

— Колко пъти да го повтаряме, Страйк? Доказахме извън всяко съмнение, че няма как да е чула — намеси се Уордъл.

— Не, не сте — възрази Страйк, най-сетне изпуснал нервите си, когато най-малко го очакваше. — Построили сте цялата си теза на една огромна грешка. Ако бяхте повярвали на Танзи Бестигуи и я бяхте накарали да каже цялата истина, Рошел Онифаде още щеше да е жива.

Разтреперан от гняв, Карвър държа Страйк там още цял час. Последната му проява на презрение беше да поръча на Уордъл да изпрати благополучно „Рокъби-младши“ извън сградата.

Уордъл съпроводи Страйк до външната врата, без да проговори.

— Искам от теб да направиш нещо — каза му Страйк, като спря на изхода, отвъд който се виждаше притъмняващото небе.

— Вече получи достатъчно от мен, приятел — отвърна Уордъл с кисела усмивка. — Ще има да ми къса нервите дни наред заради тебе — посочи той с палец през рамо към Карвър. — Казах ти, че е самоубийство.

— Уордъл, ако мръсникът не бъде заловен, животът на още двама души е в опасност.

— Страйк...

— Ами ако ти донеса доказателство, че Танзи Бестигуи въобще не е била в апартамента по времето, когато Лула е паднала? Че е била на място, където е могла да чуе всичко?

Уордъл погледна към тавана и за миг затвори очи.

— Ако имаш доказателство...

— Нямам, но ще го имам през следващите ден-два.

Покрай тях минаха двама души, които разговаряха и се смееха. Уордъл поклати глава очевидно раздражен, но не си тръгна.

— Ако искаш нещо от полицията, обади се на Анстис. Той е човекът, който ти е задължен.

— Анстис не може да ми свърши тази работа. Искам от теб да се обадиш на Дийби Мак.

— Какво ти става?

— Чу ме. Той няма да приеме обаждане от мен. Но с теб ще говори. Имаш нужния авторитет, а и явно те е харесал.

— Нима ми казваш, че Дийби Мак е знаел къде е била Танзи Бестигуи, когато Лула е умряла?

— Не, разбира се, той е бил в „Барак“. Искам да знам какви дрехи са му изпратили от Кентигърн Гардънс в „Клариджис“. По-конкретно какво е получил от Ги Соме.

— Защо ти е това?

— Защото един от тичащите на записа от охранителната видеокамера носи суитчър, предназначен за Дийби.

От за миг стъписано изражението на Уордъл отново премина към раздражено.

— Тия ги има под път и над път — каза той след миг или два. — Суитчъри, анцузи и тем подобни.

— Този суитчър е бил единствен по рода си. Обади се на Дийби и го попитай какво е получил от Соме. Само това ми е нужно. На чия страна искаш да бъдеш, ако се окажа прав?

— Не ме заплашвай, Страйк...

— Не те заплашвам. Мисля си за сериен убиец, планиращ следващо покушение. Но ако вестниците са това, което те притеснява, те надали ще са снизходителни към полицаи, вкопчили се в теорията за самоубийство и след появата на още един труп. Обади се на Дийби Мак, Уордъл, преди някой друг да бъде убит.

— Не — натъртено произнесе Страйк в телефона същата вечер. — Това започва да става опасно. Наблюдението не влиза в обхвата на секретарските задължения.

— Не влизаше и ходенето до хотел „Малмезон“ в Оксфорд, нито посещенията в Института по ориенталски и африкански науки — изтъкна Робин, — но ти остана доволен, че съм отишла на тези две места.

— Няма да следиш никого, Робин. Съмнявам се, че и Матю би се зарадвал от това.

Странно, помисли си Робин, докато седеше по халат на леглото си с телефон, притиснат към ухото, как Страйк бе запомнил името на годеника ѝ, без въобще да го беше срещал. Според нейния опит мъжете обикновено не си правеха труда да регистрират такава информация. Матю често забравяше имената на хората, дори това на новородената си племенница, но Робин предположи, че Страйк е трениран да помни такива подробности.

— Не ми е нужно разрешение от Матю — каза тя. — Във всеки случай няма да е опасно. Нали не мислиш, че Ърсула Мей е убила някого?

— Не, но не искам някой да научи, че се интересувам от движенията ѝ. Това може да изнерви убиеца, а не искам още някой да бъде хвърлен отвисоко.

Робин чуваше как сърцето ѝ бие под тънката материя на халата. Знаеше, че той не би ѝ казал кой според него е убиецът; дори малко се страхуваше да узнае въпреки факта, че почти за нищо друго не можеше да мисли.

Тя беше тази, която позвъни на Страйк. Бяха минали часове, откакто получи съобщение от него, че е бил принуден да отиде с полицаите в Скотланд Ярд и че я моли да заключи офиса, като си тръгне в пет часа. Робин се беше разтревожила.

— Ами обади му се тогава, след като притеснението ще те държи будна — предложил бе Матю с леко загатнато сопване и с индикация,

че той, като незапознат с подробностите, твърдо е на страната на полицията.

— Чуй, искам да направиш нещо за мен — каза ѝ Страйк. — Обади се на Джон Бристоу още рано сутринта и му кажи за Рошел.

— Добре — отвърна Робин, спряла поглед на големия плюшен слон, който Матю ѝ бе подарил за първия им Свети Валентин заедно преди осем години. Самият Матю гледеше новините в дневната. — А ти какво ще правиш?

— Ще отскоча до студиото „Пайнуд“ да разменя няколко думи с Фреди Бестигуи.

— Как? — учуди се Робин. — Няма да те допуснат при него.

— Ще ме допуснат — отвърна Страйк.

След като Робин затвори, известно време Страйк седя неподвижен в тъмния офис. Мисълта за недосмляната храна от „Макдоналдс“ в стомаха на подпухналия труп на Рошел не му бе попречила на връщане от Скотланд Ярд да излапа два бургера „Биг Мак“, голяма кутия с пържени картофки и един сладолед „Макфлъри“. Звучите на разбунтуваните му черва се смесваха с тези от музиката, долитаща от „12 Бар Кафе“, които Страйк почти не забелязваше напоследък. Възприемаше басите като собствения си пулс.

Разхвърляният апартамент на Киара Портър с момичешката му атмосфера, разтворената ѝ стенеца уста, дългите бели крака, обхванали кръста му, принадлежаха към минал живот. Всичките му мисли сега бяха ангажирани от грозната и тантуреста Рошел Онифаде. Спомни си я облечена в същите онези дрехи, с които я бяха извадили от реката, как говори бързо по телефона си едва пет минути, след като се бе разделила с него.

Сигурен беше, че знае какво се е случило. Рошел се е обадила на убиеца да му каже, че току-що е обядвала с частен детектив; по искрящия ѝ розов телефон е уговорена среща; същата вечер след хапване и пийване са тръгнали в тъмното към реката. Помисли си за моста Хамърсмит, намиращ се в района, където тя твърдеше, че бил новият ѝ апартамент, и боядисан в тревистозелено и златно: прочуто място за самоубийци с ниските му перила и бързо течащата Темза отдолу. Тя не можеше да плува. Вечер е, двама любовници се боричкат на шега, минава кола, писък и плясък. Дали някой би видял?

Не и ако убиецът е имал железни нерви и щедра доза късмет; а това бе убиец, вече демонстрирал, че притежава първото и че безразсъдно разчита на второто. Защитата в съда без съмнение щеше да пледира за частична невменяемост поради суетната дързост, превръщаща преследваната от Страйк фигура в нещо невиждано от него до този момент; той предполагаше, че може би наистина е налице патология, лудост, спадаща към някаква категория, но физиологията не го занимаваше много в случая. Също като Джон Бристоу той искаше правосъдие.

В мрака на офиса мислите му внезапно и ненавременно се върнаха назад във времето — към смъртта, изживяна най-лично от него; онази, за която Луси погрешно подозираше, че обсебва работата на Страйк и се отразява във всичките му случаи; убийството, което бе разцепило неговия и на Луси живот на две епохи — преди и след смъртта на майка им. Луси смяташе, че той е избягал в армията заради смъртта на Леда, че е бил тласнат в тази посока от убедеността си във вината на втория им баща; че всеки труп, който вижда в професионалния си живот, вероятно му връща спомена за майка им; че всеки срещнат убиец е като ехо на втория им баща; че в разследването на смъртта на други хора е въвличан в един безкраен акт на лично отмъщаване.

Ала Страйк бе изпитал влечение към работата, която вършеше сега, дълго преди последната игла да проникне в тялото на Леда, дълго преди да е разбрал, че майка му (и всяко друго човешко същество) е смъртна и че убийствата са нещо повече от загадка за разрешаване. Тъкмо Луси беше тази, която никога не забравяше, която живееше сред рояк от спомени, подобни на мухи в ковчег, която при всяка насилствена смърт изживяваше наново противоречивите чувства, породени от майчината ѝ ранна кончина.

Тази вечер обаче той правеше тъкмо онова, което Луси смяташе, че му е навик: припомняше си Леда и я свързваше със случая. „Леда Страйк, супергрупарка.“ Така я наричаха под най-известната от всичките ѝ снимки и единствената, на която родителите му бяха заедно. На нея тя ясно изпъкваше — в черно и бяло — със сърцевидното си лице, лъскавата си тъмна коса и очи на мармозетка; на същата снимка, заедно с търговец на картини и плейбой аристократ (единият умрял от собствената си ръка, а вторият от СПИН) и с Карла

Астолфи, втората съпруга на баща му, беше и самият той — Джони Рокъби, едновременно мъжествен и женствен, с коса, дълга почти колкото на Леда. На снимката имаше чаши за мартини и цигари, от устата на модела излизаше дим, но майка му беше най-стилна.

Всички освен Страйк приемаха смъртта на Леда като тъжен, но неизненадващ резултат от безразсъдния живот отвъд нормите на обществото. Дори онези, които я бяха познавали най-отблизо и най-дълго, веднага повярваха, че тя сама си бе инжектирала свръхдозата, открита в тялото ѝ. Почти по единодушно мнение майка му бе вървяла твърде близо до грозните страни на живота и бе естествено да се очаква, че един ден ще се прекатури отвъд ръба и ще срещне смъртта на легло с мръсни чаршафи.

Защо го бе направила, никой не можеше да обясни, нито дори чичо Тед (мълчалив и съкрушен, облегнат на кухненската мивка) или леля Джоун (със зачервени очи, но гневна, прегърнала деветнайсетгодишната Луси, плачеща на рамото на Джоун). Свръхдоза бе нещо, което се връзваше с начина на живот на Леда; със случайните апартаменти, музикантите, дивите купони; с мръсотията и нищетата, белязали последната ѝ връзка и дом; с постоянното присъствие на наркотици в близост до нея; с неразумния ѝ стремеж към всевъзможни източници на възбуда. Единствен Страйк бе задал въпроса дали някой знае майка му да е прибегнала до спринцовките; само той бе разграничил слабостта ѝ към канабиса и това внезапно пристрастяване към хероина; само той имаше въпроси без отговор и виждаше подозрителни обстоятелства. Ала тогава бе едва дващестгодишен студент и никой не бе пожелал да го чуе.

След делото и заключението Страйк си събра багажа и остави всичко зад гърба си: краткотрайния шум в пресата, отчаяното разочарование на леля Джоун от края на оксфордската му кариера, Шарлот, наскърбена и вбесена от изчезването му и вече приела друг в леглото си, крясъците и сцените на Луси. С подкрепата единствено на чичо Тед той потъна в армията и преоткри там живота, на който бе научен от Леда: постоянно местене с изтръгване на корените, разчитане единствено на себе си и несекващо привличане от новото.

Ала тази вечер той нямаше как да не вижда майка си като духовна сестра на красивото и депресирано момиче, разбило тялото си на замръзналата улица, и на грозната бездомна аутсайдерка, лежаща в

ледената морга. Леда, Лула и Рошел не бяха жени като Луси или леля му Джоун; не бяха взели всички възможни мерки срещу насилието и случайността; не бяха се обрекли на живот с ипотеки и благотворителна работа, стабилни съпрузи и грижливо измити деца, отглеждани от тях; ето защо смъртта им не се класифицираше като „трагична“ по същия начин като смъртта на порядъчните, уседнали домакини.

Колко лесно бе да се махне с ръка за някого, който сам е допринесъл за гибелта си, да бъде приета тя със свиване на рамене, защото е била неизбежен резултат от хаотичния му живот.

Почти всички веществени улики от убийството на Лула вече бяха унищожени, изпотъпкани с крака или покрити от бързо падащия сняг. Най-убедителната следа, с която Страйк разполагаше, бе неясният черно-бял запис на двамата мъже, бягащи надалеч от мястото: следа, проверена съвсем бегло и отхвърлена от полицаите, които бяха убедени, че никой не би могъл да влезе в сградата, че Ландри е извършила самоубийство и че кадрите от охранителната камера показват само двама души, които се шляят из квартала с намерение за кражба.

Страйк се изправи и погледна часовника си. Беше десет и половина, но той беше сигурен, че човекът, с когото желае да говори, е буден. Светна настолната лампа, взе мобилния си телефон и набра този път номер в Германия.

— Оги! — възкликна металният глас от другата страна на линията. — Как си, дявол те взел?

— Имам нужда от услуга, приятелю.

И Страйк помоли лейтенант Греъм Хардкеър да му предостави цялата информация, до която успее да се добере, за някой си Ейджиман от Кралския инженерен полк с неизвестно малко име и чин, но с конкретни дати за службата му в Афганистан.

Това бе едва втората кола, която шофираше, откакто кракът му бе откъснат. Опитвал се беше да кара лексуса на Шарлот, но днес, като се стараеше да не се чувства по никакъв начин лишен от мъжественост, бе наел кола с друга марка — „Хонда Сивик“ автоматик.

Пътуването до Айвър Хийт му отне един час. Влизането в студиото „Пайнуд“ бе осъществено чрез комбинация от бързо говорене, заканителност и размахване на автентичен, макар и отдавна просрочен, официален документ. Охранителят на портала, първоначално равнодушен, беше стъписан от непринудената увереност на Страйк и думите „Специално звено за разследвания“ върху пропуска с негова снимка.

— Имате ли назначена среща? — попита той Страйк от будката си до електрическата бариера, покривайки с ръка слушалката на телефона.

— Не.

— За какво става дума?

— За господин Еван Дъфийлд — съобщи Страйк и видя как пазачът направи гримаса, а после се извърна и промърмори нещо в слушалката.

След минута или две Страйк бе пропуснат и упътен. Той подкара по плавно виещия се път, заобикалящ сградата на студиото, като разсъждаваше колко удобно може да ти послужи нечия репутация на хаотична личност, склонна към саморазруха.

Паркира на няколко реда зад мерцедес с шофьор, заел мястото, пред което имаше табела „Фреди Бестигуи, продуцент“. После слезе от колата, без да бърза, като през това време шофьорът на Бестигуи го наблюдаваше в огледалото за обратно виждане, и влезе през стъклена врата, зад която имаше безлично учрежденско стълбище. По него тичешком слизаше млад мъж, който напомняше Сръчко, но беше малко по-спретнат.

— Къде мога да открия господин Фреди Бестигуи? — попита той.

— На втория етаж, първия офис вдясно.

Беше грозен като на снимките, с бичи врат и белези от шарка; седеше зад бюро до стъклена преградна стена и гледаше намръщено в монитора на компютър. Външният офис беше шумен и пълен с хора, предимно привлекателни млади жени, насядали по бюрата си; навсякъде имаше окачени филмови плакати и работни графици, а до тях — снимки на домашни любимци. Хубавото момиче, което стоеше най-близо до вратата със слушалки и микрофон пред устата си, вдигна очи към Страйк и каза:

— Здравейте, мога ли да ви услужа?

— Идвам при господин Бестигуи. Нямайте грижа, сам ще се оправя.

Преди тя да е успяла да отговори, той беше вече в офиса на Бестигуи.

Бестигуи вдигна глава; очичките му бяха потънали между обилна отпуснатата плът, а грапавата му кожа бе осеяна с бенки.

— Кой сте вие? — Вече се надигаше да стане, хванал се с дебелите си пръсти за ръба на бюрото.

— Аз съм Корморан Страйк, частен детектив, нает съм...

— Елена! — Бестигуи преобърна чашата си с кафе и то оля полираното дърво и всички книжа по него. — Измитайте се оттук! Вън! Вън!

— ... от Джон Бристоу, брата на Лула Ландри...

— Елена!

Хубавото слабо момиче с нахлупените слушалки изтича вътре и застана до Страйк, треперещо от страх.

— Извикай охраната, нещастнице заспала!

Тя припна навън. Бестигуи, който нямаше и метър и седемдесет, вече бе излязъл пред бюрото си, безстрашен пред огромния Страйк като питбул, в чийто двор е проникнал ротвайлер. Елена бе оставила вратата отворена и намиращите се в предния офис ги наблюдаваха изплашени и вцепенени.

— Опитвам се да се свържа с вас от няколко седмици, господин Бестигуи...

— Яко си загазил, приятел — рече Бестигуи, като вървеше към него със стисната челюст и приведени набити рамене.

— ... за да говорим за нощта, в която е умряла Лула Ландри.

Двама мъже в бели ризи и с уоки-токита се втурнаха в офиса и застанаха вдясно от Страйк: млади, в добра форма, видимо напрегнати.

— Разкарайте го оттук! — ревна Бестигуи, като посочи Страйк, и двамата гардове приближиха.

— По-конкретно — продължи Страйк — за местонахождението на жена ви Танзи, когато Лула е паднала...

— Махнете го оттук и повикайте шибаната полиция! Как е влязъл тук?

— ... защото ми показаха снимки, които правят логични показанията на жена ви. Я да ме пускаш — добави Страйк към по-младия охранител, сграбчил ръката му над лакътя, — или ще те метна през този прозорец.

Охранителят не го пусна, но погледна към Бестигуи за по-нататъшни инструкции.

Блестящите тъмни очи на продуцента бяха втренчени напрегнато в Страйк. Бестигуи стискаше и разпускаше юмруците си на бияч и след няколко дълги секунди процеди:

— Дрънкаш празни приказки.

Ала не нареди на чакащите охранители да извлекат Страйк от офиса му.

— Фотографът е стоял на тротоара срещу сградата ви в ранните часове на осми януари. Човекът, направил снимките, дори не осъзнава с какво разполага. Ако не желаете да го обсъдим, добре. Дали ще го научи полицията, или пресата, за мен е все едно. Всичко се свежда до един и същ резултат.

Страйк направи няколко стъпки към вратата; гардовете, все още държащи ръцете му, бяха сварени неподготвени и за миг изпаднаха в абсурдната позиция да го дърпат назад.

— Махайте се — рязко нареди Бестигуи на потръчковците си. — Ще ви повикам, ако ми потрябвате. Затворете вратата зад себе си.

Те излязоха. Когато вратата беше затворена, Бестигуи каза:

— Добре, както и да ти е името, разполагаш с пет минути.

Страйк седна непоканен в едно от черните кожени кресла, обърнати към бюрото на Бестигуи, а продуцентът се върна на своя стол зад него, като подложи детектива на студен оглед, много различен от онзи на почти бившата му съпруга; това бе проникващият взор на

професионален картоиграч. Бестигуи взе кутия с пурети, придърпа черен стъклен пепелник към себе си и запали една със златна запалка.

— Добре, да чуем какво показват тези предполагаеми снимки — каза той и примижа през облаците лютив дим, като покриваше идеално образа на филмов мафиот.

— Силуета на жена — подхвана Страйк, — приклепнала на балкона пред прозорците на дневната ви. — Изглежда гола, но както ти и аз знаем, е по бельо.

— Глупости! Това от улицата не можеш да го видиш. Балконът е от масивен камък, от този ъгъл нищо не се вижда. Блъфираш.

— Лампата в дневната ви е светела. Виждат се очертанията ѝ през пролуките в камъка. Тогава естествено на балкона е имало място, защото храстите не са били там. Хората не могат да устоят на стремежа да променят местопрестъплението, та макар и да им се е разминало — добави Страйк безгрижно, сякаш водеше светски разговор. — Опитал си се да изкараш, че на този балкон никога не е имало място някой да приклепне, нали? Но няма как да промениш реалността с фотошоп. Жена ти е била в идеално положение да чуе какво се е случило на балкона на третия етаж точно преди Лула Ландри да умре. Ето какво е станало според мен — продължи Страйк, докато Бестигуи продължаваше да го гледа през дима с примижали очи. — С жена ти сте се скарали, докато се е събличала да си ляга. Може би си открил запасите ѝ от наркотик в банята или си я заварил, докато е шмъркала. Затова си приел като подходящо наказание затварянето ѝ отвън на балкона при температура под нулата. Хората може да се запитат как многото папараци на улицата не са забелязали, че на един от балконите над главите им е изтикана полугола жена, ала е имало обилен снеговалеж, те са тъпчели на място, за да възстановят кръвообращението си, и вниманието им е било приковано към двата края на улицата в очакване на Лула и Дийби Мак. А Танзи не е вдигала шум, нали? Приклепнала е, за да се скрие; не е искала да се показва полугола пред трийсетина фотографи. Може да си я изтикал навън тъкмо в момента, когато колата на Лула се е задала иззад ъгъла. Никой не е гледал към вашите прозорци, а към появилата се Лула в оскъдната ѝ рокличка.

— Това са пълни щуротии — каза Бестигуи. — Нямах никакви снимки.

— Не съм казал, че ги имам, а че ми ги показаха.

Бестигуи извади пуретата от устата си, после се отказа да говори и отново я лапна. Страйк изчака да мине достатъчно време и когато стана ясно, че Бестигуи няма да се възползва от възможността да каже нещо, продължи:

— Танзи трябва да е започнала да думка по прозореца веднага, щом Лула е прелетяла покрай нея. Не си очаквал жена ти да запищи и да заблъска по стъклото, нали? Разбираемо е, че не си искал някой да стане свидетел на домашния тормоз, и си отворил. Тя е изтичала покрай теб с писъци и се е втурнала навън и надолу по стълбите към Дерик Уилсън. В този момент си се навел през балкона и си видял Лула Ландри да лежи мъртва долу в снега.

Бестигуи бавно издиша дим и отклони очи от лицето на Страйк.

— Онова, което си направил след това, може да се стори на съдебните заседатели като престъпно деяние. Не си набрал 999. Не си изтичал след замръзналата си и изпаднала в истерия жена. Дори не си — към което съдебните заседатели ще проявят повече разбиране — изтичал да пуснеш в тоалетната чиния кокаина, за който си знаел, че е на видно място в банята. Не, онова, което си сторил, преди да последваш жена си или да позвъниш в полицията, е било да избършеш прозореца. За да няма отпечатъци, които да покажат, че Танзи е пипала външната страна на стъклото, нали? Било ти е важно никой да не може да докаже, че си изблъскал жена си на балкона при температура минус десет градуса. При твоята репутация на побойник, налагащ тормоз, и при изгледите за съдебен иск от млада служителка не си искал да даваш в ръцете на пресата или прокурора допълнителни доказателства, нали така? След като си бил удовлетворен, че си премахнал всички нейни отпечатъци от стъклото, си изтичал долу и си я принудил да се върне в апартамента ви. В краткото време, което сте имали преди пристигането на полицията, си я заплашил да не признава къде е била, когато тялото е паднало. Не знам какво си й обещавал или с какво си я заплашвал, но каквото и да е било, подействало е. Все още обаче не си се чувствал в пълна безопасност, защото тя е била в шок и толкова разстроена, че си се боял да не разкаже цялата история. Ето защо си се опитал да отвлечеш вниманието на полицията, като си вдигнал олелия за вазата с цветя, преобърнатата в апартамента на Дийби Мак, с надеждата, че през това време Танзи ще се съвземе и ще се придържа

към сделката. И така стана, нали? Бог знае колко ти е струвало, но тя се остави пресата да я направи на нищо, примири се да я наричат дрогирана фантазърка, поддържаше тезата си, че е чула Ландри и убиеца да се карат през два етажа и звукоизолирано стъкло. Ала щом научи, че има снимково доказателство къде е била — добави Страйк, — мисля, че ще е доволна името ѝ да се изчисти. Жена ти може да си мисли, че обича парите повече от всичко на света, но съвестта ѝ я измъчва. Уверен съм, че бързо ще се предаде.

Бестигуи беше изпушил пуретата си до последните няколко милиметра. Той бавно размаза угарката в стъкления пепелник. Секундите се нижеха бавно, а от външния офис през стъклената стена до тях проникваха шумове: гласове, звъненето на телефон.

Бестигуи се изправи и спусна текстилните щори на стъклената стена, така че никое от изнервените момичета отпред да не може да вижда вътрешния офис. Облегна се назад и замислено прекара пръсти по брадичката си, като ту поглеждаше Страйк, ту отместваше очи към преградата от кремава тъкан, която бе създал. По изражението на лицето на продуцента Страйк почти можеше да види как в ума му се мяркат различни възможности, сякаш прехвърляше колода карти.

— Завесите бяха дръпнати — заяви накрая Бестигуи. — От прозорците не е прониквала достатъчно светлина, за да се види жена, криеща се на балкона. А Танзи няма да промени версията си.

— Не бих залагал на това — подхвърли Страйк и протегна крака напред; протезата все още го притесняваше. — Когато ѝ изясня, че правният термин за стореното от вас двамата е „заговор за възпрепятстване на правосъдието“ и че закъсняла проява на съвест може да я измъкне от обвинение; когато добавя и общественото съчувствие към нея като жертва на домашно насилие, както и парите, които ще ѝ бъдат предложени за ексклузивната ѝ история; когато разбере, че ще ѝ бъде дадена думата в съда, че ще ѝ бъде повярвано и че ще може да помогне за осъждането на мъжа, убил съседката ѝ, надали ще ти стигнат парите, Бестигуи, за да я накараш да мълчи.

Грубата кожа около устата на Бестигуи потрепна. Той отново взе кутията с пурети, но не извади нова. Настана дълго мълчание, през което само я премяташе в ръцете си.

Накрая каза:

— Нищо не признавам. Махай се.

Страйк не помръдна.

— Знам, че бързаш да позвъниш на адвоката си — каза той. — Но мисля, че не забелязваш изхода от ситуацията.

— Дойде ми до гуша от теб. Казах да се измиташ.

— Колкото и неприятно да се окаже признанието за случилото се през онази нощ, ще бъде за предпочитане пред това да се превърнеш в главен заподозрян за убийство. Занапред тази ще е по-малката от двете злини. Ако си признаеш какво е станало в действителност, сваляш от себе си подозренията за убийство. — Вече бе успял да грабне вниманието на Бестигуи. — Няма как да си го извършил ти — продължи Страйк, — защото ако ти си метнал Лула Ландри през балкона два етажа по-нагоре, не би могъл да пуснеш Танзи в дневната секунди след падането на тялото. Мисля, че си затворил жена си отвън, отишъл си в спалнята, настанил си се удобно в леглото — полицията каза, че леглото е било разхвърляно и очевидно някой е спал в него — и си следил часовника. Не вярвам да си имал намерение да заспиш. Оставеше ли я твърде дълго на балкона, можеше да се окажеш обвиняем за причиняване на смърт. Нищо чудно, че е треперела като тръстика, както каза Уилсън. Вероятно е била в ранния стадий на хипотермия.

Настъпи ново мълчание, нарушавано само от лекото барабанене на пръстите на Бестигуи по ръба на бюрото. Страйк извади бележника си.

— Сега готов ли си да отговориш на няколко въпроса?

— Майната ти!

Продуцентът внезапно бе обзет от ярост, потискана до този момент, челюстта му беше стисната, а раменете — сгъшени на едно ниво с ушите. Страйк си го представяше надвесен в тази поза над ужасената му дрогирана жена, протегнала ръце напред, за да се запази.

— Здравно си затънал в ядове — заяви спокойно Страйк, — но изцяло от теб зависи колко по-дълбоко ще потъваш. Може да отречеш всичко, да водиш битка с жена си в съда, а също и с пресата, да отидеш накрая в затвора за възпрепятстване на полицейско разследване. Или можеш да започнеш да сътрудничиш още отсега и да си спечелиш благодарността и доброто разположение на семейството на Лула. Ако информацията ти помогне за залавянето на убиеца, спокойно можеш да

се отървеш само с порицание в съда. Полицията ще е тази, която ще привлече основното внимание на обществеността и медиите.

Бестигуи дишаше шумно, но очевидно обмисляше казаното от Страйк. Накрая изръмжа:

— Нямаше никакъв убиец. Уилсън никого не откри горе. Ландри е скочила. И тя беше една малка наркоманка като проклетата ми жена.

— Имало е убиец — изрече Страйк с равен тон. — И ти си му помогнал да се отърве от преследване.

Нещо в изражението на Страйк спря Бестигуи да му се изсмее презрително. Докато разсъждаваше над последните думи, очите му се превърнаха в тесни ониксови цепки.

— Чух, че много си искал да привлечеш Лула за филм.

Бестигуи изглеждаше объркан от смяната на темата.

— Просто идея — измърмори той. — Макар и откачалка, тя беше разкошна.

— Имаше ли намерение да вземеш нея и Дийби Мак за партньори в твой филм?

— Комбинацията от тях двамата беше гаранция за огромни печалби.

— Ами онзи биографичен филм, който си замислил след смъртта й? Чувам, че Тони Ландри бил много против идеята.

— Кой ти каза това?

— Не е ли вярно?

За пръв път Бестигуи почувства увереност в разговора.

— Не, не е вярно. Антъни Ландри ми намекна достатъчно ясно, че е готов да обсъдим темата след смъртта на лейди Бристоу.

— Значи не се ядоса, когато се обади с предложението?

— Стига да било подхотено с такт и добър вкус и разни ми ти от тоя род.

— Добре ли познаваш Тони Ландри?

— Достатъчно.

— В какъв контекст?

Бестигуи почеса брадичката си и се усмихна на себе си.

— Той е бракоразводен адвокат на жена ти, нали?

— Засега е такъв — отвърна Бестигуи.

— Очакваш тя да се откаже от него ли?

— Може да ѝ се наложи — рече Бестигуи и усмивката му стана самодоволна. — Конфликт на интереси. Ще видим.

Страйк погледна надолу към бележника, като обмисляше с безстрастната логика на талантлив играч на покер доколко рисковано бе да тласне тази линия на въпроси докрай, без да разполага с доказателства.

— Да разбирам ли — вдигна поглед към събеседника си той, — че си споделил с Ландри онова, което знаеш? Че спи със съпругата на своя бизнес партньор?

След кратко стъписване Бестигуи се изсмя силно и злорадо.

— Значи и ти си наясно?

— Ти как научи?

— Наех един от твоя занаят. Мислех, че Танзи кръшка, но се оказа, че създава алиби на проклетата си сестра, докато Ърсула прави секс с Тони Ландри. Адски ще е забавно да се наблюдава разводът на семейство Мей. Престижни адвокати от двете страни. Разцепването на стара семейна фирма. Сайприън Мей не е толкова безобиден, колкото изглежда. Беше адвокат на втората ми съпруга. Ще ми е драго да гледам за разнообразие как адвокати се ръфат помежду си.

— Значи имаш добър материал за натиск върху бракоразводния адвокат на съпругата си.

Бестигуи се ухили гадничко зад завесата от тютюнев дим.

— Още никой от тях не е наясно, че знам. Изчаквам удобен момент да им го съобщя.

Ала Бестигуи сякаш внезапно си спомни, че сега Танзи може да разполага с още по-могъщо оръжие в бракоразводната им битка. Усмивката напусна лицето му и го остави с гримаса на огорчение.

— И едно последно нещо — каза Страйк. — В нощта на смъртта на Лула, след като прибра жена си от фойето и я върна горе, чу ли нещо извън апартамента?

— Нали цялата ти теза се гради на факта, че при затворени прозорци в моя апартамент не се чува нищо? — тросна се Бестигуи.

— Не говоря за улицата извън апартамента, а за стълбището пред входната врата. Танзи сигурно е вдигала прекалено много шум, за да се чуе нещо, но след като двамата сте се озовали в антрето си, може би сте останали там, за да я успокоиш. Не чу ли нещо от другата страна на вратата? Или Танзи пищеше много силно?

— Вдигаше много шум — отвърна Бестигуи. — Нищо не чух.

— Съвсем нищо?

— Нищо подозрително. Само Уилсън претича покрай вратата.

— Уилсън?

— Да.

— Кога беше това?

— По времето, за което говориш. Когато се прибрахме в апартамента.

— Веднага след като затвори вратата?

— Да.

— Но Уилсън вече е бил изтичал нагоре, когато сте били във фойайето, нали?

— Да.

Бръчките по челото и около устата на Бестигуи се вдълбаха по-силно.

— Значи, когато сте се качили в апартамента си на първия етаж, Уилсън вече трябва да е бил извън полезрението и обсега на слуха ви.

— Да...

— Но си чул стъпки отвън веднага след затварянето на вратата?

— Чух... да... стъпки. Тичаше се по стълбите.

— А можа ли да различиш дали е един човек, или са двама?

Бестигуи се намръщи с разфокусиран поглед, вперен отвъд детектива, към коварното минало.

— Беше... един. Затова помислих, че е Уилсън. Но не би могъл... Уилсън беше на третия етаж да претърсва нейния апартамент... защото го чух как слиза после... след като позвъних на полицията, го чух да изтичва покрай вратата... Това го бях забравил — промълви Бестигуи и за част от секундата изглеждаше почти уязвим. — Забравил бях. Случваха се много неща. Танзи пищеше.

— И естествено си мислел за своята кожа — допълни сухо Страйк, като прибра бележника и писалката в джоба си и се надигна от коженото кресло. — Е, няма да те задържам, сигурно бързаш да се обадиш на адвоката си. Много ми помогна. Вероятно ще се видим пак в съда.

На следващия ден Ерик Уордъл се обади на Страйк.

— Позвъних на Дийби — кратко съобщи той.

— И? — попита Страйк, като направи знак на Робин да му подаде лист и химикалка. Седяха до нейното бюро и се черпеха с чай и бисквити, докато обсъждаха последната смъртна заплаха от Брайън Мадърс, в която той обещавахе не за пръв път да разпори корема на Страйк и да пикае върху вътрешностите му.

— Получил специално изработен суитчър с качулка от Соме. С пистолет от капси отпред и два стиха от песен на Дийби на гърба.

— Само този ли?

— Да.

— И какво още? — попита Страйк.

— Спомня си колан, платнена шапка и чифт копчета за ръкавели.

— А ръкавици?

Уордъл помълча, явно поглеждаше в бележките си.

— Не, не спомена ръкавици.

— Е, това изяснява нещата — заключи Страйк.

Уордъл не каза нищо. Страйк чакаше полицая или да затвори, или да сподели още информация.

— Дознанието за причините за смъртта е в четвъртък — рязко изрече Уордъл. — За Рошел Онифаде.

— Ясно — промърмори Страйк.

— Не проявяваш особен интерес.

— Така е.

— Нали беше сигурен, че е убийство?

— Сигурен съм, но дознанието няма да докаже едното или другото. Имаш ли представа кога ще бъде погребението й?

— Не — раздразнено отвърна Уордъл. — Какво значение има?

— Мисля да отида.

— За какво?

— Тя е имала леля, нали помниш? — каза Страйк.

Уордъл изсумтя отвратено, както се стори на Страйк, и затвори.

Бристоу се обади на Страйк по-късно същата сутрин и му съобщи часа и мястото на погребението на Рошел.

— Алисън успя да узнае подробностите — уведоми той детектива. — Извънредно експедитивна е.

— Очевидно — потвърди Страйк.

— Аз ще присъствам. Като представител на Лула. Би трябвало да помогна на Рошел.

— Тъй или иначе пак щеше да се стигне дотам, Джон. Ще доведеш ли Алисън?

— Каза, че иска да дойде — отвърна Бристоу, макар да не звучеше много очарован от идеята.

— Ще се видим там значи. Надявам се да мога да говоря с лелята на Рошел, ако се появи.

Когато Страйк каза на Робин, че приятелката на Бристоу е успяла да открие часа и мястото на погребението, тя като че се разстрои. Бе се мъчила безуспешно по молба на Страйк да научи тези подробности и сега имаше чувството, че Алисън е излязла с едни гърди пред нея.

— Нямах представа, че си толкова амбициозна — развеселен отбеляза Страйк. — Не се тревожи, може да е имала някакво предимство пред теб.

— Какво например?

Ала Страйк я гледаше замислено.

— Какво? — повтори Робин малко обидено.

— Искам да дойдеш с мен на погребението.

— О! — пророни Робин. — Добре. Защо?

Тя очакваше Страйк да отговори, че ще изглеждат по-естествено като двойка, също както му се бе сторило по-естествено да посети „Вашти“, придружен от жена. Вместо това той каза:

— Има нещо, което искам да свършиш там.

След като ѝ обясни сбито и точно какво точно се желае от нея, Робин остана съвършено объркана.

— Но защо?

— Не мога да ти кажа?

— А защо не?

— И това не мога да ти кажа.

Робин вече не виждаше Страйк през погледа на Матю, не се чудеше дали той се преструва, дали се перчи, или се прави на по-умен,

отколкото е. Затова и в този момент доверието ѝ към него беше достатъчно, за да отхвърли възможността той нарочно да разиграва загадъчност. И все пак повтори, сякаш се боеше, че е чула погрешно.

— Брайън Мадърс.

— Да.

— Мъжът със смъртните заплахи.

— Да.

— Но какво общо, за бога, би могъл да има той със смъртта на Лула Ландри?

— Нищо — с голяма доза искреност отвърна Страйк. — Засега.

Крематориумът в Северен Лондон, където се състоя погребението на Рошел три дни по-късно, беше студен, анонимен и потискащ. В цялата обстановка липсваха всякакви отличителни белези за конкретно вероизповедание: от пейките от тъмно дърво и голите стени, лишени от религиозни символи, до абстрактния стъклопис на прозореца, който представляваше мозайка от ярки като скъпоценни камъни квадратчета. Седнал на твърдото дърво, докато свещеник с тънък глас наричаше Рошел „Розел“, а ситният дъждец осейваше с капки ярко изрисувания прозорец над него, Страйк осмисляше привлекателната сила на позлатените херувими и гипсовите статуи на светци, на водоливниците с фантастични фигури и ангелите от Стария завет, на златните разпятия с инкрустирани камъни, на всичко, което създаваше аура на величественост и великолепиe, даваше обещание за живот в отвъдното или придаваше ретроспективна стойност на житейски съдби като тази на Рошел. Мъртвото момиче бе получило възможност да зърне рая на земята: дизайнерски стоки, обкръжение на знаменитости, хубави шофьори, с които да се занася. Но тъкмо копнежът ѝ към всичко това бе довел до такъв край: седем опечалени и свещеник, който не знаеше името ѝ.

От цялата процедура лъхаше на безвкусица и безличност, витаеше чувство на неловкост, усещаше се болезнено избягване на фактите в живота на Рошел. Изглежда никой не мислеше, че е в правото си да седне на първия ред. Дори затлъстялата чернокожа жена с очила с дебели лупи и плетена шапка, за която Страйк прие, че е лелята на Рошел, бе предпочела да седне три реда по-назад и да се

държи на дистанция от евтиния ковчег. Оплешивяващият служител, когото Страйк бе срещнал в приюта за бездомни, беше с риза, отворена на врата, и кожено яке. Зад него седеше млад азиатец със свежо лице и безукорен костюм, за когото Страйк предположи, че е психиатърът, водил терапията на групата на Рошел в клиниката.

Страйк в стария си тъмносин костюм и Робин с черна пола и жакет, които обличаше за интервютата, седяха на последния ред. Отвъд пътеката бяха Бристоу, блед и нещастен на вид, и Алисън, чийто мокър двуреден черен шлифер проблясваше под студеното осветление.

Отвориха се евтини червени завеси, ковчегът се плъзна и бе скрит от погледите, а удавеното момиче бе предадено на огъня. Мълчаливите опечалени си размениха горчиви и неловки усмивки в дъното на крематориума, като бавно пристъпваха, въздържайки се да не прибавят и твърде скорошното си оттегляне към другите недостатъци на службата. Лелята на Рошел, която излъчваше известна ексцентричност, граничеща с лабилност, се представи като Уинифред, след което обяви на висок глас с долавяща се в него обвинителна нотка:

— В пъба ще има сандвичи. Очаквах да дойдат повече хора.

Тя ги поведе навън, сякаш не очакваше никакви възражения, по улицата към „Червения лъв“, а останалите шестима опечалени я последваха с леко наведени глави, за да се предпазят от дъжда.

Обещаните сандвичи, изсъхнали и неапетитни и покрити с прозрачно фолио, бяха струпани върху поднос в ъгъла на мърлявия пъб. В един момент от прехода им до „Червения лъв“ леля Уинифред бе осъзнала кой е Джон Бристоу и сега го беше обсебила властно, заклещвайки го до бара, и му бърбеше неспирно. Бристоу отговаряше, когато тя му даваше възможност да вмъкне по някоя дума, ала погледите му към Страйк, разговарящ с психиатъра на Рошел, ставаха все по-чести и отчаяни.

Психиатърът парираше всички опити на Страйк да го въвлече в разговор относно групата приходящи пациенти, която той ръководеше, като накрая на въпроса дали Рошел му е разкрила нещо, любезно, но категорично се позова на конфиденциалността при отношенията с пациент.

— Бяхте ли изненадан, че се е самоубила?

— Не, не особено. Тя беше момиче с много проблеми и смъртта на Лула Ландри ѝ дойде като тежък шок.

Малко след това се сбогува с всички и си тръгна.

Робин, която се бе опитвала да поведе разговор с едносричната Алисън на малка маса до прозореца, се предаде и се отправи към дамската тоалетна.

Страйк прекоси малкия салон и седна на освободеното от Робин място. Алисън му хвърли недружелюбен поглед, после продължи да наблюдава Бристоу, вече напълно изтормозен от лелята на Рошел. Алисън не беше разкопчала мокрия си от дъжда шлифер. На масата пред нея стоеше малка чаша с нещо, което приличаше на порто, на устните ѝ играеше лека презрителна усмивка, която сякаш казваше, че обстановката е твърде мизерна за особата ѝ. Страйк още се опитваше да измисли добър увод, когато тя заяви неочаквано:

— Джон трябваше да е на среща с изпълнителите на завещанието на Конуей Оутс тази сутрин. Остави Тони сам да разговаря с тях. Тони е направо бесен.

Тонът ѝ намекваше, че по някакъв начин Страйк е отговорен за това и че му се полага да узнае какви неприятности е причинил. Отпи от портото си. Косата ѝ висеше на кичури, стигащи до раменете, чашката се губеше в големите ѝ ръце. Въпреки некрасивата си външност, която би направила повечето жени плахи и необщителни, тя излъчваше непоклатима самоувереност.

— Не мислите ли, че е хубав жест от страна на Джон да дойде на погребението? — попита Страйк.

Алисън се изсмя кратко и презрително.

— Той на практика не познаваше това момиче.

— А вие защо дойдохте тогава?

— Тони така искаше.

Страйк забеляза с какво удоволствие тя произнесе името на шефа си.

— Защо?

— За да наглеждам Джон.

— Значи Тони смята, че Джон има нужда от наглеждане?

Тя не отговори.

— Джон и Тони ви делят помежду си, нали?

— Какво? — попита остро тя.

Той се зарадва, че е успял да я извади от равновесие.

— Делят услугите ви. Като секретарка.

— О... О, не. Аз работя за Тони и Сайприън, секретарка съм на старшите съдружници.

— Защо ли съм си внушил, че сте секретарка и на Джон?

— Работя на свършено друго ниво — заяви Алисън. — Джон използва редовите секретарки. По служебна линия нямам нищо общо с него.

— Но явно любовта е процъфтяла между етажите без оглед на ранга?

Тя посрещна неговата закачка с ново презрително мълчание. Изглежда си бе създала мнение за Страйк, че е простак по природа и недостоен да му се оказва вежливост.

Служителят от приюта стоеше сам в един ъгъл и се черпеше от сандвичите, явно колкото да убие времето, докато настъпеше приличен момент да си тръгне. Робин се появи от дамската тоалетна и мигом бе придърпана от Бристоу, който копнееше за помощ, за да се справи с леля Унифред.

— От колко време сте заедно с Джон? — попита Страйк.

— От няколко месеца.

— Събрахте се преди смъртта на Лула, така ли?

— Той ме покани на среща скоро след това — отвърна тя.

— Сигурно е бил твърде потиснат.

— Беше пълна развалина.

В гласа ѝ не звучеше съчувствие, а леко презрение.

— Флиртувал ли беше с вас преди това?

Очакваше тя да откаже да отговори, но беше сгрешил. Макар да демонстрираше безразличие, в отговора ѝ прозвуча безпогрешно самодоволство и гордост.

— Качи се горе да се види с Тони. Тони беше зает, така че Джон дойде да почака в моя кабинет. Започна да говори за сестра си и се разчувства. Дадох му хартиени кърички, а накрая той ме покани на вечеря.

Въпреки лишеното ѝ от жарки чувства отношение към Бристоу, тя явно се гордееше с вниманието му, приемаше го като един вид трофей. Страйк се почуди дали преди появата на отчаяния Джон Бристоу Алисън е била канена някога на вечеря. Получил се бе

сблъсък на двама души с нездрави потребности: *Аз му дадох салфетки, той ме покани на вечеря.*

Служителят от приюта закопчаваше сакото си. Като улови погледа на Страйк, той махна за довиждане и си излезе, без да е разговарял с никого.

— И какво е отношението на големия шеф към срещите на секретарката му и племенника му?

— Не Тони ръководи постъпките в личния ми живот — отсече тя.

— Така е — съгласи се Страйк. — Не е той човекът, който да упреква за смесване на работата с удоволствието, нали? При положение че спи със съпругата на Сайприън Мей.

Заблудена за миг от небрежния му тон, Алисън отвори уста да отговори. После смисълът на думите му стигна до нея и самоуверената ѝ поза рухна.

— Това не е истина! — яростно изрече тя с пламнало лице. — Кой ви го каза? Лъжа е, абсолютна лъжа. Не е вярно. Не е!

Зад протеста на жената той чу ужасеното дете.

— Нима? А защо тогава Сайприън Мей ви прати в Оксфорд на седми януари да откриете Тони?

— Това... то беше само... защото бе забравил да даде на Тони едни документи за подпис, това е всичко.

— И защо не прибегна до факс или куриер?

— Бяха документи от деликатен характер.

— Алисън — подхвана Страйк, на когото нейното вълнение доставяше удоволствие, — и двамата знаем, че това са глупости. Сайприън е смятал, че Тони е забегнал със съпругата му за през деня, нали?

— Не! Няма такова нещо!

До бара леля Унифред размахваше ръце като вятърна мелница срещу Бристоу и Робин, които я гледаха със замръзнали усмивки.

— Открихте го в Оксфорд, нали?

— Не, защото...

— В колко часа стигнахте там?

— Някъде около единайсет, но той...

— Сайприън трябва да ви е пратил в мига, в който сте отишли на работа.

— Документите бяха спешни.

— Но вие не намерихте Тони в хотела и на конференцията?

— Изпуснах го — отвърна тя с бясно отчаяние, — защото се беше върнал в Лондон да посети лейди Бристоу.

— Аха, вярно — подхвърли Страйк. — Малко е странно, че не е уведомил вас или Сайприън за връщането си в Лондон, нали?

— Не — отвърна тя в храбър опит да възвърне изгубеното си превъзходство. — Така или иначе с него имаше контакт. Мобилният му телефон беше включен. Нямах значение.

— Позвънихте ли му на мобилния телефон?

Тя не отговори.

— Позвънихте му и той не вдигна, така ли?

Тя отпи от портото си с упорито мълчание.

— Честно казано, едно обаждане от секретарката може наистина да съсипе атмосферата, ако се трудиш в момента.

Той очакваше тя да се възмути от думите му и не беше разочарован.

— Отвратителен сте. Повече от отвратителен — задавено произнесе Алисън, а бузите ѝ вече бяха огненочервени въпреки цялото ѝ старание да бъде високомерна.

— Сама ли живеете? — попита я той.

— Какво общо има това? — попита тя, съвършено объркана.

— Просто се чудех. Значи не виждате нищо странно в това Тони да се регистрира в хотел за през нощта, да шофира обратно до Лондон на следващата сутрин и отново да се върне в Оксфорд навреме, за да напусне хотела на следващия ден?

— Той се върна в Оксфорд, за да присъства на конференцията следобеда — упорито настоя тя.

— О, няма? Може би останахте и го видяхте там?

— Присъствал е — отвърна тя уклончиво.

— И имате доказателства за това?

Тя не каза нищо.

— Какво сте по-склонна да предположите — попита я Страйк, — че Тони е прекарал целия ден в леглото с Ърсула Мей или че е имал някаква конфронтация с племенницата си?

На бара леля Унифред намести плетената си шапка и върза наново колана си. Изглежда се приготвяше да си върви.

В продължение на няколко секунди Алисън се бори със себе си и после, сякаш отприщваше нещо дълго потискано, прошепна с ярост:

— Те нямат връзка. Знам, че нямат. Такова нещо не може да се случи. Ърсула държи единствено на парите, само те я интересуват, а Тони има по-малко от Сайприън. Ърсула никога не би пожелала Тони.

— О, знае ли човек? Плътската страст може да е надделяла над меркантилната ѝ ориентация — възрази Страйк, като внимателно наблюдаваше Алисън. — Случват се такива неща. Трудно ми е да го преценя като мъж, но Тони никак не изглежда зле, нали?

Видя неприкритата ѝ болка, гнева ѝ. Когато заговори, гласът ѝ беше задавен.

— Тони е прав. Вие гледате да измъкнете колкото можете повече от всичко това. Джон е изгубил реална представа. Лула е скочила, това е. Винаги е била неуравновесена. Джон е като майка си, изпада в истерия, въобразява си разни неща. Лула вземаше наркотици, беше от онези хора, които са излезли от контрол, вечно създават неприятности и търсят начини да привличат внимание. Разглезена беше. Пилееше пари наоколо. Можеше да има каквото и когото си поиска, но все не ѝ беше достатъчно.

— Нямах представа, че сте я познавали.

— Аз... Тони ми е разказвал за нея.

— Той никак не я е харесвал, нали?

— Просто я виждаше каквато е. Не беше стока. Така е с някои жени — изрече тя, а гърдите ѝ се издигаха и спускаха под безформения шлифер.

Студен ветреца раздвижи спарения въздух в салона, когато лелята на Рошел отвори вратата. Бристоу и Робин продължиха да се усмихват немощно, докато жената не я затвори зад себе си, след което си размениха погледи на облекчение.

Барманът беше изчезнал. Сега в малкия салон бяха само четиримата. Страйк за пръв път обърна внимание на песента, която звучеше като фон: Дженифър Ръш, „Силата на любовта“. Бристоу и Робин се приближиха до масата им.

— Мислех, че искаш да говориш с лелята на Рошел — каза Бристоу огорчен, сякаш напразно бе изтърпял тежко изпитание.

— Не чак толкова, че да тичам след нея — отвърна весело Страйк. — Ти ще ми преразкажеш.

По израженията на Робин и Бристоу Страйк отгатваше, че двамата намират отношението му странно лекомислено. Алисън ровеше за нещо в чантата си и лицето ѝ беше скрито.

Дъждът беше спрял, тротоарите бяха хлъзгави, а небето — мрачно и заплашващо с нов валеж. Двете жени вървяха напред мълчаливо, а Бристоу усърдно предаваше на Страйк каквото помнеше от разговора си с леля Унифред. Страйк обаче не го слушаше. Той наблюдаваше жените в гръб — и двете в черно, за случаен наблюдател почти еднакви, взаимозаменими. Спомни си скулптурите от двете страни на Куинс Гейт; въобще не бяха идентични, въпреки че ленивият поглед ги възприемаше така; едната бе женска, а другата — мъжка, от един и същ биологичен вид бяха, да, но все пак напълно различни.

Когато видя Робин и Алисън да спират до едно беемве, Страйк реши, че то е на Бристоу, забави ход и прекъсна разхвърляното му повествование за бурните отношения на Рошел със семейството ѝ.

— Джон, искам да сверя нещо с теб.

— Казвай.

— Спомена, че си чул чичо си да влиза в апартамента на майка ти сутринта преди смъртта на Лула.

— Да, така е.

— Напълно сигурен ли си, че мъжът, когото си чул, е бил Тони?

— Да, разбира се.

— Но не си го видял, нали?

— Аз... — Заешкото лице на Бристоу внезапно придоби озадачено изражение. — Не, аз... май не го видях в действителност. Но го чух да си отваря, чух гласа му в коридора.

— Не мислиш ли, че тъй като си очаквал да е Тони, си приел, че това е той?

Нова пауза.

После с променен глас Бристоу попита:

— Нима твърдиш, че Тони не е бил там?

— Просто исках да знам доколко си сигурен, че е бил.

— Ами... до този момент бях напълно сигурен. Никой друг няма ключ от апартамента на майка ми. Няма как да е бил друг освен Тони.

— И тъй, чул си някой да си отваря, чул си мъжки глас. Той с майка ти ли говореше, или с Лула?

— Ами... — Големите предни зъби на Бристоу останаха да стърчат напред, докато той обмисляше въпроса. — Чух го да влиза. Май го чух да говори на Лула.

— А чу ли го да си тръгва?

— Да, чух го да се отдалечава по коридора. Чух как вратата се затвори.

— Когато Лула се сбогува с теб, спомена ли, че Тони е бил там преди малко?

И пак мълчание. Бристоу приближи ръка до устата си замислен.

— Аз... Тя ме прегърна, само това помня... Да, май каза, че е говорила с Тони. Каза ли го всъщност? Или съм приел, че е говорила с него, защото си помислих... Но ако не е бил чичо ми, кой е бил?

Страйк чакаше. Бристоу се взря в тротоара, мислеше усилено.

— Трябва да е бил той. Лула е видяла кой е влязъл и не се е учудила от присъствието му, така че кой друг може да е бил освен Тони? Кой друг би имал ключ?

— Колко са общо ключовете?

— Четири. Три резервни.

— Много.

— Аз, Лула и Тони имахме ключове. Мама искаше да можем да влизаме и излизаме, особено когато беше болна.

— И всички тези ключове са в наличност, така ли?

— Да... така мисля. Предполагам, че този на Лула се е върнал при майка ми заедно с другите ѝ вещи. Тони все още си има своя, аз имам моя, а този на майка ми... Предполагам, че е някъде из апартамента.

— Значи не знаеш да има изгубен ключ?

— Не.

— И никой от вас не е давал ключа си на друг?

— Боже мой, защо да правим това?

— Все си мисля за файла със снимки, изтрит от лаптопа на Лула, докато е бил в апартамента на майка ти. Ако някъде се подвизава друг ключ...

— Невъзможно е — отвърна Бристоу. — Това е... аз... Защо казваш, че Тони не е бил там? Трябва да е бил. Твърди, че ме е видял през вратата.

— Когато си тръгна от апартамента на Лула, отиде в службата, нали?

— Да.

— За документите?

— Да, само изтичах дотам и ги взех. Бях много бърз.

— И кога беше в дома на майка си?

— Не може да е било по-късно от десет часа.

— А мъжът, който влезе, кога пристигна?

— Може би... може би половин час по-късно. Честно, не си спомням. Не съм гледал часовника. Но защо Тони ще казва, че е бил там, ако не е бил?

— Ако е знаел, че работиш у дома си, лесно би могъл да заяви, че е идвал и не е искал да те безпокои, че просто е минал по коридора, за да се види с майка ти. Тя потвърди ли присъствието му пред полицията?

— Предполагам. Да, така мисля.

— Но не си сигурен?

— Не вярвам да сме го обсъждали някога. Мама беше изтощена, с болки, спа много този ден. А на следващата сутрин чухме новината за Лула...

— Но изобщо ли не ти се видя странно, че Тони не е влязъл в кабинета да говори с теб?

— Нищо странно нямаше — отговори Бристоу. — Беше в лошо настроение заради онази история с Конуей Оутс. По-изненадан щях да бъда, ако беше влязъл да си бъррим.

— Джон, не искам да те тревожа, но се опасявам, че и ти, и майка ти може да сте в опасност.

Краткият нервен смях на Бристоу прозвуча кухо и неубедително. Страйк виждаше как Алисън, застанала на петдесет метра по-напред със скръстени ръце, напълно игнорира Робин и наблюдава него и Бристоу.

— Ти... не говориш сериозно, нали?

— Напълно сериозен съм.

— Но... Корморан, нима ми казваш, че знаеш кой е убил Лула?

— Да, мисля, че знам... но трябва да разговарям с майка ти, преди да приключим случая.

Бристоу изглеждаше така, сякаш иска да изпие съдържащото се в ума на Страйк. Късогледите му очи попиваха всеки сантиметър от лицето на детектива, изражението му бе смесица от страх и молба.

— Трябва да присъствам и аз — каза той. — Тя е много слаба.

— Разбира се. Какво ще кажеш за утре сутринта?

— Тони ще вдига пара, ако отново отсъствам през работно време.

Страйк чакаше.

— Добре — съгласи се Бристоу. — Добре. Утре в десет и половина.

Следващото утро бе свежо и ярко. Страйк взе метрото до изискания и потънал в зеленина район Челси. Почти не познаваше тази част на Лондон, защото Леда никога, дори и в най-прахосническите си фази, не се бе добирала до квартала около Кралската болница — Челси, чиято сграда се издигаше бледа и елегантна под пролетното слънце.

Франклин Роу беше привлекателна улица с червени тухлени къщи и платанови дървета; виждаше се обширно затревено пространство, оградено с парапет, където група деца в начално училищна възраст, облечени в тениски и сини шорти, играеха разни спортни игри под ръководството на учители в спортни екипи. Щастливите им викове ехтяха в спокойната тишина, иначе нарушавана само от птичи песни. Не минаха никакви коли, докато Страйк вървеше по тротоара към къщата на лейди Ивет Бристоу, пъхнал ръце в джобовете си.

На стената до частично остъклената врата на площадка, до която водеха четири стъпала от бял камък, имаше старомоден бакелитен панел със звънци. Страйк видя името на лейди Ивет Бристоу, грижливо изписано до апартамент „Е“, после се върна на тротоара и зачака в меката топлина на деня, оглеждайки улицата в двете посоки.

Стана десет и половина, но Джон Бристоу никакъв го нямаше. Наоколо бе пусто, с изключение на двайсетината дечица на поляната, тичащи между обръчи и конуси.

В десет и четирийсет и пет мобилният телефон на Страйк завибрира в джоба му. Съобщението беше от Робин:

Алисън току-що се обади да събщи, че ДБ е задържан и не може да напусне службата. Не иска да говориш с майка му, без той да присъства.

Страйк незабавно изпрати съобщение на Бристоу:

Колко дълго ще бъдеш възпрепятстван? Има ли шанс да го направим по-късно днес?

Едва бе изпратил съобщението, когато телефонът зазвъня.

— Да, здравей — каза Страйк.

— Оги — разнесе се металическият глас на Греъм Хардкеър чак от Германия, — имам сведенията за Ейджиман.

— Уцели момента без грешка — уведоми го Страйк и извади бележника си. — Казвай.

— Това е лейтенант Джона Франсис Ейджиман от Кралския инженерен полк. Възраст двайсет и една, неженен, последното му назначение е започнало на единайсети януари. Ще се върне през юни. Като най-близък роднина е посочил майка. Няма братя и сестри, нито деца.

Страйк записа всичко това в бележника си, притиснал телефона между брадичката и рамото си.

— Страшно съм ти задължен, Харди — каза той и прибра бележника. — Надали ти се намира снимка, а?

— Мога да ти я пратя по имейл.

Страйк даде на Хардкеър служебния имейл адрес и след стандартните взаимни въпроси за житейските им дела и благопожелания затвори.

Беше единайсет и пет. Страйк чакаше с телефон в ръка на спокойния площад с разлистените дървета наоколо, докато дечицата се забавляваха с обръчи и подскачаха в чували, а по набразденото от бели облачета небе сребрист самолет оставяше плътна бяла линия зад себе си. Най-послед леко иззвънтяване, съвсем отчетливо на тихата улица, възвести пристигнало съобщение от Бристоу:

Днес няма възможност. Принудиха ме да замина за Рай. Може би утре?

Страйк въздъхна.

— Съжалявам, Джон — промърмори той, изкачи стъпалата и натисна звънеца на лейди Бристоу.

Фоайето на сградата, макар да бе тихо, просторно и слънчево, излъчваше леко потискащата атмосфера на комунална собственост, която не се разсейваше от ваза във форма на кофа, пълна със сухи цветя, килим в убито зелено и бледожълти стени, вероятно избрани заради своята ненатрапчивост. Също като в Кентигърн Гардънс и тук имаше асансьор, но този беше с дървени врати. Страйк предпочете да се качи пеша. В сградата се долавяше някаква овехтялост, която в никакъв случай не отнемаше от аурата на спокойното ѝ благосъстояние.

Вратата на най-горния апартамент бе отворена от усмихнатата болногледачка, която с натискане на бутона го бе пропуснала през долната врата.

— Вие не сте господин Бристоу — бодро изрече тя.

— Не, аз съм Корморан Страйк. Джон идва насам.

Тя го пусна да влезе. Антрето в апартамента на лейди Бристоу бе приятно претрупано. Стените с избелели червени тапети бяха покрити с акварели в стари позлатени рамки; стойка за чадъри бе пълна с бастуни, по редицата стенни окачалки висяха палта. Страйк погледна надясно и зърна открехнатия кабинет в дъното на коридора: тежко дървено бюро и въртящ се стол с гръб към вратата.

— Ще изчакате ли в дневната, за да проверя дали лейди Бристоу е готова да ви види?

— Да, разбира се.

Влезе през вратата, която тя му посочи, в очарователна стая с розови стени, покрити с библиотечни шкафове с наредени снимки по тях. Старомоден телефон с шайба бе поставен на странична масичка до удобно на вид канапе, тапицирано с кретон. Страйк се увери, че болногледачката не е наоколо, преди дискретно да отмести слушалката от мястото ѝ.

Край еркерния прозорец върху елегантно дамско писалище бе поставена голяма снимка в сребърна рамка от сватбата на сър и лейди Алек Бристоу. Младоженецът изглеждаше много по-възрастен от съпругата си — пълен и сияещ брадат мъж; младоженката бе слаба, руса и хубавка, но малко безлична. Като даваше вид, че разглежда снимката, Страйк застана с гръб към вратата и отвори малко чекмедже

на красивото бюро от черешово дърво. Вътре имаше купче бледосиня хартия за писма и съответстващи пликове. Той отново затвори чекмеджето.

— Господин Страйк, заповядайте, моля.

Отново мина по коридора с червените тапети и се озова в голяма спалня, където доминиращите цветове бяха бледосиньо и бяло и цялата обстановка създаваше впечатление за елегантност и вкус. Две врати вляво, и двете отворени, водеха към малка баня и дрешник. Мебелите бяха елегантни, във френски стил. Набиваха се на очи аксесоари, говорещи за тежка болест — система, закачена на метална стойка, подлога — идеално чиста и лъскава, наредени върху скрин всевъзможни лекарства.

Умиращата жена беше облечена в дебел халат в слонова кост и седеше облежната върху множество бели възглавници, съвсем смалена в резбованото дървено легло. Не бе останала и следа от младежката миловидност на лейди Бристоу. Костите ѝ рязко се очертаваха под тънката лющеща се кожа. Очите ѝ бяха хлътнали, а погледът — мътен, бялата ѝ коса, бебешки тънка, бе силно оредяла и под нея се виждаше розовият скалп. Измършавелите ѝ ръце лежах безжизнени върху завивките, а отдолу се подаваше катетър. Смъртта почти осезаемо присъстваше в стаята, сякаш търпеливо и любезно изчакваше зад завесите.

Въздухът бе проникнат от лек аромат на лимонови цветчета, който обаче не успяваше да измести миризмите на дезинфектант и на телесно разложение — миризми, припомнили на Страйк болницата, където бе лежал безпомощен с месеци. Втори голям еркереен прозорец бе леко открянат, така че в стаята влизаха топъл свеж въздух и далечните викове на децата от спортната площадка. Гледката бе към най-високите клони на огрените от слънцето платанови дървета.

— Вие ли сте детективът?

Гласът ѝ бе слаб и пресекващ, изговаряше думите слято и малко неясно. Страйк, който се чудеше дали Бристоу ѝ е казал истината за неговата професия, почувства облекчение, че тя знае кой е.

— Да, аз съм Корморан Страйк.

— Къде е Джон?

— Задържали го в службата.

— Отново — промърмори тя и добави: — Тони го кара да работи прекалено много. Не е честно. — Вгледа се в него с мътните си очи, после леко повдигна пръст и му посочи стол. — Седнете, моля.

Около избледнелите ѝ ириса имаше бели линии като от тебешир. Докато седеше, Страйк забеляза още две снимки в сребърни рамки, поставени на нощното шкафче. Сякаш след удар от електрически ток той се озова вгледан в очите на десетгодишния Чарли Бристоу — с бузесто лице и модерна за времето прическа с дълги кичури на врата, замръзнал завинаги в осемдесетте години със своята училищна риза с остра яка и вратовръзка с огромен възел. Изглеждаше точно както когато помаха за довиждане на най-добрия си приятел Корморан Страйк, уверен, че ще го види след великденската ваканция.

До снимката на Чарли имаше друга, по-малка, на изящно момиченце с дълги черни къдрици и големи кафяви очи, облечено в тъмносиня училищна униформа: Лула Ландри, не повече от шестгодишна.

— Мери — продума лейди Бристоу, без да повишава глас, и болногледачката мигом дотича. — Би ли поднесла на господин Страйк... Кафе? Чай? — попита го тя и той се пренесе две десетилетия и половина назад в слънчевата градина на Чарли Бристоу и любезната му руса майка, предлагаща лимонада с лед.

— Кафе ще е чудесно, много благодаря.

— Простете, че няма да го приготвя лично — каза лейди Бристоу, когато болногледачката се отдалечи с тежки стъпки, — но както виждате, сега съм напълно зависима от добротата на чужди хора. Като горката Бланш Дюбоа^[1].

Тя затвори очи за момент, сякаш за да се съсредоточи по-добре върху някаква вътрешна болка. Той се питаше до каква ли степен е упоена от лекарствата. Под любезния ѝ маниер се долавяше горчивината на думите ѝ, също както миризмата на разложение не бе докрай прикрита от аромата на лимонови цветчета. Това го учуди донякъде, като се има предвид, че Бристоу прекарваше повече от времето си, въртейки се на пета около нея.

— Защо Джон не е тук? — попита отново лейди Бристоу все още със затворени очи.

— Задържаха го в службата — повтори Страйк.

— О, да. Да, вие ми казахте.

— Лейди Бристоу, бих искал да ви задам няколко въпроса и се извинявам предварително, ако те ви се сторят прекалено лични или разстройващи.

— Когато си преживял каквото изпитах аз — промълви тихо тя, — няма какво повече да те нарани. Наричайте ме Ивет.

— Благодаря. Ще възразите ли, ако си вода бележки?

— Не, ни най-малко — увери го тя, с бегъл интерес наблюдавайки как вади бележника и химикалката си.

— Ако нямате нищо против, бих искал да започнем от момента, когато Лула е дошла в семейството ви. Знаехте ли нещо за произхода ѝ, когато я осиновихте?

Тя бе истинско олицетворение на безпомощността и пасивността, легнала там с отпуснатите си върху завивките ръце.

— Не — отвърна. — Не знаех нищо. Алек може и да е знаел, но и така да е било, никога не ми каза.

— Кое ви кара да мислите, че съпругът ви е знаел нещо?

— Алек винаги проучваше нещата възможно най-щателно — отговори тя с лека усмивка при спомена. — Беше преуспял бизнесмен.

— Но никога не ви е казал нищо за първото семейство на Лула?

— О, не, не би го направил. — Тя изглежда се учуди, че въобще може да се пита такова нещо. — Аз исках тя да е моя, само моя. Ако е знаел нещо, то е било, защото Алек е имал желанието да ме защити. Не бих понесла мисълта, че един ден някой може да дойде да си я поиска. Вече бях изгубила Чарли и отчаяно копнеех за дъщеря. Мисълта да изгубя и нея...

Болногледачката се върна с поднос, на който имаше две чаши и чиния с шоколадови бисквити.

— Едно кафе — бодро обяви тя, като го постави на по-близкото до Страйк нощно шкафче — и един чай от лайка.

После отново излезе стремително. Лейди Бристоу затвори очи. Страйк отпи глътка от черното кафе и каза:

— Лула е търсила биологичните си родители в годината, преди да умре, нали така?

— Да — отвърна лейди Бристоу все така със затворени очи. — Тъкмо ми бяха поставили диагноза рак.

Настана пауза, през която Страйк остави чашата си с леко потракване. Далечните възбудени викове на децата отвън долетяха през

отворения прозорец.

— Джон и Тони й бяха много, много сърдити — каза лейди Бристоу. — Според тях тя не биваше да издирва биологичната си майка точно когато аз бях тежко болна. Туморът вече много се беше развил, когато го откриха. Минах направо към химиотерапия. Джон беше безкрайно добър, взеше ме до болницата и обратно, дойде да живее при мен през най-тежкия период, дори Тони се отбиваше, а Лула изглежда я вълнуваше единствено... — Тя въздъхна и отвори очи, като потърси лицето на Страйк. — Тони все повтаряше, че е много разглежена. Смя да кажа, че вината беше моя. Бях изгубила Чарли и се стараех да направя всичко за нея.

— Знаете ли доколко е успяла Лула с издирването на биологичното си семейство?

— Боя се, че не. Според мен тя знаеше колко силно ме разстройва това. Не ми казваше много. Знам, разбира се, че е открила майката, защото по медиите се вдигна голям шум. Беше точно каквато Тони предсказваше. Не е искала Лула. Ужасна, ужасна жена — прошепна лейди Бристоу. — Но Лула постоянно ходеше да я вижда. Точно през този период ми правеха химиотерапия. Цялата ми коса опада...

Гласът й замря. Страйк се почувства истински звяр, когато продължи с въпросите си, а може би тъкмо толкова бе нейното намерение.

— Ами биологичният й баща? Споделяла ли е дали е узнала нещо за него?

— Не — слабо отвърна лейди Бристоу. — Не съм питала. Имах впечатлението, че се е отказала от цялата тази история, след като откри ужасната майка. Не желяех да обсъждаме този въпрос. Темата твърде много ме потискаше. Мисля, че тя го осъзнаваше.

— И не е споменала за биологичния си баща при последното ви виждане? — настоя Страйк.

— О, не — отвърна тя с мекия си глас. — Не. Това не беше много дълго посещение. В мига, в който дойде, ми каза, че не може да остане дълго. Имала среща с приятелката си Киара Портър.

Огорчението й го облъхна също като мириса на тежко болен, носещ се от нея. По някакъв начин му напомняше Рошел, макар че

бяха толкова различни: и двете загатваха за недоволството си от това, че са били пренебрегвани.

— Спомняте ли си за какво говорихте с Лула в онзи ден?

— Нали разбирате, бяха ми дали много обезболяващи. Бях претърпяла сериозна операция. Не си спомням всички подробности.

— Но си спомняте, че Лула е идвала да ви види? — попита Страйк.

— О, да — отвърна тя. — Събуди ме, бях заспала.

— Спомняте ли си за какво приказвахте?

— За моята операция, разбира се — отговори малко рязко. — А после и за по-големия ѝ брат.

— По-големия...?

— За Чарли — тъжно промълви лейди Бристоу. — Разказах ѝ за деня, в който умря. Никога преди не ѝ бях говорила за това. Най-ужасният ден в живота ми.

Страйк можеше да си я представи легнала и твърде омаломощена, но не по-малко засегната от това, че задържа дъщеря си против желанието ѝ, за да ѝ говори за болката си и за мъртвия си син.

— Как можех да знам, че това е последният път, когато я виждам — пророни лейди Бристоу. — Не осъзнавах, че съм на път да изгубя и второ дете.

Кървясалите ѝ очи плувнаха. Тя примигна и две големи сълзи се стекоха по изпитите ѝ страни.

— Бихте ли извадили хапчетата ми от това чекмедже? — пошепна тя и посочи със съсухрен пръст нощното шкафче.

Страйк го отвори и видя вътре множество бели кутийки с етикети по тях.

— Кое точно...?

— Няма значение. Всичките са едни и същи — каза тя.

Той извади едно с ясен надпис „Валиум“. Вътре имаше достатъчно хапчета, за да се предозира десетократно.

— Извадете ми две — помоли тя. — Пия ги с чай от лайка, ако е достатъчно изстинал.

Страйк ѝ подаде две хапчета и чашата. Ръцете ѝ трепереха и той трябваше да придържа чинийката. Съвсем не на място му хрумна аналогията със свещеник, даващ последно причастие.

— Благодаря ви — промълви тя и се отпусна на възглавниците, като върна чая на шкафчето и впери в него питащ поглед. — Джон не ми ли беше споменал, че сте познавали Чарли?

— Да, познавах го — отвърна Страйк. — Никога не го забравих.

— Не, то се знае. Той бе най-обичливото дете на света. Всички го казваха. Най-милото момче, което съм познавала. Липсва ми всеки божи ден.

Навън пред прозореца пицяха деца, платаните шумоляха и Страйк се замисли как ли бе изглеждала стаята през зимната сутрин преди месеци, когато дърветата са били голи, Лула Ландри е седяла на неговото място с красивите си очи, вперени в снимката на Чарли, докато унесената ѝ майка ѝ е разказвала ужасната история.

— Никога преди не бях говорила на Лула за това. Момчетата бяха излезли с велосипедите си. Чухме Джон да пици, а после крясъците на Тони...

Страйк още не бе допирал химикалката до листа. Наблюдаваше лицето на умиращата, докато тя говореше.

— Алек не ми даваше да погледна, не искаше да ме пусне да доближа до кариерата. Когато ми каза какво се е случило, припаднах. Мислех, че ще умра. Искях да умра. Не можех да проумея как Бог допусна това. Ала оттогава взех да си мисля, че може би съм заслужила да ме сполети — говореше едва доловимо лейди Бристоу, с очи, вперени в тавана. — Чудила съм се дали не бях наказана. Защото ги обичах прекалено много. Разглезвах ги. Не можех нищо да им откажа. Чарли, Алек и Лула. Мисля, че трябва да е наказание, иначе би било неизразимо жестоко, нали? Да съм принудена да го преживявам отново, и отново, и отново.

Страйк нямаше отговор, който да ѝ даде. Тя би трябвало да предизвиква жалост, но той установи, че не може да я пожали дори толкова, колкото тя вероятно заслужаваше. Лежеше умираща, загърната в невидимата мантия на мъченичеството, излагаща пред него своята беспомощност и пасивност като скъпи накити, но доминиращото чувство у него бе неприязън.

— Толкова много исках Лула — промълви лейди Бристоу, — но едва ли тя някога... Беше истинско сладурче. Толкова красива. Всичко бих сторила за това момиче. Ала тя не ме обичаше, както ме обичаха Чарли и Джон. Може би я взехме твърде късно. Джон ревнуваше в

началото, когато тя дойде при нас. Беше покрусен и при появата на Чарли... но накрая станаха близки приятели. Много близки.

Лека бръчица се появи на фината като хартия кожа на челото ѝ.

— Така че Тони грешеше.

— За какво е грешал? — попита тихо Страйк.

Пръстите ѝ взеха да мачкат завивките. Тя преглътна.

— Според Тони не биваше да осиновяваме Лула.

— Защо?

— Тони никога не е харесвал нито едно от децата ми — каза Ивет Бристоу. — Брат ми е много суров човек. Много студен. Изрече ужасни неща, след като Чарли умря. Алек го удари. Не беше истина. Не беше вярно това, което каза Тони.

Мътните ѝ очи се спряха на лицето на Страйк и на него за миг му се мярна жената, която тя бе била, преди да изгуби образа си: малко натрапчива, малко вдетинена, твърде зависима, ултраженствено създание, закриляно и обгрижвано от сър Алек, който се бе стремил да угажда на всяко нейно желание и каприз.

— Какво каза Тони?

— Ужасни неща за Джон и Чарли. Ужасни. Не искам да ги повтарям. А после телефонираше на Алек, като научил, че ще осиновяваме момиченце, и му казал, че не бива да го правим. Алек беше бесен — прошепна тя. — Забрани на Тони да стъпва у дома.

— Казахте ли това на Лула, когато ви посети в онзи ден? — попита Страйк. — За Тони и за нещата, които е казал след смъртта на Чарли и при нейното осиновяване?

Тя като че предусети упрек.

— Не си спомням какво точно ѝ казах. Току-що бях претърпяла много сериозна операция. Бях малко сънлива от лекарствата. Сега не помня точните си думи...

Последва рязка смяна на темата.

— Онова момче ми напомняше Чарли. Приятелят на Лула. Онова много хубаво момче, как му беше името?

— Еван Дъфийлд?

— Точно така. Той дойде да ме види наскоро. Не знам кога точно... Губя представа за времето, тъпчат ме с толкова много лекарства. Така или иначе дойде да ме посети. Беше много мило от негова страна. Искаше да си говорим за Лула.

Страйк си спомни твърдението на Бристоу, че майка му не разбрала кой е Дъфийлд, и се запита дали лейди Бристоу не играе игрички със сина си, като се преструва на по-объркана, отколкото е в действителност, за да стимулира инстинкта му да я брани.

— И Чарли щеше да е същият красавец, ако беше жив днес. Можеше да стане певец или актьор. Обожаваше да играе сценки, спомняте ли си? Домъчня ми за онзи младеж Еван. Той плака тук заедно с мен. Призна как мислел, че тя се среща с друг мъж.

— И кой е бил този друг мъж?

— Певецът — отвърна лейди Бристоу. — Онзи певец, който бе написал песни за нея. Когато си млад и красив, можеш да бъдеш много жесток. Стана ми мъчно за него. Каза ми, че се чувствал виновен. Обясних му, че няма защо да се измъчва от чувство за вина.

— А защо се е чувствал виновен?

— Че не отишъл при нея в апартамента. Че не бил там, за да ѝ попречи да умре.

— Ивет, може ли за момент да се върнем към деня преди смъртта на Лула?

Тя го погледна укорно.

— Боя се, че не помня нищо друго. Казах ви всичко, което си спомням. Току-що бях излязла от болницата, не бях на себе си. Бяха ми дали много лекарства заради болките.

— Разбирам. Само исках да попитам дали брат ви Тони ви посети в онзи ден.

Настана пауза и на Страйк му се стори, че отпуснатото лице се изопва в сурова гримаса.

— Не, не си спомням Тони да е идвал — каза накрая лейди Бристоу. — Знам, той казва, че е бил тук, но не помня да е идвал. Може да съм била заспала.

— Твърди, че е бил тук едновременно с Лула — каза Страйк.

Лейди Бристоу само леко повдигна крехките си рамене.

— Може и да е бил тук — каза тя, — но аз не си спомням. — И после повиши глас. — Брат ми взе да става много мил с мен сега, като знае, че умирам. Вече ме посещава често. И все за да ми налива отрова за Джон, то се знае. Винаги това е правил. Но Джон открай време е много добър с мен. Откакто съм болна, прави за мен неща, дето не бива да се налага да прави никой син. По-редно би било Лула да ги

върши, но тя беше разглежено момиче. Обичах я, ала можеше да е голяма егоистка.

— И онзи последен път, когато видяхте Лула... — упорито подзе Страйк към важния за него въпрос, но лейди Бристоу го прекъсна.

— След като тя си тръгна, бях много разстроена — каза тя. — Винаги става така, когато говоря за Чарли. И тя знаеше колко ми е мъчно, но пак хукна за срещата с приятелката си. Трябваше да взема хапчета и заспах. Не, въобще не видях Тони, не видях никого другиго. Той може и да казва, че е бил тук, но аз помня само как Джон ме събуди с подноса с вечерята ми. Джон беше сърдит, скара ми се.

— Защо?

— Според него прекалявам с хапчетата — изрече лейди Бристоу като малко момиче. — Знам, че горкият Джон ми мисли доброто, но той не осъзнава... не би могъл... В живота ми има толкова много болка. Седя много дълго време с мен онази вечер. Говорихме си за Чарли, приказвахме чак до малките часове на нощта — промълви тя и гласът ѝ премина в шепот. — И точно когато сме разговаряли с него, Лула е паднала... паднала е от балкона. Така че на следващата сутрин Джон ми съобщи новината. Полицията бе дошла на прага ни още призори. Той влезе в спалнята да ми каже и...

Тя преглътна и поклати глава, немощна, едва жива.

— Ето защо ракът ми се върна, знам си го. Хората имат граници за болката, която могат да понесат.

Вече говореше все по-завалено. Той се запита колко ли още хапчета валиум беше взела, когато унесена, тя затвори очи.

— Ивет, може ли да използвам банята ви?

Тя кимна сънливо.

Страйк се изправи, придвижи се бързо и учудващо тихо за толкова едър човек и влезе в прилежащата стая гардероб.

Вътре от всички страни имаше махагонови врати, стигащи до тавана. Страйк отвори една от тях и погледна вътре — релсата бе претъпкана с окачени рокли и палта, отгоре имаше полица за чанти и шапки, лъхна го спарена миризма на обувки и плат и въпреки очевидно скъпите неща, които видя, асоциацията му беше за благотворителен магазин с вещи втора употреба. Безшумно отваряше и затваряше врата след врата и при четвъртия опит видя натъпкани на най-горния рафт няколко чисто нови ръчни чанти, всичките в различни цветове.

Извади синята, съвършено нова и лъскава. Имаше го логото „ГС“, както и копринената подплата, прикрепена към чантата с цип. Прокара пръсти по подплатата, а после бързо върна чантата на мястото ѝ.

След това взе бялата: подплатата ѝ бе със стилизиран африкански десен. Отново прокара пръсти по нея и отвори ципа ѝ.

Подплатата се отдели точно както Киара му бе описала, като шал с ръб от метални зъбци, и откри вътрешната страна на бялата кожа. Нищо не се виждаше в чантата, но когато погледна по-внимателно, под коравата подложка, служеща да поддържа формата ѝ, Страйк зърна нещо бледосиньо. Повдигна подложката и видя сгънат лист бледосиня хартия, изписан с нервен почерк.

Страйк бързо натъпка подплатата и върна обратно чантата. Извади от вътрешния джоб на сакото си чисто найлоново пликче и пъкна в него листа, разгънат, но непрочетен. Затвори махагоновата врата и продължи да отваря други. Зад една от тях откри сейф, задействащ се с цифров панел.

Страйк надяна на ръката си друго найлоново пликче и започна да натиска бутоните, но преди да е приключил със заниманието си, чу движение отвън. Бързо натика смачканото пликче в джоба си, затвори вратата на гардероба възможно най-тихо и се върна в спалнята, където завари болногледачката, приведена над Ивет Бристоу. Когато го чу, тя се озърна.

— Сбърках вратата — обясни Страйк. — Мислех, че е банята.

Той влезе в съседното тясно помещение и там на затворена врата, преди да пусне водата в тоалетната и да завърти крановете заради болногледачката, прочете последното желание и завещание на Лула Ландри, надраскано на хартията за писма на майка ѝ и подписано от Рошел Онифаде като свидетел.

Когато се върна в спалнята, Ивет Бристоу още лежеше със затворени очи.

— Заспала е — съобщи полугласно сестрата. — Тя много спи.

— Да — каза Страйк с бучаща в ушите му кръв. — Моля ви, предайте ѝ, че съм се сбогувал, като се събуди. А сега трябва да си вървя.

Минаха заедно по уютния коридор.

— Лейди Бристоу изглежда много болна — коментира Страйк.

— О, да, така е — потвърди болногледачката. — Може да умре всеки момент, зле е.

— Май че си забравих тук... — смотолеве Страйк, като сви вляво в жълтата дневна, където бе влязъл в началото, наведе се над канапето, за да блокира видимостта на жената, и внимателно върна телефонната слушалка на вилката.

— Аха, ето го — каза, като се престори, че взема нещо дребно и го пъха в джоба си. — Е, много ви благодаря за кафето.

С ръка на дръжката на вратата той се обърна и я погледна.

— Май че е все така пристрастена към валиума — подхвърли той.

Доверчива и без всякакви подозрения, сестрата се усмихна разбиращо.

— Така е, но това вече не може да ѝ навреди. Ала аз намирам, че лекарите са виновни. По етикетите съдя, че трима са ѝ давали рецепти за него в продължение на години.

— Много непрофесионално — отбеляза Страйк. — Още веднъж благодаря за кафето. Довиждане.

Той затича надолу по стълбите с вече изваден от джоба мобилен телефон и беше толкова въодушевен, че въобще не гледаше къде стъпва. Взе завоя на стълбите, но протезата му се хлъзна на ръба, коляното му се усука и той се стовари тежко и с все сила, като се изтъркаля надолу по шест стъпала, преди да се спре на площадката с адска болка и в ставата, и в ръба на крака си, който сякаш току-що бе отрязан и тъканта още не бе зараснала.

— По дяволите!

— Добре ли сте? — подвикна болногледачката и надникна надолу през перилата.

— Нищо ми няма! — извика той в отговор. — Само се подхлъзнах, няма страшно. По дяволите, по дяволите — продължи да стене едва чуто, докато се изправяше, хванат за перилата, като се боеше да се отпусне с цялата си тежест върху протезата.

Изкуцука до долу, силно облягайки се на парапета, прекоси фойето с подскоци, отпусна се върху дръжката на тежката входна врата и се добра някак до външните стъпала.

Спортуващите деца вече се изтегляха в колона в белезникаво и тъмносиньо, поемайки обратния път към училището си и обяда.

Страйк стоеше облегнат на затоплената тухлена стена, като сипеше цветисти ругатни към себе си и се чудеше колко ли голяма вреда си е причинил. Болката беше убийствена, вече раздразнената кожа сега пламтеше, сякаш бе одрана под подложката от гел, предназначена да я предпазва. Идеята да върви пеша до метрото му се стори крайно непривлекателна.

Седна на най-горното стъпало и се обади, за да повика такси, след което направи серия от обаждания: първо до Робин, после до Уордъл, накрая до адвокатската кантора „Ландри, Мей, Патерсън“.

Изад ъгъла се зададе черно такси. Докато се изправяше и с куцане и растяща болка тръгна към тротоара, на Страйк за пръв път му мина през ума колко много тези представителни автомобили приличат на миниатюрни катафалки.

[1] Бланш Дюбоа — героиня от пиесата на Тенеси Уилямс „Трамвай «Желание»“. — Б.ред. ↑

ПЕТА ЧАСТ

Felix qui potuit rerum cognoscere causas.
Колко щастлив е човекът, успял да познае
нещата.

Вергилий,
„Георгики“, II, 490
(превод Г. Батаклиев)

1

— Мислех, че би искал да покажеш това най-напред на клиента си — промълви бавно Ерик Уордъл, като гледаше завещанието в найлоновия му джоб.

— Щях да го направя, само че той е в Рай — обясни Страйк, — а въпросът е спешен. Казах ти, стремя се да предотвратя нови две убийства. Имаме си работа с маниак, Уордъл.

От болката го обливаше пот. Откакто бе седнал до струящия слънчева светлина прозорец във „Федърс“, подтиквайки полицая към бързи действия, Страйк се чудеше дали не е разместил коляното си, или не е счупил малкия остатък от тибията си при падането по стълбището на Ивет Бристоу. Не искаше да се занимава с крака си в таксито, което сега го чакаше до бордюра отвън. Броячът му бавно изяждаше аванса, даден от Бристоу, от когото никога нямаше да получи следващо плащане, защото в днешния ден предстоеше арест, стига Уордъл да решише да се размърда.

— Признавам ти го, това би могло да сочи към мотив...

— Би могло? — повтори Страйк. — Би могло ли? Десет милиона биха могли да са мотив? Дявол го взел...

— ... само че ми трябват доказателства, които да издържат в съда, а ти не си ми донесъл такива.

— Току-що ти съобщих къде ще ги откриеш! Да съм сбъркал дотук? Казах ти, че е било завещание, и ето ти го тук. Издействай съдебна заповед!

Уордъл потърка красивото си лице, сякаш го мъчеше зъбобол, и се намръщи срещу завещанието.

— Господи боже — изпъшка Страйк, — колко пъти да ти го повторя още? Танзи Бестигуи е била на балкона, чула е Ландри да казва „Направих го вече“...

— Стъпваш по много тънък лед, приятел — отбеляза Уордъл. — Защитата прави на кайма онези, които са лъгали заподозрения. Когато Бестигуи установи, че няма никакви снимки, ще отрече всичко.

— Нека. Тя няма да отрече. И без това е узряла за признание. Но ако си толкова шубе, че да не се задействаш, Уордъл — рече Страйк, който вече усещаше студена пот по гърба си и мъчителна болка в остатъка от десния си крак, — и някой друг близък до Лула Ландри умре, отивам направо при шибаните медии. Ще им кажа, че съм ти предоставил всичката информация, с която съм разполагал, и че си имал пълна възможност да арестуващ убиеца. Ще си изкарам хонорара срещу правата за историята си. Можеш да предадеш това мое послание на Карвър. Ето — продължи той и бутна към него листче, на което бе надраскал няколко шестцифрени номера. — Опитай първо тях. Върви сега за съдебна заповед.

Страйк плъзна по масата завещанието към Уордъл и стана с усилие от високия стол. Извървяването на разстоянието от пъба до таксито му причини нечовешки мъки. Колкото повече натиск упражняваше върху десния си крак, толкова по-раздираща ставаше болката.

Робин бе звъняла на Страйк на всеки десет минути от един часа насам, но той не вдигаше. Звънна му отново, докато той мъчително се изкачваше по металните стълби към офиса си и се избутваше нагоре главно с помощта на ръцете си. Тя чу рингтона му да отеква на стълбището отвън и забърза към площадката.

— Ето те! Звънях ли, звънях, има толкова... Какво е станало, добре ли си?

— Нищо ми няма — излъга той.

— Не, ти си... Какво ти се случи?

Тя забърза към него надолу по стълбите. Беше бял като платно, изпотен и по мнението на Робин изглеждаше, сякаш е болен.

— Да не си пил?

— Не съм пил, по дяволите! — тросна се той. — Аз... Прощавай, Робин, изпитвам болка. Трябва да седна.

— Какво стана? Дай да ти помогна...

— Няма проблем, ще се справя сам.

Той бавно се изтласка до площадката и едва доуцуква до старото канапе. Когато с цялата си тежест се отпусна върху него, Робин чу нещо в дървената конструкция да изпуква и си отбеляза наум „Ще ни трябва ново“, а после — „Но аз напускам“.

— Какво стана? — отново попита тя.

— Паднах по стълбите — отвърна Страйк, леко задъхан и все още с палто. — Като пълен идиот.

— Какви стълби? Как се случи?

Въпреки болката си той се усмихна на изражението ѝ, смесица от ужас и възбуда.

— Не съм се бил с никого, Робин, просто се подхлъзнах.

— О, ясно. Малко си... Изглеждаш блед. Дали пък не е някоя сериозна травма, а? Мога да извикам такси, сигурно трябва да те види лекар.

— Няма нужда. Да са ни останали тук още някакви обезболяващи?

Тя му донесе вода и парацетамол. Той ги изпи, после протегна крака, потрепна и попита:

— Какво става тук? Греъм Хардкеър изпрати ли ти снимка?

— Да — отвърна тя и забърза към монитора. — Ето я.

След размърдване на мишката и едно щракване образът на лейтенант Джона Ейджиман изпълни екрана.

Двамата мълчаливо гледаха лицето на младия човек, чиято безспорна хубост не бе накърнена от твърде големите уши, наследени от баща му. Униформата в алено, черно и златисто много му отиваше. Усмивката му бе леко изкривена, скулите — високи, челюстта — квадратна, а кожата — тъмна, с лек червеникав оттенък като на току-що запарен чай. Излъчваше небрежния чар, който бе притежавала и Лула Ландри, онова неопределимо качество, приковаващо погледа към снимката.

— Прилича на нея — промълви Робин полугласно.

— Да, прилича. Нещо друго да става?

— О, господи, да... Джон Бристоу се обади преди половин час да каже, че не може да се свърже с теб, а Тони Ландри звъня три пъти.

— Така и очаквах. Какво каза?

— Беше абсолютно... Първия път поиска да говори с теб, а когато отвърнах, че не си тук, затвори ми, преди да успее да му дам мобилния ти телефон. Втория път ми заяви, че трябвало да му се обадиш незабавно, и тръшна слушалката, преди да съм казала, че още не си се върнал. Но третия път беше направо... Беше извънредно разгневен. Крещя ми.

— Дано не те е нагрубявал — намръщи се Страйк.

— Мен не, всичко беше насочено срещу теб.

— Какво ти каза?

— Не говореше много свързано, но нарече Джон Бристоу „тъп кретен“, после се разкрещя, че Алисън си отишла, за което явно държи теб отговорен, защото викаше с цяло гърло как щял да те съди за клевета и разни от тоя род.

— Алисън е напуснала работата си?

— Да.

— А каза ли къде е тя... Не, разбира се, не е казал, от къде на къде ще знае? — довърши повече на себе си, отколкото към Робин.

Погледна към китката си. Евтиният му ръчен часовник изглежда се беше ударил при падането му, защото бе спрял на един без петнайсет.

— Колко е часът?

— Пет и десет.

— Вече?

— Да. Имаш ли нужда от нещо? Мога да поостана.

— Не, искам да си вървиш още сега.

Тонът му бе такъв, че вместо да иде да вземе палтото и чантата си, Робин остана закована на място.

— Какво очакваш да се случи?

Страйк се бе заел да опипва крака си точно под коляното.

— Нищо. Достатъчно извънреден труд ти се събра напоследък. Обзалагам се, че Матю ще се радва веднъж да се прибереш навреме.

Нямаше как да намести протезата през крачола на панталона си.

— Моля те, Робин, тръгвай — вдигна поглед към нея той.

Тя се поколеба, после отиде да вземе шлифера и чантата си.

— Благодаря — каза му. — Ще се видим утре.

И си тръгна. Той изчака да чуе стъпките ѝ по стълбите, преди да навие крачола си, но никакъв шум не стигна до слуха му. Стъклената врата се отвори и тя отново се появи.

— Очакваш някого да дойде — каза, стиснала дръжката на бравата. — Нали?

— Може би — отвърна Страйк, — но това няма значение. — Успя някак да ѝ се усмихне, защото тя го гледаше с изопнато тревожно лице. — Не се безпокой за мен. — Но когато видя, че изражението ѝ не се промени, добави: — Тренирал съм малко бокс в армията.

Робин леко се засмя.

— Да, споменава си го.

— Така ли?

— Неведнъж. Онази вечер... сещаш се...

— О, да. Е, истина е.

— Но кого...

— Матю няма да ми благодари, ако ти кажа. Върви си у дома, Робин, ще се видим утре.

Този път, макар и неохотно, тя наистина си тръгна. Той изчака, докато чуе, че вратата към Денмарк стрийт се затръшва, после нави нагоре крачолата си, откачи протезата и разгледа подутото коляно и края на ампутирания си крак, който бе натъртен и възпален. Чудеше се какво точно си е причинил, но тази вечер нямаше време да отнесе проблема към специалист.

Сега му се щеше да бе помолил Робин да му донесе нещо за ядене, преди да си тръгне. Като подскачаше тромаво и се хващаше ту за бюрото, ту за кантонерката и за канапето, някак успя да си направи чаша чай. Изпи го, седнал на стола на Робин, изяде половин пакет бисквити и прекара повечето от времето си, разглеждайки лицето на Джона Ейджиман. Парацетамолът почти не бе повлиял на болката в крака му.

Когато довърши бисквитите, провери мобилния си телефон. Имаше много пропуснати обаждания от Робин и две от Джон Бристоу.

От тримата, които допускаше, че могат да се появят в офиса му тази вечер, Страйк се надяваше Бристоу да е първият. Ако полицията искаше конкретно доказателство за убийство, само клиентът му можеше да го предостави (макар може би да не осъзнава това). Ако пък пристигнеха или Тони Ландри, или Алисън Кресуел, щеше... И Страйк прихна в пустия си офис, защото изразът, който му дойде наум, бе „да измисли нещо в крачка“.

Ала ето че стана шест часът, а после шест и половина и никой не позвъни на звънеца. Страйк отново намаза с мехлем края на крака си и прикрепил протезата, което му причини ужасна болка. Докуцука с пъшкане във вътрешния кабинет, тръшна се на стола си и се предаде, пак свали изкуствения крак, след което захлупи глава върху ръцете си на бюрото просто за да отмори парещите си очи.

Стъпки по металното стълбище. Страйк мигом изпъна гръб, без да знае дали е спал пет минути, или петдесет. Някой почука на стъклената врата.

— Влез, отворено е! — извика той и покри с крачола си неприкрепената протеза.

За огромно облекчение на Страйк Джон Бристоу бе този, който влезе в стаята, примигващ през очилата си с дебели стъкла и явно силно развълнуван.

— Здравей, Джон. Влизай, седни.

Ала Джон приближи към него разгневен и с лице на петна както в деня, когато Страйк отказа да поеме случая, и стисна здраво облегалката на предложението му стол.

— Казах ти — изрече той, а петната по слабото му лице ставаха ту по-червени, ту избледняваха, докато размахваше кокалестия си пръст срещу Страйк. — Казах ти пределно ясно, че не желая да се срещаш с майка ми, без да присъствам и аз.

— Знам, че ми каза, Джон, но...

— Тя е неимоверно разстроена. Не знам какво си й казал, но плачеше и хълцаше по телефона следобед!

— Съжалявам да го чуя. Не даде вид, че възразява срещу въпросите ми...

— В ужасно състояние е! — изкрещя Бристоу и големите му зъби проблеснаха. — Как посмя да идеш при нея без мен? Как посмя?

— Джон, направих го, защото, както ти обясних след погребението на Рошел, според мен си имаме работа с убиец, който може да убие отново — каза Страйк. — Ситуацията е опасна и искам да й се сложи край.

— Искаш да й се сложи край? А какво мислиш, че ми е на мен? — извика Бристоу и гласът му премина във фалцет. — Имаш ли представа каква вреда си нанесъл? Майка ми е направо съсипана, а сега и приятелката ми изчезна без следа, за което Тони обвинява теб! Какво стори с Алисън? Къде е тя?

— Не знам. Пробва ли да ѝ позвъниш?

— Не вдига. Какво става, по дяволите? Цял ден тичах да гоня вятъра, а като се връщам...

— Гони вятъра ли? — повтори Страйк, като крадешком премести крака си, за да задържи протезата изправена.

Бристоу се тръшна върху стола насреща, като дишаше тежко и примигваше срещу Страйк, заслепен от яркото следобедно слънце, светещо през прозореца зад него.

— Сутринта някой се обадил на секретарката ми — ядосано заговори той, — представил се за наш важен клиент от Рай, който настоявал за спешна среща. Пътувах цял ден дотам, за да установя, че той е извън страната и никой не ми се е обаждал. Би ли свалил тази щора, ако обичаш — добави той и засенчи очи с длан. — Нищо не виждам.

Страйк дръпна шнурчето и щората се смъкна шумно, като потопаи двамата в хладен и леко раиран полумрак.

— Много странна история — отбеляза Страйк. — Сякаш някой е искал да те отстрани от града.

Бристоу не отговори. Стрелкаше гневно Страйк, а гърдите му се вдигаха и спускаха.

— Търпението ми се изчерпа — отсеке рязко той. — Прекратявам това разследване. Можеш да задържиш всичките пари, които ти дадох. Трябва да мисля за майка си.

Страйк извади незабелязано телефона от джоба си, натисна няколко бутона и го сложи на скута си.

— Не искаш ли да разбереш поне какво открих днес в гардероба на майка ти?

— Ти... Ровил си в гардероба на майка ми?!

— Да. Исках да надникна в онези чисто нови чанти, които Лула е получила в деня на смъртта си.

Бристоу запелтечи:

— Ти... Ти...

— Чантите са с подвижна подплата. Странна идея, нали? Скрито под подплатата на бялата чанта открих заветствие, написано собственоръчно от Лула върху лист от синята хартия за писма на майка ти и с подписа на Рошел Онифаде като свидетел. Предадох го на полицията.

Ченето на Бристоу увисна. В продължение на няколко секунди той сякаш бе неспособен да проговори. Накрая прошепна:

— Но... какво се казва в него?

— Че оставя всичко, което притежава, на брат си лейтенант Джона Ейджиман от Кралския инженерен полк.

— Джона... кой?

— Иди и погледни монитора на компютъра отвън. Ще видиш снимката му там.

Бристоу се изправи и като сомнамбул отиде до компютъра в съседната стая. Страйк видя как мониторът се освети, когато Бристоу размърда мишката. На екрана се появи красивият Ейджиман със своята присмехулна усмивка и с изрядната си униформа.

— О, боже мой — промълви Бристоу. Върна се отново и седна срещу детектива, като го гледаше изумен. — Аз... не мога да повярвам.

— Това е мъжът от записа на охранителната камера — поясни Страйк. — Бяга далеч от мястото в нощта, когато е умряла Лула. Живее е в Клъркънуел при овдовялата си майка, докато е бил в отпуск. Ето защо е бързал по Тиобалдс Роуд двайсет минути по-късно. Отивал си е у дома.

Бристоу шумно пое въздух.

— А всички казваха, че съм в плен на заблуда — почти викна той. — Ето че не съм бил заблуден!

— Не, Джон, не си бил заблуден — каза Страйк. — Заблуден не. По-скоро луд за връзване.

Отвъд засенчения от щората прозорец се носеха звуците на Лондон, жив по всяко време, боботец и ехтящ от хора и превозни средства. Вътре в стаята не се чуваше никакъв шум освен накъсаното дишане на Бристоу.

— Моля? — с нелепа любезност попита той. — Какъв ме нарече?

Страйк се усмихна.

— Казах, че си луд за връзване. Убил си сестра си, разминало ти се е, а после ме накара да разследвам наново смъртта ѝ.

— Ти... Няма начин да си сериозен.

— О, сериозен съм. От самото начало за мен бе очевидно, че човекът с най-голяма изгода от смъртта на Лула си ти, Джон. Десет милиона лири само щом майка ти предаде богу дух. Отвсякъде са си доста пари. Особено при положение че не разполагаш с много повече

от заплатата си, колкото и да тръбиш за своя доверителен фонд. Акциите на „Албрис“ вече не струват и хартията, на която са напечатани, не е ли така?

Бристоу го гледа зяпнал няколко мига, после се поизправи на стола си и насочи очи към походното легло, подпряно в ъгъла.

— Мисля, че е смехотворно да го каже закъсал нещастник като теб, който дори спи в офиса си. — Гласът на Бристоу бе спокоен и високомерен, макар че дишането му бе ненормално бързо.

— Знам, че имаш много повече пари от мен — отвърна Страйк, — но както сам изтъкна, това не говори много. А за себе си ще кажа, че не съм паднал дотам, та да присвоявам от клиенти. Колко от парите на Конуей Оутс открадна, преди Тони да те разкрие какви ги вършиш?

— О, сега и присвоявам, така ли? — изрече Бристоу с изкуствен смях.

— Да, така мисля — кимна Страйк. — Не че за мен има значение. Все ми е едно дали си убил Лула, защото е трябвало да възстановиш откраднатите пари, или защото си искал да гушнеш милионите ѝ, или защото си я ненавиждал. Ала съдебните заседатели ще искат да го знаят. Те си умират да разберат мотива.

Коляното на Бристоу отново беше започнало да подскача нагоре-надолу.

— Ти си превъртял — заяви той и отново прозвуча изкуственият му смях. — Открил си завещание, в което тя оставя всичко не на мен, а на онзи човек. — Посочи към външния офис, където бе видял снимката на Джона. — Казваш ми, че е същият човек, заснет от камерата да върви към апартамента на Лула вечерта, когато е загинала, а десет минути по-късно — да бяга надалеч от там. И въпреки това обвиняваш мен. Мен!

— Джон, ти си знаел, преди да дойдеш при мен, че Джона е бил на онзи запис. Рошел ти го е казала. Била е във „Вашти“, когато Лула се е обадила на Джона и си е уредила с него среща късно през нощта, станала е свидетел на писането на завещание, в което той наследява цялото имущество. Дошла е при теб, казала ти е всичко и е започнала да те изнудва. Искала ти е пари за жилище и скъпи дрехи, а в замяна е обещала да държи устата си затворена за факта, че не ти си наследник на Лула. Рошел не е осъзнавала, че ти си убиецът. Мислела е, че Джона е бутнал Лула от прозореца. Освен това е била огорчена, че тя самата е

изключена от завещанието и че е зарязана така безцеремонно в магазина в последния ден от живота на Лула, затова не се е вълнувала, че убиецът се разхожда на свобода, за нея е било важно да докопа парите.

— Това са пълни щуротии. Ти не си на себе си.

— Създаде всички възможни пречки, за да не мога да открия Рошел — продължи Страйк, сякаш не беше чул Бристоу. — Преструваше се, че не знаеш името ѝ и къде живее, прояви съмнение, че може да е полезна за разследването, изтри снимките от лаптопа на Лула, та да не мога да видя как изглежда. Вярно, тя би могла да ми посочи директно човека, който ти се опитваше да уличиш за убийството, но, от друга страна, е знаела, че съществува завещание, лишавашо те от наследство, а твоята цел номер едно е била да потулиш темата за завещанието, докато го откриеш и унищожиш. Каква ирония, че то през цялото време е било в гардероба на майка ти. Ала дори да го бе унищожил, Джон, какво щеше да стане? Самият Джона е бил наясно, че е наследник на Лула, и ти си го знаел. Имало е и друг свидетел на факта, че е съществувало завещание, макар ти да не си подозирал: Брайъни Радфорд, гримьорката.

Бристоу бавно облиза сухите си устни. Страйк усети страха му.

— Брайъни не пожела да си признае, че е ровила из вещите на Лула, но е видяла завещанието в дома ѝ, преди тя да успее да го скрие. Брайъни обаче страда от дислексия. Тя е прочела „Джона“ и го е възприела като „Джон“. Свързала го е с думите на Киара как Лула оставяла всичко на брат си и е стигнала до извода, че няма защо да казва пред някого какво е прочела крадешком, при положение че тъй или иначе ти наследяваш всичко. На моменти си имал просто дяволски късмет, Джон. Ала сега разбирам, за болен мозък като твоя най-доброто решение на проблема е било да припишеш убийството на Джона. Ако той влезе в затвора с доживотна присъда, не би имало значение дали завещанието ще се появи, или не, дали някой знае за него, или не — парите във всички случаи ще дойдат при теб.

— Направо смехотворно — почти без дъх проговори Бристоу. — Трябва да се откажеш от детективската работа и да пишеш фентъзи романи, Страйк. Нямах грам доказателство за това, което каза...

— Напротив, имам — прекъсна го Страйк и Бристоу мигом млъкна, а бледността му пролича дори и на слабата светлина. —

Записът от видеокамерата.

— На този запис се вижда как Джона Ейджиман бяга от местопрестъплението, както ти току-що потвърди!

— На камерата е уловен и друг човек.

— Значи е имал съучастник, съгледвач.

— Питам се какво ли ще изтъкне защитата като твое неизлечимо страдание, Джон — тихо изрече Страйк. — Нарцисизъм? Някакъв вид божествен комплекс? Мислиш се за недосегаем, нали, за гений, в сравнение с когото ние, останалите, сме направо шимпанзета? Вторият мъж, който бяга от местопрестъплението, не е съучастник на Джона, нито негов съгледвач, нито автокрадец. Той дори не е чернокож, а бял мъж с черни ръкавици. Това си ти.

— Не — изрече Бристоу. Тази дума завибрира, издавайки паниката му, ала после с почти видимо усилие той отново върна презрителната усмивка на лицето си. — Как е възможно да съм аз? Бях в Челси с майка ми. Тя ти го е казала. Тони ме видя там. Бях в Челси.

— Майка ти е инвалид и е пристрастена към валиума. Спала е почти през целия този ден. Върнал си се в Челси чак след като си убил Лула. Отишъл си в стаята на майка си, върнал си часовника назад и си я събудил, като си се престорил, че е време за вечеря. Мислиш се за криминален гений, Джон, но това е правено милион пъти преди, макар и рядко с толкова лесен обект. Майка ти няма представа кой ден е при толкова опиати в организма си.

— Бях в Челси през целия ден — повтори Бристоу и коляното му заподскача. — През целия ден, освен през времето, когато отскочих до службата за документите.

— Взел си суитчър с качулка и ръкавици от апартамента под този на Лула. На записа от камерата се вижда, че си го облякъл — продължи Страйк, като игнорира прекъсването, — а това е било огромна грешка. Суитчърът е уникат, единствен е на света, бил е направен специално за Дийби Мак от Ги Соме. Можело е да бъде взет само от апартамента под този на Лула, така че знаем къде си бил.

— Нямах абсолютно никакво доказателство — заяви Бристоу. — Чакам доказателство.

— То се знае, че това чакаш — простичко отвърна Страйк. — Невинен човек не би седял тук да ме слуша. Досега да си е тръгнал, бесен от гняв. Но не се тревожи, имам доказателство.

— Няма как да имаш — с дрезгав глас възрази Бристоу.

— Мотив, средства и възможност, Джон. Имал си всичко това. Да започнем отначало. Не отричаш, че си отишъл у Лула рано сутринта...

— Разбира се, че не.

— ... защото хора са те видели там. Но не вярвам някога Лула да ти е давала договора със Соме, който си използвал като претекст да се качиш горе. Мисля, че си го задигнал в някакъв момент преди това. Уилсън те е пуснал да влезеш и минути по-късно с Лула сте си крещели един на друг на вратата ѝ. Не можеш да се престориш, че не се е случило, защото чистачката ви е чула. За твой късмет английският на Лешчинска е толкова слаб, че тя потвърди твоята версия за скандала: бил си ядосан, задето отново се е събрала с оня използвач и наркоман, нейния приятел. Ала аз мисля, че скандалът е бил заради отказа на Лула да ти даде пари. Всичките ѝ по-умни приятели ми казаха как си ламтял за богатството ѝ, но в този ден трябва да си бил особено отчаян за пари, за да влезеш насила и да се разкрещиш така. Тони е бил забелязал липсата на средства в сметката на Конуей Оутс, така ли? И ти е трябвало да ги върнеш спешно?

— Безпочвени спекулации — отсече Бристоу все още с подскачащо коляно.

— Ще видим колко са безпочвени, щом веднъж се озовем в съда — парира го Страйк.

— Никога не съм отричал, че с Лула се скарахме.

— След като тя е отказала да ти даде чек и е тръснала вратата под носа ти, ти си слязъл по стълбите и си видял вратата на апартамент две отворена. Уилсън и техникът по алармените инсталации са били заети да гледат панела, а Лешчинска е била някъде вътре и вероятно е чистела с прахосмукачка, което ти е дало възможност да се промъкнеш зад двамата мъже. Не е било кой знае какъв риск. В случай че се обърнат и те видят, би могъл да се престориш, че си отишъл да благодариш на Уилсън, задето те е пуснал. Прекосил си коридора зад гърба им и си се скрил някъде в онзи голям апартамент. Там има места колкото щеш — в някой шкаф, под някое легло...

Бристоу клатеше глава с няма отрицание.

Страйк продължи със същия равен тон:

— Трябва да си чул как Уилсън казва на Лешчинска да нагласи алармата с едно-девет-шест-шест. Накрая Уилсън, Лешчинска и

техникът са си тръгнали и ти спокойно си можел да се разполагаш в апартамента. За твое разочарование Лула вече е била напуснала сградата и ти не си могъл да се върнеш горе и отново да я тормозиш за пари.

— Голи фантазии — процеди адвокатът. — Никога в живота си не съм стъпвал в апартамент две. Тръгнах си от Лула и отидох в службата да взема документи...

— От Алисън, не каза ли така първия път, когато преговаряхме движението ти през онзи ден? — попита Страйк.

По тънкия врат на Бристоу отново избиха розови петна. След кратко колебание той прочисти гърлото си и каза:

— Не си спомням дали... Само знам, че бях много бърз; исках да се върна при майка ми.

— Какъв ли ефект ще имат върху съда показанията на Алисън на свидетелската скамейка, че си я помолил да излъже заради теб? Разиграл си пред нея съсипания от скръб брат и си я поканил на вечеря, а нещастницата е била толкова доволна да се покаже като желана жена пред Тони, че мигом се е съгласила. След още няколко срещи си я убедил да каже, че те е видяла в службата сутринта преди смъртта на Лула. Просто те е помислила за свръхтревожен и параноичен, нали? Повярвала е, че вече имаш желязно алиби от нейния обожаван Тони за по-късно през деня. Решила е, че не е голяма работа да изрече малка лъжа, та да те успокои. Ала Алисън не е била там в онзи ден, за да ти даде каквито и да било документи, Джон. Веднага щом е отишла на работа, Сайприън я е изпратил за Оксфорд, за да потърси Тони. Малко се изнерви след погребението на Рошел, когато разбра, че знам всичко това, нали?

— Алисън не е от най-умните — бавно изрече Бристоу, потърквайки длани, сякаш ги мие, а коляното му подскачаше. — Сигурно е объркала дните. Очевидно не ме е разбрала. Никога не съм искал от нея да твърди, че съм ходил във фирмата. Нейната дума срещу моята. Може би се опитва да ми отмъсти, защото скъсахме.

— О, ти определено се издъни, Джон. След като сътрудничката ми ти позвъни сутринта да те подмами в Рай...

— Твоята сътрудничка?

— Да, разбира се. Не те исках да се мотаеш около мен, докато претърсвам апартамента на майка ти, нали така? Алисън ни помогна с

името на клиента. Позвъних ѝ, казах ѝ всичко, включително как имам доказателство, че Тони спи с Ърсула Мей и че ти ще бъдеш арестуван за убийство. Това я убеди, че трябва да си потърси нов приятел и нова работа. Надявам се да е отишла в дома на майка си в Съсекс, това я посъветвах да направи. Държиш Алисън наблизо до себе си, защото мислиш, че тя е спасителното ти алиби, а и за да научаваш чрез нея плановете на Тони, от когото се боиш. Ала напоследък взех да се тревожа да не решиш, че не ти е полезна повече, и току-виж паднала отвисоко.

Бристоу отново се пробва да се изсмее надменно, ала звукът се получи изкуствен и кух.

— И тъй, оказва се, че никой не те е видял как си отскочил до службата си да вземеш някакви документи в онази сутрин — продължи Страйк. — Все още си се криел в средния апартамент на Кентигърн Гардънс номер осемнайсет.

— Не бях там. Бях в Челси, у майка ми — отсече Бристоу.

— Не мисля, че си планирал да убиеш Лула на този етап — продължи Страйк, все едно нищо не бе чул. — Сигурно идеята ти е била пак да я притиснеш, когато се върне. Никой не те е очаквал в службата този ден, защото се е предполагало, че ще работиш у дома си, за да правиш компания на болната си майка. Имало е пълен хладилник, а и ти си знаел как да влезеш и излезеш, без да задействаш алармата. Имал си добра видимост към улицата, така че при появата на Дийби Мак с антуража му си можел да разполагаш с достатъчно време бързо да излезеш оттам и да слезеш долу с някоя измислена история как си останал да чакаш сестра си в апартамента ѝ. Единственият малък риск е била вероятността от доставки в апартамента, но онази голяма ваза с рози е пристигнала, без никой да забележи, че се криеш там, нали? Предполагам, че идеята за убийство е започнала да се заражда тъкмо тогава, когато си прекарал часове наред сам сред целия онзи лукс. Не започна ли да си представяш колко прекрасно би било, ако Лула, за която си бил убеден, че не е написала завещание, умре? Знаел си, че лесно ще се справиш с болната си майка, особено като останеш единственото ѝ живо дете. Тази идея трябва много да ти е харесала, нали, Джон? Да бъдеш най-последно единствено дете. Да не те засенчват по-хубави и по-обичани брат и сестра. — Дори в сгъстяващия се мрак той виждаше стърчащите зъби на Бристоу и

напрегнатия поглед в късогледите му очи. — Без значение колко си пърхал около майка си и си разигравал ролята на предан син, никога не си бил на първо място за нея, нали? Тя винаги най-много е обичала Чарли, не е ли така? Всички са го обичали, дори чичо Тони. Ала в момента, когато Чарли вече го няма и ти се надяваш най-сетне да станеш център на внимание, какво се случва? Пристига Лула и всички започват да се грижат за Лула, да обожават Лула. Майка ти дори не е сложила твоя снимка до смъртното си легло. Само тези на Чарли и Лула. Само на двамата, които е обичала.

— Майната ти — озъби се Бристоу. — Майната ти, Страйк. Какво знаеш ти? Имал си уличница за майка. От какво умря, от трипер ли?

— Хитро — отбеляза Страйк. — Щях да те питам дали си проучил личния ми живот, когато си търсил лапнишаран, когато да манипулираш. Вероятно си помислил, че ще проявя особено съчувствие към горкия съсипан от скръб Джон Бристоу, след като моята майка е умряла млада при подозрителни обстоятелства. Решил си, че ще ме разиграваш както си поискаш... Няма значение, Джон. Ако твоите защитници не могат да ти намерят душевно заболяване, сигурно ще изтъкнат като причина възпитанието ти. Израснал необичан, пренебрегван, засенчван. Винаги си се смятал за онеправдан, нали? Забелязах го още първия ден, когато избухна в затрогващ плач при спомена как са водели Лула по алеята пред дома ви, как е влязла в живота ти. Родителите ти дори не са те взели със себе си, когато са отишли за нея, нали? Оставили са те у дома като домашно куче, като сина, който им е бил недостатъчен след смъртта на Чарли, сина, който отново ще бъде на второ място.

— Не съм длъжен да слушам това — прошепна Бристоу.

— Свободен си да си вървиш — заяви Страйк и погледна към него, ала вече не виждаше очите му в плътните сенки зад очилата. — Защо не си тръгнеш?

Ала адвокатът просто седеше там с подскачащо коляно, търкаше длани една в друга и чакаше да чуе доказателството на Страйк.

— По-лесно ли беше втория път? — тихо попита Страйк. — По-лесно ли ти беше да убиеш Лула, отколкото да убиеш Чарли?

Видя оголените му зъби, когато Бристоу отвори уста, от която обаче не излезе нито звук.

— Тони знае, че ти си го извършил, нали? Всички тези глупости за суровите и жестоки неща, които си наговорил, след като Чарли умрял... Тони е бил там, видял те е как се отдалечаваш с велосипеда си от мястото, където си блъснал Чарли. Предизвика го да кара близо до ръба на пропастта, нали? Познавах Чарли, не можеше да устои на предизвикателство. Тони е видял Чарли мъртъв на дъното на кариерата и е казал на родителите ти, че според него ти си го направил, нали? Затова баща ти го е ударил. Затова майка ти е припаднала. Затова Тони е бил прогонен от къщата след смъртта на Чарли: не защото Тони е казал, че майка ти е отгледала необуздани деца, а защото ѝ е казал, че отглежда психопат.

— Това е... Не! — изграчи Бристоу. — Не!

— Но Тони не е искал да се разразява семеен скандал. Мълчал си е. Въпреки това е изпаднал в паника, когато е чул, че те осиновяват момиченце. Обадил им се е и се е опитал да ги спре. Имал е право да се тревожи, нали така? Мисля, че винаги си се боял малко от Тони. Каква ирония, че той сам се постави в принудителната ситуация да ти създаде алиби за убийството на Лула.

Бристоу нищо не казваше, само дишаше много бързо.

— През онзи ден на Тони му е било нужно да се престори, че е бил някъде, където и да е, само не и в хотелското легло с жената на Сайприън Мей. Затова е заявил, че се е върнал в Лондон, за да посети болната си сестра. Тогава е осъзнал, че и ти, и Лула е трябвало да сте там по същото време. Племенницата му е била мъртва, така че не е можела да го опровергае, а той не е имал друг избор, освен да заяви, че те е видял през вратата на кабинета, но не е разговарял с теб. И ти си го подкрепил. И двамата сте лъжели през зъби, чудейки се какво крои другият, но сте били твърде уплашени, за да си задавате въпроси един на друг. Според мен Тони си е казал, че ще изчака майка ти да умре, преди да се изправи срещу теб. Може би така е успявал да приспива съвестта си. Ала все пак е бил достатъчно притеснен, за да накара Алисън да те държи под око. А междувременно ти ми пробутваше измислици за това как Лула те прегърнала и за трогателното ви помирение, преди тя да се върне у дома си.

— Бях там — с грапав шепот изрече Бристоу. — Бях в апартамента на майка ми. Ако Тони не е бил там, то си е негова работа. Не можеш да докажеш, че не съм бил там.

— Работата ми не е да доказвам негативни твърдения, Джон. Просто ти обяснявам, че изгуби всичките си алибита освен онова от пристрастената ти към валиума майка. Но в името на спора да приемем, че когато Лула е посетила отпадналата ти майка, а Тони е чукал Ърсула в някакъв хотел нейде си, ти все още си се криел в апартамент две и си започнал да планираш много по-дръзко решение на проблема си с паричния поток. Изчакваш. В някакъв момент си слагаш черните кожени ръкавици, оставени в гардероба за Дийби, като предпазна мярка срещу пръстови отпечатъци. И тогава вече се оформя замисълът ти да приложиш насилие. Накрая в ранния следобед Лула се прибира у дома си, но нямаш късмет, с приятелки е, както без съмнение си видял през шпионката на апартамента. От този момент — изрече Страйк с вече суров тон — нещата с теб стават много сериозни. Защитата ти би могла да пледира за неволно причинена смърт — беше нещастен случай, посдърпахме се и тя падна през балкона — и това би прозвучало убедително, ако не беше стоял долу през цялото време, знаейки, че при нея има хора. Човек с не по-лоша мисъл в ума си от тази да притеснява сестра си за голям чек би могъл да изчака тя да остане сама. Само че това ти вече си го опитал и не се е получило. Така че защо да не се качиш горе сега, когато тя може би е в по-добро настроение, и пак да се пробваш, сигурно ще е по-въздържана заради приятелките си в съседната стая? Като нищо може да ти даде нещо, само и само да се отърве от теб. — Страйк почти чувстваше вълните на страх и омраза, излъчващи се от фигурата от другата страна на бюрото, която все повече се губеше в сенките. — Но вместо това ти си чакал — продължи той. — Чакал си цяла вечер, след като си я видял да напуска сградата. Сигурно вече си бил напълно решен към този момент. Имал си време да нахвърляш план. Наблюдавал си улицата, знаел си кой е в сградата и кой не е. Измислил си как да се измъкнеш чист, без никой нищо да разбере. А и да не забравяме, вече си убивал преди. Това поставя нещата в друга светлина.

Бристоу направи рязко движение. Страйк се напрегна, но Бристоу остана неподвижен и в този момент Страйк пределно ясно осъзна ситуацията с неприкрепената към крака си протеза.

— Гледал си през прозореца и си видял Лула да се прибира у дома сама, само че папараците още са били там. Вероятно съвсем си се отчаял на този етап, така ли е? Ала като по чудо, сякаш вселената се е

постарала да помогне на Джон Бристоу да постигне каквото желае, те всички си тръгват. Сигурен съм, че редовният шофьор на Лула им е подшушнал клюката. Той е човек, който държи да има добри контакти с медиите. И ето че улицата е празна. Моментът е настъпил. Обличаш си суитчъра на Дийби. Голяма грешка. Но трябва да признаеш, че при толкова щастливо стекли се обстоятелства все нещо е било писано да се обърка. И тогава — тук вече ти давам висока оценка, защото това ме озадачаваше дълго време — изваждаш няколко бели рози от вазата. Избърсваш дръжките им — не толкова щателно, колкото би трябвало, но доста добре, излизаш от апартамент две, като оставяш вратата откритата, и се качваш до апартамент на сестра си. Между другото не си забелязал, че от розите е покапала вода. По-късно Уилсън се е подхлъзнал на капките. Качваш се до апартамент на Лула и почукваш на вратата. Тя поглежда през шпионката и какво вижда? Бели рози. Вероятно преди това е стояла на балкона си при широко отворени прозорци, гледала е към улицата и е очаквала да се появи брат й, за чието съществуване доскоро не е подозирала. Решила е, че някак е влязъл, без да го забележи. Във вълнението си отваря широко вратата — и ето те вътре.

Бристоу беше съвършено неподвижен. Дори коляното му не подскачаше вече.

— Убил си я по същия начин, както си убил Чарли, по същия начин, както си убил Рошел по-късно: блъснал си я силно и рязко — може и да си я повдигнал — а тя не го е очаквала, била е стъписана също като останалите, нали? Крещял си й, че не ти дава пари, че те пренебрегва и те лишава, както ти винаги си бил пренебрегван и лишаван от своя дял родителска любов, нали, Джон? Тя ти е викнала в отговор, че няма да получиш и пени дори да я убиеш. Докато сте се карали и дърпали и ти си я изтласквал през дневната към балкона, тя ти е казала, че има друг брат, истински, че той идва към дома й и че е направила завещание в негова полза. „Късно е, направих го вече!“, изкрещяла е тя. А ти си я нарекъл лъжлива кучка и си я хвърлил на улицата, където да умре.

Бристоу едва дишаше.

— Мисля, че си бил захвърлил розите пред външната й врата. Когато си излязъл, си ги грабнал и си изтичал надолу по стълбите обратно в апартамент две, където си ги натикал отново във вазата. Да

му се не види, пак си извадил късмет. Полицай случайно е блъснал и разбил вазата, а розите са били едничката следа, че в апартамента е имало някой, защото няма как да си ги върнал обратно по начина, по който са били подредени в цветарския магазин, не и когато си знаел, че разполагаш с броени минути, за да се измъкнеш от сградата. Следващата ти задача е изисквала здрави нерви. Надали си очаквал някой мигом да вдигне тревога, но Танзи Бестигуи е била на балкона под вас. Чул си я да пици и си осъзнал, че имаш дори по-малко време от това, на което си разчитал. Уилсън е изтичал на улицата да провери Лула, после, докато си чакал до входната врата, взирайки се през шпионката, си го видял да тича нагоре към последния етаж. Включил си алармата, излязъл си от апартамента и си хукнал надолу по стълбите. Бестигуи са си крещели един на друг в своя апартамент. Изтичал си надолу — Фреди Бестигуи те е чул, макар че в момента си е имал други грижи на главата — минал си през празното фоайе и си излязъл на улицата, където снеговалежът е бил обилен. Тичал си с нахлупена качулка, скрито лице и с ръкавици на ръцете. В края на улицата си видял друг човек да тича, сякаш му пари под краката, и да се отдалечава от ъгъла, където току-що е видял как сестра му е претърпяла смъртоносно падане. Едва ли тогава си имал време да осъзнаеш кой е. Тичал си бързо, колкото си могъл, в дрехите, предназначени за Дийби Мак, покрай охранителната камера, която е заснела и двама ви, после си свърнал по Халиуел стрийт. Там късметът ти отново е проработил, защото е нямало повече камери. Вероятно си метнал суитчъра и ръкавиците в контейнер за боклук и си хванал такси, нали? Полицията така и не си е направила труда да разпита дали бял мъж само по костюм не е взел такси в онази нощ. Отишъл си в дома на майка си, приготвил си ѝ храна, върнал си стрелките на часовника в стаята ѝ и си я събудил. Тя все още е убедена, че двамата сте си приказвали за Чарли — добро хрумване, Джон — точно в момента, когато Лула е паднала и е намерила смъртта си. Разминало ти се е, Джон. Можеше да си позволиш да плащаш на Рошел, докато е жива. При твоя късмет Джона Ейджиман би могъл дори да бъде убит в Афганистан; всеки път у теб пламва надежда, като видиш снимка на чернокож войник във вестника, нали? Ала не си искал да се довериш изцяло на късмета. Ти си сбъркан и арогантен негодник и си решил, че можеш да уредиш нещата по-добре.

Настана дълго мълчание.

— Нямах доказателство — проговори накрая Бристоу. В кабинета вече беше толкова тъмно, че за Страйк той беше само силует. — Въобще никакво доказателство.

— Боя се, че тук грешиш — възрази Страйк. — От полицията трябва вече да са взели съдебна заповед за обиск.

— За какво? — попита Бристоу, най-сетне почувствал се достатъчно уверен, че да се засмее. — Да претърсят контейнерите в Лондон за суитчър, който твърдиш, че е изхвърлен преди три месеца?

— Не, за да погледнат в сейфа на майка ти, естествено.

Страйк се чудеше дали ще успее да вдигне щората достатъчно бързо. Беше далеч от ключа за осветлението, кабинетът бе много тъмен, но той не искаше да изпуска от поглед потъналата в сянка фигура на Бристоу. Сигурен беше, че тройният убиец не е дошъл неподготвен.

— Дадох им няколко комбинации, които да опитат — продължи Страйк. — Ако не се получи с тях, вероятно ще повикат експерт, който да го отвори. Но ако си падах по залози, лично аз бих заложил на 030483.

Прошумоляване, едва мярнала се бледа ръка и Бристоу се спусна напред. Острието на ножа одраска гърдите на Страйк, когато той отхвърли Бристоу встрани. Адвокатът се изпързала от бюрото, превъртя се и атакува отново и този път Страйк падна назад със стола си и с Бристоу върху себе си, притиснат между стената и бюрото.

Страйк стискаше една от китките на Бристоу, но не виждаше къде е ножът, наоколо бе мрак. Той заби силно кроше под брадичката на Бристоу, при което главата му се отметна назад и очилата му изхвърчаха. Страйк го удари отново и Бристоу се блъсна в стената. Страйк се опита да се изправи на стола, ала долната част от тялото на Бристоу притискаше пламтящия му от болка сакат крак, а ножът се заби в ръката му над лакътя — почувства как прободете плътта му, как ръква топла кръв и го заслепи пареща болка.

На бледата светлина от прозореца видя неясния силует на Бристоу отново да вдига ръка, напрегна се под тялото му, успя да отклони втория удар и с гигантско усилие съумя да го отметне от себе си, при което протезата се изплъзна от крачола му. Опитваше се да

притисне Бристоу надолу, а кръвта се лееше навсякъде и той нямаше представа къде се намира ножът сега.

Бюрото се преобърна под натиска на Страйк и когато той притисна със здравето си коляно кльощавия гръден кош на Бристоу, търсейки опипом ножа с непокътнатата си ръка, ярка светлина нахлу в очите му и се раздаде женски писък. Заслепен, Страйк едва успя да зърне ножа, насочващ се към корема му. Той сграбчи протезата до себе си и я стовари като бухалка върху лицето на Бристоу — веднъж, втори път...

— Спри! Корморан, спри! Ще го убиеш!

Страйк се изтъркала встрани от Бристоу, който вече не помръдваше, пусна изкуствения си крак и се отпусна по гръб до прекатуреното бюро, стиснал кървящата си ръка.

— Мисля — задъхано изрече той, твърде немощен, за да може види Робин, — че ти поръчах да си вървиш у дома.

Ала тя вече беше на телефона.

— Полиция и линейка!

— Повикай и такси — изграчи Страйк от пода с пресъхнало от толкова много говорене гърло. — Нямам намерение да пътувам до болницата заедно с този боклук.

Той протегна ръка и взе мобилния си телефон, който лежеше встрани. Бе посмачкан, но продължаваше да записва.

ЕПИЛОГ

Nihil est ab omni

Parte beatum.

Няма благословия без примеси.

Хорацій, „Оди“,
книга 2

Десет дни по-късно

Британската армия изисква от войниците си изтикване на втори план на индивидуалните нужди и връзки, което е почти неразбираемо за ума на цивилния. Тя практически не признава други изисквания освен собствените си, както и непредсказуемите кризи в човешкия живот — раждане и смърт, сватба, развод и болест, които точно толкова отклоняват военните планове, колкото дребните камъчета пътя на танк. Въпреки това съществуват изключителни обстоятелства и тъкмо поради едно такова обстоятелство втората мисия на лейтенант Джона Ейджиман в Афганистан беше прекратена.

Присъствието му във Великобритания спешно се изискваше от Централното управление на полицията и макар по принцип армията да не поставя нуждите на полицията по-високо от своите, в този случай бе готова на отзивчивост. Фактите около смъртта на сестрата на Ейджиман бяха привлекли международното внимание и една медийна буря около досега неизвестния лейтенант би навредила еднакво и на индивида, и на армията, в която служеше. И така Джона бе качен на самолет за Англия, където армията положи впечатляващи усилия да го опази от настървените медии.

По-голямата част от четящата вестници общественост приемаше автоматично, че лейтенант Ейджиман ще е възхитен, първо, да се прибере у дома от бойното поле и, второ, да влезе във владение на състояние, надхвърлящо и най-развигнените фантазии. Ала младият войник, с когото Корморан Страйк се среща в пъб „Тотнъм“ по обед

десет дни след ареста на убиеца на сестра му, се държеше едва ли не грубиянски и изглеждаше все още в състояние на шок.

В различни периоди двамата мъже бяха водили един и същ начин на живот и бяха понесли един и същ риск от смъртта. Това бе връзка, която никой цивилен не би могъл да проумее. В продължение на половин час те не говориха за нищо друго освен за армията.

— Бил си от Костюмарите, а? — рече Ейджиман. — Това е то, на такъв може да разчиташ да ти обърка целия живот.

Страйк се усмихна. В поведението на Ейджиман той не виждаше неблагодарност, макар шевовете на ръката му още да го подръпваха болезнено при всяко надигане на халбата.

— Майка ми иска да напусна армията — сподели войникът. — Твърди, че това щяло да е единственото добро, произлязло от цялата бъркотия.

Това бе първото завоалирано споменаване на причината, поради която бяха тук, и на факта, че Джона не е там, където му се полага — при своя полк, в живота, който си бе избрал.

И тогава съвсем внезапно той заприказва, сякаш бе чакал появата на Страйк от месеци.

— Тя изобщо не е знаела, че татко е имал друго дете. Той не ѝ е казал. Дори не е бил сигурен дали онази Марлийн не го е излъгала, че е бременна. Преди смъртта си, когато вече знаеше, че му остават броени дни живот, го сподели с мен: „Само не разстройвай майка си. Съобщавам ти го, защото умирам, а не знам дали някъде нямаш полубрат или полусестра“. Каза, че майката била бяла и че изчезнала. Възможно било да е абортирала. Бях като треснат. Само да беше познавал баща ми! Никога не пропусна неделна служба в църквата. Взе последно причастие на смъртното си легло. Въобще не бях очаквал такова нещо от него. Нямах никакво намерение да споменавам за татко и тази жена. Но един ден като гръм от ясно небе дойде обаждане. Слава богу, че бях тук, в отпуск. Само че Лула — изговори името ѝ предпазливо, сякаш не бе сигурен има ли право да я нарича така — ме увери, че би затворила, ако попаднела на майка ми. Каза, че не иска да нарани никого. Звучеше като свястно момиче.

— Мисля, че такава е била — кимна Страйк.

— Да... но, дявол да го вземе, беше ми странно. Ти би ли повярвал, ако някой супермодел ти позвъни и ти съобщи, че ти е

сестра?

Страйк си помисли за собствената си чудата семейна история.

— Вероятно да — отвърна той.

— Е, да, така е, защо би лъгала? Във всеки случай това си помислих. Така че ѝ дадох номера на мобилния си телефон, говорихме няколко пъти, когато тя успяваше да се срещне с приятелката си Рошел. Всичко бе измислила така, че от пресата да не разберат. Мен ме устройваше. Не исках майка ми да се травмира. — Ейджиман извади пакет цигари „Ламбърт енд Бътлър“ и започна да го върти нервно в ръцете си. — И тъй, тя ми позвъни в деня, преди... преди да се случи онова — продължи Джона, — и взе да ме моли да ида при нея. Вече ѝ бях казал, че няма да можем да се видим през време на този ми отпуск. Беше ми гръмнала главата. Имах сестра супермодел. Майка ми се тревожеше, че заминавам на опасно място. Не можех да ѝ изтърся в този момент, че баща ми има и друго дете. Не и тогава. Затова казах на Лула, че не мога да се срещна с нея. Тя ме умоляваше да се видим, преди да замина. Звучеше разстроена. Казах ѝ, че може и да успее да се измъкна по-късно, след като мама си легне. Щях да ѝ обясня, че излизам на по-питие с приятел или нещо такова. Тя ми поръча да отида много късно, някъде към един и половина. Та така... — промърмори Джона и с неудобство почеса тила си. — Отидох. Бях на ъгъла на нейната улица... и видях как се случва. — Изтри устата си с длан. — Хукнах да бягам. Просто тичах. Не знаех какво да мисля. Не исках да съм там, не исках да ми се налага да обяснявам пред когото и да било. Знаех, че е имала психически проблеми, и си спомних колко потиснато звучеше по телефона. Реших, че ме е прирамила там само за да видя как скача. Не можех да спя. Честно да ти кажа, радвах се, че заминавам и се махам от цялата онази шумотевица по медиите.

Клубът жужеше наоколо им, пълен с обедни клиенти.

— Мисля, че причината да иска толкова отчаяно да те види, е била, защото майка ѝ току-що ѝ е разказала историята — обясни Страйк. — Лейди Бристоу е взела много валиум. Допускам, че е искала да накара дъщеря си да се почувства зле, задето я оставя, така че е разказала на Лула какво е изрекъл Тони за Джон преди много години: че той е блъснал малкия си брат Чарли в каменната кариера и го е убил. Именно затова Лула е била в такова състояние, когато е напуснала дома на майка си, затова е звъняла многократно на чичо си,

та да разбере има ли някаква истина в историята. И мисля, че е настоявала да те види, защото е искала да има до себе си човек, на когото вярва и когото обича. Майка ѝ е била мъчна жена, а и на смъртно легло, мразела е чичо си и току-що е разбрала, че осиновеният ѝ брат е убиец. Няма как да не е била отчаяна. Освен това е била уплашена. Същия ден Бристоу агресивно е настоявал тя да му даде пари. Вероятно се е чудила какво още би бил в състояние да извърши.

Из пъба се разнасяше врява и дрънкане на чаши, но гласът на Джона се издигна над тях изненадващо отчетлив:

— Радвам се, че си счупил ченето на мръсника.

— И носа му — весело добави Страйк. — Късмет, че заби нож в мен, иначе можеше да не ми признаят законна самозащита.

— Дошъл е вълоръжен — замислено промълви Джона.

— Нищо чудно — отбеляза Страйк. — Бях поръчал на секретарката си да му подшушне на погребението на Рошел, че получавам смъртни заплахи от откачен, който иска да ми разпори корема. Това е посяло намерението в ума му. Планирал е, ако се стигне дотам, да представи убийството ми като дело на горкия Брайън Мадърс. После вероятно е щял да се прибере у дома, да премести отново стрелките на часовника на майка си и да повтори същия номер. Той не е нормален. Но това не му пречи да е голям хитрец.

Като че нямаше какво повече да се каже. Когато излязоха от пъба, Ейджиман, който с нервна настойчивост бе поискал той да плати бирите, отправи плахо предложение за парична премия на Страйк, чието оскъдно съществуване пресата не бе пропуснала широко да оповести. Страйк категорично отказа, но не остана обиден. Виждаше, че младият сапърор още не съумява да възприеме новопридобитото си огромно състояние, че се огъва под бремето и отговорността, които то му създава, че все още е повече притеснен, отколкото зарадван. Налице бе и ужасно потискащият факт как милионите бяха дошли при него. Страйк отгатваше, че мислите на Джона Ейджиман се лутат между другарите му в Афганистан, виденията на спортни коли и гледката със сестра му, лежаща мъртва на снега. Кой по-остро от войник, играещ хазарт със смъртта, би могъл да осъзнае случайността на заровете, хвърлени от съдбата?

— Той няма да се измъкне, нали? — внезапно попита Ейджиман, когато вече се канеха да се разделят.

— Не, разбира се — увери го Страйк. — До вестниците не е стигнало още, но полицията е открила мобилния телефон на Рошел в сейфа на майка му. Той не се е отървал от него. Сменил е кода на сейфа, така че никой освен него да не може да го отвори: 030483. Великден, хиляда деветстотин осемдесет и трета година, денят, в който е убил моя приятел Чарли.

Беше последният ден на Робин в офиса. Страйк я бе поканил да отидат заедно на срещата с Джона Ейджиман, за чието откриване тя имаше такъв голям принос, но Робин отказа. Страйк имаше усещането, че тя умишлено се отдръпва от случая, от работата, от него. Същия следобед той имаше назначен час в Центъра за пациенти с ампутации в болницата „Сейнт Мери“. Тя щеше вече да си е тръгнала, докато той се върнеше от Роухамптън. Матю щеше да я води в Йоркшър за уикенда.

Когато Страйк докуцука до офиса си през несекващата неразбория от пътните ремонтни работи, се запита дали някога отново ще види временната си секретарка след днешния ден, но всъщност се съмняваше това да се случи. Не много отдавна временният характер на уговорката им бе единственото, което го примиряваше с присъствието ѝ, но сега вече знаеше, че тя ще му липсва. Бе отишла с него в таксито до болницата и бе увила шлифера си около кървящата му ръка.

Експлозивната публичност около ареста на Бристоу никак не бе навредила на бизнеса на Страйк. Не след дълго май наистина ще има нужда от секретарка. Ето, дори и сега, докато се качваше по стълбите бавно и мъчително, чуваше гласа на Робин, която говореше по телефона:

— ... среща едва за вторник, боя се. Господин Страйк ще е зает през целия ден в понеделник... Да... непременно... Записвам ви за единайсет часа. Да. Благодаря. Дочуване.

Робин се завъртя на стола си при влизането на Страйк.

— Какво представлява Джона? — попита го тя.

— Симпатията — отвърна Страйк, като се отпусна на издъненото канапе. — Ситуацията му е разбъркала главата. Но алтернативата бе десетте милиона да идат при Бристоу, така че ще трябва да се справи някак.

— Докато те нямаше, се обадиха трима евентуални клиенти — каза тя, — но този последният малко ме притеснява. Може да се окаже поредният журналист. Повече настояваше да обсъждаме теб, отколкото проблема му.

Вече бе имало няколко подобни обаждания. Пресата с ликуване се бе вкопчила в историята, която изобилстваше от различни гледни точки и от всичко, което репортерите обичаха най-много. Страйк беше широко застъпен в публикациите. За негова радост най-използваната снимка бе една отпреди десет години, правена още когато бе в армията. Бяха изровили обаче и снимката на рокзвездата, съпругата му и супергруппарката.

Много се изписа за полицейската некомпетентност; Карвър бе сниман забързан по улицата с развяно сако и видими петна от пот по ризата. Ала към Уордъл, красивия Уордъл, който бе помогнал на Страйк за изобличаването на Бристоу, бяха се отнесли със симпатия, особено жените журналистки. В центъра обаче отново бе Лула Ландри; всеки репортаж по случая бе придружен от снимки на мъртвия модел с нейното безупречно лице и гъвкаво изваяно тяло.

Робин говореше нещо, но Страйк не я слушаше, разсеян от пулсиращата болка в ръката и крака си.

— ... всички файлове и твоя дневник. Защото сега ще ти трябва някой, няма да можеш да се справяш сам.

— Няма — съгласи се той и с мъка се изправи на крака. Възнамерявал бе да го стори по-късно, в момента на нейното тръгване, но и сегашният момент не бе с нищо по-лош от всеки друг. При това му даваше основание да се надигне от извънредно неудобното канапе. — Чуй, Робин... Все още не съм ти благодарил както трябва...

— Направи го вече — побърза да го прекъсне тя. — В таксито, на път за болницата. Но и без това няма нужда. Беше удоволствие за мен. Влюбена бях в тази работа.

Той вече куцукаше към вътрешния кабинет и не улови трепването в гласа ѝ. Подаръкът беше скрит на дъното на войнишката му торба. Беше много лошо опакован.

— Заповядай — каза той. — Това е за теб. Без помощта ти никога не бих се справил.

— О! — промълви задавено Робин и Страйк бе едновременно трогнат и леко изплашен, когато видя по бузите ѝ да се стичат сълзи.

— Не биваше...

— Отвори го у дома — каза той, но твърде късно. Пакетът буквално сам се разпадаше в ръцете ѝ. От хартията се плъзна нещо отровназелено и падна на бюрото пред нея. Тя ахна.

— О... божичко... Корморан...

Тя вдигна пред себе си роклята, която бе пробвала и харесала толкова много във „Вашти“, и го погледна над нея с порозовяло лице и блеснали очи.

— Не можеш да си позволиш това!

— Напротив, мога — отвърна той и се облегна на преградната стена, защото така му бе малко по-удобно от седенето на канапето. — Ето че заприичжда работа. Ти беше невероятна. В новата ти служба са щастливци, че ще те имат.

Тя трескаво бършеше очи с ръкава на блузата си. От устата ѝ се изтръгна хлипане и няколко неразбираеми думи. Посегна на сляпо към хартиените кърпички, които бе купила от парите за дребни разходи в очакване на още клиентки като госпожа Хук, издуха носа си, изтри очите си, поглади зелената рокля, прехвърлена върху скута ѝ, и промълви:

— Не искам да ходя там!

— Не си ми по джоба, Робин — с равен глас изрече той.

Не че и сам не бе мислил по този въпрос. Предишната нощ лежа буден на походното легло и правеше пресмятания, като се опитваше да излезе с оферта, която да не изглежда обидна на фона на заплатата, предлагана от медийната консултантска фирма. Не беше възможно. Нямаше как да отлага повече изплащането на най-големия от заемите си. Очакваше го увеличение на наема, а и трябваше да си намери място за живеене извън офиса. Макар изгледите в близък план да се бяха подобрили, общата картина изглеждаше несигурна.

— Не очаквам да ми плащаш каквото биха ми давали те — глухо изрече Робин.

— Аз не мога дори да се доближа до сумата — отвърна Страйк.

(Ала тя бе наясно с финансовото състояние на Страйк почти толкова, колкото той самият, и вече имаше представа колко може да очаква. Предишната вечер, когато Матю я завари обляна в сълзи при перспективата да напусне, тя му бе назовала цифрата на възможно най-добрата оферта на Страйк.

— Ама той нищо не ти е предложил още, нали? — възрази Матю.

— Не е, но ако предложи...

— От теб зависи — сухо каза Матю. — Ти сама си решаваш.

Знаеше, че Матю не иска тя да остане там. Седял бе с часове в болницата, докато шиеха Страйк, в очакване да отведе Робин у дома. Казал ѝ бе, доста официално, че се е справила много добре, като е проявила инициатива, ала оттогава се държеше отчуждено и с леко неодобрение, особено когато приятелите им я разпитваха възбудено за подробности по случая, толкова широко отразен в пресата.

Но Матю непременно щеше да хареса Страйк, ако се запознаеше с него. А и самият Матю бе казал, че от нея зависи как ще постъпи...)

Робин се стегна, издуха си отново носа и назова със спокойствие, леко подронено от изхълцването ѝ, цифрата, при която би останала на драго сърце.

На Страйк му бяха нужни няколко секунди, преди да отговори. Той можеше да си позволи тъкмо толкова, колкото тя предлагаше. За такава цена никога не би намерил друга като нея. Имаше само една мъничка капчица катран в меда...

— С толкова мога да се справя — отвърна той. — Да, по силите ми е да плащам такава сума.

Телефонът иззвъня. Сияеща срещу него, тя го вдигна и възторгът в гласа ѝ бе такъв, сякаш от дни с нетърпение бе очаквала това обаждане.

— О, здравейте, господин Гилеспи! Как сте? Господин Страйк току-що ви изпрати чек, лично го пуснах в пощата сутринта... Цялата вноска, да, че и малко отгоре... О, не, господин Страйк е категоричен, че иска да си плати заема... Е, много мило от страна на господин Рокъби, но господин Страйк предпочита да плати. Надява се, че ще може да изчисти цялата сума в рамките на няколко месеца...

Час по-късно Страйк седеше на твърдия пластмасов стол в Центъра за пациенти с ампутации с протегнат пострадал крак и разсъждаваше по въпроса дали ако бе знаел, че Робин ще остане, пак би ѝ купил зелената рокля. Убеден беше, че подаръкът няма да зарадва

Матю, особено като я видеше облечена в нея и узнаеше, че я бе пробвала пред Страйк.

С въздишка той посегна към брой на списание „Частен детектив“, лежащо на масичката до него. Когато консултантът го повика, първия път Страйк не се отзова; бе погълнат от материал, изпъстрен с примери за репортерски изцепки, свързани със случая, разрешен от него и Робин. Толкова много рубрики правеха паралел с Каин и Авел, че списанието бе пугнало отделна статия, посветена на това.

— Господин Стрик? — извика консултантът за втори път. — Господин Камерън Стрик?

Той вдигна глава с усмивка.

— Страйк — изрече отчетливо. — Името ми е Корморан Страйк.

— О... моля за извинение... насам...

Докато Страйк куцукаше зад лекаря, една фраза изплува от подсъзнанието му, фраза, която бе прочел дълго преди да види за пръв път мъртво тяло, преди да се възхищава на водопад в африканските планини, преди да наблюдава лицето на убиец, рухващ при осъзнаването, че е хванат.

Аз се превърнах в име.

— На масата, моля, и свалете протезата.

Откъде се бе появила тази фраза? Страйк лежеше върху масата и се мръщеше срещу тавана, без да обръща внимание на консултанта, който, сведен над остатъка от крака му, тихо си мърмореше нещо и опипваше внимателно.

На Страйк му отне минути да си припомни стиховете, запаметени толкова отдавна.

*След пътя нямам аз покой: ще пия
живота до последната му капка:
ликувал съм и страдал със другари,
ала и сам, на суша, всеки път
морето щом дъждовните Хиади
раздвижиха във мрака: Аз се превърнах в име^[1].*

[1] Алфред лорд Тенисън, „Одисей“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.